JAMIE McGUIRE

AŠ + JIS

TIKRA KATASTROFA

Alma littera

JAMIE McGUIRE

AŠ + JIS

TIKRA KATASTROFA

Iš anglų kalbos vertė Regina Šeškuvienė

Alma littera

Versta iš:
Jamie McGuire
BEAUTIFUL DISASTER
Atria paperback

ISBN 9786090109731

Iš anglų kalbos vertė *Regina Šeškuvienė*
Redagavo *Vitalija Dalmantaitė*
Korektorė *Marijona Treigienė*
Viršelio meninis redagavimas *Edvardas Jazgevičius*
E. knygą maketavo *Albertas Rinkevičius*

Skiriu savo skaitytojams,
kurie, pamėgę gerą pasakojimą,
mano norą pavertė
knyga jūsų rankose.

Pirmas skyrius

Raudona skepeta

Visa, kas buvo patalpoje, prikišamai bylojo, kad man nederėtų čia būti. Laiptai aplūžę, triukšmingi nuolatiniai lankytojai stovėjo petys į petį, ore tvyrojo prakaito, kraujo ir pelėsių kvapas. Balsai, į kairę ir į dešinę šaukiantys skaičius ir pavardes, susiliejo, rankos skeryčiojo virš galvų, perduodamos pinigus ir siųsdamos sutartinius ženklus, nes per triukšmą buvo neįmanoma susikalbėti. Sekdama paskui savo geriausią draugę, su vargu broviausi per minią.

– Pinigus laikyk piniginėje, Ebe! – šūktelėjo man Amerika. Jos plati šypsena švietė net ir prietemoje.

– Nesitrauk nuo mūsų! Kai prasidės, bus dar baisiau! – perrėkdamas triukšmą įspėjo mane Šeplis. Amerika įsitvėrė savo vaikino rankos, kita sugriebė manąją, ir Šeplis nuvedė mus pro tirštą žmonių būrį.

Šaižus megafono garsas perskrodė cigarečių dūmų pritvinkusį orą. Mane jis taip išgąsdino, kad net stryktelėjau ir ėmiau dairytis, iš kur jis sklinda. Ant medinės kėdės stovėjo vyras. Vienoj rankoj jis laikė pluoštelį banknotų, kitoj – megafoną. Priglaudęs jį prie lūpų sušuko:

– Sveiki atvykę į skerdynes! Jeigu ieškai šimtas pirmos ekonomikos auditorijos, drauguži, tai būsi smarkiai pasiklydęs! O jei nori patekti į „Ringą“, tai čia – Meka! Esu Adamas. Aš nustatau taisykles ir skelbiu kovos pradžią. Statymai baigsis, kai priešininkai išeis į ringą. Kovos dalyvių nevalia liesti, jiems padėti ar keisti statymą, ir nesugalvokite veržtis į ringą. Jeigu pažeisite bent vieną taisyklę, būsit sumuštas kaip obuolys ir tuščiomis kišenėmis išspirtas į gatvę! Tai liečia ir jus, panelės! O jūs, vaikinai, savo riksmais nemėginkit ko nors pergudrauti!

Šeplis palingavo galva.

– Dieve, Adamai! – suriko jis, aiškiai nepatenkintas savo draugo iškalba.

Širdis smarkiai daužėsi krūtinėje. Su rausvu ilgu kašmyro megztiniu ir perlų auskarais jaučiausi kaip „tamsta mokytoja“ Normandijos paplūdimy. Amerikai buvau pažadėjusi, kad ištversiu viską, kad ir kas nutiktų, bet požeminiame aukšte man norėjosi abiem rankom įsitverti jos kaip skęstančiam šiaudo. Ji tikrai nekištų manęs į jokį pavojų, bet atsidūrusi rūsyje su penkiomis dešimtimis įkaušusių koledžo studentų, ištroškusių kraujo ir šlamančiųjų, pradėjau abejoti, ar viskam pasibaigus mums pavyks išnešti sveiką kailį.

Susipažinusi su Šepliu per įvadinę pirmakursių savaitę, Amerika dažnai jį lydėdavo į slaptas kovas, kurios vykdavo kuriame nors Rytų universiteto rūsyje. Kovos buvo rengiamos kiekvienąkart vis kitoje vietoje, o kur tiksliau – būdavo pranešama likus tik valandai iki kautynių.

Sukdamasi gerokai ramesnių draugų būryje, smarkiai nustebau, gavusi progą susipažinti su pogrindiniu Rytų universiteto pasauliu, o Šeplis jį jau gerai pažinojo dar prieš čia įstodamas. Šeplio

pusbrolis Trevisas, dar ir kartu su juo gyvenantis viename bute, susigrūmė pirmoje kovoje prieš septynis mėnesius. Būdamas pirmakursis, jis jau spėjo išgarsėti kaip pavojingiausias varžovas, kokį Adamui tik yra tekę regėti per visus trejus savo suburto „Ringo“ gyvavimo metus. Pradėjęs antrą kursą Trevisas jau buvo nenugalimas. Jo išloštais pinigais juodu abu – Trevisas ir Šeplis – lengvai apmokėdavo buto nuomą ir kitas sąskaitas.

Adamas dar kartą pridėjo prie burnos megafoną. Triukšmas ir šūksniai dabar pasiekė karštligiškas aukštumas.

– Šiandien turime naujoką! Rytų universiteto imtynių žvaigždė – Marekas Jangas!

Pasigirdo dar garsesni šūksniai, minia prasiskyrė kaip Raudonoji jūra ir į patalpą įžengė Marekas. Jos vidury iš karto atsilaisvino ratas, minia ėmė šaukti, baubti ir šaipytis iš kovos dalyvio. Nuožmiu susikaupusiu veidu, jis strypčiojo vietoje, lankstydamas į šonus galvą ir mankštindamas kaklą. Minia kiek nurimo, bet aš staigiai užsidengiau delnais ausis, nes kitam patalpos gale pro milžiniškus garsiakalbius sugriaudėjo muzika.

– Kito kovotojo, manau, jums nereikia pristatyti. Nuo jo ir man kinkos dreba. Bet aš vis tiek jį sveikinu! Pasipustykit padus, vyručiai, ir timptelkit žemyn kelnytes, merginos, nes aš jums pristatau Pasiutusį Šunį – Trevisą Medoksą!

Trevisui pasirodžius tarpduryje, kilo neapsakomas triukšmas. Jis ėjo pusnuogis, atsipalaidavęs, ramus. Įžengė į prasiskyrusį ratą taip, lyg paprastą dieną būtų atėjęs į darbą. Tvirti raumenys po tatuiruota oda įsitempė, ir juodu su Mareku sudaužė krumpliais. Trevisas gunktelėjo prie Mareko ir kažką tyliai sušnibždėjo jam į ausį. Imtynininkas stengėsi nesusijuokti. Marekas atsistojo pėda pėdon su Trevisu ir abu įdėmiai pažvelgė vienas kitam į akis. Mareko žvilgsnis buvo žudikiškas, o Treviso – kiek linksmokas.

Vaikinai žengė kelis žingsnius atgal ir Adamas papūtė ragą. Marekas atsistojo į gynybinę poziciją, ir Trevisas puolė.

Negalėdama matyti, kas dedasi, pasistiebiau ant pirštų galų ir dairiausi į vieną pusę, į kitą. Šoktelėjau aukštyn, paskui ėmiau brautis pro žmones į priekį. Alkūnės smigo man į šonus, tvirti pečiai stumdė į šalis kaip biliardo kamuolį. Pagaliau pamačiau kovotojų pakaušius, bet vis tiek nesilioviau spraustis pirmyn.

Kai galiausiai man pavyko prisikasti iki pirmųjų eilių, Marekas tvirtomis rankomis sugriebė Trevisą ir jau rengėsi tėkšti į grindis, bet vos tik pasilenkė, priešininkas smogė jam keliu į veidą. Nespėjus tam atremti smūgio, Trevisas puolė jį visa jėga ir ėmė talžyti kumščiais kraujais paplūdusį veidą.

Man į ranką susmigo penki pirštai, ir aš loštelėjau atgal.

– Ką čia, po perkūnais, išdarinėji, Ebe? – paklausė Šeplis.

– Iš galo nieko nematau! – šūktelėjau jam.

Atsisukau į ratą kaip tik tuo metu, kai Marekas kirto stiprų smūgį. Trevisas grįžtelėjo ir išvengė smūgio, tada apsisuko ir atsivėdėjęs kirto alkūne Marekui į veidą, tiesiai į nosį. Man į veidą tykštelėjo kraujas ir aptaškė visą megztinio priekį. Marekas kaip bulvių maišas žnektelėjo ant cementinių grindų, ir kurį laiką patalpoj tvyrojo visiška tyla.

Adamas užmetė ant sukniubusio Mareko raudono audinio skepetą ir minia vėl sugaudė. Vėl iš

rankų į rankas ėmė plaukti banknotai, o veiduose įsirėžė dvejopos nuotaikos – džiaugsmo ir nusivylimo.

Staiga sujudusi minia ėmė mane stumdyti pirmyn atgal. Kažkur už nugaros išgirdau Ameriką šaukiant mano vardą, bet negalėjau pajudėti, nes nustėrusi spoksojau į savo sukruvintą megztinį – per visą krūtinę iki pat juosmens.

Prieš akis išdygo pora sunkių juodų kaustytų batų ir mano žvilgsnis nuslydo į grindis. Paskui akys iš lėto ėmė kilti aukštyn sukruvintais džinsais, dailiais pilvo raumenimis, plika, tatuiruotėmis išmarginta prakaituota krūtine ir galiausiai sustojo ties šiltomis rudomis akimis. Kažkas smarkiai niūktelėjo man į nugarą, ir Trevisas sugriebė man už rankos, kad nepargriūčiau.

– Ei! Pasitraukit nuo jos, gerai?

Susiraukęs Trevisas stūmė nuo manęs visus, kas tik bandė prisiartinti. Pamačius sukruvintą mano drabužį, jo veidas sušvelnėjo ir jis rankšluosčiu nušluostė man veidą.

– Atleisk, kad taip atsitiko, balandėle.

Adamas patapšnojo Trevisui per pakaušį ir paragino:

– Eime, Pasiutęs Šunie! Tavęs laukia kalnas šlamančiųjų!

Bet Trevisas neatitraukė akių nuo manųjų.

– Labai gaila megztinio. Tau jis labai tinka.

Tačiau jį bemat apstojo gerbėjai, ir jis dingo taip pat greitai, kaip ir pasirodė.

– Ką sau galvoji, kvaile? – užriko ant manęs Amerika ir stipriai patraukė už rankos.

– Juk atėjau pasižiūrėti kautynių, ne? – šypsodamasi atšoviau jai.

– Tau čia išvis nereikėjo nė kojos kelti, Ebe, – subarė Šeplis.

– Amerikai irgi, – atkirtau.

– Bet ji nesiveržia į ringo vidurį! – susiraukė Šeplis. – Eime.

Amerika man nusišypsojo ir nušluostė veidą.

– Su tavim vienos bėdos, Ebe. Dieve, vis tiek tave myliu!

Ji apkabino mane už kaklo ir mudvi patraukėme laiptais viršun į tamsų lauką.

Amerika palydėjo mane į bendrabutį ir įžengusi į kambarį kreivai šyptelėjo mano kambario draugei Karai. Aš skubiai nusivilkau kruviną megztinį ir numečiau į nešvarių skalbinių pintinę.

– Siaubas. Kur tu buvai? – paklausė Kara nuo savo lovos.

Žvilgtelėjau į Ameriką. Ši gūžtelėjo pečiais ir tarė:

– Kraujas iš nosies pasruvo. Ar nesi mačiusi, kaip Ebei kraujuoja nosis?

Kara kilstelėjo aukštyn akinius ir papurtė galvą.

– Nieko, dar pamatysi.

Amerika pamerkė man akį ir uždarė paskui save duris. Mažiau nei po minutės suzvimbė mano telefonas. Kaip visada vos spėjusi atsisveikinti Amerika pasiuntė man žinutę: „Varau pas Šepą. Iki rytojaus, ringo karaliene.“

Dirstelėjau į Karą, ji spoksojo į mane tarsi laukdama, kada vėl man iš nosies plūstelės kraujas.

– Ji pajuokavo, – nuraminau.

Kara abejingai linktelėjo ir nudelbė akis į šūsnį knygų ant savo lovos.

– Turbūt teks eiti po dušu, – pasakiau jai ir pasiėmiau rankšluostį su prausimosi reikmenų

krepšeliu.
– Informuosiu spaudą, – nepakeldama galvos atšovė Kara.

Kitą dieną per pietų pertrauką šeplis su amerika atsisėdo prie manęs. Nors ketinau pietauti viena, į valgyklą prigužėjo tiek studentų, kad visos kėdės aplink mane veikiai buvo užsėstos arba Šeplio studentų draugijos narių, arba futbolo komandos žaidėjų. Kai kurie iš jų vakar buvo kautynėse, bet nė vienas neužsiminė apie mano pasirodymą ringo aikštelėje.
– Šepai, – šūktelėjo kažkas praeidamas.
Šeplis linktelėjo ir mudvi su Amerika atsisukusios pamatėme Trevisą, besiruošiantį sėsti mūsų stalo gale. Jį atlydėjo dvi geidulingos dažytos blondinės, vilkinčios *Sigma Kappa* draugijos marškinėlius. Viena iš jų įsitaisė Trevisui ant kelių, kita, glostinėdama jo marškinėlius, atsisėdo greta.
– Dieve, vos neapsivėmiau, – burbtelėjo Amerika.
Ant Treviso kelių sėdinti blondinė atsisuko į Ameriką.
– Aš viską girdėjau, murze.
Amerika čiupo bandelę, sviedė per stalą ir tik vos vos nepataikė merginai į veidą. Nespėjus šiai dar ko nors pasakyti, Trevisas ištiesė koją ir ji šleptelėjo ant grindų.
– Oi! – suriko mergina ir pakėlusi galvą pažiūrėjo į jį.
– Amerika – mano draugė. Susirask kitą sterblę, Leksa.
– Trevisai! – sušuko ji, stodamasi ant kojų.
Trevisas nekreipė į merginą dėmesio ir pasilenkė prie savo lėkštės. Mergina dėbtelėjo į savo seserį, įsižeidusi atsiduso ir abi susikibusios už rankų nuėjo.
Trevisas mirktelėjo Amerikai ir lyg niekur nieko įsimetė burnon kitą kąsnį. Aš tik dabar pastebėjau truputį prakirstą jo antakį. Susižvalgęs su Šepliu, Trevisas užvedė pokalbį su priešais jį sėdinčiu vaikinu iš futbolo komandos.
Pietautojams prie mūsų stalo prasiskirsčius, Amerika, Šeplis ir aš dar pasilikome aptarti savaitgalio planų. Trevisas irgi atsistojo eiti, bet stabtelėjo prie mūsų stalo galo.
– Kas? – prisidėjęs prie ausies ranką garsiai paklausė Šeplis.
Stengiausi nekreipti į Trevisą dėmesio, bet pakėlusi akis pastebėjau, kad jis spokso tiesiai į mane.
– Tu gi ją žinai, Trevi. Geriausia Amerikos draugė. Vakar ji buvo su mumis, – tarė Šeplis.
Trevisas man nusišypsojo, kaip supratau, nutaisęs patį meiliausią veidą. Vešliais rudais plaukais, tatuiruotomis rankomis, jis tiesiog tryško seksualumu, ir aš užverčiau akis į viršų, taip atsakydama į jo mėginimą vilioti.
– Kada įsitaisei geriausią draugę, Mare? – paklausė jis.
– Pirmam kurse, – atsakė ji ir sučiaupusi lūpas šyptelėjo mano pusėn. – Ar jau pamiršai, Trevisai? Vakar tu sugadinai jos megztinį.
Trevisas šyptelėjo.
– Aš daug esu sugadinęs megztinių.
– Šlykštu, – burbtelėjau.
Trevisas apsuko ant vienos kojos kėdę ir atsisėdęs šalia manęs pasidėjo rankas ant atlošo.

– Tai tu ta balandėlė, ką?
– Ne, – piktai atrėžiau. – Aš turiu vardą.
Jam, regis, patiko, kaip priešgyniauju, o aš dėl to tik dar labiau supykau.
– Na, ir koks gi tas tavo vardas? – paklausė.
Nekreipdama į jį dėmesio įsidėjau burnon paskutinį obuolių pyrago kąsnį.
– Vadinasi, bus Balandėlė, – pasakė jis ir gūžtelėjo pečiais.
Aš dirstelėjau į Ameriką, o tada atsisukau į Trevisą.
– Aš valgau, nematai?
Trevisui patiko mano mestas iššūkis.
– O aš Trevisas. Trevisas Medoksas.
Vėl užverčiau akis į lubas.
– Žinau, kas tu toks.
– Žinai, a? – Trevisas kilstelėjo perskeltą antakį.
– Nesipuikuok. Kaip gali neįsiminti, kai penkiasdešimt prisilakusių burnų skanduoja tavo pavardę.
Trevisas loštelėjo atgal ir ištiesė nugarą.
– Man dažnai taip būna.
Aš vėl pabaltakiavau į Trevisą ir jis prunkštelėjo.
– Tau tikas?
– Kas kas?
– Tikas. Tavo akys vis virsta aukštyn.
Perliejau jį piktu žvilgsniu, o jis tik nusijuokė.
– Bet tavo akys nuostabiai gražios, – pasakė jis ir pasilenkė visai prie pat mano veido. – Beje, kokios jos spalvos? Pilkos?
Aš palenkiau galvą virš lėkštės, kad mano karamelinės spalvos plaukai užkristų tarp mūsų kaip uždanga. Man nepatiko, kad jis sėdi taip arti. Nenorėjau kaip tos dešimtys universiteto studenčiokių raudonuoti jo draugijoje. Visai netroškau per jį jaustis bjauriai.
– Apsiramink, Trevisai. Nieko neišdegs. Jinai man kaip sesuo, – perspėjo Amerika.
– Mažule, – įsiterpė Šeplis, – tu ką tik jį subarei, tai jis dabar nenustos.
– Tu jai nepatiksi, – neatlyžo Amerika.
Trevisas apsimetė įsižeidęs.
– Aš visoms patinku!
Akies krašteliu dirstelėjau į jį ir nusišypsojau.
– Aha! Ji šypsosi. Vis dėlto dar nesu toks niekam tikęs, – pamerkė akį. – Malonu buvo susipažinti, Balandėle.
Apėjęs stalą Trevisas pasilenkė Amerikai prie ausies ir kažką sušnibždėjo.
Šeplis metė į savo pusbrolį keptą bulvytę.
– Šalin savo žabtus nuo mano merginos ausies, Trevi!
– Aš tik paklausiau! Paklausiau!
Trevisas nekaltai iškėlė rankas ir atatupstas pasitraukė nuo stalo.
Jam įkandin nusekė kelios merginos. Krykštaudamos ir braukdamos pirštais per plaukus bandė

patraukti jo dėmesį. Jis atidarė joms duris ir jos kone sucypė iš laimės.

Amerika nusijuokė.

– Ojojoi, Ebe. Užsitraukei bėdą.

– Ką jis pasakė? – atsargiai paklausiau.

– Jis nori, kad tu atsivestum ją į butą, taip? – bandė spėti Šeplis. Amerika linktelėjo, ir jis palingavo galva. – Tu protinga, Ebe. Sakau tau tiesiai: jeigu užkibsi ant jo kabliuko, o paskui su juo susipyksi, tai nebandyk išsilieti ant manęs ar Amerikos, supratai?

Šyptelėjau jam ir tariau:

– Aš tai jau tikrai neužkibsiu, Šepai. Ar aš tau nors kiek panaši į katrą nors iš tų barbių dvynių?

– Nebijok, jinai neužkibs, – glostydama jam ranką, suskubo raminti Amerika.

– Čia ne pirmas kartas, Mare. Ar žinai, kiek sykių jis mane pavedė, permiegodamas su geriausiomis mano draugėmis? Staiga jos susivaidija su Trevisu ir nebenori su manim draugauti, nes aš bičiuliaujuosi su priešu! Sakau tau, Ebe, – Šeplis pažvelgė į mane, – paskui nedrausk Marei susitikinėti su manim ar eiti pas mane dėl to, kad tu susižavėjai Treviso raumenimis. Aš tave perspėjau.

– Nebūtina, bet vis tiek ačiū, – atsakiau jam ir nusišypsojau. Man norėjosi pakelti Šepliui nuotaiką, nes mačiau, kaip jis nusiminęs, nes daugelį metų kentė nuo skaudžių Treviso išdaigų.

Išeidama su Šepliu Amerika man pamojo, o aš patraukiau į popietinę paskaitą. Prisimerkusi nuo skaisčios saulės žengiau į lauką, spausdama saujoj kuprinės rankenas. Rytų universitete radau tai, ko ir tikėjausi: nuo mažų auditorijų iki nepažįstamų veidų. Man tai buvo nauja pradžia. Galėjau laisvai vaikščioti, negirdėdama sau už nugaros kuždant žmonių, kurie ką nors žino – ar dedasi žiną – apie mano praeitį. Aš niekuo neišsiskyriau iš kitų smalsių išplėstakių, į paskaitas skubančių pirmakursių. Niekas į mane nespoksojo, niekas nenešiojo gandų, niekas manęs nesigailėjo ir nesmerkė. Iš manęs liko tik iliuzija – jie mane mato tokią, kokią noriu, kad matytų. Apsimečiau kašmyru vilkinčia rimtuole Ebe Abernati.

Numetusi ant grindų kuprinę susmukau ant laisvos kėdės. Pasilenkusi ėmiau ieškoti tarp knygų savo nešiojamojo kompiuterio. Kai išsitraukusi dėjau jį ant suolo, pamačiau gretimame suole įsitaisant Trevisą.

– Puiku, galėsi už mane konspektuoti, – pasakė jis. Įsikišęs burnon rašiklį kramtė ir šypsojosi, neabejotinai nutaisęs patį žaviausią veidą.

Mečiau į jį pasibaisėjimo kupiną žvilgsnį.

– Tu šitos paskaitos nelankai.

– Kas tau sakė. Aš visad sėdžiu ana ten, – pasakė jis ir parodė viršutinę paskutinę eilę. Nedidelė grupelė merginų išvertusios akis žiūrėjo į mane, o vidury tarp jų pamačiau vieną tuščią kėdę.

– Nesirengiu už tave konspektuoti, – atšoviau jam ir įjungiau kompiuterį.

Trevisas pasilenkė taip arti, kad pajutau prie skruosto jo alsavimą.

– Atsiprašau. Gal kuo nors įžeidžiau?

Atsidusau ir papurčiau galvą.

– Tai kas tada negerai?

Aš tyliai jam atkirtau:

– Nesiruošiu su tavim miegoti, tad geriau nepradėk.
Jo veidu lėtai nuslinko šypsena, ir jis tarė:
– Aš ir neprašau tavęs su manim miegoti.
Paskui susimąstęs pakėlė akis į lubas ir pridūrė:
– Argi ne taip?
– Aš ne iš barbių ir ne iš tų, kurios sėdi ten viršuje, – pasakiau jam ir loštelėjau merginų pusėn. – Man nedaro įspūdžio nei tavo tatuiruotės, nei tavo vaikiškas žavesys, nei apsimestinis abejingumas, tad gali čia nevaidinti, sutarta?
– Gerai, Balandėle, – jis siutinamai atkakliai nepaisė mano nemandagaus elgesio. – Gal norėtum šįvakar ateiti kartu su Amerika?
Piktai nusijuokiau iš jo kvietimo, o jis pasilenkė dar arčiau ir tarė:
– Nebijok, neišdulkinsiu. Tiesiog noriu pabendrauti.
– Neišdulkinsi? Kaip tau ir liežuvis apsiverčia šitaip kalbėti?
Trevisas pratrūko kvatotis. Kraipydamas galvą tarė:
– Ateik, nebijok. Aš net nekabinsiu tavęs, prisiekiu.
– Pagalvosiu.
Į auditoriją įžengė profesorius Čeinis ir Trevisas atsisuko į jį. Jo veide sustingo paslaptinga šypsena. Skruoste buvo matyti duobutė. Kuo ilgiau jis šypsojosi, tuo stipriau man norėjosi jo nekęsti, bet kaip tik to ir neįstengiau.
– Kas man galėtų pasakyti, kurio prezidento žmona buvo žvaira ir visaip kitaip bloga? – paklausė Čeinis?
– Būtinai užsirašyk, – pašnibždėjo Trevisas. – Šito man reikės, kai ieškosiuosi darbo.
– Ša, – subariau jį, stengdamasi nepraleisti nė vieno Čeinio žodžio.
Trevisas nusijuokė ir patogiai atsilošė kėdėje. Valandą, kol vyko paskaita, jis tai žiovavo, tai atsirėmęs į mano ranką žiūrėjo į monitorių, kaip konspektuoju. Didelėmis valios pastangomis bandžiau nekreipti į jį dėmesio, bet buvo sunku susikaupti – jis buvo taip arti ir savo kietais raumenimis rėmėsi man į ranką. Paskui jis atsisėdo tiesiai ir ėmė tampyti ant riešo juodą gumytę, kol Čeinis baigė paskaitą ir mus paleido.
Išėjau iš auditorijos ir nuskubėjau koridoriumi. Kai jau maniau esanti saugiai nuo jo pabėgusi, Trevisas Medoksas išdygo man prie šono.
– Tai ar jau pagalvojai? – paklausė dėdamasis akinius nuo saulės.
Prieš mus žengė nedidukė brunetė ir išpūtusi akis viltingai pažvelgė į Trevisą.
– Labas, Trevisai, – suulbo, sukdama ant piršto plaukų sruogą.
Aš stabtelėjau, paskui, šlykštėdamasi jos saldžiu balseliu, apėjau šonu. Kiek anksčiau buvau mačiusi ją merginų Morgano bendrabučio valgykloje ir kalbėjo ji visai normaliai. Tada jos balsas skambėjo kaip suaugusio žmogaus, todėl dabar pagalvojau, kodėl ji mano, jog kūdikišku balseliu gali sužavėti Trevisą. Ji dar kažką jam paulbėjo visa oktava aukščiau, bet jis ir vėl atskubėjo prie manęs.
Išsitraukęs iš kišenės žiebtuvėlį, prisidegė cigaretę ir išpūtė tirštų dūmų debesį.
– Tai apie ką mes čia? A, taip… Tu turėjai pagalvoti.
Aš nusijuokiau.

– Ką čia pliauški?
– Ar pagalvojai? Ateisi?
– Jeigu pasakysiu „taip“, ar liausiesi sekiojęs paskui mane?
Kiek pamąstęs, linktelėjo.
– Taip.
– Tada ateisiu.
– Kada?
Atsidusau.
– Šįvakar. Ateisiu šįvakar.
Trevisas nusišypsojo ir sustojo kaip įbestas.
– Puiku. Iki pasimatymo, Balandėle, – šūktelėjo nueidamas.
Pasukusi už kampo pamačiau lauke prie bendrabučio stovinčią Ameriką su Finču. Per pirmakursių įvadinę savaitę mes visi trys sėdėjome prie vieno stalo ir aš supratau, kad jis bus trečias laukiamas sraigtelis mūsų gerai sustyguotame mechanizme. Finčas nebuvo itin didelio ūgio, bet vis tiek gerokai aukštesnis už mano vieną šimtą ir šešiasdešimt centimetrų. Didelės apvalios akys ryškino pailgo, glotnaus veido bruožus, o dirbtinai nubalinti plaukai priekyje paprastai būdavo nukirpti ežiuku.
– Trevisas Medoksas? Jergau, Ebe, kada pradėjai nardyti tokiuose giliuose vandenyse? – nepatikliai žvelgdamas į mane nusistebėjo Finčas.
Amerika ištempė iš burnos ilgą kramtomosios gumos juostą.
– Jį atstumdama tik dar labiau blogini padėtį. Jis prie tokių dalykų nepratęs.
– Tai ką man pasiūlysi? Permiegot su juo?
Amerika patraukė pečiais.
– Sutaupytų laiko.
– Pažadėjau jam šįvakar nueiti.
Finčas susižvalgė su Amerika.
– Kas yra? Jis pažadėjo nuo manęs atsiknisti, jeigu pasakysiu „taip“. Tu juk šįvakar ten važiuosi, tiesa?
– Na, taip, – patvirtino Amerika. – Ir tu tikrai eisi?
Nusišypsojau jiems abiem ir nuėjau į bendrabutį. Įdomu, ar Trevisas laikysis duoto žodžio nesikabinėti? Nesunku jį perprasti: aš jam buvau arba naujas iššūkis, arba saugiai nepatraukli, tad galėčiau būti gera draugė. Tik pati nežinojau, kuris variantas man labiau tinka.

Po keturių valandų amerika, susiruošusi drauge važiuoti pas Šeplį ir Trevisą, pasibeldė į mano kambario duris. Man išėjus į koridorių, ji nė kiek nesivaržydama rėžė:
– Fui, Ebe! Atrodai kaip benamė!
– Puiku, – atsakiau jai, patenkinta savo išvaizda. Plaukus buvau susikėlusi ant pakaušio į netvarkingą kuodą. Nusivaliau makiažą, o glaustinius lęšius pakeičiau stačiakampiais juodų rėmelių akiniais. Užsivilkusi apšiurusius marškinėlius, užsimovusi sportines kelnes ir įsispyrusi į šlepetes per pirštą, nutapenau paskui Ameriką. Mintis taip apsirengti šovė galvon prieš kelias valandas. Mano planas buvo atrodyti kuo nepatraukliau. Geriausiu atveju Trevisas akimirksniu nuo manęs nusigręš ir

liausis kvailai priekabiavęs. Jeigu jam reikia draugužės, tai aš taikiausi į tokią, su kuria jam būtų gėda rodytis viešai.

Amerika nuleido automobilio langą ir išspjovė gumą.

– Per daug akivaizdu. Gal dar iki pilno komplekto reikėjo išsivolioti šunų išmatose?

– Niekam nesistengiu įtikti, – atšoviau jai.

– Matau.

Sustojome aikštelėje prie Šeplio namo ir aš nusekiau paskui Ameriką laiptais į viršų. Šeplis atidarė duris ir man įėjus pratrūko juoktis.

– Kas tau pasidarė?

– Ji stengiasi nepadaryti įspūdžio, – atsakė už mane Amerika.

Amerika nuėjo su Šepliu į jo kambarį. Durys užsidarė ir aš likau stovėti viena, gerokai sutrikusi. Paskui atsisėdau į krėslą su atlenkiama pakoja ir nusispyriau šlepetes.

Jų butas man atrodė estetiškai mielesnis nei įprastas viengungių būstas. Sienas puošė pažįstami plakatai su pusnuogėmis merginomis ir pavogti gatvių ženklai, bet šiaip bute buvo švaru, baldai nauji, nė trupučio nesijautė seno alaus ar nešvarių drabužių kvapo.

– Gerai, kad atėjai, – pasakė Trevisas ir sudribo ant sofos.

Nusišypsojau jam ir stumtelėjau akinius aukščiau ant nosies, laukdama, kada jis ims bjaurėtis mano išvaizda.

– Amerikai reikia pabaigti rašinį.

– Kad jau užsiminei apie rašinius, ar tu jau pradėjai istorijos referatą?

Jis nė akies krašteliu nepažvelgė į susivėlusius mano plaukus, ir aš nepatenkinta susiraukiau.

– O tu?

– Šiandien pabaigiau.

– Bet jį reikia priduoti tik kitą trečiadienį, – nustebau aš.

– Tiesiog sukūriau, ir tiek. Negi sunku išspausti du lapus apie Grantą?

– Aš mėgstu atidėlioti iki paskutinės dienos, – gūžtelėjau pečiais. – Prie jo sėsiu turbūt tik šį savaitgalį.

– Jeigu reikės pagalbos, duok žinoti.

Laukiau, kol jis ims juoktis ar dar kaip nors parodys, kad tai tik pokštas, bet jo veidas buvo nuoširdus. Kilstelėjusi antakį paklausiau:

– Siūlaisi padėti man rašyti referatą?

– Iš to dalyko turiu A, – atsakė jis truputį įsižeidęs, kad aš juo netikiu.

– Jis iš visų dalykų turi A. Tikras genijus. Nekenčiu jo, – išpyškino Šeplis, atsivesdamas už rankos Ameriką į svetainę.

Aš nepatikliai pažvelgiau į Trevisą. Jo antakiai šovė aukštyn.

– Kas yra? Manai, tas, kuris išsipaišo tatuiruotes ir duoną užsidirba mosuodamas kumščiais, negali gauti gerų pažymių? Nelankau paskaitų todėl, kad man ten neįdomu.

– Kam tada kauniesi? Kodėl neprašai stipendijos? – paklausiau.

– Prašiau ir man sumokėjo už pusę studijų. Tačiau dar yra knygos, gyvenimo išlaidos, be to, ir už antrą pusę reikės kažkaip susimokėti. Kalbu rimtai, Balandėle. Jeigu reikia kokios pagalbos, tik tark

žodį.

– Nereik man tavo pagalbos. Referatą ir pati galiu parašyti.

Norėjau baigti šią temą. Gal būčiau ir nusukusi kalbą kitur, bet šitas naujas jo bruožas sužadino mano smalsumą.

– Ar negali kaip kitaip prasimanyti, iš ko gyventi? Ne taip – kaip čia pasakius – sadistiškai?

Trevisas patraukė pečiais.

– Taip gan lengva užsikalti pinigo. Parduotuvėj tiek neuždirbsi.

– Nesakyčiau, kad lengva, kai tave daužo kaip obuolį.

– Ką? Tau manęs gaila? – pamerkė akį. Aš susiraukiau, o jis nusijuokė. – Ne taip paprasta man pataikyti. Kai užsimoja, aš pasitraukiu. Nieko sudėtinga.

Mane suėmė juokas.

– Kalbi taip, lyg niekas daugiau šito nežinotų.

– Kai aš kertu, priešininkas reaguoja į mano smūgį ir bando atsakyti tuo pačiu. Taip kovos nelaimėsi.

Pabaltavau akimis.

– Kas tu? Karatė vaikis? Kur išmokai muštis?

Šeplis su Amerika susižvalgė, paskui abu nudelbė akis į grindis. Netrukus sumečiau, kad pasakiau kažką ne taip.

Trevisas, regis, nė kiek nesutriko.

– Aš turėjau blogo charakterio tėvą, įnikusį į svaigalus, ir keturis brolius, paveldėjusius to šikniaus genus.

– Ak.

Man užkaito ausys.

– Nesijaudink, Balandėle. Tėvas liovėsi gėręs, o broliai užaugo.

– Aš nesijaudinu.

Bandžiau pasitaisyti išsprūdusius plaukus, bet paskui nusprendžiau išleisti kuodelį ir susisukti iš naujo, kad užpildyčiau nejaukią tylą.

– Man patinka, kad elgiesi natūraliai. Čia merginos neateina taip apsirengusios.

– Mane privertė eiti. Aš visai nenoriu padaryti tau įspūdžio, – atsakiau jam pasipiktinusi, kad mano planas žlugo.

Jis nusišypsojo vaikiškai linksmai, o aš nudaviau dar labiau supykusi, kad paslėpčiau savo sutrikimą. Nežinau, ką kitos merginos apie jį galvoja, bet man teko matyti, kaip jos elgiasi. Šią akimirką mane buvo apėmęs veikiau šleikštus, nemalonus jausmas, nei juoką keliantis susižavėjimas, tad kuo labiau jis stengėsi mane prajuokinti, tuo smarkiau bjuro mano nuotaika.

– Tu jau padarei man įspūdį. Paprastai man net nereikia prašyti merginų, kad ateitų pas mane į namus.

– Neabejoju, – atsakiau ir pasibaisėjusi susiraukiau.

Jis buvo siaubingai pasitikintis savimi. Ne tik begėdiškai puikavosi savo žavia išvaizda, bet ir buvo įpratęs, kad moterys pultų jam ant kaklo, tad mano šaltai abejingas elgesys jam veikiau buvo kažkas nauja, nei įžeidu. Man skubiai reikėjo keisti strategiją.

Amerika nukreipė į ekraną televizoriaus pultelį ir įjungė.
– Šįvakar bus geras filmas. Ar kas nors norėtų sužinoti, kur pradingo Mažoji Džeinė?
Trevisas pakilo nuo sofos.
– Aš ruošiausi eiti kur nors pavakarieniauti. Alkana, Balandėle?
– Jau valgiau, – truktelėjau pečiais.
– Ne, ne, nevalgei, – suskubo Amerika, bet paskui susigriebė, kad susimovė. – Oi… tikrai… visai pamiršau, kad… neseniai sušveitei… picą. Prieš pat mums išvažiuojant.
Aš nusivaipiau iš jos nesėkmingo bandymo ištaisyti klaidą ir laukiau, ką pasakys Trevisas.
Jis perėjo per kambarį ir atidarė duris.
– Eime. Matau, kad alkana.
– O kur eisim?
– Kur nori. Galim į picerija.
Pažvelgiau į savo drabužius.
– Aš netinkamai apsirengusi.
Jis įdėmiai mane nužvelgė ir nusijuokė:
– Viskas gerai. Eime. Mirštu iš alkio.
Atsistojau ir pamojau Amerikai, o tada praėjau pro Trevisą ir pasukau prie laiptų. Automobilių aikštelėje stabtelėjau, nes su siaubu pamačiau, kad jis sėda ant juodo matinio motociklo.
– Aaa… – sumykiau, suriesdama ir ištiesdama nuogus kojų pirštus.
Jis metė į mane nekantraujantį žvilgsnį ir paragino:
– Lipk lipk. Aš važiuosiu lėtai.
– Kas čia toks? – paklausiau bandydama perskaityti užrašą ant degalų bako.
– Harlis, „Nakties nutrūktgalvis“. Mano gyvenimo meilė. Žiūrėk, lipdama nenubrauk dažų.
– Aš su šlepetėmis!
Trevisas taip pažiūrėjo į mane, tarsi būčiau prabilusi svetima kalba.
– Aš su kaustytais batais. Lipk.
Jis užsidėjo akinius nuo saulės. Suriaumojo užvestas variklis. Užlipau ant motociklo ir ėmiau grabalioti sau už nugaros ko nors įsitverti, bet mano pirštai apčiuopė tik odinę sėdynę ir plastikinį užpakalinių šviesų gaubtą.
Trevisas sugriebė man už riešų ir apkabino mano rankomis savo liemenį.
– Įsitverti gali tik manęs, Balandėle. Laikykis tvirtai ir nepasileisk, – paliepė jis ir pasispyręs kojomis stumtelėjo motociklą atgal. Suktelėjęs riešą padidino greitį, išriedėjo į gatvę ir mes nukūrėme lyg raketa. Palaidi plaukai plakėsi man į veidą ir aš pasislėpiau už Treviso nugaros, nes supratau: jeigu bandysiu dairytis jam per petį, netrukus mano akiniai bus aplipę ištiškusiais vabzdžiais.
Įvažiavus į kavinės kiemą, jis smarkiai pasukiojo akceleratoriaus rankenėlę, o kai motociklas pagaliau sustojo, svajojau kuo greičiau paliesti kojomis žemę.
– Tu beprotis!
Trevisas prunkštelėjo, paskui pavertė motociklą į šoną ir atrėmė ant kojelės. Nulipęs nuo jo tarė:
– Važiavau leistinu greičiu.

– Taip, leistinu greitkely! – atrėžiau jam ir mėginau pešioti susivėlusius plaukų kuokštus.

Trevisas žiūrėjo, kaip aš pirštais šukuoju plaukus, o tada nuėjęs prie durų atidarė jas ir pasakė:

– Niekada neleisiu, kad tau kas nors atsitiktų, Balandėle.

Pikta kaip velnias puoliau į kavinę, nors kojos manęs šiek tiek neklausė. Ore tvyrojo riebalų ir prieskoninių žolelių kvapas. Nusekiau paskui Trevisą raudonu, trupiniais nubarstytu kilimu. Pasirinkęs nuošalų staliuką už pertvaros kavinės kampe, atokiau nuo būrelio studentų ir triukšmingų šeimų, užsakė mums alaus. Apsidairiau po salę. Tėvai meiliai kalbino savo neklaužadas vaikus valgyti, o Rytų universiteto studentai smalsiais žvilgsniais stebeilijo į mus. Nusisukau nuo jų.

– Tuojau, Trevisai, – tarė padavėja, priimdama mūsų alaus užsakymą. Jam įžengus į kavinę, padavėja akivaizdžiai pasitempė. Apsisukusi grįžo į virtuvę.

Ūmai sutrikau dėl savo išvaizdos ir užsikišau už ausų vėjo ištaršytus plaukus.

– Dažnai čia lankaisi? – paklausiau nutaisiusi rūgščią miną.

Trevisas atsirėmė alkūnėmis į stalą ir palinkęs virš jo įsmeigė į mane savo rudas akis.

– Kur čia šuo pakastas, Balandėle? Ar tu apskritai nekenti žmonių, ar tik manęs?

– Turbūt tik tavęs, – burbtelėjau.

Patenkintas mano atsakymu nusijuokė.

– Niekaip tavęs neperkandu. Tu esi pirma mergina, pasibjaurėjusi manim prieš sugriūvant į lovą. Kalbi nė kiek nesimaivydama ir visai nesistengi patraukti mano dėmesio.

– Nieko čia keista. Tu tiesiog man nepatinki.

– Jeigu nepatikčiau, čia nesėdėtum.

Mano suraukta kakta nejučia išsilygino ir aš atsidusau.

– Aš nesakau, kad tu blogas ar dar koks. Tiesiog nenoriu patvirtinti tavo išankstinės nuostatos, kad esu tik dar viena, turinti vaginą.

Nudelbusi akis į druskos kruopelytes ant stalo laukiau jo atsako, bet netrukus išgirdau garsus, lyg Trevisas būtų užspringęs.

Jis sėdėjo išplėtęs iš nuostabos akis ir kvatojo net susiriesdamas.

– Jėzau šventas! Tu mane pribaigsi! Viskas. Mes turime tapti draugais. Nenoriu girdėti jokių „ne“.

– Draugais būti galim, bet nebandyk kas penkias sekundes kišt rankos į mano kelnaites.

– Su manim tu nemiegosi. Sutarta.

Bandžiau sutramdyti šypseną, bet nepavyko.

Jo akys nušvito.

– Garbės žodis. Apie kelnaites – nė minties… Na, nebent pati norėtum.

Atsirėmiau alkūnėmis į stalą ir palinkusi prie jo atšoviau:

– Bet šito tikrai nebus, tad galime būti draugai.

Jo veide šmėstelėjo valiūkiška šypsena. Palinkęs dar arčiau manęs tarė:

– Niekada nesakyk niekada.

– Papasakok apie save, – paprašiau. – Ar jau seniai vadiniesi Pasiutusiu Šunimi, ar gavai šią pravardę būdamas čia?

Tardama jo pravardę dviem abiejų rankų pirštais parodžiau sutartinį kabučių ženklą ir pamačiau, kaip pirmą kartą sušlubuoja jo pasitikėjimas savimi. Atrodo, jis truputį susigėdo.

– Ne. Šią pravardę man prilipdė Adamas po pirmosios kovos.

Trumpi jo atsakymai jau buvo pradėję mane erzinti.

– Ir viskas? Daugiau nieko man apie save nepapasakosi?

– Ką norėtum sužinoti?

– Kaip įprasta. Kur gimei, augai? Kuo norėtum būti užaugęs ir panašiai.

– Gimiau ir augau čia. Studijuoju baudžiamąją teisę.

Atsidusęs išvyniojo iš servetėlės įrankius ir tvarkingai padėjo šalia lėkštės. Dirstelėjo per petį atgal. Veidas įsitempė. Prie dviejų staliukų sėdinti amerikietiškojo futbolo studentų komanda prapliupo juoktis, ir Trevisas suirzo nežinodamas, iš ko jie kvatojasi.

– Nemeluok, – nepatikliai tariau.

– Nemeluoju. Aš vietinis, – išsiblaškęs atsakė jis.

– Kalbu apie mokslus. Neatrodo, kad studijuotum baudžiamąją teisę.

Jis suraukė antakius. Staiga mūsų pokalbis jį sudomino ir jis paklausė:

– Kodėl?

Nužvelgiau tatuiruotes ant jo rankų.

– Na, sakyčiau, tau labiau tinka žodis „baudžiamoji“ nei „teisė“.

– Šiaip aš su teisėsauga reikalų neturiu… bent jau kol kas. Tėvas buvo itin griežtas.

– O kur mama?

– Mirė, kai dar buvau vaikas, – sausai atsakė jis.

– Už…užjaučiu, – pasakiau kraipydama galvą. Jo atsakymas mane suglumino.

Mano užuojautą jis nuleido negirdomis.

– Aš jos nepamenu. Broliai atsimena, bet man, kai ji mirė, buvo tik treji.

– Kiek, sakei, turi brolių? Keturis? Ir visi normalūs, neiškrypę? – paerzinau.

– Neiškrypo dėl to, kad buvo vertinami pagal kumščio kietumą. Vyresni auklėjo jaunesnius. Tomas, dvyniai Teiloras ir Taileris, paskui Trentonas. Su Taileriu ir Teiloru vienam kambary geriau neatsidurti. Beveik visko, ką dabar darau ringe, išmokau iš jų. Trentonas jauniausias, bet vikriausias. Tik jis vienas gali dabar mane patiesti.

Kraipiau galvą ir stebėjausi, kaip tokie penki padūkę trevisai gali sutilpti vienuose namuose.

– Ar jie irgi tatuiruoti?

– Daugmaž. Išskyrus Tomą. Jis dirba Kalifornijoj reklamos agentūroj dideliu viršininku.

– O tavo tėvas? Kur jis?

– Netoli, – atsakė jis. Treviso veidas vėl įsitempė, žandikauliai ėmė krutėti, nes jį erzino futbolininkai.

– Ko jie čia žvygauja? – paklausiau linkteldama galva į triukšmadarių staliuką. Trevisas pakraipė galvą, aiškiai duodamas suprasti, kad nenori sakyti. Susinėriau ant krūtinės rankas ir pasimuisčiau kėdėje, sunerimusi dėl to, kad jų kalbos taip sugadino jam nuotaiką. – Na, pasakyk.

– Jie juokiasi, kad aš… pirmiausia… pakviečiau tave pavakarieniauti. Man tai… nebūdinga.

– Pirmiausia?

Kai veidu išsidaviau pagaliau supratusi, ką jis turi galvoje, Trevisas net susigūžė, ir aš nė nepajutau, kaip leptelėjau:

– O aš maniau, kad jie juokiasi iš to, jog tau gėda rodytis su manim taip apsirengusia. Pasirodo, jie galvoja, kad aš su tavim miegosiu, – piktai burbtelėjau.

– Kodėl mes neturėtume rodytis drauge?

– Apie ką mes kalbėjome? – paklausiau vėduodamasi, nes skruostus užliejo karštis.

– Apie tave. Ką studijuoji? – paklausė jis.

– A… aš… Bendruosius dalykus, kol kas. Dar neapsisprendžiau, bet širdis linksta prie buhalterijos.

– Matau, tu ne čionykštė. Atvykėlė.

– Iš Vičitos. Kaip ir Amerika.

– Kokie vėjai atpūtė net iš Kanzaso?

Ėmiau nagu knebinėti etiketę ant alaus butelio.

– Norėjom pabėgti kuo toliau.

– Nuo ko?

– Nuo tėvų.

– Šit kaip. O Amerika? Ji irgi nesutaria su tėvais?

– Ne. Markas su Pema puikūs tėvai. Iš tiesų jie mane ir užaugino. Amerika atsekė iš paskos. Nenorėjo paleisti manęs vienos.

Trevisas linktelėjo.

– Kodėl būtent į Rytų universitetą?

– O ko vertas trečiarūšis? – atkirtau.

Klausimai nuo bendrų paviršutiniškų krypo į vis asmeniškesnius, ir man darėsi nejauku.

Viena į kitą dunkstelėjo kelios kėdės, ir futbolininkų komandos vaikinai pakilo nuo stalo. Paleidę dar vieną kitą nešvankų juokelį patraukė prie durų. Jie paspartino žingsnį, kai Trevisas šastelėjo nuo savo kėdės. Atsiliekantieji ėmė stumti priekyje einančius, kad spėtų paspukti pro duris, kol Trevisas jų nepasivijo. Bet jis sugrįžo ir atsisėdo, užgniauždamas pyktį ir nusivylimą.

Kilstelėjau vieną antakį.

– Tu man neatsakei, kodėl pasirinkai Rytų universitetą, – priminė man jis.

– Sunku paaiškinti, – gūžtelėjau pečiais. – Tiesiog taip buvo teisingiausia.

Nusišypsojo ir atsivertė valgiaraštį.

– Suprantu tave.

Antras skyrius

Kiaulė

Valgykloje prie mūsų įprasto staliuko susėdo pažįstami veidai. Man iš vienos pusės įsitaisė Amerika, iš kitos – Finčas, o ant laisvų kėdžių sukrito Šeplis su savo *Sigma Tau* brolijos nariais. Per garsų šurmulį sunku buvo girdėti vienam kitą, o kondicionierius šiandien ir vėl, regis, buvo sugedęs. Ore tvyrojo sodrus šviežio maisto ir prakaituotos odos kvapas, tačiau vis tiek visi kažkodėl buvo linksmiau nusiteikę, nei įprastai.

– Sveiks, Brazilai, – pasilabino Šeplis su priešais mane sėdinčiu vaikinu. Nuo jo gelsvai rusvos odos ir šokolado spalvos akių balta universiteto futbolo komandos kepuraitė, užsmaukta žemai ant akių, atrodė dar baltesnė.

– Ko šeštadienį nepasilikai po rungtynių, Šepai? Už tave turėjau išmaukti gal net šešis alaus, – plačiai šypsodamasis užsipuolė jį Brazilas.

– Dėkui, kad išgelbėjai. Su Mare buvom nulėkę pavakarieniauti, – atsakė jam Šeplis ir pasilenkęs pakštelėjo Amerikai į šviesių ilgų plaukų viršugalvį.

– Tu sėdi ant mano kėdės, Brazilai.

Brazilas atsisuko ir pamatė už savęs stovintį Trevisą. Paskui nustebęs atsisuko į mane ir paklausė:

– Oi, ar čia tavo mergina, Trevi?

– Tikrai ne, – suskubau atsakyti, smarkai purtydama galvą.

Brazilas vėl atsisuko į Trevisą, o šis žiūrėjo į jį ir laukė. Vaikinas gūžtelėjo pečiais ir pasiėmęs padėklą nuėjo į stalo galą.

Sėsdamasis į jo vietą Trevisas man nusišypsojo ir paklausė:

– Kas naujo, Balandėle?

– Čia dabar kas? – nustebusi negalėjau atplėšti akių nuo jo padėklo. Paslaptingas patiekalas jo lėkštėje buvo panašus į kūrinį iš vaško.

Trevisas nusijuokė ir atsigėrė iš stiklinės vandens.

– Valgyklos darbuotojos man kelia siaubą. Nenoriu kritikuoti jų sugebėjimų gaminti maistą.

Negalėjau nepastebėti prie staliuko sėdinčių draugų žvilgsnių, kupinų susižavėjimo. Treviso elgesys patraukė jų dėmesį, ir man nejučia nuo lūpų dingo šypsena, nes supratau: esu vienintelė mergina, su kuria Trevisas pareiškė norą sėdėti prie vieno stalo.

– Aaa… po pietų rašysim biologijos kontrolinį, – suniurzgė Amerika.

– Pasiruošei? – paklausiau jos.

– Dieve, aišku, kad ne. Visą vakarą bandžiau įtikinti savo vaikiną, kad tu nemiegosi su Trevisu.

Kitam stalo gale sėdintys futbolo komandos žaidėjai ūmai nutilo nešvankiai juokavę ir suskato klausytis mūsų pokalbio. Sukluso ir kiti studentai. Perliejau Ameriką piktu žvilgsniu, bet ji nesijautė

prasikaltusi ir tik niuktelėjo ranka Šepliui į petį.

– Jėzau, Šepi. Vakar tau teko tiek iškentėti, ką? – nusistebėjo Trevisas ir sviedė į savo pusbrolį kečupo pakelį. Šeplis nieko jam neatsakė, bet aš dėkingai šyptelėjau Trevisui už išgelbėtą savo kailį.

Amerika paglostė jam nugarą ir paguodė:

– Nieko, praeis. Tiesiog prireiks nemažai laiko, kol jis patikės, kad Ebė nepasiduoda tavo kerams.

– Aš ir nesirengiu jos kerėti, – nepatenkintas ir truputį įsižeidęs burbtelėjo Trevisas. – Ji mano draugė.

Pažvelgiau į Šeplį.

– Sakiau? Be reikalo jaudinaisi.

Galų gale Šeplis išdrįso pakelti į mane akis, ir pamačius, kad kalbu nuoširdžiai, jo žvilgsnis prašviesėjo.

– O tu pasiruošei? – paklausė manęs Trevisas.

Susiraukiau.

– Biologiją galiu mokytis kiauras dienas, bet vis tiek nieko nesuprasiu. Mano smegenėlės jos nepriima.

Trevisas pakilo nuo stalo.

– Eime.

– Kur?

– Eime, pasiimsi užrašus. Padėsiu tau pasiruošti kontroliniam darbui.

– Trevisai…

– Kelk subinę, Balandėle. Parašysi tą kontrolinį kaip per sviestą.

Praeidama pro Ameriką timptelėjau jai už šviesių plaukų.

– Susitiksim paskaitoj, Mare.

Ji man šyptelėjo.

– Užimsiu tau vietą. Man reikės tavo pagalbos.

Abu su Trevisu nuėjome į mano bendrabučio kambarį ir, kol ieškojau klausimyno, jis vartė vadovėlį. Ilgai ir negailestingai manęs klausinėjo, paskui paaiškino tuos dalykus, kurių aš nelabai supratau. Galiausiai po jo aiškinimo nesuvokiamos sąvokos man tapo visiškai aiškios ir suprantamos.

– …somatinėse ląstelėse vyksta netiesioginis ląstelių dalijimasis. Čia reikia prisiminti kelis dalijimosi etapus. Jų pavadinimai primena moterišką vardą – *Prometa Anatela*.

Mane tai prajuokino.

– *Prometa Anatela?*

– Profazė, metafazė, anafazė ir telafazė.

– *Prometa Anatela*, – pakartojau ir linktelėjau galvą.

Keliais popierių lapais jis plekštelėjo man per viršugalvį.

– Teisingai. Dabar jau išbertum net ir naktį pakelta.

– Na, dar pažiūrėsim, – atsidusau.

– Palydėsiu į auditoriją. Pakeliui dar paklausinėsiu.

Užrakinau duris ir nedrąsiai paklausiau:

– Tu juk labai nesupyksi, jeigu šito kontrolinio neparašysiu, tiesa?

– Nesijaudink, parašysi, Balandėle. Tik kitam kontroliniam darbui reikės pradėti ruoštis gerokai anksčiau, – atsakė jis, žengdamas su manim koja kojon į Gamtos mokslų fakultetą.

– Kaip tu visur ir suspėsi? Mokyti mane, daryt savo namų darbus, skaityt ir dar treniruotis kovoms?

Trevisas prunkštelėjo.

– Kovoms aš nesiruošiu. Adamas paskambina, pasako, kur vyks, ir aš nuvažiuoju.

Negalėdama patikėti jo žodžiais, pakraipiau galvą, o jis pakėlė prieš save klausimyną ir uždavė pirmą klausimą. Kol priėjom auditoriją, buvom net dusyk pakartoję visus klausimus.

– Sėkmės, – šypsodamasis palinkėjo man ir, padavęs užrašus, atsirėmė į durų staktą.

– Sveiks, Trevi.

Atsisukusi pamačiau aukštą, prakaulų vaikiną, skubantį į auditoriją ir besišypsantį Trevisui.

– Sveiks, Parkeri, – linktelėjo Trevisas.

Parkeris pažvelgė į mane, jo akys nušvito ir jis šyptelėjęs tarė:

– Labas, Ebe.

– Labas, – atsakiau jam ir truputį nustebau, iš kur jis žino mano vardą. Mačiau jį paskaitoje, bet mes dar nebuvome pažįstami.

Parkeris nuėjo į savo vietą ir atsisėdęs ėmė pokštauti su sėdinčiais šalia.

– Kas jis? – paklausiau.

Trevisas truktelėjo pečiais, tačiau oda po akimis pastebimai įsitempė.

– Parkeris Heisas. Mano *Sig Tau* brolijos narys.

– Tu priklausai studentų draugijai? – nepatikliai paklausiau.

– *Sigma Tau*, kaip ir Šeplis. Maniau, žinai, – atsakė jis žvelgdamas per mane į Parkerį.

– Na… tiesiog neatrodo… kad tu galėtum priklausyti draugijai, – pasakiau nužvelgdama jo tatuiruotes.

Trevisas atsisuko į mane ir nusišypsojo.

– Mano tėvas baigė šį universitetą, mano visi broliai priklauso *Sig Tau*. Tai šeimos tradicija.

– Ir jie tikisi, kad tu tęsi jų tradiciją? – skeptiškai paklausiau.

– Nebūtinai. Jie tiesiog puikūs vaikinai, – atsakė Trevisas ir mostelėjo mano užrašais. – Verčiau bėk į paskaitą.

– Ačiū už pagalbą, – padėkojau ir niuktelėjau jį alkūne. Pro mus praėjo Amerika ir aš nuskubėjau paskui ją.

– Kaip sekėsi? – paklausė ji.

Patraukiau pečiais.

– Jis neblogas mokytojas.

– Tik mokytojas?

– Ir dar geras draugas.

Amerika, regis, manim nusivylė, ir aš tyliai nusijuokiau iš subjurusios jos nuotaikos.

Ji seniai svajojo, kad mudvi susidraugautume su vaikinais, kurie tarpusavy irgi būtų geri draugai, tad du kambario draugai – ir dar pusbroliai – buvo idealiausias variantas. Kai ji nusprendė stoti kartu su manim į Rytų universitetą, buvo sumaniusi gyventi vienam kambary, bet aš pasipriešinau jos

norams tikėdamasi plačiau išskleisti sparnus. Taigi nustojusi purkštauti ji ėmė ieškoti tarp Šeplio draugų vaikino, su kuriuo galėtų supažindinti mane.

Nesavanaudiškas Treviso susidomėjimas manimi tiesiog pranoko jos lūkesčius.

Kontrolinį parašiau vienu atsikvėpimu, todėl dabar sėdėjau lauke ant laiptų ir laukiau Amerikos. Ji nusiminusi šleptelėjo šalia manęs ir aš tylėdama laukiau, ką ji pasakys.

– Siaubas, koks sunkus! – suriko ji.

– Tau reikėtų mokytis su mumis. Trevisas labai gerai viską išaiškina.

Amerika suinkštė ir padėjo galvą man ant peties.

– O tu man visai nepadėjai! Galėjai bent jau nežymiai linktelėti ar kaip kitaip duoti ženklą.

Apkabinau ranka jai kaklą ir abi patraukėme į bendrabutį.

Visą kitą savaitę trevisas padėjo man rašyti istorijos referatą ir vėl aiškino biologiją. Abu stovėjome prie profesoriaus Kempbelo auditorijos ir skaitinėjome kontrolinio įvertinimus. Aš buvau trečia nuo viršaus pagal surinktus balus.

– Oho, trečia iš viso kurso! Neblogai, Balandėle! – nudžiugo jis ir stipriai apkabino. Jo akyse švietė džiaugsmas ir pasididžiavimas. Pasijutusi nejaukiai žengtelėjau atgal.

– Ačiū, Trevisai. Jeigu ne tavo pagalba, šitaip gerai nebūčiau parašiusi, – padėkojau jam ir timptelėjau už marškinėlių.

Jis pačiupo mane, persimetė per petį ir, braudamasis pro studentus, sušuko:

– Iš kelio! Traukitės, žmonės! Padarykite vietos moteriškei su didžiulėmis, išbrinkusiomis smegenimis! Praleiskite genijų!

Mane suėmė juokas nuo smalsių ir nustėrusių mano bendrakursių žvilgsnių.

Dienos bėgo, o mes savo draugyste tik kurstėme ir taip nesibaigiančius gandus. Tačiau Treviso vardas padėjo pritildyti nemalonias paskalas. Dar niekas nebuvo girdėjęs, kad jis su mergina būtų praleidęs ilgiau nei vieną dieną, tad kuo dažniau mudu matė drauge, tuo visiems darėsi aiškiau – mūsų santykiai platoniški. Nors visi be paliovos klausinėjo apie mūsų draugystę, Trevisui rodomas dėmesys nė kiek nesumenko.

Jis ir toliau per istorijos paskaitas sėdėjo šalia manęs ir pietavo prie vieno stalo. Netrukus supratau, kad mano nuomonė apie jį buvo klaidinga, ir netgi pradėjau ginti Trevisą prieš tuos, kurie jo nepažinojo taip, kaip aš.

Valgykloje Trevisas atnešė man apelsinų sulčių skardinę ir padėjo ant stalo.

– Nereikėjo nešti, aš ir pati būčiau pasiėmusi, – tariau jam nusivilkdama striukę.

– Dabar nebereikės, – atsakė jis ir smagiai šyptelėjo man duobute kairiame skruoste.

Brazilas nepatikliai purkštelėjo:

– Ką ji iš tavęs padarė, Trevisai? Naminuką? Kas toliau? Stovėsi prie jos su *Speedo* trumpikėmis ir vėduosi palmės šakele?

Trevisas perliejo jį žudikišku žvilgsniu ir aš suskubau jo ginti:

– Tu ant savo užpakalio tikrai neužsitemptum *Speedo* trumpikių, Brazilai, tad verčiau patylėk, gerai?

– Nepyk, Ebe! Aš pajuokavau, – suskato atsiprašyti Brazilas, iškėlęs aukštyn rankas.

– Nekalbėk daugiau apie jį taip, gerai? – susiraukiau.

Treviso veide pramaišiui šmėstelėjo ir nuostaba, ir dėkingumas.

– Visko mačiau, bet kad mane gintų mergina… – tarė jis ir pakilo nuo stalo. Paėmęs padėklą jis dar kartą piktai dėbtelėjo į Brazilą ir išėjęs į lauką sustojo prie grupelės studentų parūkyti.

Stengiausi į jį nežiūrėti, o jis su visais kalbėjo ir juokėsi. Merginos viena po kitos slapčia taikėsi atsistoti šalia jo. Amerika, pastebėjusi, kad mano žvilgsnis vis krypsta kažkur kitur, bakstelėjo alkūne man į šoną.

– Kur ten spoksai, Ebe?

– Niekur. Niekur aš nespoksau.

Amerika pasirėmė smakrą ant sulenktos rankos ir palingavo galva.

– Ir aklas pamatytų. Pažiūrėk į tą raudonplaukę. Su kiekvienu akies mirktelėjimu braukia ranka sau per plaukus. Įdomu, ar Trevisui kada nors tai nusibos?

Šeplis papurtė galvą.

– Nenusibos. Visi įsitikinę, kad jis mulkis, bet iš tiesų, jeigu kas žinotų, kaip jis terliojasi su kiekviena, kuri manosi galinti jį prisijaukinti… Jis nė žingsnio negali žengti be jų palydos. Patikėk manim, jis daug mandagesnis, nei atrodo. Jei aš būčiau jo vietoj…

– Ai, galima pagalvoti, kad tau tai nepatiktų, – paerzino Amerika ir pakštelėjo jam į skruostą.

Trevisas prie valgyklos baigė rūkyti cigaretę ir man išėjus pro duris tarė:

– Palauk, Balandėle. Palydėsiu.

– Nebūtina manęs lydėti į kiekvieną paskaitą, Trevisai. Aš ir pati žinau kelią.

Staiga Treviso dėmesį patraukė mergina ilgais juodais plaukais ir trumpu sijonėliu. Praeidama jam nusišypsojo. Jis nulydėjo ją akimis ir, linktelėjęs jos pusėn, numetė cigaretę.

– Eik, aš tave pasivysiu, Balandėle.

– Gerai, – atsakiau jam ir jis nubėgo prie merginos.

Per paskaitą Treviso kėdė stovėjo tuščia, ir mane truputį erzino, kad jis praleido užsiėmimą dėl kažkokios visai nepažįstamos merginos. Profesorius Čeinis paleido mus truputį anksčiau ir aš nuskubėjau į pievelę, kur buvau susitarusi lygiai trečią susitikti su Finču ir perduoti jam paskaitos apie muzikinę Šerės Kesidi veiklą užrašus. Žvilgtelėjau į laikroduką ir paspartinau žingsnį.

– Ebe!

Pievele prie manęs pribėgo Parkeris ir mes nuėjome kartu.

– Atrodo, mūsų oficialiai niekas nesupažindino, – pasakė jis ir ištiesė ranką. – Parkeris Heisas.

Paspaudžiau jam ranką ir nusišypsojusi prisistačiau:

– Ebė Abernati.

– Pagal biologijos kontrolinio įvertinimus aš atsidūriau po tavęs. Sveikinu, – nusišypsojęs susigrūdo rankas į kišenes.

– Ačiū. Trevisas padėjo. Kitaip būčiau viso sąrašo gale. Patikėk.

– O. Ar judu?..

– Draugai.

Šypsodamasis Parkeris linktelėjo.

– Ar jis tau neminėjo, kad šį savaitgalį studentų klube bus vakarėlis?

– Kad mes daugiausia kalbam apie biologiją ir maistą.

Parkeris nusijuokė.

– Labai panašu į Trevisą.

Prie Morgano bendrabučio Parkeris tiriančiu žvilgsniu pažiūrėjo man į veidą ir tarė:

– Galėtum ateiti. Bus smagu.

– Pasitarsiu su Amerika. Nemanau, kad ji turi kokių planų.

– Ar judvi viena be kitos – nė žingsnio?

– Šią vasarą davėm sau žodį: jokių vakarėlių po vieną.

– Gudru, – pritariamai linktelėjo.

– Per įvadinę studentų savaitę ji susipažino su Šepliu, tad man jau mažiau tenka su ja visur vaikščioti. Šis kartas bus pirmas, kai turėsiu atsiklausti, tad neabejoju – ji irgi užsimanys eiti.

Viduje net susigūžiau. Aš ne tik pliurpiu nesąmones, bet dar ir išsidaviau, kad nesu kviečiama į vakarėlius.

– Puiku. Tada pasimatysim, – atsakė jis. Natūraliai įdegusiame Parkerio veide žybtelėjo žavi, akinamai balta *Banana Republic* modelio šypsena, o tada jis nusisuko ir nuskubėjo per kiemą.

Pasekiau akimis jį nueinantį. Aukštas, švariai nusiskutęs, išlygintais juostuotais marškiniais ir džinsais. Tamsūs banguoti plaukai plazdėjo jam einant.

Pamaloninta jo kvietimo stovėjau ir kramčiau lūpą.

– Šitas labiau tavo stiliaus, – sukuždėjo man į ausį Finčas.

– O jis dailus, a? – nesiliaudama šypsotis atšoviau.

– Tikrai taip. Privačios mokyklos auklėtinis, tėvuko misionieriaus sūnelis.

– Finčai! – surikau ant jo ir plekštelėjau per petį.

– Ar atnešei Šerės konspektą?

– Atnešiau.

Ištraukiau iš kuprinės. Jis prisidegė cigaretę, įspraudė ją tarp lūpų ir prisimerkęs ėmė sklaidyti užrašus.

– Puikumėlis, – apsidžiaugė, pavartė lapus ir perlenkęs perpus susikišo kišenėn. Užsitraukęs dūmo pranešė: – Gera naujiena. Morgano bendrabuty sugedo vandens katilas. Teks praustis po šaltu dušu ir spoksoti į atšalusius vamzdžius.

– Bendrabuty nėra karšto vandens? – sudejavau.

– Taip šneka, – patvirtino Finčas ir užsimetė ant peties kuprinę. – Lekiu į algebrą. Primink Marei, kad šį savaitgalį ir manęs nepamirštų.

– Pasakysiu, – pažadėjau jam ir piktai dėbtelėjau į prieštvaninį mūsų bendrabučio pastatą. Grįžusi į kambarį nusviedžiau kuprinę ant grindų.

– Nėra karšto vandens, – burbtelėjo Kara nuo savo kėdės prie rašomojo stalo.

– Girdėjau.

Suburzgė mano mobilusis ir atšovusi dangtelį perskaičiau Amerikos žinutę, kurioje ji keikė sugedusią katilinę. Netrukus pasigirdo beldimas į duris.

Amerika įpuolė vidun ir plastelėjo ant mano lovos. Sukryžiavusi ant krūtinės rankas pratrūko:

– Gali patikėti? Tiek plojam už bendrabutį, o neturim karšto vandens nusiprausti.

Kara atsiduso.

– Liaukis verkšlenusi. Ar negali pagyventi pas savo draugą? Juk ir taip dažnai pas jį nakvoji, ką?

Amerika piktai dėbtelėjo į Karą.

– Gera mintis, Kara. Nors ir višta, bet kartais visai neblogai mąstai.

Kara nepakėlė akių nuo savo kompiuterio ir į Amerikos įžeidimą nereagavo.

Amerika išsitraukė telefoną ir stebėtinai greitai bei tiksliai sumaigė žinutės tekstą. Telefonas sučirpė ir ji šypsodamasi pažiūrėjo į mane.

– Kol sutaisys katilinę, pagyvensime pas Šeplį su Trevisu.

– Ką? Aš tai jau ne, – nesutikau.

– Taip taip. Nėra reikalo tau šalti duše be karšto vandens, kai Šeplis su Trevisu savo bute turi net du vonios kambarius.

– Manęs ten niekas nekviečia.

– Aš kviečiu. Šepas sutiko. Galėsi miegoti ant sofos… tada, kai Trevisas ja nesinaudos.

– O kai naudosis?

Amerika patraukė pečiais.

– Tada miegosi Treviso lovoj.

– Na jau ne!

Amerika užvertė aukštyn akis.

– Nebūk mažvaikė, Ebe! Juk jūs draugai, taip? Jeigu jau iki šiol jis nieko tau nepadarė, tai ir toliau nepadarys.

Po jos žodžių užsičiaupiau kaip žuvis. Jau kelias savaites kiekvieną vakarą vienaip ar kitaip leidau laiką su Trevisu. Aš taip stengiausi visiems parodyti, jog mudu esame tik draugai, kad nė nesumojau – jį iš tiesų domina tik mudviejų draugystė. Nežinau kodėl, bet pasijutau įžeista.

Kara nepatikliai pažvelgė į mus ir nusistebėjo:

– Trevisas Medoksas su tavim dar nepermiegojo?

– Mudu draugai! – sušukau lyg gindamasi.

– Žinau. Bet jis nė nemėgino įsiversti tavęs į lovą? Juk jau su visomis permiegojo.

– Išskyrus mus abi, – atšovė Amerika ir, nužvelgusi Karą, pridūrė: – Ir tave.

Kara truktelėjo pečiais.

– Aš jo nepažįstu. Tik girdėjau.

– Taigi, – atrėžiau aš. – Tu jo nė kiek nepažįsti.

Kara nusisuko į monitorių ir mus iš karto pamiršo.

Atsidususi tariau:

– Gerai jau, Mare. Man reikia susikrauti daiktus.

– Pasiimk daiktų kelioms dienoms. Kas žino, kiek laiko jie taisys tą katilinę, – pasakė ji, akivaizdžiai apsidžiaugusi.

Mane apėmė baimė, lyg būčiau kėlusi koją į priešo teritoriją.

– Aaa… gerai.

Amerika pašoko nuo lovos ir strakaliodama puolė mane glėbesčiuoti:

– Jetau, kaip mums bus linksma!

Po pusvalandžio mudvi sukrovėme į jos hondą krepšius ir pasukome į vaikinų butą. Visą kelią Amerika tarškėjo net uždusdama. Sustojusi savo įprastoje vietoje aikštelėje prie namo keliskart patūtavo garso signalu. Atlėkęs Šeplis iškėlė iš bagažinės mūsų lagaminus ir visi trys užlipome laiptais.

– Neužrakinta, – tarė jis uždusęs.

Amerika atidarė duris ir praleido mus į vidų. Šeplis numetė ant grindų lagaminus ir suvaitojo:

– Dieve, mažule! Tavo lagaminas kone dvigubai sunkesnis už Ebės!

Mudvi su Amerika sustingom kaip įbestos, nes tuo metu iš vonios kambario išėjo mergina, sagstydamasi palaidinę.

– Labas, – nustebusi pasisveikino. Tušu išterliotomis akimis įtariai nužvelgė pirma mus, paskui mūsų lagaminus. Pažinau ją. Tai buvo ta pati tamsiaplaukė, kurią Trevisas anądien nusivijo prie valgyklos.

Amerika piktai dėbtelėjo į Šeplį.

Jis iškėlė aukštyn rankas ir tarė:

– Jinai su Trevisu!

Iš už kampo su vienais apatiniais žiovaudamas išniro Trevisas. Pažvelgė į savo viešnią ir tapšnodamas jai per nugarą paragino:

– Turiu svečių. Tu geriau bėk.

Mergina nusišypsojo ir apsivijusi rankomis kaklą ėmė jį bučiuoti.

– Paliksiu ant stalo telefono numerį.

– A… gali nesivarginti, – ramiai atsakė jai Trevisas.

– Ką? – nustebo mergina ir atsilošusi pažvelgė jam į akis.

– Ir vėl! – nebeištvėrė Amerika. Pažvelgusi į merginą išrėžė: – Ko čia stebiesi? Juk čia tas pats pasiutėlis Trevisas Medoksas! Jis visada taip elgiasi, o jos dar mat stebisi!

Amerika atsisuko į Šeplį. Jis apkabino jai pečius ir davė suprasti, kad verčiau jau nutiltų.

Mergina prisimerkusi nužvelgė Trevisą, pagriebė savo rankinę ir apsisukusi išlėkė pro duris, smarkiai jomis trinktelėdama.

Trevisas nuėjo į virtuvę ir lyg niekur nieko atsidarė šaldytuvą.

Kraipydama galvą Amerika nuėjo į koridorių, Šeplis, net persikreipęs viena ranka vilkdamas sunkų lagaminą, nusekė jai iš paskos.

Aš sudribau į krėslą su atlenkiama pakoja ir atsidususi pagalvojau, ar teisingai pasielgiau, sutikusi čia važiuoti. Nemaniau, kad Šeplio butas bus pereinamas kiemas visokio plauko mergšėms.

Trevisas stovėjo už pusryčių baro sukryžiavęs rankas ant krūtinės ir šypsodamasis paklausė:

– Kas negerai, Balandėle? Sunki diena?

– Ne, tiesiog velniškai pasibaisėjau.

– Manimi?

Jis ir toliau šypsojosi. Galėjau susiprasti, kad jis nori pasikalbėti. Tačiau man tai tik dar labiau atrišo liežuvį.

– Taip, tavimi. Kaip tu gali šitaip elgtis su mergina, o paskui vyti ją lauk?

– O kaip aš su ja elgiausi? Ji pasiūlė telefono numerį, aš atsisakiau.
Man net burna atvipo nuo tokio jo abejingumo.
– Mylėtis su ja nori, o telefono numerio ne?
Trevisas alkūnėmis atsirėmė į stalą.
– Kam man jos numeris, jei neketinu jai skambinti?
– Tai ko su ja miegi, jeigu paskui net nenori jai paskambinti?
– Aš niekam niekuo neįsipareigoju, Balandėle. Prieš išsidrėbdama ant mano sofos, ji apie draugystę nė neužsiminė.
Aš su pasibjaurėjimu pažvelgiau į sofą.
– Jinai juk kažkieno duktė, Trevisai. Jeigu ateity kas nors taip pasielgs su tavo dukra?
– Pasakysiu tau štai ką: mano duktė geriau tegu net nesvajoja mautis kelnaičių pirmam pasitaikiusiam mulkiui.
Supykusi, kad jis kalba teisingai, sukryžiavau ant krūtinės rankas ir išrėžiau:
– Vadinasi, nors prisipažinai pats esąs mulkis, vis tiek tvirtini, jog permiegojusi su tavimi ji nusipelno būti išmesta į gatvę kaip šiukšlė?
– Aš noriu pasakyti, kad pasielgiau su ja teisingai. Jinai jau suaugusi, ir aš elgiausi vadovaudamasis abipusiu sutarimu. Atvirai sakant, ji per daug iš manęs tikėjosi. O tu mane užsipuolei, tarsi aš būčiau padaręs nusikaltimą.
– Tavo norų, kaip matyti, ji nelabai suprato, Trevisai.
– Moterys visada pateisina savo veiksmus prasimanymais. Ji man iš karto nepasakė norinti draugauti, o aš jai pasiūliau tik seksą be jokių išlygų. Koks skirtumas?
– Tu tikras kiaulė.
Trevisas gūžtelėjo pečiais.
– Buvau pavadintas ir blogiau.
Įsmeigiau akis į sofą. Pagalvėlės išmėtytos, sumaigytos. Net susigūžiau pagalvojusi, kiek moterų atsidavė ant šito baldo. Ir dar tokio šiurkštaus.
– Aš turbūt miegosiu ant krėslo, – burbtelėjau.
– Kodėl?
Perliejau jį piktu žvilgsniu, nes mane pykdė jo sutrikimas.
– Ant tos sofos aš nemiegosiu! Dievas žino, kas ten ko paliko!
Jis paėmė nuo grindų mano lagaminą ir pareiškė:
– Tu nemiegosi nei ant sofos, nei ant krėslo. Tu miegosi mano lovoj.
– Ten turbūt dar nešvariau nei ant sofos.
– Mano lovoj iki šiolei nemiegojo niekas, tik aš.
Užverčiau akis į lubas ir atsidusau.
– Nenusišnekėk!
– Aš visai rimtai. Dulkinu mergas tik ant sofos. Į savo kambarį net neįsileidžiu.
– Kodėl tada man leidi miegoti net savo lovoj?
Vienam lūpų kamputy susiraitė valiūkiška šypsena.
– Ketini šiąnakt pasimylėti su manim?

– Ne!

– Va todėl ir leidžiu. O dabar nešk čion savo paiką subinę. Nusiprausk po karštu dušu, o tada sėsime mokytis biologijos.

Ilgokai piktai spiginau jį akimis, paskui nenoriai padariau kaip liepiama. Nepadoriai ilgai stovėjau duše po šilta srove ir laukiau, kol vanduo nuplaus mano slogią nuotaiką. Trinkdama šampūnu galvą atsidusau ir pagalvojau, kaip gera vėl praustis normaliam, o ne bendro naudojimo duše – nereikia nei šlepečių, nei prausimosi reikmenų krepšelio, tik stovi ir lepiniesi raminamai gaiviu vandeniu ir šiltais garais.

Atsidarė vonios durys ir aš net pašokau.

– Mare?

– Ne, čia aš, – atsakė Trevisas.

Instinktyviai užsidengiau rankomis tas kūno vietas, kurių nenorėjau, kad jis pamatytų.

– Ko tau čia? Eik lauk!

– Pamiršai rankšluostį ir dar aš atnešiau tavo drabužius, dantų šepetėlį ir kažkokį keistą veido kremą, kurį radau tavo krepšyje.

– Tu rauseisi tarp mano daiktų? – suspigau.

Jis neatsakė. Netrukus išgirdau iš atsukto čiaupo tekančio vandens ir per dantis brūžinamo šepetėlio garsą.

Prisidengusi plastikinės užuolaidos kraštu iškišau galvą ir paliepiau:

– Išeik iš čia, Trevisai.

Jis pažvelgė į mane. Per lūpas tekėjo dantų pasta.

– Negaliu eiti gultis neišsivalęs dantų, – pasakė.

– Jeigu bent per žingsnį prisiartinsi prie šitos užuolaidos, aš tau miegančiam išbadysiu akis.

– Nebijok, nežiūrėsiu, Balandėle, – nusijuokė jis.

Stovėjau po srove apsikabinusi rankomis krūtinę ir laukiau. Jis išspjovė pastą, pagargaliavo ir vėl nusispjovė. Paskui išėjo ir uždarė duris. Aš greitai nusiploviau muilą, paskubomis nusišluosčiau, užsivilkau marškinėlius, užsimoviau šortukus, užsidėjau akinius ir pasišukavau plaukus. Akis užkliuvo už naktinio kremo, kurį atnešė Trevisas, ir aš nevaliomis nusišypsojau. Kai nori, jis būna dėmesingas ir netgi mielas.

Trevisas vėl pravėrė vonios duris.

– Balandėle, greičiau! Kiek galima tavęs laukti?

Paleidau į jį šukas, bet jis pasilenkė šonan, uždarė duris ir juokdamasis nuėjo į savo kambarį. Aš išsivaliau dantis ir išėjusi į koridorių praėjau pro Šeplio kambarį.

– Labanakt, Ebe, – palinkėjo Amerika iš tamsos.

– Labanakt, Mare.

Stabtelėjusi prie Treviso durų palaukiau ir tada nedrąsiai dukart tyliai pabarbenau.

– Įeik, Balandėle. Gali nesibelsti.

Jis atidarė man duris ir aš žengiau vidun. Lygiagrečiai su langais pamačiau jo juodą metalinę lovą. Kambario sienos buvo plikos, tik virš lovos galvūgalio kabojo vienui viena plačiakraštė skrybėlė. Tikėjausi jo kambaryje ant sienų išvysti pusnuogių moterų plakatus, o iš tiesų nepamačiau net

paprasčiausio reklaminio alaus lankstinuko. Jo lova buvo juoda, kilimas pilkas, o visa kita – balta. Atrodė, lyg būtų atsikraustęs vakar.

– Graži pižama, – pagyrė Trevisas, rodydamas į geltonai mėlynus languotus šortus ir pilkus universiteto marškinėlius. Jis atsisėdo ant lovos ir pakvietė mane sėstis šalia.

– Eikš, nebijok, nesikandžioju.

– Aš ir nebijau, – atsakiau jam ir priėjusi prie lovos numečiau jam biologijos vadovėlį. – Turi rašiklį?

Jis linktelėjo į spintelę prie lovos.

– Viršutiniam stalčiuj.

Pasilenkiau per lovą ir atsidariau stalčiuką. Ten gulėjo trys tušinukai, pieštukas, tūbelė K-Y lubrikanto ir stiklinis indelis, kaupinai prikrautas visokiausių rūšių prezervatyvų. Pasišlykštėjusi pagriebiau rašiklį ir skubiai užstūmiau stalčių.

– Kas yra? – paklausė jis versdamas knygos lapą.

– Gal apiplėšei vaistinę?

– Ne. O ką?

Neslėpdama pasibjaurėjimo nutraukiau nuo tušinuko antgalį ir paaiškinau:

– Prezervatyvų atsargos iki gyvenimo pabaigos.

– Geriau iš anksto apsidrausti, nei paskui gailėtis, tiesa?

Pabaltakiavau į jį. Trevisas nudelbė žvilgsnį į knygą, o jo lūpose sustingo ironiška šypsenėlė. Perskaitė man konspektą, paaiškino pagrindinius dalykus, uždavė keletą klausimų ir kantriai išaiškino tas vietas, kurių aš nelabai supratau.

Po valandos nusiėmiau akinius ir pasitryniau akis.

– Pavargau. Daugiau nebegaliu prisiminti nė vieno makromolekulės pavadinimo.

Trevisas nusišypsojo ir užvertęs vadovėlį tarė:

– Gerai.

Laukiau, ką jis pasakys dėl miegojimo tvarkos, bet Trevisas išėjo iš kambario ir nušlepsėjo koridorium, kažką sumurmėjo prie Šeplio durų ir nuėjęs į vonią paleido dušą. Pakėliau uždangalą, įlindau į lovą ir iki pat kaklo užsitraukiau antklodę. Gulėjau ir klausiausi tylaus vandens ūžimo vamzdžiuose.

Po dešimties minučių vanduo nutilo ir po Treviso kojomis sugirgždėjo grindys. Jis grįžo į kambarį su vonios rankšluosčiu ant klubų. Iš abiejų pusių ant krūtinės pamačiau tatuiruotes, o ant raumeningų pečių buvo matyti juodi indėniški piešiniai. Ant dešinės rankos, nuo pat peties iki riešo, driekėsi kelios eilės keistų linijų ir ženklų, o kairę ranką tatuiruotės puošė tik iki alkūnės. Ant dilbio buvo matyti tik vienas kažkoks simboliais užrašytas žodis. Kai jis priėjo prie spintos ir, numetęs ant grindų rankšluostį, rengėsi mautis apatinius, aš skubiai atsukau jam nugarą.

Užgesinęs šviesą jis atsigulė į lovą šalia manęs.

– Tu irgi čia miegosi? – paklausiau atsisukdama į jį.

Pro langus ant jo veido krito mėnulio šviesa.

– Taip. Juk čia mano lova.

– Žinau, bet… – nutilau. Turėjau du variantus: krėslą su pakoja arba sofą.

Trevisas šypsodamasis palingavo galva.

– Tu dar manim nepasitiki? Prisiekiu, elgsiuosi kuo mandagiausiai, – pasakė jis ir sukryžiavo du pirštus taip, kaip, mano galva, amerikiečiai skautai niekada nedaro.

Nesiginčijau. Tiesiog nusisukau nuo jo ir padėjau galvą ant pagalvės. Ranka apsiklosčiau antklodę taip, kad mūsų kūnai nesusiliestų.

– Labanakt, Balandėle, – sušnibždėjo jis man į ausį. Ant veido pajutau šaltmėtinės dantų pastos kvapą, ir man per visą kūną nubėgo šiurpuliukai. Ačiū Dievui, tamsoje jis negalėjo matyti, kokia aš sutrikusi ir kaip netrukus lyg ugnis užkaito mano skruostai.

Rodos, tik užmerkiau akis, ir suskambo žadintuvas. ištiesiau ranką jo išjungti, bet staigiai atitraukiau, nes mano pirštai užkliuvo už kažkieno šilto kūno. Bandžiau prisiminti, kur aš. Kai pagaliau atsitokėjau, su siaubu pagalvojau, kad Trevisas galėjo pamanyti, jog tyčia taip pasielgiau.

– Trevisai! Žadintuvas, – sušnibždėjau. Jis nė nesukrutėjo. – Trevisai! – darsyk pašaukiau ir pajudinau. Kai jis ir vėl net nekrustelėjo, ištiesiau per jį ranką ir prietemoje grabaliojau tol, kol apčiuopiau laikrodį. Nežinodama, kaip išjungti, keliskart padaužiau per jį, kol atsitiktinai pataikiau į išjungimo mygtuką, ir tada nuvirtau ant pagalvėlės. Atsidusau.

Trevisas prunkštelėjo.

– Tu jau atsibudęs?

– Juk žadėjau elgtis tinkamai. O apie tai, kad tu ant manęs užvirsi, nebuvo kalbėta.

– Aš ant tavęs neužvirtau, – bandžiau gintis. – Tik norėjau pasiekti laikrodį. Bjauresnio čirškimo dar nesu girdėjusi. Inkščia kaip dvesiantis gyvulys.

Trevisas kilstelėjo ranką ir įjungė šviesą.

– Nori pusryčių?

Rūsčiai pažvelgiau į jį ir papurčiau galvą.

– Nealkana.

– O aš alkanas. Nenori su manim palėkti iki kavinukės?

– Bijau, kad tokį ankstyvą rytą nesugebėsiu pakęsti tavo nemokšiško vairavimo, – atšoviau jam, nuleidau kojas per lovos kraštą ir įsispyrusi į šlepetes patraukiau prie durų.

– Kur dabar susiruošei? – paklausė Trevisas.

– Einu rengtis ir važiuosiu į paskaitas. Gal prieš išeinant informuoti apie visą savo dienotvarkę?

Trevisas pasirąžė ir vienais apatiniais priėjo prie manęs.

– Ar tu visada tokia temperamentinga, ar čia tik laikinai, kol pagaliau įsitikinsi, kad dirbtinai neieškau kliaučių, kaip kyštelėti ranką tau už kelnaičių?

Jis suėmė abiem rankomis man už pečių ir aš pajutau, kaip jo nykščiai ritmingai masažuoja man odą.

– Aš visai ne temperamentinga.

Jis pasilenkė prie manęs ir sušnibždėjo į ausį:

– Aš nenoriu su tavim miegoti, Balandėle. Tu per daug man patinki.

Jis praėjo pro mane ir patraukė į vonią, o aš likau stovėti netekusi amo. Galvoje aidėjo Karos žodžiai. Trevisas Medoksas permiegojo su visomis. Kažkodėl pasijutau nevisavertė, nes supratau,

kad jis nė netrokšta su manimi mylėtis.

Virstelėjo durys ir į kambarį įėjo Amerika.

– Labas rytas, labas rytas, tu žvirbleli nematytas, – žiovaudama uždainavo ji.

– Tu visai kaip tavo mama, Mare, – burbtelėjau ir ėmiau raustis savo lagamine.

– Ooo, ar tik kažkas šiąnakt nebus prastai miegojęs?

– Jis į mane net nebuvo atsisukęs, – kandžiai atšoviau.

Amerikos veidą nušvietė supratinga šypsena.

– Oho.

– Kas – oho?

– Nieko, – atsakė ji ir nulėkė į Šeplio kambarį.

Trevisas virtuvėje kepė kiaušinienę ir niūniavo po nosimi kažkokią melodiją.

– Ar tikrai nenori valgyti? – paklausė.

– Tikrai. Bet ačiū, kad paklausei.

Į virtuvę atėjo Šeplis su Amerika. Išėmęs iš spintelės dvi lėkštes Šeplis atkišo jas Trevisui, ir šis įkrovė jiems po gerą gabalą garuojančios kiaušinienės. Šeplis padėjo lėkštes ant baro ir juodu su Amerika puolė malšinti alkio, kuris po nakties neabejotinai juos buvo apėmęs.

– Nežiūrėk taip į mane, Šepai. Aš tikrai nenoriu ten eiti, – prabilo Amerika.

– Mieloji, klube porų vakarėliai rengiami dukart per metus, – tarė kramtydamas Šeplis. – Iki jo dar visas mėnuo. Turėsi marias laiko ir nusipirkti suknelę, susitvarkyti kitus moteriškus reikalus.

– Gal ir eičiau, Šepai… gal ir būtų įdomu… bet… aš ten nieko nepažįstu.

– Dauguma merginų pirmąkart ten eina irgi nieko nepažinodamos, – nustebintas jos nenoro patikino Šeplis.

Amerika susmuko ant kėdės.

– Į tuos vakarėlius kviečia studenčių draugijos nares. Jos pažįsta viena kitą. O man bus nesmagu.

– Liaukis, Mare. Negi aš turėsiu eiti vienas.

– Tada gal surastum, kas galėtų eiti su Ebe? – pasiūlė ji, pirma nužvelgdama mane, paskui Trevisą.

Trevisas kilstelėjo vieną antakį ir Šeplis pakratė galvą.

– Trevisas į pasimatymų vakarėlius nevaikšto. Ten reikia eiti su savo mergina… O Trevisas… kaip žinia…

Amerika patraukė pečiais.

– Galėtume ją su kuo nors supiršti.

Piktai primerkiau akis.

– Aš viską girdžiu.

Amerika nutaisė tokią miną, kuriai aš niekada negalėdavau atsispirti, ir ėmė prašyti:

– Ebe, būk gera. Mes surasime tau šaunų vaikiną. Linksmą ir sumanų. Be to, aš pasistengsiu, kad būtų ir karštas. Pažadu, tau tikrai bus linksma. Kas žino? Gal judu ir susikukuosit?

Trevisas numetė į plautuvę keptuvę.

– Kas sakė, kad aš negaliu eiti su ja?

Aš užverčiau akis į lubas.

– Nereikia man tavo paslaugų, Trevisai.

– Aš ne tą turėjau galvoje, Balandėle. Pasimatymų vakarėliai skirti įsimylėjėlių poroms, o visi gerai žino, kad su merginomis meilės reikalų aš neturiu. Ir man nereikės sukti galvos dėl tavęs, kad po vakarėlio užsimanysi vestuvinio žiedo.

Amerika papūtė apatinę lūpą ir vėl pragydo:

– Ebe, būk gerutė.

– Nežiūrėk taip į mane! – subariau. – Nei Trevisas, nei aš nenorime ten eiti. Tau su mumis bus nuobodu.

Trevisas sukryžiavo ant krūtinės rankas ir atsirėmė į plautuvę.

– Aš nesakiau, kad nenoriu ten eiti. Kaip tik manau, kad mums keturiems tikrai būtų smagu, – ir truktelėjo pečiais.

Visų akys susmigo į mane, ir aš net susigūžiau.

– Kodėl negalim pabūti čia? – pasiūliau.

Amerika susiraukė, o Šeplis palinko ant baro ir tarė:

– Aš turiu ten eiti. Aš pirmakursis. Mano pareiga pasirūpinti, kad viskas ten eitų kaip per sviestą, kad visiems užtektų alaus, ir panašiai.

Trevisas priėjo prie manęs, viena ranka apkabino pečius ir, priglaudęs prie savęs, paklausė:

– Na, sakyk, Balandėle, ar eisi su manim?

Pažvelgiau į Ameriką, paskui į Šeplį ir galiausiai pakėliau akis į Trevisą.

– Eisiu, – atsidusau.

Amerika net sucypė iš laimės ir tvirtai mane apkabino. Pajutau ant nugaros Šeplio ranką.

– Ačiū, Ebe, – padėkojo jis.

Trečias skyrius

Pigus gėralas

Finčas užtraukė dūmą ir išpūtė pro nosį dvi tirštas dūmų juostas. Aš sėdėjau atsukusi veidą į saulę, o jis mane linksmino savo praėjusio savaitgalio ataskaita: apie šokius, gėrimą ir įkyrų naują draugą.

– Jeigu jis tave persekioja, kodėl leidaisi jo vaišinamas? – nusijuokiau.

– Visai paprastai, Ebe. Mano kišenės tuščios.

Aš vėl nusijuokiau, o Finčas bakstelėjo man į šoną alkūne, nes pamatė pievele link mūsų atžingsniuojant Trevisą.

– Sveiks, Trevisai, – pasilabino jis ir pamerkė man akį.

– Labas, Finčai, – linktelėjo jam Trevisas. Žvangindamas rakteliais atsisuko į mane.

– Varau namo, Balandėle. Pamėtėt?

– Aš jau irgi ruošiausi eiti namo, – pasakiau jam ir nusišypsojau, žvelgdama pro akinius nuo saulės.

– Šįvakar pas mane nepasiliksi? – paklausė. Jo veide įskaičiau nusivylimą ir nuostabą.

– Kodėl? Pasiliksiu. Tiesiog norėjau pasiimti keletą daiktų, kuriuos buvau pamiršusi.

– Kokių?

– Na, pavyzdžiui, skutimosi peiliuką. O kas tau darbo?

– Tau jau seniai laikas apsiskusti kojas. Baigi subraižyti man blauzdas, – nutrūktgalviškai šyptelėjo jis.

Finčas išvertė iš nuostabos akis ir akylai nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Aš nusimaiviau prieš Trevisą ir išrėžiau:

– Štai kaip gimsta paskalos.

Paskui pažvelgiau į Finčą ir papurčiau galvą.

– Aš miegu jo lovoj… Tik miegu.

– Supratau, – patenkintas atsakė man Finčas.

Plekštelėjau jam per ranką, atsidariau duris ir užlėkiau laiptais. Nespėjau pakilti iki antro aukšto, o Trevisas jau lipo man ant kulnų.

– Nepyk, aš tik pajuokavau.

– Jau ir taip visi įsivaizduoja, kad mes kartu miegam. Tu tik pili žibalo į ugnį.

– Kam čia rūpi, kas ką įsivaizduoja?

– Man, Trevisai! Man!

Atidariau savo kambario duris, įsimečiau į mažą medžiaginį krepšį kelis reikalingus daiktus ir vėl išlėkiau iš kambario. Trevisas nusekė man įkandin. Prunkštelėjęs paėmė iš manęs krepšį, o aš rūsčiai dėbtelėjau į jį.

– Visai nejuokinga. Nori, kad visas universitetas laikytų mane tokia pat, kaip tos visos tavo kekšės?

Trevisas susiraukė.

– Niekas taip negalvoja. O jeigu ir pagalvoja, tai geriau tegu neprasižioja, kad aš neišgirsčiau.

Jis man atidarė duris ir aš išėjusi staiga sustojau kaip įbesta.

– Oi! – atsitrenkęs į mane šūktelėjo jis.

Aš atsisukau ir surikau:

– Dieve šventas! Visi turbūt galvoja, kad mes draugaujam, o tu ir toliau begėdiškai gyveni… savo stiliumi. Kokia aš apgailėtina! – bekalbant man ir pačiai kai kas ėmė aiškėti. – Manau, neturėčiau ilgiau pasilikti pas tave. Ir apskritai turėtume vienas nuo kito kurį laiką laikytis atokiau.

Paėmiau iš jo savo krepšį, bet jis ir vėl ištraukė man jį iš rankos.

– Niekas nemano, kad mes draugaujam, Balandėle. Neverta liautis su manim kalbėjus, kad kažką sau įrodytum.

Mes dar kurį laiką traukiojom vienas kitam iš rankų krepšį, ir kai jis nusprendė man jo nebeatiduoti, smarkiai nusivylusi garsiai suvaitojau ir vėl jį užsipuoliau:

– Ar tu kada nors turėjai merginą arba draugę, kuri būtų su tavim gyvenusi? Ar vežiojai kurią nors iš namų į paskaitas ir atgal? Ar kada nors valgei su jomis kelias dienas iš eilės prie vieno stalo? Net jeigu ir pasisakytume, kaip yra, vis tiek niekas nežinotų, ką apie mus galvoti!

Į automobilių aikštelę jis ėjo giliai susimąstęs.

– Aš viską sutvarkysiu, gerai? Nenoriu, kad dėl manęs kas nors blogai galvotų apie tave, – susirūpinęs prabilo jis. Paskui jo veidas pralinksmėjo ir nusišypsojęs tarė: – Leisk man išpirkti savo kaltę. Eime šįvakar į „Olandą“, gerai?

– Ten baikerių baras, – kreivai šyptelėjau ir žiūrėjau, kaip jis riša prie motociklo mano krepšį.

– Tada einam į klubą. Pavakarieniausim, o paskui galėsim užsukti į „Raudonąsias duris“. Aš vaišinu.

– Kaip vakarienė ir pasisėdėjimas bare gali išspręsti mūsų problemą? Jei žmonės pamatys mus kartu mieste, bus tik dar blogiau.

Trevisas apžergė motociklą.

– Gerai pagalvok. Aš nusitašęs bare, kur pilna pusnuogių merginų. Niekas nė nesuabejos, kad mes ne pora.

– O man ten ko? Partempti tave girtą namo, kad iš naujo užsukčiau kalbas?

– Aš taip nesakiau. Tu jau per daug įsijautei, – susiraukė jis.

Pabaltakiavau į jį ir apžergiau motociklą. Apsikabinusi rankomis jo liemenį tariau:

– O jeigu sumanysi kokią parsitempti iš baro namo? Šitaip bus man atsidėkota?

– Negi pavyduliauji, Balandėle, ką?

– Pavyduliauju? Kam? Kažkokiai nevisprotei venerikei, kurią paryčiais išgrūsi į gatvę?

Trevisas nusijuokė ir užvedęs motociklą nukūrė namo dvigubai viršydamas leistiną greitį. Aš sėdėjau užsimerkusi, kad nematyčiau pro šalį žaibiškai skriejančių medžių ir automobilių.

Nušokusi nuo motociklo, sudaviau jam per petį.

– Gal pamiršai, kad važiuoji ne vienas? Norėjai mane užmušti?

– Kaip galėjau pamiršti tave už savęs, kai taip stipriai spaudei mane savo šlaunimis, net kvėpuoti negalėjau? – paskui jam toptelėjo nauja mintis ir jis kreivai šyptelėjęs pridūrė: – Bet, jeigu atvirai, tai apie tokią mirtį lieka tik pasvajoti.

– Tau tikrai ne visi galvoje.

Vos spėjom įžengti pro duris, Amerika išniro iš Šeplio kambario ir pasiūlė:

– Mes einam į miestą. Norit kartu?

Pažiūrėjau į Trevisą ir nusišypsojau.

– Mes eisim užkąsti į sušių barą, o paskui į „Raudonąsias duris“.

Amerika išsišiepė nuo vienos ausies iki kitos ir šlepsėdama į vonią sušuko:

– Šepai! Šįvakar lekiam į miestą!

Aš paskutinė ėjau praustis po dušu, tad kai išlindau iš vonios kambario su juoda suknele ir rausvais aukštakulniais, Šeplis, Amerika ir Trevisas jau lūkuriavo manęs prie durų.

Amerika net sušvilpė:

– Jergutėliau! Čia tai bent!

Patenkinta šyptelėjau jai, o Trevisas padavė man ranką ir pagyrė:

– Gražios kojos.

– Ar nesakiau, kad čia kaltas stebuklingas skutimosi peiliukas?

– Nemanau, kad čia kaltas tik peiliukas, – šyptelėjo jis ir išsitempė mane pro duris.

Sušių bare buvom per daug triukšmingi ir įžūlūs, o į „Raudonųjų durų“ barą atvažiavom jau smarkiai įkaušę. Šeplis ilgai suko ratus automobilių aikštelėje, ieškodamas vietos.

– Gal iki ryto ir surasi, Šepai, – burbtelėjo Amerika.

– Ei, man reikia daug vietos, nenoriu, kad koks prisilakęs mulkis nubrauktų dažus.

Kai pagaliau sustojom, Trevisas nulenkė priekinę sėdynę ir padėjo man išlipti.

– Pamiršau tavęs paklausti apie asmens kortelę. Tikiuosi, nepriekaištinga. Bet paprastai jų čia neprašo.

– Taip, buvom įpratusios nešiotis. Jos mums buvo kurį laiką reikalingos… Vičitoj, – atsakiau.

– Reikalingos? – nustebo Trevisas.

– Gerai, kai turi įtakingų ryšių, – patikslino Amerika. Ji buvo pradėjusi žagsėti ir, užsidengusi ranka burną, tyliai krizeno.

– Viešpatie, moteriške, – sugriebė jai už rankos Šeplis ir padėjo žengti žvyruotu keliuku. – Man regis, šiam vakarui tau jau užtenka.

Trevisas susiraukė.

– Apie kokius ryšius čia tauški, Mare?

– Ebė turi keletą senų draugų, kurie…

– Mūsų asmens kortelės suklastotos, Trevi. O jeigu nori, kad atrodytų kaip tikros, turi pažinoti tam tikrus žmones, tiesa?

Amerika tyčia nusisuko nuo Treviso, o aš laukiau.

– Taip, – atsakė jis ir ištiesė man ranką.

Aš suėmiau tris jo pirštus ir nusišypsojau. Iš jo veido supratau, kad mano atsakymu jis liko nepatenkintas.

– Aš noriu išgerti! – sušukau, mėgindama nukreipti kalbą kitur.
– Aš statau! – atsiliepė Amerika.
Šeplis ėmė vartyti akis.
– Na taip. Tik šito tau ir trūko. Mat jai dar maža.
Įėjus į barą, Amerika iš karto nusitempė mane šokti. Jos ilgi šviesūs plaukai plaikstėsi į visas puses, ir aš nuoširdžiai juokiausi iš jos anties mimikos, bandant tyliai pataikyti į ritmą. Pasibaigus dainai, nuėjome prie baro pas vaikinus. Trevisui prie šono jau buvo įsitaisiusi stebėtinai gašli platininė blondinė. Amerika pasišlykštėdama susiraukė.
– Visą vakarą bus šitaip. Tiesiog nekreipk į tai dėmesio, – patarė Šeplis ir linktelėjo galvą į merginų būrelį už kelių žingsnių. Jos sekė blondinę akimis ir laukė savo eilės.
– Atrodo, lyg iš Vegaso būtų suskridusios visos maitėdos, – pašaipiai vyptelėjo Amerika.
Trevisas užsakė du alaus ir prisidegė cigaretę. Blondinė prikando savo putlią, blizgiu nuteptą lūpą ir jam nusišypsojo. Atkimšęs du butelius alaus padavėjas pastūmė juos Trevisui. Blondinė pačiupo vieną butelį, bet Trevisas iš jos atėmė.
– A… čia ne tau, – atšovė jai ir padavė man alų.
Iš pradžių toptelėjo išmesti butelį į šiukšlių dėžę, bet mergina atrodė tokia įsižeidusi, kad aš nusišypsojau jai ir gurkštelėjau. Supykusi ji nuėjo nuo baro, o aš tyliai prunkštelėjau, bet Trevisas to nepastebėjo.
– Galima pamanyti, kad pirksiu kiekvienai vištai alaus, – pasakė jis ir pakraipė į šonus galvą. Aš kilstelėjau savąjį butelį ir jis šypsodamasis puse lūpų pridūrė: – Su tavim kitaip.
Abu susidaužėme.
– Už merginą, su kuria žemai puolęs vaikinas nenori permiegoti, – pasiūliau tostą ir vėl nugėriau alaus.
– Tu ką? Rimtai? – nustebo jis ir patraukė man nuo burnos butelį. Kai aš jam nieko neatkirtau, jis pasilenkė prie manęs ir tarė: – Pirmiausia… aš nesu žemai puolęs. Niekada nesusidedu su bjauriomis moterimis. Niekad. O antra, aš labai norėjau permiegoti su tavim. Įsivaizdavau gal penkiasdešimt visokiausių situacijų, kaip parsiversiu tave ant sofos, bet to nepadariau, nes žiūriu į tave kitaip nei į anas. Ne dėl to, kad būtum nepatraukli ar panašiai, tiesiog, manau, esi geresnė už jas.
Šypsojausi ir negalėjau nuslėpti, kokia esu savim patenkinta.
– Manai, aš tau per gera?
Jis nusišaipė iš mano antro įžeidimo.
– Neįsivaizduoju, ar yra koks mano pažįstamas vaikinas, kuris tau tikrai tiktų.
Staiga savim patenkintos šypseną mano veide pakeitė nuoširdumas ir dėkingumas.
– Ačiū, Trevisai, – padėkojau ir pastačiau ant baro tuščią butelį.
Trevisas timptelėjo man už rankos.
– Eime, – pakvietė ir nusivedė pro žmones į šokių aikštelę.
– Aš per daug girta. Bijau, dar pargriūsiu.
Trevisas nusišypsojo, priglaudė prie savęs ir uždėjo rankas man ant klubų.
– Užsičiaupk ir šok.
Tuoj prie mūsų prisistatė ir Šeplis su Amerika. Šeplis šoko taip, lyg būtų kasdien žiūrėjęs Ašerio

koncertinius vaizdo įrašus. Trevisas taip raivėsi prisispaudęs prie manęs, kad mane apėmė panika. Jeigu jis šitaip juda ir ant sofos, tai galiu įsivaizduoti, kodėl merginos sutinka iš ryto kęsti bet kokį pažeminimą.

Jis apsivijo rankomis mano klubus ir aš pastebėjau, kad jo veidas pasikeitė, surimtėjo. Delnais liečiau jo glotnią krūtinę, pilvo presą, o judant šokio ritmu jo raumenys po ankštais marškinėliais tai traukėsi, tai įsitempdavo. Apsisukau ir prisiglaudžiau nugara prie jo, o jis apsivijo rankomis man liemenį. Apsvaigus nuo alkoholio ir visu kūnu prisispaudus prie jo, man galvon lindo visai ne draugiškos mintys.

Kita daina iš karto įsiliejo į pirmosios pabaigą, ir Trevisas nerodė jokio noro grįžti prie baro. Mano sprandą nusėjo smulkūs prakaito lašeliai, o nuo šviesos blyksnių šokių aikštelėje man truputį svaigo galva. Užsimerkiau ir padėjau galvą jam ant peties. Jis suėmė mano rankas ir uždėjo sau ant kaklo. Paskui lėtai nuleido savąsias, braukdamas delnais man per žastus, šonus, ir vėl apkabino klubus. Staiga pajutau ant kaklo jo lūpas, paskui liežuvį ir atšlijau.

Jis sukikeno ir kiek nustebęs paklausė:

– Kas yra, Balandėle?

Man užvirė kraujas ir jau norėjau pulti jį koneveikti, bet žodžiai įstrigo gerklėje. Grįžau prie baro ir užsisakiau butelį *Corona* alaus. Trevisas prisėdo šalia ir iškėlęs pirštą užsisakė butelį sau. Kai tik padavėjas atnešė man alaus, čiupau jį ir iš karto nugėriau pusę, tada garsiai taukštelėjau dugnu į barą.

– Manai, šitaip galėsi priversti žmones pakeisti nuomonę apie mus? – sušukau jam ir, subraukusi plaukus ant vieno šono, uždengiau tą vietą ant kaklo, kur jis pabučiavo.

Jis susijuokė.

– Man nusispjaut, kas ką apie mus galvoja.

Piktai dėbtelėjau į jį ir nusisukusi įbedžiau žvilgsnį tiesiai prieš save.

– Balandėle, – pašaukė jis ir palietė man ranką.

Pasitraukiau nuo jo toliau.

– Baik. Aš dar nenusigėriau tiek, kad leisčiausi parverčiama ant tavo sofos.

Jo veidas persikreipė iš pykčio, bet jis nespėjo man nieko pasakyti, nes kaip tik tuo metu prie jo priėjo tamsiaplaukė – stulbinanti gražuolė putliomis lūpomis ir didelėmis akimis, su perdėm didele iškirpte.

– O, ar tik čia ne Trevisas Medoksas? – suulbėjo ji, banguodama visomis įmanomomis kūno vietomis.

Jis nugėrė iš butelio ir įsmeigęs į mane akis tarė jai:

– Labas, Megan.

– Supažindink su savo mergina, – nusišypsojo ji, o aš įbedžiau akis į lubas.

Trevisas užsivertė butelį ir baigė gerti alų, tada nustūmė jį per barą. Visi nuščiuvę laukė, kol jis pasieks baro kraštą ir nukris į šiukšlių dėžę.

– Ji ne mano mergina.

Griebė Megan už rankos ir ji patenkinta nusivilko paskui jį į šokių aikštelę. Visą dainą jis ją šiurkščiai niurkė. Paskui dar vieną ir dar. Visi sustoję žiūrėjo, kaip jis nepadoriai ją grabinėja, o kai užlaužė ją kone iki žemės, aš nusisukau.

– Matau, labai pyksti, – tarė prie manęs prisėdęs vyras. – Ten tavo vaikinas, tiesa?

– Ne, tik draugas, – burbtelėjau.

– Tada gerai. Būtų labai nesmagu, jeigu ten būtų tavo vaikinas.

Jis atsisuko į šokančius ir liūdnai palingavo galva, pasibaisėjęs reginiu.

– Geriau nepasakok, – tariau jam ir baigiau gerti alų. Skonio beveik nejaučiau, o nuo pastarųjų dviejų butelių man atšipo dantys.

– Norėtum dar? – paklausė vyras. Pažvelgiau į jį ir jis man nusišypsojo.

– Etanas, – prisistatė.

– Ebė, – paėmiau jo ištiestą ranką.

Jis iškėlė baro padavėjui du pirštus ir aš jam vėl nusišypsojau.

– Ačiū.

– Čionykštė? – paklausė jis.

– Gyvenu Rytų universiteto Morgano bendrabuty.

– O aš turiu butą Hinlyje.

– Lankai valstybinį? – paklausiau. – Kiek iki ten? Kokia valanda kelio? Ką veiki čia?

– Praeitą gegužę baigiau. Mano jaunėlė sesuo lanko Rytų universitetą. Apsistojau pas ją, kol susirasiu darbą.

– Aha… jau gyveni tikram pasauly, tiesa?

Etanas nusijuokė.

– Ką čia daugiau pridursi.

Išsitraukiau iš kišenėlės lūpų blizgį ir pasitepiau, žiūrėdama į veidrodį ant užpakalinės baro sienos.

– Graži spalva, – pagyrė jis, žiūrėdamas, kaip sučiaupiu ir pakramtau lūpas.

Nusišypsojau. Mano krūtinėje virė pyktis Trevisui ir protą temdė alkoholis.

– Gal ir tu norėtum pasidažyti?

Etano akys sužibėjo, kai taip sakydama palinkau prie jo, o jis uždėjo ranką man ant kelio. Tarp mūsų išdygo Trevisas ir Etanas patraukė savo ranką.

– Pasirengusi, galim eit, Balandėle?

– Aš kalbuosi, Trevisai, – pasakiau ir stumtelėjau jį į šoną. Jo marškinėliai buvo šlapi nuo cirko šokių aikštelėje ir aš demonstratyviai nusivaliau ranką į suknelę.

Trevisas nepatenkintas susiraukė.

– Tu jį pažįsti?

– Etanas, – atsakiau jam ir apdovanojau savo naująjį draugą pačia meiliausia šypsena.

Jis man pamerkė akį, tada pažvelgė į Trevisą ir ištiesė jam ranką.

– Malonu.

Trevisas ilgai ir kantriai žiūrėjo į mane, kol aš galiausiai neištvėriau ir mostelėjusi ranka jo pusėn burbtelėjau:

– Etanai, susipažink, čia Trevisas.

– Trevisas Medoksas, – atsakė jis ir taip pažiūrėjo į Etano ranką, tarsi būtų ketinęs ją nutraukti su visomis gyslomis.

Nustebęs Etanas išpūtė akis ir suglumęs atitraukė ją.

– Trevisas Medoksas? Iš Rytų universiteto?

Parėmiau skruostą ant kumščio ir su baime laukiau neišvengiamo apsižodžiavimo – testosterono sužadintas, jis turėtų tuoj pat pratrūkti.

Trevisas atsirėmė ranka į barą man už nugaros.

– Taip, o ką?

– Pernai mačiau tavo kautynes su Šonu Smitu. Jau, maniau, reikės katrą laidoti!

Trevisas rūsčiai perliejo jį žvilgsniu.

– Norėtum pamatyti dar kartą?

Etanas nusijuokė, jo akys bėgiojo nuo manęs prie Treviso ir atgal. Supratęs, kad Trevisas nejuokauja, nuolankiai man šyptelėjo ir pasišalino.

– Tai ar jau galim eiti? – piktai paklausė Trevisas.

– Žinai, tu tikras mulkis.

– Buvau pavadintas ir blogiau, – atsakė jis ir padėjo man nulipti nuo baro kėdės.

Kartu su Amerika ir Šepliu nuėjom prie automobilio. Kai Trevisas norėjo paimti man už rankos ir padėti einant žvyruota automobilių aikštele, aš neleidau. Tada jis užbėgo man iš priekio, aš staigiai sustojau ir net loštelėjau atgal, nes jis pasilenkė visai arti manęs ir piktai suriko:

– Pabučiuosiu ir bus baigta! Nebūk kvaila! Na ir kas, kad pabučiavau kaklą?

Jam iš burnos tvoskė alaus ir cigarečių smarvė, ir aš nustūmiau jį į šoną.

– Aš tau ne sugulovė, Trevisai!

Nepatikėdamas savo akimis jis liūdnai palingavo galva.

– Argi aš ką nors panašaus sakiau? Trinamės kartu kiaurą parą ištisomis savaitėmis, miegam vienoj lovoj, bet tu vaidini nenorinti, kad mus matytų kartu!

– Atėjau čia su tavim!

– Ar aš kada nors elgiausi su tavim nepagarbiai, Balandėle?

Vis tiek nenusileidau:

– Ne, tu elgiesi su manim kaip su savo nuosavybe. Tu neturėjai teisės nuvyti šalin Etano!

– Ar tu žinai, kas tas Etanas? – paklausė Trevisas. Kai aš papurčiau galvą, jis palinko dar arčiau. – O aš žinau. Pernai jis buvo suimtas už seksualinį priekabiavimą, bet kaltinimai buvo panaikinti.

Sukryžiavau rankas ant krūtinės.

– Tai jūs turit nemažai bendra.

Trevisas staiga prisimerkė, veido raumenys prie žandikaulių ėmė smarkiai trūkčioti.

– Tu vadini mane prievartautoju? – tyliai ir bejausmiškai paklausė.

Kietai sučiaupiau lūpas, nes dar labiau supykau, kad jis teisus. Aš iš tiesų peržengiau ribą.

– Ne, tiesiog labai ant tavęs pykstu!

– Aš išgėręs, supranti? Tavo kaklas buvo prie pat mano veido! Esi nepaprastai graži, o kai suprakaituoji, tavo kūnas velniškai maloniai kvepia! Ir pabučiavau! Atsiprašau! Na, atsileisk gi!

Nuo jo atsiprašymo norom nenorom šyptelėjau.

– Sakai, aš graži?

Trevisas pasibaisėjęs susiraukė.

– Pati žinai, kad esi nuostabi. Ko dabar šaipaisi?
Bandžiau slopinti juoką, bet nesisekė.
– Nieko. Eime.
Trevisas garsiai nusijuokė ir pakraipė galvą.
– Dieve… Tu… tu tikra rakštis mano subinėj! – suriko piktai žiūrėdamas į mane. Aš nesilioviau šypsotis, tad po kelių minučių ir Treviso lūpų kampučiai užsirietė aukštyn. Jis vėl pakraipė galvą ir apkabinęs mano kaklą tarė: – Tu varai mane iš proto. Betgi ir tu pati tą žinai, ką?
Grįžę į butą visi suvirtom pro duris. Aš tiesiu taikymu pirma nulėkiau į vonią išsitrinkti galvos, kad nedvoktų cigarečių dūmais. Išlipusi iš dušo pamačiau, kad Trevisas man atnešė ir padėjo savo marškinėlius bei trumpus šortus.
Jo marškinėliuose aš paskendau, o šortai pradingo po jais. Plastelėjau ant lovos ir atsidusau, vis dar šypsodamasi dėl to, ką jis man pasakė automobilių aikštelėje.
Trevisas ilgai žiūrėjo į mane ir man dilgtelėjo paširdžius. Suėmė žudantis noras sugriebti jo veidą ir įsisiurbti į lūpas, vis dėlto nugalėjau įsisiautėjusius hormonus ir kraują kaitinantį alkoholį.
– Labanakt, Balandėle, – sušnibždėjo jis ir nusisuko.
Pasimuisčiau, nes dar nenorėjau miego.
– Trevi? – pašaukiau ir kilstelėjusi galvą padėjau smakrą jam ant peties.
– Ko?
– Suprantu, kad abu išgėrę ir ką tik smarkiai barėmės, bet…
– Nesirengiu su tavim mylėtis, tad verčiau nieko neklausinėk, – atšovė jis tebegulėdamas nugara į mane.
– Ką? Oi, ne! – sušukau.
Trevisas nusijuokė ir atsisukęs meiliai pažvelgė į mane.
– Kas yra, Balandėle?
Atsidusau.
– Štai kas.
Padėjau galvą jam ant krūtinės, viena ranka apkabinau per liemenį ir kuo arčiau prisiglaudžiau prie jo.
Jis visas sustingo, paskui iškėlė aukštyn rankas, tarsi neišmanytų, kaip elgtis, ir tarė:
– Tu girta.
– Žinau, – atsakiau nesigėdydama, nes tikrai buvau girta.
Jis lėtai uždėjo vieną ranką man ant nugaros, kitą – ant šlapių plaukų ir priglaudė lūpas prie viršugalvio.
– Tokios neperprantamos moters dar nesu sutikęs.
– Čia mažiausia, ką gali padaryti, nes nubaidei vienintelį vaikiną, išdrįsusį šįvakar prie manęs prieiti.
– Kalbi apie prievartautoją Etaną? Taip, išties esu tau skolingas.
– Tiek to, – atsakiau jam ir pajutau perbėgant šaltuką.
Jis sugriebė mano ranką ir prispaudė sau prie pilvo, kad nebandyčiau pasitraukti.
– Aš visai rimtai. Turėtum būti atsargesnė. Jeigu nebūčiau priėjęs… Geriau apie tai negalvoti. Ir

tu dar verti mane atsiprašinėti? Už tai, kad jį nuvijau?

– Visai neverčiu tavęs atsiprašinėti. Net ne apie tai kalbu.

– Tada apie ką? – paklausė jis ir įdėmiai pažvelgė man į akis. Jo veidas prie pat manojo, jaučiau ant lūpų jo alsavimą.

Susiraukiau.

– Aš girta, Trevisai. Tai vienintelis pasiteisinimas.

– Nori, kad palaikyčiau apkabinęs, kol užmigsi?

Nieko jam neatsakiau.

Jis pasisuko ir vėl pažvelgė man į akis.

– Iš esmės galėčiau ir nesutikti, – atsakė jis suraukdamas antakius, – bet paskui nuolat save keikčiau, jeigu išgirdusi „ne“ tu manęs daugiau šito nebepaprašytum.

Aš įsitaisiau jam ant krūtinės, jis tvirtai mane apkabino ir atsidusęs tarė:

– Tau nereikia teisintis, Balandėle. Tik pasakyk, ko nori.

Pro langus skaisčiai plieskė saulė, žadintuvas visu garsu blerbė man į ausį, todėl atsibudusi net susigūžiau. Trevisas dar miegojo, apkabinęs mane ir rankomis, ir kojomis. Išlaisvinusi iš jo glėbio vieną ranką pasiekiau žadintuvą ir nuspaudžiau mygtuką. Prasitrynusi akis pažvelgiau į jį. Jis kietai pūtė į ūsą visai prie pat mano veido.

– Dieve tu mano, – sušnibždėjau nustebusi, kaip mes taip per naktį susipynėme. Giliai įtraukiau oro ir pamėginau išslysti iš jo glėbio.

– Ramiau, Balandėle. Aš miegu, – burbtelėjo jis ir dar tvirčiau mane suspaudė glėbyje.

Po kelių mėginimų vis dėlto man pavyko išslysti. Atsisėdau ant lovos krašto ir pažvelgiau į jį pusnuogį, tysantį tarp paklodžių. Ilgai žiūrėjau, paskui atsidusau. Vaizdas akyse pradėjo mirgėti, bet juk aš pati kalta.

Jo ranka nuslydo per lovą ir palietė mano pirštus.

– Kas yra, Balandėle? – pusiau pramerktomis akimis paklausė jis.

– Einu atsinešiu vandens. Tu norėsi?

Trevisas papurtė galvą ir vėl užsimerkė. Gulėjo padėjęs skruostą ant čiužinio.

– Labas rytas, Ebe, – man išnirus iš už kampo pasisveikino Šeplis nuo krėslo su pakoja.

– Kur Marė?

– Dar miega. Ko taip anksti atsikėlei? – paklausė žiūrėdamas į laikrodį.

– Suskambėjo žadintuvas, bet visada anksti atsibundu po išgertuvių. Lyg koks prakeiksmas.

– Aš irgi, – linktelėjo Šeplis.

– Eik pažadink Marę. Po valandos mums paskaita, – paliepiau jam, atsukau čiaupą ir pasilenkiau gurkštelėti vandens.

Šeplis vėl linktelėjo.

– Norėjau leisti jai pamiegoti.

– Nereikia. Paskui labai pyks, jei pramiegos paskaitą.

– Ką gi, – tarė jis ir pakilo nuo krėslo, – tada einu žadinti.

Bet staiga jis atsisuko ir šūktelėjo:

– Ebe?

– Ko?

– Nežinau, ką judu su Trevisu sau galvojat, bet žinau tikrai, kad jis gali iškrėsti kokią kiaulystę ir smarkiai tave supykdyti. Toks jau jis yra. Paprastai jis su niekuo nesuartėja, o tave kažkodėl prisileido. Tu privalai sutramdyti jo demonus. Tik tada jis supras.

– Ką supras? – paklausiau kilsteldama vieną antakį, nustebinta melodramatiškos jo kalbos.

– Kad tu gali įveikti neįveikiama, – tyliai atsakė jis.

Palingavau galva ir sukrizenau.

– Kaip liepsi, Šepai.

Šeplis patraukė pečiais ir pradingo savo kambary. Išgirdau murmant, paskui atsikalbinėjimą ir galiausiai meilų Amerikos kikenimą.

Įsibėriau į dubenėlį avižinių dribsnių ir maišydama įsipyliau šokoladinio sirupo.

– Kaip šlykštu, Balandėle, – tarė Trevisas, atėjęs tik su vienais žaliais languotais apatiniais. Pasitrynė akis ir iš spintelės išsiėmė dėžutę sausų pusryčių.

– Tau irgi labas rytelis, – atsakiau jam, užsukdama butelio dangtelį.

– Girdėjau, jau greitai tavo gimtadienis. Paskutinis „nioliktasis“, – nusišypsojo. Jo akys buvo paraudusios, paakiai paburkę.

– Taip… Bet aš nemėgstu gimtadienių. Manau, su Mare nueisime kur nors pavakarieniauti, – nusišypsojau. – Jei nori, galėsi eiti kartu.

– Puiku, – truktelėjo pečiais. – Kada? Kitą sekmadienį?

– Taip. O kada tavo?

Trevisas įsipylė pieno ir ėmė maišyti šaukštu dribsnius.

– Balandį. Balandžio pirmą.

– Baik.

– Tikrai. Aš rimtai, – atsakė kramtydamas.

– Tavo gimtadienis Kvailių dieną? – iš nuostabos net pakėliau antakį.

Trevisas nusijuokė.

– Taip. O tu paskubėk. Aš tuoj apsirengsiu.

– Važiuosiu su Mare.

Aiškiai mačiau, kad jis iš visų jėgų stengiasi atsakyti ramiai:

– Kaip nori.

Ir atsukęs man nugarą baigė valgyti dribsnius.

Ketvirtas skyrius

Lažybos

– Jis tikrai spokso į tave, – sušnibždėjo amerika ir atsilošusi apsidairė po auditoriją.

– Baik dairytis, kvaile. Pamatys dar.

Amerika šyptelėjo ir pamojavo ranka.

– Jis mane pastebėjo. Ir vis tiek spokso į tave.

Kiek padvejojusi galiausiai įsidrąsinau ir pažvelgiau jo pusėn. Parkeris žiūrėjo tiesiai į mane ir šypsojosi.

Atsakiau jam šypsniu ir apsimečiau rašanti kompiuteriu.

– Ar dar žiūri? – tyliai paklausiau.

– Taip, – sukrizeno Amerika.

Po paskaitos Parkeris užkalbino mane koridoriuje.

– Nepamiršk, šį savaitgalį vakarėlis.

– Nepamiršiu, – atsakiau jam stengdamasi nemirksėti ar neiškrėsti dar kokios kvailystės.

Abi su Amerika patraukėme per pievelę į valgyklą, kur turėjome pietauti su Trevisu ir Šepliu. Jiems priėjus, Amerika vis dar negalėjo liautis kikenusi iš Parkerio elgesio.

– Labas, meile mano, – pasisveikino Amerika ir pabučiavo savo vaikinui į lūpas.

– Kas taip juokinga? – paklausė Šeplis.

– Ai, vienas toks vaikinas visą paskaitą nenuleido akių nuo Ebės. Negalėjau atsigrožėti.

– Gerai, kad spoksojo tik į Ebę, – mirktelėjo akį Šeplis.

– Kas toks? – nepatenkintas susiraukė Trevisas.

Pasimuisčiau su kuprine ant nugaros, duodama Trevisui suprasti, kad nuimtų nuo pečių ir palaikytų. Kraipydama galvą atsakiau:

– Marė svaičioja.

– Ebe, melage tu! Ten buvo Parkeris Heisas. Visi gali paliudyt. Spoksojo net apsiseilėjęs.

Trevisas pasišlykštėjo.

– Parkeris Heisas?

Šeplis timptelėjo Amerikai už rankos.

– Mes einam valgyt. Ar tu šiandien su mumis irgi valgysi valgyklos maistą?

Užuot atsakiusi Amerika vėl pakštelėjo jam į lūpas, ir mudu su Trevisu nusekėme jiems įkandin. Pasidėjau padėklą tarp Amerikos ir Finčo, bet Trevisas atsisėdo ne tiesiai prieš mane kaip įprastai, o per kelias kėdes atokiau. Ir tik tada aš susigriebiau, kad eidami į valgyklą mes beveik nepratarėme nė žodžio.

– Viskas gerai, Trevisai? – paklausiau.

– Man? Žinoma. O kas? – atsakė jis apsimestinai ramiai.

– Tu taip ilgai tyli.

Keletas vaikinų iš futbolo komandos priėjo prie mūsų stalo ir garsiai juokdamiesi susėdo. Trevisas atrodė suirzęs ir nepatenkintas stumdė po lėkštę maistą.

Krisas Dženksas mestelėjo ant jo padėklo skrudintą bulvytę.

– Kas naujo, Trevi? Girdėjau, patvarkei Tiną Martin. Šiandien neužsičiaupdama apie tave tik ir tauškia.

– Užsikimšk, Dženksai, – nepakeldamas akių nuo lėkštės burbtelėjo Trevisas.

Pasilenkiau per stalą, kad tas raumenų kalnas, sėdintis prieš Trevisą, pamatytų mano rūškaną žvilgsnį.

– Nutilk, Krisai.

Trevisas prirėmė mane žvilgsniu ir tarė:

– Prašau manęs neužstoti, Ebe.

– Atsiprašau, aš…

– Ir neatsiprašinėk. Liaukis, gerai? – drėbtelėjo jis ir pašokęs nuo stalo išlėkė pro duris.

Finčas pasisuko į mane ir kilstelėjo antakius.

– Oho. Kas čia buvo?

Pasmeigiau šakute keptą bulvytę ir atsidusau.

– Nežinau.

Šeplis patapšnojo man per nugarą ir paguodė:

– Nieko bloga nepadarei, Ebe.

– Jam dabar sunkus metas, – įsiterpė Amerika.

– Kodėl sunkus? – paklausiau.

Šeplis gūžtelėjo pečiais ir įniko į savo lėkštę.

– Jau turėtum žinoti, kad draugaujant su Treviu reikia apsišarvuoti kantrybe ir mokėti atleisti. Jis pats savo pasaulio valdovas.

Papurčiau galvą.

– Tokį Trevisą mato kiti, o aš jį pažįstu visai kitokį.

Šeplis palinko virš stalo.

– Koks skirtumas. Vis tiek reikia prie jo taikytis.

Po paskaitų su Amerika grįžom į butą, bet Treviso motociklo kieme nesimatė. Nuėjau į jo kambarį ir susiraičiau ant jo lovos į kamuoliuką, pasidėjusi ranką po galva. Šįryt Trevisui viskas buvo gerai. Mudu tiek laiko praleidžiam kartu, ir aš negalėjau patikėti, kaip nepastebėjau, kad jam kažkas negerai. O dar blogiau buvo tai, kad Amerika žinojo, kas jam yra, o aš ne.

Mano kvėpavimas sulėtėjo, akys apsunko ir nė nepajutau, kaip užmigau. Kai atsimerkiau, už lango jau buvo tamsus vakaras. Iš svetainės koridoriumi iki manęs atsklido prislopintas šurmulys, o kartu ir žemas Treviso balsas. Tyliai išslinkau į koridorių ir staiga sustojau kaip įbesta, nes išgirdau minint savo vardą.

– Ebė viską supranta, Trevi. Nesikrimsk šitaip, – kalbėjo Šeplis.

– Tu jau sutikai eiti į vakarėlį. Kas bloga, jei pakviesi ją į pasimatymą? – įsiterpė Amerika.

Apmirusi laukiau jo atsakymo.

– Aš nenoriu kviesti jos į pasimatymą. Aš tiesiog noriu būti su ja. Ji… kitokia.

– Kaip kitokia? – suirzusi paklausė Amerika.

– Ji man nepataikauja. Ir man tai malonu. Pati sakei, Mare, kad aš ne jos stiliaus. Tarp mūsų kažkaip… viskas kitaip.

– Tu labiau jai tinki, nei pats įsivaizduoji, – patikino Amerika.

Aš kuo tyliausiai pasukau atgal į kambarį, bet kai po kojom sugirgždėjo grindys, ištiesiau ranką, uždariau Treviso kambario duris ir nuėjau koridoriumi į svetainę.

– Labas, Ebe, – šyptelėjo man Amerika. – Kaip miegelis?

– Buvau nusmigusi penkias valandas. Čia panašiau į komą, o ne į miegelį.

Trevisas žiūrėjo į mane, ir kai aš jam nusišypsojau, priėjo prie manęs, paėmė už rankos ir nusitempė koridoriumi atgal į kambarį. Uždarė duris. Man širdis ėmė daužytis krūtinėje. Laukiau, kada jis galutinai savo žodžiais nužudys mano *ego*.

Suraukęs antakius Trevisas tarė:

– Atleisk man, Balandėle. Šiandien buvau tikras mulkis.

Man palengvėjo, kai jo akyse pamačiau atgailą.

– Nežinojau, kad supykai ant manęs.

– Nesupykau. Tiesiog turiu blogą įprotį pratrūkti ant tų, kurie man brangūs. Žinau, čia ne pasiteisinimas, bet vis tiek atsiprašau, – atsakė jis ir švelniai mane apkabino.

Prisiglaudžiau skruostu jam prie krūtinės ir nusiraminau.

– Tai dėl ko pykai?

– Nesvarbu. Man rūpi tik tu viena.

Loštelėjau atgal ir pažvelgusi jam į akis tariau:

– Tavo pykčio priepuoliai manęs negąsdina.

Jis žvilgsniu ilgai ir įdėmiai glostė mano veidą, paskui jo lūpose nušvito vos matoma šypsena.

– Nesuprantu, kaip tu su manim ir tveri. Nežinau, ką daryčiau, jeigu būtų kitaip.

Iš jo burnos dvelkė cigaretėmis ir šaltmėte, aš žiūrėjau į jo lūpas ir visu kūnu nevalingai jaučiau, kaip mes arti vienas kito. Treviso veidas pasikeitė, jo kvėpavimas ėmė trūkčioti – supratau, kad ir jis tą pajuto.

Jis vos vos palinko prie manęs, bet mes atšokom kaip nuplikyti, nes tuo metu suskambo jo mobilusis. Atsidusęs ištraukė jį iš kišenės.

– Klausau. Hofmanai, čia tu? Dieve šventas… gerai. Su tuo nebus sunku. Džefersone? – pažiūrėjo į mane ir mirktelėjo. – Tuoj būsim.

Išjungė telefoną, paėmė man už rankos ir, taręs: „Eime su manim“, nusivedė per koridorių.

– Skambino Adamas, – pasakė Šepliui. – Breidis Hofmanas lauks po pusantros valandos Džefersone.

Šeplis linktelėjo ir atsistojęs išsitraukė iš kišenės telefoną. Greitai surinko tekstą ir išsiuntinėjo išskirtinius pakvietimus tiems, kurie priklauso „Ringui“. Tie dešimt ar daugiau žmonių tuoj pat turėjo išplatinti informaciją saviems, šie dar plačiau, kol visi, kam reikia, sužinos, kur vyks kitos „Ringo“ kautynės.

– Na va, – tarė Amerika ir nusišypsojo. – Eisim atsišviežint!

Kambaryje staiga įsivyravo įtampa, o kartu ir pakili nuotaika. Trevisas jaudinosi mažiausiai. Apsiavė batus ir užsivilko baltus marškinėlius be rankovių, tarsi būtų lėkęs tvarkyti kokio skubaus reikalo.

Amerika nusivedė mane į Treviso kambarį ir susiraukusi tarė:

– Persirenk, Ebe. Šitaip į kautynes negali eiti.

– Anąsyk ėjau su klaikiu megztiniu, ir tu neprieštaravai! – nenusileidau.

– Anąsyk netikėjau, kad eisi. Imk, renkis, – ir numetė man drabužius.

– Šitų tai aš nesirengsiu!

– Varom! – paragino Šeplis iš svetainės.

– Paskubėk! – paragino Amerika ir nulėkė į Šeplio kambarį.

Užsivilkau geltoną palaidinę nuogais pečiais bei gilia iškirpte ir užsimoviau džinsus pažemintu juosmeniu, kuriuos man numetė Amerika, tada įsispyriau į aukštakulnius ir skubėdama koridoriumi dar spėjau pasišukuoti plaukus. Amerika išėjo iš savo kambario vilkėdama trumputę žalią per liemenį rauktą suknelę ir tokios pat spalvos aukštakulnius. Kai atėjom prie durų, Šeplis su Trevisu jau mūsų laukė pasiruošę.

Trevisas net išsižiojo.

– Oi, ne, ne. Tu ką? Nori, kad mane užmuštų? Persirenk, Balandėle.

– Kodėl? – nustebau ir pažiūrėjau į save.

Amerika įsisprendė rankomis į klubus ir atšovė:

– Ji atrodo puikiai, Trevi, nesikabinėk.

Trevisas paėmė man už rankos ir nusitempė per koridorių.

– Užsivilk marškinėlius ir… apsiauk sportbačius. Ką nors patogaus.

– Kodėl?

– Nes man labiau rūpės saugoti tave nuo spoksančių į tavo papus bernų, nei kautis su Hofmanu, – pasakė jis ir užstojo duris.

– Atrodo, sakei, kad tau nė motais, ką kas apie mus kalba?

– Čia kitoks scenarijus, Balandėle, – Trevisas pažiūrėjo į mano krūtinę, tada pažvelgė į akis ir paaiškino: – Tu negali eiti į kautynes šitaip apsirengusi, tad… būk gera… persirenk. – Jis išėjo iš kambario ir uždarė duris, palikęs mane rengtis.

– Trevisai! – surikau. Nusispyriau aukštakulnius ir apsiaviau *Converse* batelius. Tada išsinėriau iš palaidinės ir nusviedžiau per kambarį. Užsivilkau pirmus po ranka pasitaikiusius medvilninius marškinėlius ir išlėkusi į koridorių sustojau tarpdury.

– Tinka? – paklausiau keldama ant viršugalvio plaukus.

– Labai! – sušuko nudžiugęs Trevisas. – Eime!

Bėgte nubėgome į automobilių aikštelę. Užšokau ant Treviso motociklo, jis staigiai užvedė variklį ir mes nurūkome gatve į koledžą. Tvirtai laikiau apsikabinusi jo liemenį: toks skubėjimas kaitino mano gyslose adrenaliną.

Trevisas pasuko už Džefersono humanitarinių mokslų koledžo pastato ir pastatė motociklą prie sienos. Užsikėlė ant viršugalvio akinius nuo saulės, tada paėmė man už rankos ir mes nusėlinom prie

užpakalinio įėjimo. Trevisas sustojo prie praverto rūsio lango.

Man akys iššoko ant kaktos, suvokus, kas laukia.

– Juokauji?

Trevisas šyptelėjo.

– Čia „vipinis“ įėjimas. Pamatytum, kaip kiti čia susirenka.

Žiūrėdama, kaip jis kiša pro langelį kojas, o paskui ir visas pradingsta viduje, stovėjau ir kraipiau į šonus galvą. Paskui pasilenkiau ir sušukau į apačią:

– Trevisai!

– Aš čia, Balandėle. Pirma kišk kojas ir leiskis, aš tave sugausiu.

– Tau turbūt protas visai aptemo, jeigu manai, kad aš šoksiu į tokią tamsą!

– Sugausiu! Prisiekiu! Lipk greičiau čionai!

Atsidususi perbraukiau ranka kaktą.

– Beprotybė!

Atsisėdau ant žemės ir įkišau kojas pro langelį, pasistūmiau tiek, kad pusė manęs pakibo viduje. Apsiverčiau ant pilvo ir pirštų galais bandžiau pasiekti žemę. Nepavykus laukiau, kol Trevisas pagaus mane už kojų, bet neišsilaikiau, rankos atsileido ir aš nukritau. Mane sugriebė tvirtos rankos ir tamsoje išgirdau Treviso balsą.

– Šoki kaip maža mergytė, – prunkštelėjo jis.

Nuleidęs mane ant žemės nusitempė į dar tirštesnę tamsą. Žengus kelis žingsnius pasigirdo pažįstamas triukšmas – žmonės šaukė sumas ir pavardes, ir staiga prieš akis atsivėrė apšviesta patalpa. Kampe kabojo vienintelis žibintas ir blausioje jo šviesoje vos įžiūrėjau Treviso veidą.

– Ką darysim?

– Lauksim. Pirmiausia Adamas turi išrėžti savo kalbą, o tada aš eisiu ten.

Sunerimau.

– Man tavęs laukti čia ar eiti kartu? Kur man būti, kai prasidės kautynės? Kur Šepas su Mare?

– Jie ateis pro kitur. Neatsilik nuo manęs. Nebijok, tavęs vienos pas tuos ryklius nepaleisiu. Stenkis būti prie Adamo, jis apsaugos tave, kad nesutraiškytų. Aš juk negalėsiu tuo pačiu metu ir sekti tavęs akimis, ir kulti priešininko.

– Kad nesutraiškytų?

– Šįvakar čia bus gerokai daugiau žmonių. Breidis Hofmanas iš valstybinio universiteto. Ten jie turi savo „Ringą“. Tad susirems dvi priešingos stovyklos. Bus beprotiškai karšta.

– Jaudiniesi? – paklausiau.

Jis pažiūrėjo į mane ir nusišypsojo.

– Ne, bet tu, matau, truputį jaudiniesi.

– Galbūt, – prisipažinau.

– Jeigu tave tai bent kiek nuramins, tai pasakysiu, kad nesileisiu kuliamas. Ir nesuteiksiu jam progos įkirsti vieną savo gerbėjų džiaugsmui.

– Kaip tau tai pavyks?

Jis truktelėjo pečiais.

– Dažniausiai praleidžiu vieną priešininko smūgį, kad atrodytų natūraliau.

– Tu?.. Tu tyčia leidiesi mušamas?

– Argi būtų smagu žiūrovams, jeigu aš iš karto sudoročiau priešininką, neleidęs jam įsodinti nors vieno smūgio? Pakenktų mūsų reikalui. Niekas už mane daugiau nestatytų.

– Kažkokia nesąmonė, – pasibaisėjusi susinėriau rankas ant krūtinės.

Trevisas klausiamai kilstelėjo antakį.

– Manai, aš tave erzinu?

– Man sunku patikėti, kad priešininkas pataiko tau tik tada, kai tu pats jam leidi tą padaryti.

– Nori lažintis, Ebe Abernati? – paklausė jis gerokai pralinksmėjęs.

Šyptelėjau.

– Lažinamės. Vis tiek manau, kad jis tau vieną būtinai įsodins.

– O jeigu ne? Kas man už tai? – paklausė jis. Gūžtelėjau pečiais, nes tuo metu už sienos sugriaudėjo baisus triukšmas. Adamas pasisveikino su publika ir priminė taisykles.

Treviso veide nušvito plati šypsena.

– Jeigu tu laimi, aš visą mėnesį susilaikau nuo sekso.

Aš kilstelėjau antakį ir jis darsyk šyptelėjo:

– Bet jeigu laimiu aš, tu pasilieki pas mane dar mėnesį.

– Ką? Aš ir taip būnu pas tave. Kokios čia lažybos? – sušukau bandydama perrėkti triukšmą.

– Šiandien jūsų bendrabutyje sutaisė katilinę, – šyptelėjęs ir pamerkęs man akį atsakė Trevisas.

Aš kvailai nusivaipiau, nes tuo metu Adamas sušuko Treviso pavardę.

– Visai būtų įdomu pažiūrėti, kaip tu susilaikai nuo sekso.

Trevisas pabučiavo man į skruostą ir pasitempęs nuėjo į ringą. Aš patraukiau jam įkandin ir kai atėjome į kitą patalpą, man net kvapą užgniaužė nuo tokios žmonių gausybės. Čia buvo įmanoma tik stovėti, bet kai mes įžengėme į kambarėlį, stumdymasis ir triukšmas dar labiau įsisiūbavo. Trevisas linktelėjo mano pusėn ir aš ant peties pajutau Adamo ranką. Jis prisitraukė mane arčiau prie savęs.

Pasilenkiau prie Adamo ausies ir sušukau:

– Statau du už Trevisą.

Adamo antakiai šovė aukštyn, kai jis pamatė mane traukiant iš kišenės du Bendžaminus. Jis kilstelėjo ranką ir aš plekštelėjau jam du banknotus į delną.

– O tu visai ne Pelenė, kokią įsivaizdavau esant, – nužvelgė mane nuo galvos iki kojų.

Breidis buvo visa galva aukštesnis už Trevisą, ir aš net žagtelėjau, kai pamačiau juodu sustojusius vieną priešais kitą. Breidis kaip milžinas, kone dvigubai stambesnis už Trevisą, tvirtų raumenų. Treviso veido nemačiau, bet man buvo aišku, kad Breidis ištroškęs jo kraujo.

Adamas prisiplojo lūpomis man prie ausies ir suriko:

– Dabar patariu užsikimšti ausis.

Užspaudžiau delnais ausis, Adamas papūtė ragą. Užuot puolęs, Trevisas žengė porą žingsnių atbulas. Breidis užsimojo ir smogė, bet Trevisas gunktelėjo į dešinę. Breidis vėl kirto, bet Trevisas pasilenkė ir metėsi į kitą pusę.

– Kas čia dabar? Čia tau ne bokso varžybos, Trevisai! – suriko Adamas.

Trevisas stipriai kirto Breidžiui į nosį. Patalpoje sugriaudėjo kurtinantis triukšmas. Kabliu iš kairės Trevisas smogė Breidžiui į žandikaulį ir aš užsidengiau rankomis burną, nes Breidis paleido

seriją smūgių, bet visi lėkė pro šalį. Trevisas kirto jam alkūne į veidą ir Breidis griuvo atbulas ant savo palydos. Jau maniau, kad kova baigta, bet mosuodamas kumščiais Breidis vėl puolė Trevisą. Smūgis po smūgio, ir Breidis išsikvėpė. Nuo abiejų vaikinų žliaugė prakaitas. Aš garsiai aiktelėjau, kai Breidis, praleidęs dar vieną smūgį, stipriai kirto kumščiu į cementinį stulpą. Iš skausmo sukniubo ir paspaudė po savimi sumuštą ranką, o Trevisas tuo metu puolė.

Pliekė negailestingai. Iš pradžių smogė keliu jam į veidą, o tada ėmė daužyti kumščiais kur pakliuvo, kol Breidis visai sukniubo ant grindų. Triukšmas pasiekė kulminaciją ir Adamas pasitraukė nuo manęs, nes žengė prie Breidžio ir užmetė ant jo sukruvinto veido raudoną skepetą.

Trevisas pradingo už savo gerbėjų, aš prisiplojau nugara prie sienos ir atsargiai slinkau prie išėjimo, pro kurį čia patekom. Priėjusi žibintą lengviau atsikvėpiau. Bijojau, kad nepargriūčiau ir nebūčiau sutrypta.

Nenuleisdama akių nuo tarpdurio laukiau, kada minia plūstelės į mažąjį kambarėlį. Praėjo kelios minutės, o Treviso vis nesimatė, tad pati ryžausi lėtai slinkti prie išėjimo langelio. Kai tokia daugybė žmonių braunasi laukan, nesaugu būtų leistis ieškoti Treviso.

Vos tik įžengiau į tamsųjį koridorių, man už nugaros ant cementinių grindų pasigirdo žingsniai. Apimtas panikos Trevisas ieškojo manęs.

– Balandėle!

– Aš čia! – sušukau ir puoliau jam į glėbį.

Trevisas pažvelgė į mane iš viršaus ir susiraukė.

– Dievulėliau, kaip tu mane išgąsdinai! Vos nepradėjau svaidytis kumščiais, kad iki tavęs prisikasčiau… Ateinu, o tavęs ten nebėr!

– Džiaugiuosi, kad tu čia. Nenorėjau viena tamsoje ieškoti kelio į lauką.

Susirūpinimas iš jo veido pradingo ir jis vėl man plačiai nusišypsojo.

– Kaip supratau, tu lažybas pralaimėjai.

Atsivijęs mus Adamas pirma nužvelgė mane, paskui piktai dėbtelėjo į Trevisą ir tarė:

– Reikia pasikalbėti.

Trevisas pamerkė man akį ir paliepė:

– Niekur neik. Aš tuoj grįšiu.

Abu pradingo tamsoje. Adamas kelis kartus garsiai užriko ant Treviso, bet aš nesupratau, ką jis jam sakė. Trevisas sugrįžo grūsdamas į kelnių kišenę šūsnį banknotų ir kreivai šypsodamasis tarė:

– Tau reikia pasiimti daugiau drabužių.

– Tu tikrai nori priversti mane pasilikti pas tave visą mėnesį?

– O tu norėtum priversti mane visą mėnesį apsieiti be sekso?

Nusijuokiau, nes žinojau, kad norėčiau.

– Tada užsukam į Morgano bendrabutį.

Trevisas nušvito iš laimės.

– Čia jau darosi įdomu.

Praeidamas pro mus Adamas plekštelėjo man į delną išloštą sumelę ir pradingo tarp išeinančiųjų.

Trevisas kilstelėjo vieną antakį.

– Statei?

Šypsodamasi gūžtelėjau pečiais.

– Norėjau patirti visą malonumą.

Abu nuėjome prie langelio, jis išlindo pirmas ir apsigręžęs padėjo išsiropšti man. Pagaliau atsidūrėme gaiviame ore. Medžiuose čirpė svirpliai, bet trumpam pritilo, kai ėjome pro juos. Vėjyje siūravo viksvos, pasodintos palei takelio kraštus, lapai ir jų šnaresys man priminė vandenyno bangų ošimą, kurio klausydavausi būdama toli nuo kranto. Naktis nebuvo nei šilta, nei šalta, tiesiog tobula.

– Beje, kodėl tu taip nori, kad aš pasilikčiau pas tave? – paklausiau.

Trevisas susibruko rankas į kišenes ir patraukė pečiais.

– Nežinau. Man geriau, kai tu šalia.

Nuo šių žodžių man širdį užliejo maloni šiluma, bet greitai ją pamiršau, pamačiusi ant jo marškinėlių dideles raudonas kraujo dėmes.

– Tu visas išsikruvinęs.

Trevisas abejingai pažiūrėjo į marškinėlius ir atidarė man duris, praleisdamas į priekį. Viesulu sukausi Karai palei nosį. Ji sėdėjo ant savo lovos apsikrovusi vadovėliais.

– Šįryt sutaisė katilinę, – pranešė.

– Girdėjau, – atsakiau jai, rausdamasi savo spintoje.

– Labas, – pasisveikino Trevisas su Kara.

Pamačiusi kruviną ir prakaituotą Trevisą, Kara bjauriai susiraukė.

– Trevisai, susipažink, čia mano kambario draugė Kara Lin. Kara, čia Trevisas Medoksas.

– Malonu, – burbtelėjo Kara ir pasitaisė akinius. Pamačiusi mano prigrūstus krepšius, paklausė:

– Išsikraustai?

– Ne. Pralaimėjau lažybas.

Trevisas pratrūko kvatotis ir čiupo nuo grindų mano krepšius.

– Judam?

– Taip. O kaip mes viską nusivešime į tavo butą? Juk mes su motociklu.

Trevisas šyptelėjo ir išsitraukė telefoną. Išnešė mano krepšius į gatvę ir po kelių minučių prie mūsų sustojo juodas senovinis Šeplio dodžas.

Sustojau ant laiptų.

– Man nepatinka, kai jie grįžta namo pirmi. Atrodo, lyg mes jiems trukdytume.

– Teks priprasti. Dabar keturias savaites tavo namai bus čia. – Trevisas nusišypsojo ir atsukęs man nugarą paliepė: – Lipk.

– Kur? – šyptelėjau.

– Ant nugaros. Užnešiu į butą.

Kikendama užšokau jam ant nugaros, apsikabinau krūtinę, ir jis bėgte užnešė mane laiptais. Nespėjus pasiekti viršutinio laiptelio, Amerika šypsodamasi atidarė mums duris.

– Dieve, tu tik pažiūrėk. Jeigu nežinočiau, tai pamanyčiau…

– Liaukis, Mare, – sušuko jai Šeplis nuo sofos.

Amerika nusišypsojo lyg per daug prišnekėjusi ir atlapojo duris, kad mes abu pralįstume. Trevisas sudribo aukštielninkas ant krėslo. Jo prispausta sucypiau.

– Šįvakar tu labai linksmas, Trevi. Kur čia šuo pakastas? – paklausė Amerika.

Pasilenkiau pažiūrėti į jo veidą. Dar nebuvau mačiusi jo tokio patenkinto.

– Išlošiau didžiausią krūvą pinigų, Mare. Dvigubai daugiau, nei tikėjausi. Tai kaip nesidžiaugti?

Amerika nusijuokė.

– Ne, priežastis ne ta, – tarė ji sekdama akimis Treviso ranką, nes jis tapšnojo ja man per šlaunį. Ji teisi: Trevisas iš tiesų pasikeitė. Nuo jo dvelkė ramybe, tarsi sielą būtų užliejęs kažkoks pasitenkinimas.

– Mare, – subarė Šeplis.

– Gerai. Pakalbam apie ką nors kita. Ar Parkeris tavęs, Ebe, nekvietė į *Sig Tau* vakarėlį šį savaitgalį?

Treviso veide šypsena ūmai dingo ir jis atsisuko į mane. Laukė, ką atsakysiu.

– A… taip. O ar mes neisim ten visi?

– Aš eisiu, – spoksodamas į televizorių suskubo Šeplis.

– O tai reiškia, kad ir aš eisiu, – pasakė Amerika ir laukiančiu žvilgsniu pažiūrėjo į Trevisą.

Trevisas žiūrėjo į mane, paskui niuktelėjo į koją.

– Jis ką? Atvažiuos tavęs pasiimti?

– Ne, jis tik pranešė man apie vakarėlį.

Amerikos lūpose pasirodė šelmiška šypsenėlė ir ji net suspirgo iš nekantrumo.

– Bet jis sakė tavęs lauks tenai. Jis labai mielas.

Trevisas metė Amerikos pusėn suirzusį žvilgsnį, o tada pažiūrėjo į mane ir paklausė:

– Eisi?

– Sakiau, kad ateisiu, – truktelėjau pečiais. – O tu eisi?

– Eisiu, – atsakė jis nedvejodamas.

Dabar į Trevisą atsisuko ir Šeplis.

– Aną savaitę sakei, kad neisi.

– Apsigalvojau, Šepai. Kas negerai?

– Nieko, – sumurmėjo jis ir nupėdino į savo kambarį.

Amerika pažiūrėjo į Trevisą ir susiraukė.

– Pats žinai, kas jam nepatinka, – tarė. – Liaukis jį nervinęs ir pagaliau surimtėk.

Ji irgi nuėjo į Šeplio kambarį ir netrukus pro uždarytas duris pasigirdo prislopintas jų murmesys.

– Na, džiugu, kad visi viską žino, – tariau.

Trevisas atsistojo.

– Einu paliįsiu po dušu.

– Ar tarp jų kas nors įvyko? – paklausiau.

– Ne, jį tiesiog apėmė paranoja.

– Dėl mūsų, – bandžiau spėti.

Treviso akys suspindo ir jis linktelėjo galvą.

– Kas? – paklausiau, įtariai jį nužvelgdama.

– Tu teisi. Dėl mūsų. Neužmik, gerai? Noriu su tavim pašnekėti apie vieną dalyką.

Paėjo kelis žingsnius atbulas ir dingo už vonios durų.

Sukiojau ant piršto plaukų sruogą ir galvojau, kodėl jis akcentavo žodį „mus“ ir kodėl jo veidas

nudžiugo jį tariant? Ar buvo tarp mūsų kas nors bendra ir ar tik aš nelikau vienintelė vis dar mananti, kad mudu su Trevisu esam tik draugai?

Staiga Šeplis išlėkė iš savo kambario, o paskui jį ir Amerika.

– Šepli, nereikia! – prašė ji.

Jis dirstelėjo į vonios duris, tada atsisuko į mane. Tyliu, piktu balsu puolė man priekaištauti.

– Tu man žadėjai, Ebe. Kai prašiau tavęs gerai pagalvoti, tikrai nemaniau, kad judu suartėsite! Maniau, taip ir liksite draugai!

– Mes ir esam draugai, – atsakiau jam nustebusi dėl tokio staigaus puolimo.

– Ne, ne draugai! – piktinosi jis.

Bandydama nuraminti, Amerika palietė jam petį.

– Mielasis, sakiau, kad viskas bus gerai.

Jis atstūmė jos ranką.

– Kodėl tu juos užstoji, Mare? Aš tau irgi sakiau, ko galima laukti!

Amerika suėmė abiem delnais jo veidą.

– O aš tau sakiau, kad nieko blogo neatsitiks. Kodėl tu manim netiki?

Šeplis atsiduso, pažvelgė pirma į ją, paskui į mane ir vėl piktas grįžo į kambarį.

Amerika įsitaisė ant krėslo šalia manęs ir piktai atsidususi tarė:

– Niekaip negaliu įkalti jam galvon, kad susikukuosit judu su Trevisu ar ne, mūsų santykių tai nė kiek nepakeis. Tačiau jis jau tiek kartų buvo apsvilęs, kad manim jau nebetiki.

– Apie ką tu čia, Mare? Mudu su Trevisu nesusikukavom, mudu tik draugai. Pati girdėjai, kaip jis… anądien jums sakė. Tuo atžvilgiu aš jam visai neįdomi.

– Tu tai girdėjai?

– Deja, taip.

– Ir tu tuo tiki?

Patraukiau pečiais ir tariau:

– Koks skirtumas? Vis tiek nieko nebus. Jis pats man sakė, kad galiu būti tik jo draugė. Be to, jis didžiausias intymios draugystės priešininkas. Man sunku būtų rasti nors vieną merginą, neskaitant tavęs, su kuria jis dar nebūtų permiegojęs, be to, aš negaliu pakęsti jo nuotaikos svyravimų. Sunku patikėti, kad Šepas kažin ką įsivaizduoja.

– Dėl to, kad jis ne tik pažįsta Trevisą kaip nuluptą, bet dar su juo iš širdies pasikalbėjo, Ebe.

– Negi?

– Mare! – pašaukė Šeplis.

Amerika atsiduso.

– Tu mano geriausia draugė. Man regis, aš tave pažįstu geriau, nei tu pati kartais įsivaizduoji pažįstanti save. Kai aš matau judu kartu, tai vienintelis skirtumas tarp mudviejų su Šepu ir tavęs su Trevisu yra tas, kad mes mylimės. O visa kita? Jokio skirtumo.

– Skirtumas net labai didelis. Ar Šepas tempiasi namo kasvakar po kitą paną? Ar tu eitum į vakarėlį su vaikinu, kuris neatsigina merginų? Tu puikiai žinai, kad aš negaliu artimai draugauti su Trevisu, Mare. Nesuprantu, kodėl mes apskritai apie tai kalbam?

Amerikos veidą apniaukė nusivylimas.

– Man viskas atrodo kitaip, Ebe. Pastarąjį mėnesį judu nuolat būnate drauge. Prisipažink, tu juk vis tiek jam kažką jauti.

– Apsiramink, Mare, – subarė ją Trevisas, juosdamasis klubus rankšluosčiu.

Išgirdusios Treviso balsą mudvi su Amerika net pašokom nuo krėslo. Pažvelgusi jam į akis pamačiau, kad džiaugsmo jose nebelikę. Jis nuėjo koridoriumi į kambarį, o Amerika liūdnai pažvelgė į mane ir tyliai tarė:

– Man regis, tu darai didelę klaidą. Tau nereikėtų eiti į vakarėlį ir susitikti su vaikinu, kai turi prie šono tą, kuris dėl tavęs kraustosi iš proto.

Pasakė ir palikusi mane vieną nuėjo.

Sėdėjau krėsle ir supdamasi mąsčiau, mintyse perkračiau viską, kas įvyko per pastarąją savaitę. Šeplis ant manęs supyko, Amerika smarkiai nusivylė, o Trevisas… prieš kelias minutes buvęs toks laimingas staiga taip įsižeidė, kad nė žodžio pratarti nebegalėjo. Bijodama eiti gulti su juo į vieną lovą, žiūrėjau į laikrodį ir skaičiavau minutes.

Po valandos Trevisas išėjo iš savo kambario ir patraukė koridoriumi. Kai jis pasirodė iš už kampo, tikėjausi, kad pakvies mane eiti gulti, bet pamačiau jį apsirengusį, rankoje žvangėjo motociklo rakteliai. Ant akių – tamsūs akiniai nuo saulės, o prieš išeidamas pro duris jis dar prisidegė cigaretę ir įsikišo ją į burną.

– Išeini? – paklausiau sėsdamasi. – Kur susiruošei?

– Į miestą, – atsakė jis, atidarė duris ir išeidamas garsiai užtrenkė.

Sudribau krėsle ir sunkiai atsidusau. Nežinia, kaip aš tapau viso blogio kaltininke, ir pati negalėjau suprasti, kodėl taip atsitiko.

Kai laikrodis virš televizoriaus rodė antrą valandą nakties, pagaliau prisiverčiau nueiti miegoti. Lovoje be jo buvo nyku ir man vis kirbėjo mintis paskambinti jam į mobilųjį. Jau buvau beužmieganti, bet išgirdau kieme Treviso motociklą. Tuoj pat pasigirdo, kaip trinkteli dvejos automobilio durelės ir laiptais sukaukši kelios poros kojų. Trevisas pakrebždeno spyną ir atsirakino duris. Nusijuokęs kažką sumurmėjo, ir aš išgirdau ne vieną, o du moteriškus balsus. Merginų juoką nutraukė skambūs bučiniai ir vaitojimas. Man apmirė širdis ir aš tuoj pat ėmiau pykti ant savęs, kad pasiduodu tokiems jausmams. Stipriai užmerkiau akis, kai viena mergina garsiai sucypė ir jie visi trys sugriuvo ant sofos.

Toptelėjo mintis paprašyti Amerikos automobilio raktelių, bet Šeplio kambario durys buvo tiesiai prieš sofą ir aš nenorėjau matyti to, kas dedasi ant jos, aidint atitinkamiems garsams svetainėje. Pakišau galvą po pagalve ir iškart užsimerkiau, nes staiga atsivėrė kambario durys ir prisiartinęs Trevisas atidarė viršutinį spintelės prie lovos stalčių, pašiugždeno prezervatyvus dubenėlyje, paskui vėl uždarė duris ir nužingsniavo koridoriumi. Merginos krizeno gerą pusvalandį, paskui viskas nutilo.

Po kelių sekundžių bute pasigirdo aimanos, dejonės, riksmai. Atrodė, lyg svetainėje būtų sukamas pornografinis filmas. Užsidengusi rankomis veidą ėmiau purtyti galvą. Kad ir ką per praeitą savaitę buvome atradę ar praradę, dabar viso to vietoje iškilo neįveikiama akmeninė siena. Atsitokėjusi nuvijau kvailas mintis ir šiaip ne taip nusiraminau. Trevisas toks yra ir jo nepakeisi, o mes, be jokios abejonės, esam draugai ir tik draugai.

Po valandos riksmas ir kiti šlykštūs garsai nurimo, paskui pasigirdo atsikalbinėjimai, inkštimas ir pro duris vejamų moterų niurzgėjimas. Trevisas nusiprausė po dušu ir sudribo savo lovos pusėje

atsukdamas man nugarą. Net ir po dušo nuo jo trenkė toks stiprus viskio kvapas, kad ir arklys būtų ištiesęs kanopas, o aš su nerimu pagalvojau, kaip jis tokios būklės parvairavo motociklą.

Nemaloni nuotaika praėjo, pyktis atlėgo, bet aš vis tiek negalėjau sumerkti akių. Kai Treviso alsavimas nurimo ir suvienodėjo, pasikėlusi pažiūrėjau į laikrodį. Beveik po valandos tekės saulė. Nusimečiau antklodę, išėjau į koridorių ir iš spintos pasiėmiau pledą. Vienintelis Treviso meilės trise įrodymas buvo du ant grindų numesti panaudoti prezervatyvai. Peržengiau per juos ir atsiguliau ant krėslo.

Užsimerkiau. Kai po kiek laiko atmerkiau akis, pamačiau ant sofos tyliai sėdint Šeplį su Amerika ir be garso žiūrint televizorių. Saulė plieskė į kambarį ir aš susiraukiau iš skausmo, kai pamėginau pasikelti iš krėslo.

Amerika atsisuko į mane.

– Ebe! – suriko ji ir puolė prie manęs. Atsisėdusi išgąstingu žvilgsniu pažiūrėjo į mane. Laukė, kada pratrūksiu pykčiu, pulsiu lieti ašaras ar kaip kitaip reikšti susitvenkusias emocijas.

Šeplis atrodė nusiminęs.

– Atsiprašau už šiąnakt, Ebe. Čia aš dėl visko kaltas.

Nusišypsojau jam.

– Viskas gerai, Šepi. Neatsiprašinėk.

Amerika su Šepliu susižvalgė, paskui ji suėmė mano ranką ir tarė:

– Trevisas išėjo į parduotuvę. Jis… a… tiek to, koks jau yra toks. Surinkau tavo daiktus. Nuvešiu tave į bendrabutį, kol jis nespėjo grįžti, kad tau nereikėtų su juo susitikti.

Ir tik dabar man užėjo noras verkti. Mane išspyrė. Pamėginau prabilti kuo ramesniu balsu:

– Ar dar spėčiau palįsti po dušu?

Amerika papurtė galvą.

– Verčiau paskubėkime, Ebe. Nenoriu, kad tu su juo susitiktum. Jis nevertas tavo…

Atsilapojo durys ir pro jas įžengė Trevisas, iki galvos apsikrovęs pirkinių krepšiais. Nuėjo tiesiai į virtuvę ir ėmė greitai dėlioti į spinteles dėžutes ir skardines.

– Kai Balandėlė atsibus, man pasakykit, gerai? – tyliai paprašė jis. – Nupirkau spagečių, blynelių su braškėmis ir dar tų avižinių dribsnių su šokoladiniu sirupu, ir dar tų vaisinių sausų dribsnių kriauklyčių, kurias ji labai mėgsta, tiesa, Mare? – paklausė jis ir atsisuko.

Pamatęs mane, sustingo. Po nejaukios tylos jo veidas pasikeitė, sušvelnėjo ir jis meiliai pasisveikino:

– Labas, Balandėle.

Jeigu būčiau atsibudusi svečioj šaly, tikrai nebūčiau labiau nustebusi nei dabar. Nieko nesupratau. Iš pradžių pamaniau, kad esu išmesta lauk, o dabar matau Trevisą, parėjusį iš parduotuvės su mano mėgstamiausiais produktais.

Jis nedrąsiai paėjo kelis žingsnius į svetainę ir sustojo susikišęs rankas į kišenes.

– Nori valgyt, Balandėle? Pakepsiu blynelių. Arba ne. Užpilsiu avižinių dribsnių. Be to, nupirkau tau to rausvo skutimosi kremo, kuris labai patinka merginoms. Ir dar plaukų džiovintuvą, ir… a… ir… tuoj tuoj… – nulėkė į miegamąjį.

Trinktelėjo atidaromos ir vėl uždaromos kambario durys ir jis sustojo koridoriuje visas išbalęs

kaip popierius. Giliai atsidusęs ir suraukęs antakius tarė:
– Tavo daiktai sukrauti.
– Žinau, – atsakiau.
– Tu išeini, – pralaimėjusiojo balsu liūdnai pasakė.
Žvilgtelėjau į Ameriką, o ji perliejo Trevisą tokiu piktu žvilgsniu, lyg būtų pasirengusi nužudyti, ir paklausė:
– O tu tikėjaisi, kad pasiliks?
– Brangioji, – tyliai pašaukė Šeplis.
– Po perkūnais, nepradėk, gerai, Šepai? Nedrįsk jo ginti, supratai? – įniršusi puolė jį Amerika.
Trevisas atrodė beviltiškai nusiminęs.
– Atleisk man, Balandėle. Neišmanau, nė ką tau ir pasakyti.
– Eime, Ebe, – paragino Amerika. Atsistojusi truktelėjo man už rankos.
Trevisas žengė žingsnį, bet Amerika pagrasė jam pirštu.
– Tepadeda man Dievas, Trevisai! Jeigu bandysi ją sulaikyti, naktį apliesiu tave žibalu ir padegsiu!
– Amerika, – lygiai taip pat beviltiškai prabilo Šeplis.
Mačiau, kaip jis blaškosi tarp pusbrolio ir mylimos merginos, ir man jo labai pagailo. Situacija buvo kaip tik tokia, kokios jis vis stengėsi išvengti.
– Viskas gerai, – tariau aš supykusi, kad mes visi tokie įsitempę.
– Kaip suprasti – viskas gerai? – viltingai ir kiek nustebęs paklausė Šeplis.
Pasukiojusi akis aplink paaiškinau:
– Vakar Trevisas parsitempė iš baro porą merginų. Na ir kas?
Amerika nustėro.
– Ojojoi, Ebe. Nori pasakyti, kad tau nė motais, kas vakar atsitiko?
Pažvelgiau į visus tris.
– Trevisas gali vestis namo ką tik nori. Juk čia jo butas.
Amerika žiūrėjo į mane kaip į kokią beprotę. Šeplis, regis, dar kiek ir tuoj ims šypsotis, o Trevisas visiškai paniuro.
– Tu ne pati susikrovei daiktus? – paklausė.
Papurčiau galvą ir pažvelgiau į laikrodį. Buvo antra valanda dienos.
– Ne. Ir dabar turėsiu vėl viską išsikrauti. Bet man pirma reikia pavalgyti, nusiprausti ir apsirengti…
Pasakiau ir nuėjau į vonią. Uždariusi paskui save duris atsirėmiau nugara į sieną ir nuslydau ant grindų. Supratau nepataisomai supykdžiusi Ameriką, bet aš buvau davusi Trevisui žodį ir neketinau laužyti savo pažado.
Virš galvos išgirdau tylų beldimą į duris.
– Balandėle, – pašaukė Trevisas.
– Ko? – ramiai atsiliepiau.
– Tai tu pasilieki?
– Jeigu nori, galiu išeiti, bet lažybos yra lažybos.

Durys tyliai barkštelėjo, nes Trevisas atsirėmė į jas kakta ir tarė:
– Aš nenoriu, kad išeitum, bet neturiu teisės pykti, jeigu išeisi.
– Nori pasakyti, kad lažybos nutraukiamos?
Stojo ilga tyla.
– Jeigu pasakysiu taip, tu išeisi?
– Na, žinoma. Juk čia ne mano butas, kvaileli, – atsakiau jam ir tyliai nusijuokiau.
– Tada ne. Lažybos nenutraukiamos.
Pakėliau galvą, palingavau į šalis. Akis degino besitvenkiančios ašaros. Pati nesupratau, ko pradėjau verkti, bet negalėjau susitvardyti.
– Ar galiu dabar praustis?
– Taip, – atsiduso jis.
Išgirdau koridoriumi paskui Trevisą nukaukšint Amerikos batus.
– Tu baisus savanaudis, – piktai užriko ji ir trinktelėjo Šeplio kambario durimis.
Atsistojau, atsukau vandenį, nusirengiau ir užsitraukiau dušo užuolaidą.
Po kelių akimirkų pasigirdo beldimas ir Trevisas krenkštelėjęs tarė:
– Balandėle, atnešiau tavo daiktus.
– Padėk ant praustuvo, aš pasiimsiu.
Trevisas įėjo į vonią ir uždarė paskui save duris.
– Aš labai supykau. Išgirdau, kaip tu atvirai kalbėjaisi su Amerika, išdėjai mano trūkumus, ir aš labai įsiutau. Norėjau tik išeiti į miestą ir truputį išgerti, pamąstyti ir nusiraminti, bet ir pats nepamačiau, kaip nusilakiau, o dar tos merginos prisikabino… – patylėjo. – Šįryt atsibudau, tavęs lovoj nėra, paskui pamačiau tave krėsle, ant grindų gumyčių pakeliai, man pasidarė bloga.
– Galėjai tiesiai man pasakyti, kad pasilikčiau, užuot lėkęs į parduotuvę ir šitiek visko pirkęs.
– Pinigų man negaila, Balandėle. Aš išsigandau, kad tu išeisi ir daugiau su manim net nebekalbėsi.
Nuo jo pasiaiškinimo aš susigūžiau. Vis svarsčiau, kaip jis turėjo jaustis išgirdęs mane kalbant, kad jis man visai netinka ir kad aš patekau į padėtį be išeities.
– Aš nenorėjau užgauti tavo jausmų, – prisipažinau stovėdama po vandens srove.
– Žinau, kad nenorėjai. Ir suprantu, kad dabar visai nesvarbu, jei tau pasakysiu, kad viską sugadinau aš pats – kaip visada.
– Trevi.
– Ko?
– Daugiau niekada nebevažinėk motociklu išgėręs, gerai?
Laukiau gerą minutę, kol jis galiausiai atsiduso ir ištarė:
– Gerai, pažadu.
Išėjo ir uždarė duris.

Penktas skyrius

Parkeris Heisas

– Prašom, – šūktelėjau išgirdusi beldimą į duris.

Trevisas sustingo tarpduryje.

– Vajetau!

Šypsodamasi nužvelgiau savo suknelę. Pažemintas liemuo, apačioje pereinantis į trumputį sijonuką, prisipažinsiu, buvo gerokai drąsesnis žingsnis nei iki šiol. Pasiūta iš plono juodo permatomo audinio ant kūno spalvos pagrindo. Vakarėlyje bus ir Parkeris, todėl aš be galo troškau būti pastebėta.

– Atrodai pribloškiamai, – pagyrė jis, man aunantis aukštakulnius.

Nužvelgusi jo baltus marškinius ir džinsus pritariamai linktelėjau.

– Tu irgi žaviai atrodai.

Rankoves jis buvo atsiraitojęs virš alkūnių, apnuogindamas sudėtingus tatuiruočių raštus. Kai jis susikišo rankas į kišenes, pastebėjau ant riešo jo mėgstamą juodą odinę apyrankę. Svetainėje mūsų jau laukė Amerika su Šepliu.

– Pamatęs tave Parkeris sprogs iš laimės, – sukikeno Amerika, eidama paskui Šeplį prie automobilio.

Trevisas atidarė dureles ir aš įsitaisiau ant užpakalinės Šeplio dodžo sėdynės. Ir nors mūsų jau čia buvo sėdėta daugybę kartų, kažkodėl dabar pasijutau šalia Treviso nejaukiai.

Gatvėje buvo pilna automobilių, kai kurie stovėjo net ant žalios vejos. Name žmonių – kaip silkių statinėj, o iš bendrabučių vis dar ėjo virtinės studentų. Šeplis sustojo ant vejos už namo, ir mudvi su Amerika nusekėme paskui vaikinus į vidų.

Trevisas atnešė man raudoną plastikinę stiklinę alaus ir pasilenkęs sušnibždėjo į ausį:

– Nedrįsk nieko imti iš svetimų rankų, tik iš manęs arba Šeplio. Nenorėčiau, kad kas įbertų ko nors tau į gėrimą.

Pabaltakiavau į jį ir atšoviau:

– Nebijok, Trevisai, niekas man nieko neįbers.

– Negerk nieko ne iš mūsų rankų, supratai? Tau čia ne Kanzasas, Balandėle.

– Pirmą kartą girdžiu, – atrėžiau jam ir paėmiau alų.

Prabėgo valanda, bet Parkerio dar nesimatė. Svetainėje Amerika su Šepliu šoko pagal lėtą dainą, priėjęs Trevisas timptelėjo man už rankos ir paklausė:

– Nori šokti?

– Ne, ačiū, – atsakiau.

Trevisas nuliūdo.

Teisindamasi paliečiau jam petį.

– Aš tiesiog pavargau, Trevi.

Jis uždėjo delną man ant rankos ir ėmė kalbėti, bet pakėlusi akis pamačiau jam už nugaros Parkerį. Trevisas pastebėjo, kad mano veidas pasikeitė, ir atsisuko.

– Ei, Ebe! Vis dėlto atėjai! – nusišypsojo Parkeris.

– Taip, mes jau čia visą valandą, – atsakiau jam, ištraukdama ranką iš po Treviso delno.

– Atrodai pasakiškai! – sušuko perrėkdamas triukšmą.

– Ačiū, – nusišypsojau jam ir pažvelgiau į Trevisą. Jis stovėjo kietai sučiaupęs lūpas, tarp antakių kaktoje buvo susimetusi gili raukšlė.

Linktelėjęs galvą svetainės pusėn Parkeris pakvietė:

– Eime pašokti?

Suraukiau nosį ir papurčiau galvą.

– Ne, aš kažko pavargusi.

Tada Parkeris dėbtelėjo į Trevisą ir tarė:

– Rodos, sakei, kad neateisi.

– Apsigalvojau, – atsakė jam Trevisas pyktelėjęs, kad turi aiškintis.

– Matau, – atsakė Parkeris ir pažvelgė į mane. – Nori pakvėpuoti grynu oru?

Linktelėjau ir mudu su Parkeriu patraukėme į antrą aukštą. Prieš lipdamas jis stabtelėjo ir paėmė man už rankos. Antrame aukšte pastūmė stiklines duris ir mes išėjome į balkoną.

– Nešalta? – paklausė.

– Truputį, – atsakiau. Nusivilkęs švarką Parkeris apgaubė man pečius. – Ačiū.

– Atėjai su Trevisu?

– Visi kartu atvažiavom.

Parkeris plačiai nuo ausies iki ausies nusišypsojo ir nusisukę į kiemą pažvelgė į pievelę apačioje. Ten stovėjo būrelis merginų. Susiėmusios už parankių jos šitaip gynėsi nuo šalčio. Ant žolės draikėsi krepino juostos, mėtėsi tuščios alaus skardinės ir svaigiųjų gėrimų buteliai. Tarp šių šiukšlių būrelin susimetę *Sig Tau* vaikinai grožėjosi savo sukurtu šedevru – iš statinaičių sukrauta piramide, apjuosta šviečiančių lempučių girlianda.

Parkeris palingavo galva ir tarė:

– Iš ryto čia bus kaip po karo. Tvarkytojų brigada turės ką veikti.

– Turit tvarkytojus?

– Turim, – nusišypsojo. – Vadinam juos pirmakursiais.

– Vargšas Šepas.

– Jis jiems nepriklauso. Jam daroma išimtis, nes jis – Treviso pusbrolis ir čia negyvena.

– O tu gyveni čia?

Parkeris linktelėjo.

– Pastaruosius porą metų. Reikėtų susirasti butą, norėčiau ramesnės vietos pasimokyti.

– Leisk spėti. Studijuoji verslą?

– Biologiją. Ir dar anatomiją. Liko paskutiniai metai. Tada bandysiu stoti į medicinos koledžą ir galiausiai išlėksiu į Harvardo medicinos universitetą.

– Jau žinai, kad ten įstosi?
– Mano tėvas mokėsi Harvarde. Na, dar nieko tvirtai nežinau, bet jis dosniai remia universitetą. Jeigu supranti, ką turiu omeny. Mano balas – 4,0, stojančiųjų į koledžą – 2200, sąraše pagal pažangumą esu trisdešimt šeštas. Esu tinkamas kandidatas.
– Tavo tėvas gydytojas?
Parkeris patvirtino plačiai nusišypsodamas.
– Chirurgas ortopedas.
– Įspūdinga.
– O kur tu? – paklausė.
– Dar neapsisprendžiau.
– Tipiškas pirmakursio atsakymas.
Jausmingai atsidusau.
– Na, mano šansai tapti išskirtinei nuplaukė.
– Dėl to gali nesijaudinti. Pastebėjau tave jau pačią pirmą dieną. Esi pirmakursė, o ką veiki su trečiakursiais matematikos paskaitose?
Nusišypsojau. Sukdama ant piršto plaukų sruogą atsakiau:
– Matematika man lengvai einasi. Vidurinėj per metus prašokau dvi klases ir du semestrus mokiausi Vičitos valstijos universitete.
– Va čia tai įspūdinga, – nustebo jis.
Balkone praleidome gerą valandą, plepėjom apie viską – nuo vietos kavinių ir restoranų iki to, kaip man pavyko taip artimai susidraugauti su Trevisu.
– Nenorėčiau to sakyti, bet vis dėlto: judu abu esate visų apkalbų centre.
– Na va, – burbtelėjau.
– Trevisui tai nebūdinga. Su merginomis jis niekada nedraugavo. Greičiau jie tampa didžiausiais priešais nei draugais.
– Nežinau. Man teko regėti gana nemažai merginų, kurios arba apsimeta viską pamiršusios, arba greitai jam viską atleidžia.
Parkeris nusijuokė. Auksinio įdegio veide sublizgėjo jo balti dantys.
– Niekas nesupranta jūsų santykių. Pripažink, visiems tai didelė mįslė.
– Nori sužinoti, ar aš su juo miegu?
Parkeris šyptelėjo.
– Jeigu miegotum, tai šįvakar su juo čia tikrai nebūtum atvažiavusi. Pažįstu jį nuo keturiolikos metų ir puikiai žinau jo veiksmų planą. Tiesiog man įdomi jūsų draugystė.
– Draugystė kaip draugystė, – gūžtelėjau pečiais. – Kartu leidžiam laiką, valgom, žiūrim televizorių, mokomės ir net baramės. Štai ir viskas.
Parkeris garsiai užsikvatojo. Net ėmė kraipyti galvą iš mano atvirumo.
– Girdėjau, esi vienintelė, kuriai leidžiama, taip sakant, „pastatyti Trevisą į vietą“. O tai jau garbingas statusas.
– Nežinau, ką tai reiškia, bet jis tikrai nėra toks blogas, kokį jį visi piešia.
Dangus iš pradžių rausvai pamėlo, paskui paraudo ir horizonte patekėjo saulė. Parkeris dirstelėjo

į laikrodį, paskui pro turėklo viršų į išretėjusias jaunimo gretas pievelėje ir tarė:

– Sakyčiau, vakarėlis jau eina į pabaigą.

– Reikia susirasti Šepą su Amerika.

– Ar neprieštarausi, jeigu parvešiu tave namo? – paklausė Parkeris.

Pasistengiau neparodyti nudžiugusi.

– Aišku, ne. Pasakysiu Amerikai.

Išėjau pro duris iš balkono, paskui stabtelėjau ir atsisukusi paklausiau:

– Ar žinai, kur Trevisas gyvena?

Parkeris suraukė vešlius rudus antakius ir tarė:

– Žinau. O ką?

– Aš ten dabar gyvenu, – atsakiau ir laukiau jo reakcijos.

– Tu gyveni pas Trevisą?

– Pralaimėjau lažybas, tai dabar turiu visą mėnesį gyventi pas jį.

– Mėnesį?

– Tai ilga istorija, – atsakiau jam kvailai gūžteldama pečiais.

– Betgi judu tik draugai?

– Taip.

– Tada nuvešiu pas Trevisą, – šyptelėjo jis.

Nubėgau laiptais ieškoti Amerikos ir prasilenkiau su paniurusiu Trevisu, nes jis, regis, pyko ant įkyriai jam kažką pasakojančios merginos. Jis nusekė man iš paskos į koridorių. Suradusi Ameriką, timptelėjau jai už suknutės.

– Jūs važiuokit namo vieni. Parkeris pasisiūlė parvežti mane.

– Ką? – nudžiugusi sušuko Amerika.

– Kas? – piktai paklausė Trevisas.

– Kas nepatinka? – Amerika atsisuko į jį.

Trevisas perliejo Ameriką piktu žvilgsniu ir paėmęs man už rankos nusitempė už kampo. Jo žandikaulis po įsitempusia oda stipriai trūkčiojo.

– Tu jo nepažįsti.

Aš ištraukiau iš jo gniaužtų ranką.

– Tai ne tavo reikalas, Trevisai.

– Dar ir kaip mano. Aš neleisiu tau važiuoti namo su nepažįstamu žmogum. Jeigu jis sugalvos tau ką nors padaryti?

– Dieve! Jis žavus!

Nuostabą Treviso veide pakeitė pyktis, ir aš būgštaudama laukiau, ką dar jis man pasakys.

– Parkeris Heisas, Balandėle?! Parveš tave namo? Parkeris Heisas? – paniekinamai kartojo Trevisas. – Beje, kas čia per pavardė?

Sukryžiavau rankas ant krūtinės ir atšoviau jam:

– Liaukis, Trevisai, nebūk bukagalvis.

Sutrikęs ir supykęs jis pasilenkė prie manęs.

– Jeigu jis tave palies, aš jį nudėsiu.

– O man jis patinka, – atšoviau jam, pabrėždama kiekvieną žodį.

Mano prisipažinimas jį pribloškė ir jo veidas persikreipė iš įniršio.

– Gerai. Jeigu jis parsivers tave ant užpakalinės automobilio sėdynės, nebandyk man skųstis.

Iš nuostabos man atvipo lūpa. Aš įsižeidžiau ir supykau.

– Nebijok, nesiskųsiu, – atšoviau jam ir nuėjau sau.

Trevisas sugriebė man už rankos ir atsidusęs, žvelgdamas į mane per petį, tarė:

– Nenorėjau tavęs užgauti, Balandėle. Jeigu jis tave įskaudins, jeigu tau su juo bus negera, tučtuojau man pasakyk.

Pyktis atlėgo ir aš suminkštėjusia širdimi atsakiau jam:

– Žinau, kad nenorėjai, Trevisai. Bet liaukis vaidinęs perdėm globėjišką vyresnį brolį, gerai?

Trevisas nusijuokė:

– Aš nevaidinu vyresnio brolio, Balandėle. Nieko panašaus.

Iš už kampo išniro Parkeris, susigrūdo rankas į kišenes ir pasiūlė man parankę įsitverti.

– Eime?

Trevisas kietai sukando dantis ir aš stryktelėjau Parkeriui iš kitos pusės, kad jis nepastebėtų, koks Trevisas įpykęs.

– Taip, eime.

Įsikibau Parkeriui į parankę ir žengusi kelis žingsnius atsisukau į Trevisą pasakyti sudie. Pamačiau, kad jis su didžiausiu įniršiu žiūri Parkeriui į pakaušį. Paskui jo žvilgsnis nuslydo į mane ir veidas sušvelnėjo.

– Liaukis, – ištariau pro sukąstus dantis ir per išretėjusį studentų būrelį nusekiau paskui Parkerį prie jo automobilio.

– Mano tas sidabrinis.

Automobilis dukart mirktelėjo šviesomis ir durelės atsirakino.

Parkeris atidarė dureles keleivio pusėje ir aš nusijuokiau:

– Vairuoji poršė?

– Čia ne paprastas poršė, o *Porsche 911 GT3*. Didelis skirtumas.

– Leisk spėti. Tai tavo gyvenimo meilė? – pacitavau Treviso žodžius apie jo motociklą.

– Ne, čia tik mašina. Mano gyvenimo meilė bus moteris su mano pavarde.

Nežymiai šyptelėjau, nenorėdama išsiduoti nustebinta tokių sentimentų. Paėmęs už rankos padėjo man įlipti, o kai pats atsisėdo prie vairo, atlošė galvą į sėdynės atkaltę ir, žvelgdamas į mane, paklausė:

– Ką šįvakar veiki?

– Šįvakar? – nustebau.

– Jau rytas. Noriu pakviesti drauge pavakarieniauti, kol kas nors kitas nesuskubo užbėgti man už akių.

Mano veidą nušvietė šypsena.

– Jokių planų neturiu.

– Užvažiuosiu paimti tavęs lygiai šeštą, gerai?

– Gerai, – atsakiau žiūrėdama, kaip jis suneria savo pirštus su manaisiais.

Parkeris nuvežė mane prie Treviso namo. Važiavo neviršydamas leistino greičio ir laikydamas mano ranką savojoj. Sustojo už harlio ir kaip anksčiau atidarė man dureles. Užlipus laiptais pasilenkė pabučiuoti man į skruostą.

– Gerai pailsėk. Vakare pasimatysime, – sušnibždėjo į ausį.

– Iki, – pasakiau jam ir pasukau durų rankeną. Stumtelėjau ir durys atsilapojo, o aš visu svoriu maktelėjau į priekį.

Trevisas sučiupo man už rankos, kad nepargriūčiau.

– Atsargiai, mano miela.

Atsisukau į Parkerį. Jis stovėjo ir sutrikęs žiūrėjo į mus. Kyštelėjo galvą pro duris.

– Ar nereikia kokios nuskriaustos ar pažemintos merginos parvežti namo?

Trevisas perliejo jį piktu žvilgsniu.

– Nepradėk, gerai?

Parkeris nusišypsojo ir pamerkė man akį.

– Aš jam kaip rakštis subinėj. Dabar jau rečiau tenka tą daryti, nes susideda su tokiom, kurios pačios parvairuoja.

– Turbūt šitaip gerokai paprasčiau, – paerzinau Trevisą.

– Visai nejuokinga, Balandėle.

– Balandėle? – nustebo Parkeris.

– Čia… tokia mano pravardė. Nežinau, iš kur jis ją traukė, – atsakiau jam.

Pirmą kartą nuo mūsų pažinties dienos pasijutau nejaukiai dėl pravardės, kurią man buvo prilipdęs Trevisas.

– Kai sužinosi, turėsi man pasakyti. Atrodo, bus nebloga istorija, – šyptelėjo Parkeris. – Labanakt, Ebe.

– Gal geriau – labo ryto? – sušukau žiūrėdama, kaip jis skuba laiptais žemyn.

– Ir labo ryto, – atsakė jis, grįžtelėjęs su šypsena veide.

Trevisas užtrenkė duris ir aš turėjau staigiai truktelti galvą vidun, kad negaučiau per nosį.

– Kas yra? – paklausiau supykusi.

Trevisas pakraipė galvą ir nuėjo į savo kambarį. Nusekiau paskui jį, šokinėdama ant vienos kojos, nes nuo kitos bandžiau numauti batelį.

– Jis mielas, Trevi.

Trevisas atsiduso ir priėjo prie manęs.

– Smarkiai nudegsi, – pasakė. Apkabinęs ranka per liemenį pakėlė, o kita ranka nutraukė nuo kojų batelius. Numetė juos į spintą, tada nusivilko marškinius ir nuėjo prie lovos.

Aš atsisegiau užtrauktuką ir nusmaukiau suknelę per klubus. Koja nuspyriau ją į kampą. Užsimoviau per galvą marškinėlius, atsisegiau po jais liemenėlę ir ištraukiau pro rankovę. Susukusi plaukus į kuoduką ant viršugalvio pastebėjau, kad jis žiūri į mane.

– Neturiu nieko, ko nebūtum jau matęs, – pasakiau užversdama akis aukštyn. Palindau po apklotu ir, padėjusi galvą ant pagalvės, susiriečiau į kamuoliuką. Jis atsisegė diržą ir nusimovė džinsus.

Laukiau. Trevisas tyliai stovėjo ir nejudėjo. Gulėjau atsukusi jam nugarą, tad nemačiau, ką jis veikia, kodėl stovi prie lovos ir tyli. Kai pagaliau jis įlipo į lovą, čiužinys nuo jo svorio įdubo. Lėtai

uždėjo ranką man ant klubo ir aš sustingau.

– Šiandien aš praleidau kautynes, – pasakė. – Adamas paskambino. Aš nenuėjau.

– Kodėl? – paklausiau atsisukdama į jį.

– Norėjau įsitikinti, kad tu grįši namo sveika ir laiminga.

Suraukiau nosį.

– Aš neprašau būti mano aukle.

Pirštu perbraukė per visą mano ranką. Man per nugarą nuvilnijo šiurpuliukai.

– Žinau. Man tiesiog labai nesmagu dėl vakarykščio.

– Juk sakiau, kad man vienodai.

Jis pasikėlė ant alkūnės, veide – abejonė.

– Ar dėl to miegojai krėsle? Tau buvo vienodai?

– Kai tavo… draugės išėjo, ilgai negalėjau užmigti.

– Krėsle miegojai kuo puikiausiai. Kodėl negalėjai miegoti šalia manęs?

– Šalia vaikino, nuo kurio dvokia lygiai kaip ir nuo tų dviejų baro plaštakių, kurias vėliau išvijai? Na, nežinau! Kokia aš savanaudė!

Trevisas susigūžė.

– Aš gi tavęs atsiprašiau.

– O aš sakiau, kad man vienodai. Labanakt, – palinkėjau ir nusisukau.

Prabėgo kelios tylos minutės. Jo ranka lėtai nuslydo per pagalvę ir sustojo ant mano rankos. Trevisas švelniai glostė man tarpupirščius, paskui prisiglaudė lūpomis prie mano plaukų ir tarė:

– Nors labai jaudinausi, kad gali su manim nebekalbėti… bet dabar, matau, dar blogiau, nes tau vienodai.

Kietai sumerkiau akis.

– Ko tu nori iš manęs, Trevisai? Nenori, kad pykčiau dėl to, ką pridirbai, bet nori, kad nebūčiau tau abejinga. Amerikai sakai, kad nenori su manim artimai draugauti, o kai tą patį pasakau aš, baisiai supyksti, išleki iš namų ir nusilaki kaip šuo. Aš nesuprantu, kaip tau įtikti.

– Ar dėl to viską išklojai Amerikai? Pagalvojai, kad aš nenoriu su tavim artimai draugauti?

Sugriežiau dantimis. Jis ką tik man davė suprasti, kad aš jį vedžioju už nosies. Išrėžiau jam kuo tiesiau:

– Ne. Kalbėjau su ja visai nuoširdžiai. Ir nieko nenorėjau įžeisti.

– Pasakiau tai dėl to, – nervingai pakedeno sau trumpus plaukus ant pakaušio, – kad nenoriu sugadinti to, ką turime. Aš net neišmanau, kaip turėčiau elgtis, jeigu būčiau tavęs vertas vaikinas. Tiesiog visaip stengiuosi prie to priprasti.

– Tiek to. Man reikia numigti. Šįvakar eisiu į pasimatymą.

– Su Parkeriu? – paklausė jis piktai.

– Taip. Ar jau galim miegoti?

– Žinoma, – atsakė jis, pašoko nuo lovos ir išlėkęs iš kambario trenkė durimis. Nuo jo svorio sugirgždėjo krėslas ir per koridorių ataidėjo pritildytas televizoriaus garsas. Užmerkiau akis ir pamėginau nusiraminti, bent kiek nusnūsti, nors ir kelias valandas.

Kai atsimerkiau, laikrodis rodė trečią valandą dienos. Pasičiupau rankšluostį, chalatą ir nulėkiau į

vonią. Vos spėjau užtraukti dušo užuolaidą, atsidarė ir vėl užsidarė vonios kambario durys. Laukiau, kol kas nors prabils, bet išgirdau tik trinktelint unitazo dangtį.

– Trevisai, tu?

– Ne, čia aš, – atsakė Amerika.

– Ar tau būtina siusioti čia? Turit savo vonią.

– Šepas ten sėdi jau visą pusvalandį, prisilakė alaus. Aš ten neisiu.

– Labai gražu.

– Girdėjau, tau šįvakar pasimatymas. Trevisas piktas kaip velnias! – linksmai čiauškėjo ji.

– Lygiai šeštą. Jis labai mielas, Amerika… Jis toks… – nutilau ir atsidusau. Pradėjau lieti jausmus, o man tai visai nebūdinga. Vos tik mudu susipažinom, ištisai galvojau apie tai, koks jis nuostabus, kaip tik toks, kokio man reikia: visiška Treviso priešingybė.

– Liežuvį prarijai? – prunkštelėjo Amerika.

Iškišau galvą pro užuolaidos kraštą.

– Net namo nenorėjau važiuoti! Būčiau galėjusi kalbėti su juo visą naktį!

– Teikia vilčių. Ar tau ne keista, kad vis tiek gyveni čia?

Palindau po srove ir ėmiau plautis muilą.

– Aš jam viską paaiškinau.

Amerika nuleido vandenį ir man pradėjo tekėti karštas. Garsiai suspiegiau ir tą pačią akimirką atsilapojo vonios durys.

– Balandėle! – šūktelėjo Trevisas.

Amerika nusijuokė.

– Aš tik nuleidau vandenį, Trevisai. Nusiramink.

– Tau viskas gerai, Balandėle?

– Taip. Eik lauk.

Durys užsidarė ir aš atsidusau.

– Ar sunku būtų duryse įtaisyti kabliuką? – Amerika nieko neatsakė. – Mare?

– Kaip gaila, kad judu šnekat skirtingomis kalbomis. Tu vienintelė, kuri galėtų… – Amerika atsiduso. – Ai, tiek to. Dabar jau nesvarbu.

Užsukau čiaupą ir apsisiaučiau rankšluosčiu.

– Tu irgi tokia kaip jis. Tai liga… niekas nieko nesupranta. Tu gi ant jo pyksti, ar pamiršai?

– Nepamiršau, – atsakė ji.

Įsijungiu naująjį plaukų džiovintuvą ir pradėjau gražintis pasimatymui su Parkeriu. Susigarbiniavau plaukus, ryškiai raudonai nusilakavau nagus ir pasidažiau lūpas. Pirmam pasimatymui truputį per ryšku. Pažvelgiau į save veidrodyje ir susiraukiau. Aš noriu patikti visai ne Parkeriui. Apkaltinęs mane vedžiojimu už nosies Trevisas neturėjo teisės manęs įžeisti.

Kai darsyk apsiruošusi pažvelgiau į veidrodį, mane nudiegė kaltės jausmas. Trevisas taip dėl manęs stengiasi, o aš spyriojuosi kaip mažvaikė. Nuėjau į svetainę. Pamatęs mane Trevisas šyptelėjo. Tokios reakcijos visai nesitikėjau.

– Kokia… tu graži.

– Ačiū, – padėkojau truputį nustebusi, kad jo balse neišgirdau nei susierzinimo, nei pavydo.

Šeplis sušvilpė.

– Puikus pasirinkimas, Ebe. Vaikinai miršta dėl raudonos spalvos.

– O kokios įspūdingos garbanos, – pridūrė Amerika.

Suskambo durų skambutis ir Amerika šyptelėjo, paskui perdėm linksmai pamojo man ranka.

– Smagiai praleisk vakarą! – palinkėjo.

Atidariau duris. Parkeris laikė rankoje nedidelę gėlių puokštę. Buvo su kostiuminėmis kelnėmis ir kaklaraiščiu. Jis greitai akimis perbėgo mane nuo galvos iki kojų, vėl aukštyn ir sužavėtas tarė:

– Gražesnės merginos mano akys dar nėra regėjusios.

Metusi žvilgsnį atgal, pamojau Amerikai. Jos šypsena buvo tokia plati, kad matėsi visi dantys. Šeplis stovėjo kaip išdidus tėtis, o Trevisas neatplėšė akių nuo televizoriaus.

Parkeris padavė man ranką ir nusivedė prie savo blizgančio poršė. Kai susėdom, jis giliai atsiduso:

– Kas? – paklausiau.

– Turiu prisipažinti, man buvo labai nesmagu išsivesti Treviso Medokso merginą, kurią jis myli… ir kuri gyvena jo bute. Tu nė neįsivaizduoji, kiek draugų man šiandien prikaišiojo, kad esu visiškas beprotis.

– Trevisas manęs visai nemyli. Kartais mano draugija jį tiesiog siutina.

– Vadinasi, jūsų santykiai pagrįsti meile ir neapykanta? Nes kai šiandieną pasakiau savo broliams, kad einu su tavim į pasimatymą, jų nuomonė buvo tokia pat. Trevisas elgiasi nenuspėjamai, ypač dabar, tad visi daro tą pačią išvadą.

– Ir visi klysta, – griežtai pareiškiau.

Parkeris pakraipė galvą, tarsi aš būčiau absoliučiai nieko nenutuokusi. Uždėjo ranką ant manosios ir tarė:

– Gal jau važiuojam. Turiu užsakęs staliuką.

– Kur?

– Biasečio restorane. Man pavyko… Tikiuosi, tau patinka itališka virtuvė?

Nustebusi kilstelėjau vieną antakį.

– Tu taip greitai gavai staliuką? Ten niekada nebūna laisvų vietų.

– Na… tai mūsų restoranas. Pusiau.

– Itališka virtuvė man patinka.

Parkeris važiavo į restoraną nė trupučio neviršydamas leistino greičio, tinkamai mirksėjo posūkių signalais ir nepriekaištingai lėtai stabdė prie kiekvieno geltono šviesoforo. Kalbėdamas beveik neatplėšė žvilgsnio nuo kelio, ir kai atvykom prie restorano, aš tyliai sukrizenau.

– Kas yra? – paklausė jis.

– Tu… vairuoji taip atsargiai. Geras bruožas.

– Visai kitaip nei sėdint ant Treviso motociklo, įsikibus į jį? – nusišypsojo jis.

Turėjau nusijuokti, bet tas palyginimas man nebuvo malonus.

– Gal šįvakar apie Trevisą nekalbam, gerai?

– Sutinku, – atsakė jis ir išlipęs atidarė man dureles.

Mus pasodino prie staliuko palei didžiulį langą. Nors ir vilkėjau suknele, atrodžiau skurdžiai,

palyginti su kitomis moterimis restorane. Jos visos tviskėjo deimantais ir vilkėjo kokteilines suknelės. Dar niekada nebuvau vakarieniavusi tokioje prabangioje vietoje.

Kai užsisakėme, Parkeris užvertė savo valgiaraštį šypsodamasis padavėjui ir tarė:

– Prašom mums atnešti butelį *Allegrini Amazone*.

– Gerai, pone, – atsakė padavėjas ir nuėjo vykdyti mūsų užsakymo.

– Čia nuostabiai gražu, – sušnibždėjau palinkusi virš stalo.

Žalių Parkerio akių žvilgsnis sušvelnėjo.

– Ačiū. Perduosiu tavo žodžius tėvui.

Prie mūsų staliuko priėjo moteris. Jos šviesūs plaukai buvo sukelti į kietą prancūzišką kuoduką, o ant šono vilnijo daili žilų plaukų sruoga. Stengiausi nespoksoti į deimantus, tviskančius ant jos kaklo ar siūruojančius pirmyn atgal nuo ausų, bet jie juk buvo segimi kaip tik tam. Ji įrėmė į mane įdėmų žvilgsnį, paskui greitai nusuko akis į mano vaikiną.

– Kas tavo draugė, Parkeri?

– Mama, tai Ebė Abernati. Ebe, čia mano mama Vivjena Heis.

Ištiesiau ranką pasisveikinti. Moteris lengvai ją spustelėjo. Gerai išlavintas judesys ir jos dailius veido bruožus nušvietė susidomėjimas. Grįžtelėjusi į Parkerį paklausė:

– Abernati?

Aš net gurktelėjau išsigandusi, kad ji nepažintų mano pavardės.

Parkeris suskato aiškinti:

– Ji iš Vičitos, mama. Tu jos šeimos nepažįsti. Ebė lanko Rytų universitetą.

– O! – Vivjena darsyk nužvelgė mane. – Parkeris kitąmet išvyksta į Harvardą.

– Man jau sakė. Labai gerai. Jūs turbūt juo labai didžiuojatės.

Įtampa apie jos akis šiek tiek atlėgo ir lūpų kampučiai nežymiai kilstelėjo.

– Tikrai taip, ačiū.

Mane stebino, kad ji kalba itin mandagiai, bet jos žodžiai vis tiek įžeidžia. Šito dalyko pernakt neišmoksi. Ponia Heis turbūt visą gyvenimą stengėsi demonstruoti savo pranašumą prieš kitus.

– Malonu buvo pasimatyti, mama. Gero tau vakaro.

Ponia Heis pabučiavo sūnui į skruostą, nykščiu nuvalė lūpdažiu išteptą vietą ir grįžo prie savo staliuko.

– Atleisk, nežinojau, kad šįvakar ji bus čia.

– Viskas gerai. Ji… tokia miela.

Parkeris nusijuokė.

– Taip. Kaip piranija gal ir miela.

Aš vos susilaikiau nesusijuokusi, ir jis lyg atsiprašydamas man šyptelėjo.

– Neišsigąsk, ji atsileis. Tik mamai reikia laiko.

– Spėju, atsileis tik tada, kai išvyksi į Harvardą.

Mes nesustodami kalbėjomės apie maistą, universitetą, matematiką ir net apie „Ringą“. Parkeris mane žavėjo, juokino, buvo mandagus. Prie jo prieidavo pasilabinti restorano lankytojai ir jis mandagiai pažindino mane su jais. Šiame restorane jį visi pažinojo, o išeinant pajutau į mus spitrijant.

– Kur dabar? – paklausiau.

– Pirmadienį iš pat ryto man stuburo lyginamosios anatomijos kontrolinis. Turiu daug mokytis, – pasakė jis ir uždėjo delną man ant rankos.

– Tada negaišk su manim laiko, – atsakiau stengdamasi neslėpti nusivylimo.

Jis parvežė mane namo ir palydėjo laipteliais iki durų.

– Ačiū, Parkeri, – jaučiau, kad mano veidą perkreipė kvailoka šypsena. – Puikiai praleidau laiką.

– Ar ne per anksti kviesti į kitą pasimatymą?

– Turbūt ne, – net nušvitau.

– Galiu rytoj paskambinti?

– Aš nieko prieš.

Tada stojo nejauki tyla. Šios pasimatymo dalies labai nemėgau. Pasibučiuoti ar ne? Nekenčiau šito klausimo.

Nespėjus nė pagalvoti, ar jis mane pabučiuos, ar ne, Parkeris palietė savo skruostu manąjį pirma iš vienos pusės, paskui iš kitos. Tada apkabino ir priglaudė lūpas prie manųjų. Jo lūpos buvo šiltos ir minkštos, tiesiog nuostabios. Truputį atsitraukė ir vėl ėmė bučiuoti.

– Pasikalbėsim, rytoj, Ebse.

Pamojau ranka ir nulydėjau jį akimis prie automobilio.

– Viso.

Ir vėl vos spustelėjus rankeną durys atsilapojo ir aš kone įvirtau į vidų. Trevisas sugavo mane ir pastatė ant kojų.

– Ar nesiliausi? – subariau uždarydama paskui save duris.

– Ebsė? Kas tu? Sporto instruktorė? – piktai drėbtelėjo jis.

– Balandėlė? – lygiai taip pat paniekinamai paklausiau jo. – Tas bjaurus paukštis, kuris dergia ant šaligatvių?

– Tau patinka būti vadinamai Balandėle, – lyg gindamasis atsakė jis. – Balandis – puikus, dailus paukštis, mušanti korta pokeryje, jei jau šitaip. Tu – mano balandėlė.

Įsitvėriau jo rankos pasilaikyti, kad nusiaučiau batelius, ir nuskubėjau į kambarį. Rengdamasi pižamą stengiausi atrodyti supykusi.

Trevisas atsisėdo ant lovos ir sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Ar smagiai praleidai laiką?

– Smagiai, – atsidusau. – Tiesiog nuostabiai. Pasakiškai. Jis toks… – neįstengiau sugalvoti tinkamo žodžio Parkeriui apibūdinti, todėl tik palingavau galva, ir tiek.

– Jis tave pabučiavo?

Suraukusi lūpas linktelėjau.

– Jo lūpos labai švelnios.

Trevisas susigūžė.

– Man nusispjaut, kokios jo lūpos.

– Patikėk, tai labai svarbu. Aš visada labai jaudinuosi prieš bučinį, bet šitas buvo nuostabus.

– Tu jaudiniesi prieš bučiuodamasi? – truputį nudžiugęs nusistebėjo jis.

– Tik prieš pirmą bučinį. Nekenčiu pirmųjų bučinių.

– Jeigu man reikėtų bučiuotis su Parkeriu Heisu, irgi nepatiktų.

Kikendama nuėjau į vonią nusivalyti makiažo. Trevisas atsekė iš paskos ir atsirėmė į durų staktą.
– Ir vėl eisi susitikti su juo?
– Taip. Rytoj jis man paskambins.
Nusišluosčiau veidą ir grįžusi į kambarį šastelėjau ant lovos. Trevisas nusirengė iki apatinių ir atsisėdo ant lovos, atsukęs man nugarą. Sėdėjo sukumpęs, pavargęs. Raumenys nugaroje įsitempė, jis atsisuko į mane ir ilgokai žiūrėjo.
– Jeigu buvo taip gera, kodėl taip anksti grįžai namo?
– Pirmadienį jam svarbus kontrolinis.
Trevisas suraukė nosį.
– Na ir kas?
– Jis ruošiasi stoti į Harvardą. Jam reikia mokytis.
Jis nepatenkintas atsiduso ir atsigulė kniūbsčias. Žiūrėjau, kaip jis pakišo rankas po pagalve ir gulėjo supykęs.
– Žinau. Jis visiems giriasi.
– Nekvailiok. Jis susidėliojęs savo prioritetus… Tai atsakingas žingsnis.
– Ar mergina neturėtų rūpėti labiau už prioritetus?
– Aš nesu jo mergina. Mes buvome nuėję tik į vieną pasimatymą, Trevi, – pyktelėjau.
– Ir ką judu veikėte?
Pervėriau jį piktu žvilgsniu ir jis nusijuokė.
– Kas yra? Man įdomu.
Matydama, kad jis klausia nuoširdžiai, papasakojau jam viską: nuo restorano iki valgių, ir dar paminėjau, kad Parkeris su manim kalbėjosi linksmai ir draugiškai. Jaučiau, kad mano lūpose buvo sustingusi kvailoka šypsena, tačiau man buvo labai malonu pasakoti apie nuostabiai praleistą vakarą.
Trevisas klausėsi manęs ir linksmai šypsojosi, o aš pliurpiau išsijuosusi, kartais ir jam užduodama keletą klausimų. Nors apskritai Parkeriu jis liko nepatenkintas, jaučiau, kad jam malonu matyti mane laimingą.
Trevisas nuvirto ant šono savojoj lovos pusėj, o aš nusižiovavau. Ilgokai žiūrėjom vienas į kitą, paskui jis atsiduso ir tarė:
– Džiaugiuosi, kad tau buvo smagu, Balandėle. Tu to nusipelnei.
– Ačiū, – nusišypsojau. Ant spintelės prie lovos suvibravo mano telefonas ir aš pašokusi pagriebiau pažiūrėti, kas skambina.
– Alio.
– Jau rytojus, – tarė Parkeris.
Pažiūrėjau į laikrodį ir nusijuokiau. Buvo viena minutė po vidurnakčio.
– Tikrai.
– Tai kaip dėl pirmadienio vakaro? – paklausė jis.
Užsidengiau ranka burną ir giliai iškvėpdama atsakiau:
– A… gerai. Pirmadienį man tinka.
– Puiku. Tada iki pirmadienio, – pasakė jis. Iš balso tono supratau, kad šypsosi.
Išjungiau telefoną ir pažvelgiau į Trevisą. Jis stebėjo mane truputį suirzęs. Nusigręžiau nuo jo ir

vos tvardydama džiaugsmą susiriečiau į kamuoliuką.

– Tu tokia puiki mergina, – pasakė Trevisas ir atsuko man nugarą.

Užverčiau akis į lubas.

Jis vėl atsisuko ir prisitraukęs mane prie savęs paklausė:

– Tau tikrai patinka Parkeris?

– Negadink man vakaro, Trevisai!

Ilgai žiūrėjo į mane, paskui palingavo galva ir vėl nusisukdamas tarė:

– Parkeris Heisas.

Šeštas skyrius

Lūžio taškas

Pirmadienio vakaro pasimatymas pranoko visus mano lūkesčius. Valgant kinų maistą krizenau, kad Parkeris nemoka naudotis pagaliukais. Parvažiavus namo Trevisas atidarė duris ir Parkeris nespėjo manęs pabučiuoti. Kai susitikom trečiadienio vakarą, Parkeris apsidraudė ir pabučiavo mane automobilyje.

Ketvirtadienį per pietus Parkeris pasitiko mane valgykloje ir, didžiai visų nuostabai, atsisėdo Treviso vietoje priešais mane. Baigęs lauke rūkyti cigaretę Trevisas abejingai praėjo pro Parkerį ir atsisėdo mūsų stalo gale. Prie jo tuoj prisigretino Megan, bet jai teko nusivilti, nes buvo pavaryta šalin. Prie stalo visi nuščiuvo, ir man buvo sunku susikaupus klausytis, ką kalba Parkeris.

– Įtariu, manęs niekas nekviečia, – pagavęs mano žvilgsnį, pareiškė Parkeris.

– Kur?

– Girdėjau, kad sekmadienį tavo gimtadienis. Manęs nepakviesi?

Amerika vogčiom dirstelėjo į Trevisą. Šis nuplikė Parkerį rūsčiu žvilgsniu, tarsi ketintų tuoj šokti prie jo ir patiesti ant grindų.

– Tai turėjo būti staigmena, Parkeri, – tyliai ištarė Amerika.

– Oi, – išsigando Parkeris ir gunktelėjo.

– Jūs man rengiat vakarėlį staigmeną? – paklausiau Amerikos.

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Tai Treviso sumanymas. Sekmadienį lygiai šeštą pas Brazilą.

Parkerio skruostai nežymiai nuraudo.

– Dabar jau tikrai supratau, kad nesu kviečiamas.

– Ne! Aš kviečiu – sušukau ir sugriebiau jo ranką virš stalo. Dvylika porų akių susmigo į mūsų rankas. Mačiau, kad Parkeriui, lygiai kaip ir man, toks dėmesys nepatiko, todėl skubiai atitraukiau ranką ir pakišau abi po stalu.

Parkeris pakilo iš savo vietos.

– Prieš paskaitą dar turiu šį tą padaryti, vėliau tau paskambinsiu.

– Gerai, – atsakiau jam ir atlaidžiai nusišypsojau.

Parkeris palinko virš stalo ir pabučiavo man į lūpas. Mirtina tyla stojo visoje valgykloje, ir kai Parkeris išėjo, Amerika bakstelėjo alkūne man į šoną.

– Ar nebaisu, kai šitaip visi į tave spokso? – tyliai sušnibždėjo į ausį.

Susiraukusi apmetė visus akimis.

– Kas yra? – suriko garsiai. – Ko čia visi vėpsot?

Viena po kitos galvos nusisuko ir valgykloje vėl pasklido šurmulys.

Užsidengiau rankomis akis.

– Žinai, anksčiau aš atrodžiau apgailėtinai, nes visi laikė mane neišmanėle Treviso mergina, o dabar dar esu ir blogiukė, nes visiems atrodo, jog blaškausi tarp Treviso ir Parkerio kaip teniso kamuoliukas.

Amerika nieko neatsakė ir aš patraukusi rankas nuo veido pažvelgiau į ją.

– Kas? Tik nesakyk, kad ir tau taip atrodo!

– Aš nieko nesakau, – atšovė ji.

Netikėdama tuo, ką išgirdau, spoksojau į ją.

– Bet vis tiek taip galvoji?

Amerika palingavo galva, bet nieko neatsakė. Staiga pajutau ledinius studentų žvilgsnius ir, atsistojusi nuo stalo, nuėjau prie kito jo galo.

– Mums reikia pasikalbėti, – tariau Trevisui, baksnodama pirštu jam per petį. Stengiausi kalbėti mandagiai, bet vos galėjau sutramdyti pyktį balse. Visi studentai, įskaitant ir mano geriausią draugę, manė, jog aš tampau už nosies abu vaikinus. Dabar galimas tik vienas sprendimas.

– Kalbėk, – atsakė Trevisas ir įsimetė burnon kažką panašaus į sumaigytą iš duonos bulvytę.

Mindžikavau, nes pastebėjau, kad visi arčiau sėdintys klausosi įtempę ausis. Trevisas nesijudino iš vietos, ir aš smarkiai trūktelėjau jam už rankos. Jis pakilo nuo stalo ir šypsodamasis nusekė paskui mane į lauką.

– Kas yra, Balandėle? – paklausė nužvelgdamas pirma mano ranką ant savosios, paskui ir mane pačią.

– Leisk nutraukti lažybas, – paprašiau.

Jo veidas apniuko.

– Nori išsikelti? Kodėl? Ką aš padariau?

– Tu nieko nepadarei, Trevi. Ar nepastebėjai, kaip visi į mus spokso? Veikiai aš tapsiu viso universiteto atstumtąja.

Trevisas papurtė galvą ir prisidegė cigaretę.

– Ne mano bėda.

– Tavo. Dar ir kaip tavo. Parkeris sakė, jog visi įsitikinę, kad jam tuoj bus galas, nes tu įsimylėjęs mane.

Treviso antakiai šoktelėjo aukštyn, iš netikėtumo jis užspringo ką tik įtrauktais dūmais.

– Šitaip visi kalba? – perklausė kosėdamas.

Linktelėjau. Išpūstomis akimis jis nusuko galvą į šoną, užtraukė dūmą.

– Trevisai! Leisk nutraukti lažybas! Aš negaliu susitikinėti su Parkeriu ir gyventi pas tave. Tai atrodo klaikiai!

– Tai nesusitikinėk su Parkeriu.

Piktai dėbtelėjau į jį.

– Ne čia bėda, ir tu pats tą žinai.

– Ar čia vienintelė priežastis, dėl ko nori išeiti iš mano namų? Dėl to, ką visi šneka?

– Tada buvau nieko neišmananti naivuolė, o tu – blogiukas, – burbtelėjau.

– Atsakyk į mano klausimą, Balandėle.

– Taip!

Trevisas pažvelgė per mane į studentus, įeinančius ir išeinančius iš valgyklos. Jis tyčia delsė, o aš nekantriai laukiau, kol jis apsispręs.

Galiausiai jis išsitiesė visu ūgiu ir tvirtai pareiškė:

– Ne.

Pakraipiau galvą, aiškiai rodydama nesupratusi.

– Atsiprašau, nesupratau.

– Neleidžiu. Pati man sakei: lažybos yra lažybos. Po mėnesio galėsi grįžti pas Parkerį, jis taps gydytoju, tu už jo ištekėsi, susilauksit pustrečio vaiko ir aš daugiau tavęs nebematysiu, – kreivai šyptelėjo iš savo paties žodžių. – Mums dar liko trys savaitės. Dėl plepalų valgykloje aš jų tikrai neatsisakysiu.

Pažvelgiau pro langą: visa valgykla spoksojo į mus. Nepageidavau tokio dėmesio, todėl mano akyse ėmė tvenktis ašaros. Apėjau Trevisą šonu ir patraukiau į paskaitą.

– Balandėle, – pašaukė jis.

Neatsisukau.

Vakare Amerika sėdėjo vonioje ant plytelėmis klotų grindų ir tauškė apie vaikinus, o aš stovėjau priešais veidrodį ir rišausi plaukus į uodegą. Beveik nesiklausiau jos, nes galvojau apie Trevisą, apie tai, kaip santūriai jis elgėsi – jam tai nebūdinga, juolab žinant, kaip jam nepatinka, kad kone kas vakarą Parkeris atvažiuoja pasiimti manęs iš jo namų.

Prieš akis šmėstelėjo Treviso veidas, kai paprašiau jo leisti man nutraukti lažybas ir pasakiau jam, kad visi kalba, jog jis yra mane įsimylėjęs. Man vis dar buvo keista, kodėl jis to nepaneigė.

– Matai, Šepas sako, kad tu jam per griežta. Jis niekada neturėjo žmogaus, kuris jam taip rūpėtų, kad…

Trevisas kyštelėjo vonion galvą ir šypsodamasis žiūrėjo, kaip aš šukuojuosi.

– Nori kur nors palėkt užkąsti? – paklausė.

Amerika atsistojo nuo grindų ir žiūrėdama į veidrodį persibraukė pirštais savo ilgus auksinius plaukus.

– Šepas nori išbandyti tą naują meksikiečių restoraną senamiesty. Gal einam visi kartu?

Trevisas papurtė galvą.

– Norėčiau šįvakar pavakarieniauti su Balandėle dviese.

– Aš einu susitikti su Parkeriu.

– Ir vėl? – suirzo Trevisas.

– Ir vėl, – nudainavau jam.

Suskambo durų skambutis, aš prasmukau pro Trevisą ir nubėgau atidaryti. Parkeris stovėjo priešais mane švariai nusiskutęs, aplink veidą natūraliai banguojančiais plaukais.

– Ar tu kada nors gali atrodyti prastai? – paklausė jis.

– Žinant, kaip ji pirmąkart atėjo į šį butą, turiu pasakyti, kad taip, – iš už mano nugaros atsakė Trevisas.

Užverčiau akis į lubas ir šyptelėjau, paskui pirštu daviau Parkeriui ženklą neskubėti atsikirsti. Atsisukusi apkabinau Trevisui kaklą. Jis sustingo iš nuostabos, paskui jo kūnas atsileido ir jis tvirtai

mane apkabino.

Pažvelgiau jam į akis, nusišypsojau ir tariau:

– Ačiū, kad suorganizavai man gimtadienio vakarėlį. Ar galiu atidėti kvietimą vakarienės?

Treviso veide persimainė kelios dešimtys skirtingų emocijų ir galiausiai jo lūpų kampučiai užsirietė aukštyn.

– Rytoj?

Stipriai jį suspaudusi nusijuokiau.

– Be abejo.

Parkeris paėmė man už rankos ir nusivedė į kiemą, o aš nueidama pamojavau Trevisui.

– Ką visa tai reiškia? – paklausė Parkeris.

– Pastaruoju metu mes daug pykomės. Dabar jam iškėliau alyvos šakelę.

– Ar turėčiau nerimauti? – paklausė atidarydamas dureles.

– Ne, – pakštelėjau jam į skruostą.

Per vakarienę Parkeris kalbėjo apie Harvardą, klubą ir savo ketinimus susirasti butą. Paskui suraukęs antakius paklausė:

– Ar Trevisas lydės tave į gimtadienio vakarėlį?

– Dar nežinau. Kol kas jis nieko nekalba.

– Jeigu jis nieko prieš, aš mielai tą padaryčiau.

Paėmė mano ranką ir pabučiavo pirštų galiukus.

– Paklausiu. Tą vakarėlį sumanė jis, tad…

– Suprantu. Jeigu ne, tai susitiksime tenai, – pasakė ir nusišypsojo.

Parkeris parvežė mane namo ir lėtai riedėdamas sustojo aikštelėje. Atsisveikindamas ėmė bučiuoti ilgokai neatitraukdamas lūpų nuo manųjų. Paskui užtraukė rankinį stabdį ir ėmė bučiuoti man skruostą, lūpomis nuslydo prie ausies, vėliau – kaklu žemyn. Man tai buvo netikėta ir aš nejučia tyliai atsidusau.

– Tu tokia graži, – sušnibždėjo jis. – Visą vakarą negalėjau atplėšti akių nuo tavo kaklo, kai atėjai taip susikėlusi plaukus.

Jis nusėjo mano kaklą bučiniais, o aš patenkinta atsidūsėjau.

– Tai ko taip ilgai delsei? – nusišypsojau ir kilstelėjau smakrą, kad jam lengviau būtų pasiekti.

Parkeris įbedė žvilgsnį į mano lūpas. Suėmė rankomis mano veidą ir gerokai karščiau nei anksčiau pabučiavo. Automobilyje bučiuotis buvo labai nepatogu, bet kiek galėdami prisitaikėme. Jis pasviro prie manęs, aš sulenkiau koją ir atsilošiau į langą. Liežuviu praskyrė mano lūpas ir įsiskverbė į burną, viena ranka sugriebė mano čiurną ir glostydamas ėmė kilti blauzda aukštyn, iki šlaunies. Po kelių minučių automobilio langai aprasojo nuo karšto mudviejų alsavimo, Parkerio lūpos bučiavo mano kaklo duobutę, bet staiga jis loštelėjo galvą, nes šoninis lango stiklas suvirpėjo nuo kelių stiprių smūgių.

Parkeris atsisėdo, aš pasitaisiau suknelę. Net pašokau, kai durelės atsilapojo. Prie automobilio stovėjo Trevisas su Amerika. Jos veide matėsi užjaučiantis rūpestis, o Trevisas buvo toks įsiutęs, kad galėjo tuoj pat kibti į atlapus.

– Kas čia, po velnių, darosi, Trevisai? – suriko Parkeris.

Staiga situacija pasidarė grėsminga. Niekada nebuvau girdėjusi pakelto Parkerio balso. Trevisas stovėjo prispaudęs prie šonų sugniaužtus kumščius, jų krumpliai baltavo iš tolo, o aš sėdėjau tarp abiejų vaikinų. Amerikos ranka ant Treviso peties atrodė maža kaip kūdikio. Ji žiūrėjo į Parkerį ir įspėjamai purtė galvą.

– Eime, Ebe, mums reikia pasikalbėti, – pasakė man.

– Apie ką?

– Eime, sakau! – užriko ji.

Pažvelgiau į Parkerį. Jo akyse pamačiau susierzinimą.

– Atleisk, turiu eiti, – pasakiau.

– Nieko. Viskas gerai, eik.

Trevisas padėjo man išlipti iš automobilio ir koja užtrenkė dureles. Apsisukusi atsistojau tarp jo ir poršė ir niuktelėjau ranka jam į petį.

– Kas tau darosi? Ko čia kvailioji?

Amerika atrodė susijaudinusi. Netrukus pati pamačiau kodėl. Nuo Treviso stipriai trenkė viskiu; arba ji pati įsiprašė eiti kartu, arba jis ją pasikvietė. Šiaip ar taip, ji turėjo sulaikyti jį nuo muštynių.

Parkerio poršė ratai sucypė ir jis išdūmė iš kiemo. Trevisas prisidegė cigaretę ir paliepė Amerikai:

– Dabar jau gali eiti namo, Mare.

Ji timptelėjo man už suknelės.

– Eime, Ebe.

– Tu pasilik, Ebe, – jo balsas drebėjo iš pykčio.

Linktelėjau Amerikai, kad eitų vidun, ir ji nenoriai pakluso. Laukdama neišvengiamo barnio sukryžiavau rankas ant krūtinės. Po jo moralo buvau nusiteikusi duoti tinkamą atkirtį. Trevisas kelis kartus užtraukė dūmą, ir kai jau buvo aišku, kad jis nesirengia aiškintis, mano kantrybė trūko.

– Kodėl taip padarei? – paklausiau.

– Kodėl? Todėl, kad jis niurkė tave prieš mano langus! – suriko Trevisas. Jo žvilgsnis klaidžiojo, ir aš supratau, kad protingai pasikalbėti mums nepavyks. Todėl ramiu balsu tariau jam:

– Nors aš pas tave ir gyvenu, bet ką ir su kuo darau – tik mano pačios reikalas.

Trevisas sprigtu nusviedė cigaretę ant žemės.

– Tu esi verta daug daugiau, Balandėle. Nesileisk jo niurkoma automobilyje kaip kokia mokinukė.

– Aš nesiruošiau su juo mylėtis!

Trevisas mostelėjo ranka į tuščią vietą, kur ką tik stovėjo Parkerio automobilis.

– Tai ką ten judu veikėt?

– Ar nesi kada nors glamonėjęs merginos, Trevisai? Ar tau nesinori pirma pasidžiaugti vienas kitu, o ne iš karto pulti į lovą?

Jis susiraukė ir pakraipė galvą, tarsi aš būčiau pliurpusi visiškas nesąmones.

– Koks tikslas?

– Ogi tas, kad daugeliui žmonių tai tiesiog būtina… Ypač tiems, kurie vaikšto į pasimatymus.

– Langai buvo aprasoję, automobilis visas šokinėjo… Iš kur aš galėjau žinoti? – gynėsi jis, mostelėjęs į tuščią vietą, kur buvo automobilis.

– Tuomet geriau manęs nešnipinėk!

Trevisas pasitrynė rankomis veidą, pakraipė galvą ir tarė:

– Negaliu šito pakęsti, Balandėle. Man atrodo, aš tuoj išprotėsiu.

Beviltiškai skėstelėjau rankas į viršų.

– Ko tu negali pakęsti?

– Jeigu tu su juo miegi, geriau man apie tai nežinoti. Sėsčiau už grotų ilgam, jeigu sužinočiau, kad jis tave… Geriau man nieko nesakyk.

– Trevisai, – mane pagavo pyktis, – negaliu patikėti, kad tu taip kalbi! Man tai didžiulis žingsnis į priekį!

– Visos merginos taip sako!

– Aš kalbu ne apie tas kekšes, kurias tu tempiesi namo! Aš kalbu apie save! – sušukau pridėjusi ranką prie krūtinės. – Dar niekada… Ai, tiek to.

Norėjau eiti šalin, bet Trevisas pagriebė man už rankos ir atgręžė į save.

– Ko tu dar niekada? – paklausė truputį sverdėdamas į šonus. Nieko jam neatsakiau, nes neprivalėjau. Jis, regis, suprato, jo veidas nušvito ir jis susijuokė.

– Tu dar nekalta?

– Na ir kas? – atšoviau visa nukaisdama kaip ugnis.

Jo žvilgsnis nuslydo į šalį, akys apsiblausė, turbūt bandė nugalėti viskį ir mąstyti blaiviai.

– Štai kodėl Amerika bandė mane įtikinti, kad nenutiks nieko bloga.

– Mokykloj draugavau su vaikinu ištisus ketverius metus. Jis baptistų bažnyčioje dirbo su jaunimu ir atsakingai žiūrėjo į savo užsiėmimą. Mes apie tai net negalvojom!

Treviso pyktis atlėgo, akys prigeso.

– Jaunimo sielovadininkas? Kuo baigėsi toks ilgas ir sunkus susilaikymas?

– Jis norėjo susituokti ir pasilikti… Kanzase. O aš nenorėjau.

Troškau kuo greičiau nusukti kalbą, nes mane skaudino vėl pažvalėjęs Treviso žvilgsnis. Nenorėjau, kad jis raustųsi po mano praeitį.

Jis žengė žingsnį prie manęs ir, suėmęs delnais veidą, tarė:

– Nekalta, – pakraipė galvą. – Niekada nebūčiau patikėjęs, kai mačiau tave taip šokant klube.

– Labai juokinga, – atkirtau ir užlėkiau laiptais prie durų.

Trevisas norėjo bėgti paskui mane, bet kojos susipynė ir jis pargriuvo. Atvirtęs ant nugaros ėmė isteriškai kvatotis.

– Ką čia išdarinėji? Kelkis! – subariau jį ir pribėgusi padėjau atsistoti ant kojų.

Trevisas apkabino man kaklą ir mano padedamas užlipo laiptais. Šeplis su Amerika jau gulėjo lovoje, tad nesitikėdama pagalbos nusispyriau prie durų aukštakulnius, kad neišsisukčiau kojų, ir nulydėjau Trevisą į miegamąjį. Jis griuvo aukštielninkas ant lovos ir parsivertė mane drauge.

Mano veidas atsidūrė prie pat jo ir jis staiga labai surimtėjo. Pakėlė galvą, lyg ir norėjo pabučiuoti, bet aš jį nustūmiau. Trevisas suraukė kaktą.

– Liaukis, Trevi, – subariau.

Jis laikė mane tvirtai apkabinęs ir neleido pajudėti, tad aš nebesipriešinau. Tada pirštu nusmaukė man nuo peties suknelės petnešėlę ir tarė:

– Išgirdus iš šių nuostabių lūpų žodį „nekalta“… man užėjo baisus noras padėti tau nusirengti.

– Gaila. Prieš dvidešimt minučių už šitą darbą tu buvai pasirengęs Parkerį užmušti, tad dabar neveidmainiauk.

– Velniop tą Parkerį. Jis tavęs taip nepažįsta kaip aš.

– Trevi, liaukis. Leisk, padėsiu nusirengti ir marš gulti.

– Va dabar mudu susikalbam, – prunkštelėjo jis.

– Kiek išgėrei? – paklausiau. Galų gale man pavyko įsispirti į grindis tarp jo kojų.

– Gan daug, – atsakė jis, timpteldamas man už suknelės palanko.

– Turbūt visą butelį ir daugiau, – atšoviau ir plekštelėjau jam per ranką. Atsirėmiau keliu į čiužinį šalia jo ir nutraukiau per galvą marškinėlius. Jis vėl siekė manęs, bet aš sugriebiau jam už riešo ir net nusipurčiau nuo bjauraus dvoko, pasklidusio po kambarį.

– Dieve, Trevisai, nuo tavęs neša Džeku Danielu.

– Džimu Bimu, – pataisė mane ir kinktelėjo galvą.

– Dvokia medžio anglimis ir chemikalais.

– Lygiai toks pat ir jo skonis, – nusijuokė jis.

Atsegiau diržo sagtį ir išvėriau iš kilpų. Jis ėmė juoktis ir kilstelėjęs galvą pažiūrėjo į mane.

– Saugok savo nekaltybę, Balandėle. Juk žinai, kad man patinka šiurkščiai.

– Užsičiaupk.

Atsegiau jo džinsus, nusmaukiau nuo klubų ir patraukusi už klešnių numoviau. Nusviedžiau juos ant grindų ir, stovėdama įsisprendusi rankomis į šonus, gaudžiau kvapą. Treviso kojos karojo per lovos kraštą, akys užmerktos, alsavimas gilus ir sunkus. Jis jau buvo smigęs.

Kraipydama galvą nuėjau prie spintos ir ėmiau raustis tarp mūsų drabužių. Atsegiau suknelės užtrauktuką ir nusmaukiau per klubus žemyn iki kulkšnių. Nuspyrusi ją koja į spintos kampą, išsileidau plaukus ir pakračiau galvą.

Spinta buvo aklinai prigrūsta jo ir mano drabužių. Pūstelėjusi nuo akių plaukus ėmiau versti drabužius ir ieškoti savo marškinėlių. Suradusi nespėjau nutraukti nuo pakabo, nes Trevisas prisiplojo man prie nugaros ir apsivijo rankomis liemenį.

– Dieve šventas, kaip išgąsdinai! – sušukau.

Jis ėmė mane glostyti. Jo rankos buvo visai kitokios. Judesiai lėti ir tikslūs. Kai jis prisiglaudė prie manęs ir, įsikniaubęs veidu į plaukus, ėmė glamonėti kaklą, užsimerkiau. Pajutusi jo nuogą kūną prie savojo, jau norėjau priešintis.

– Trevi…

Jis subraukė mano plaukus ant šono, lūpomis glostė nugarą, slinkdamas nuo vieno peties prie kito, paskui atsegė liemenėlę. Nusėjo bučiniais man sprandą ir aš užsimerkiau, stovėjau ir jausdama malonią jo burnos šilumą negalėjau pajudėti. Iš jo burnos išsiveržė tyli aimana, kai jis dubeniu prisispaudė prie manęs, o aš pro jo apatinius pajutau, kaip baisiai jis manęs geidžia. Man užgniaužė kvapą suvokus, kad tam lemtingam žingsniui, prieš kurį aš ką tik buvau taip ryžtingai nusiteikusi, trukdo tik dvi plonos medžiagos skiautės.

Trevisas atsuko mane veidu į save ir prisispaudė visu kūnu, priremdamas mane prie sienos. Mūsų žvilgsniai susitiko ir aš jo akyse pamačiau didelį skausmą. Jis glostė žvilgsniu mano nuogą kūną. Jau

anksčiau buvau mačiusi jį ryjant akimis moteris. Bet šįkart viskas buvo kitaip. Jis nesistengė manęs užkariauti. Jis norėjo, kad pati pasakyčiau „taip“.

Jis pasilenkė manęs pabučiuoti, bet stabtelėjo nespėjęs prisiliesti. Lūpomis jaučiau nuo jo kūno spinduliuojantį karštį. Turėjau smarkiai susiimti, kad negriebčiau jo ir neprisitraukčiau prie savęs per tą mažą likusį tarpelį tarp mūsų. Jo pirštai smigo man į kūną, jis delsė, paskui jo rankos nuslydo prie mano kelnaičių kraštelio, smiliai lėtai palindo po nėriniuota gumele, ir tą akimirką, kai jau, rodės, ims smaukti jas žemyn mano kojomis, Trevisas vėl stabtelėjo kažko laukdamas. Kai žiojausi ištarti jam „taip“, jis kietai užsimerkė.

– Ne šitaip, – sušnibždėjo, paliesdamas lūpomis manąsias. – Aš noriu tavęs, bet ne šitaip.

Jis nusverdėjo prie lovos ir griuvo aukštielninkas, o aš suglumusi likau stovėti užsidengusi rankomis krūtinę. Kai jo kvėpavimas susilygino, sukišau rankas į marškinėlius, kuriuos laikiau prispaudusi, ir užsivilkau. Trevisas nė nekrustelėjo ir aš lengviau atsikvėpiau. Supratau, kad man nepavyks sutramdyti nei jo, nei savęs, jeigu atsigulsiu šalia, o iš ryto jis atsibus negarbingai susikrimtęs.

Nubėgau į svetainę ir sudribau ant krėslo. Užsidengiau rankomis veidą. Mano krūtinėje viena po kitos kilo ir dužo nusivylimo bangos. Parkeris išlėkė paniekintas mano akyse. Trevisas laukė, kol imsiu susitikinėti su vaikinu, kuris man labai patinka, kad pradėtų domėtis manimi, o paskui paaiškėja, kad esu vienintelė mergina, su kuria jis negali prisiversti permiegoti, net ir būdamas girtas kaip lapas.

Rytą prisipyliau į aukštą stiklinę apelsinų sulčių, gerdama jas stovėjau virtuvėje ir pro ausines klausydamasi muzikos iš *iPod* grotuvėlio linksėjau galva. Pabudau dar prieš aušrą ir iki pat aštuntos varčiausi krėsle. Paskui nusprendžiau keltis ir apsitvarkyti virtuvėje, kad greičiau prabėgtų laikas, kol teiksis atsikelti mano ne tokie pareigingi sugyventiniai. Sukroviau į indaplovę nešvarius indus, iššlaviau grindis, nuvaliau stalviršius. Kai virtuvė ėmė tviskėti nepriekaištinga švara, pačiupau krepšį su švariais skalbiniais, įsitaisiau ant sofos ir ėmiau lankstydama rūšiuoti juos krūvelėmis aplink save.

Šeplio kambaryje pasigirdo murmėjimas. Amerika sukrizeno ir vėl kelias minutes stojo tyla. Paskui išgirdau nemalonius mano ausiai garsus. Man buvo nesmagu sėdėti vienai svetainėje ir klausytis jų.

Sukroviau skalbinių krūveles atgal į krepšį ir nunešiau į Treviso kambarį. Pamačiusi, kad per visą naktį jis nė nepakrutėjo ir gulėjo ten, kur buvo smigęs, nejučia šyptelėjau. Pastačiau krepšį ir priėjusi užklojau Trevisą paklode. Kai jis sukrutėjo ir atvirto ant šono, vos susilaikiau nesusijuokusi.

– Oi, Balandėle, – sumurmėjo ir vėl jo kvėpavimas pasidarė lėtas ir gilus.

Neatsispyriau ir prisėdusi ėmiau stebėti jį miegantį. Pagalvojus, kad jis turbūt sapnuoja mane, nežinia kodėl kūnu perbėgo šiurpuliukai. Trevisas veikiausiai dar ilgai miegos, todėl nusprendžiau palįsti po dušu, gal išgirdę, kad namie kažkas jau atsikėlė ir vaikšto, Šeplis su Amerika nusiramins, nutils jų aistringos dejonės, jie liausis girgždinę ir barškinę į sieną savo lovą. Kai nusipraususi užsukau vandenį, supratau, kad jiems nė motais, girdi juos kas nors ar ne.

Šukuodamasi plaukus nekantriai varčiau akis ir klausiausi jausmingo Amerikos cypavimo, veikiau jau panašaus į pudelio viauksėjimą, o ne į pornožvaigždės spygavimą. Suskambo durų skambutis ir aš, susiveržusi kilpinio chalato diržą, nuskubėjau per svetainę prie durų. Triukšmas Šeplio kambaryje

iškart liovėsi. Atidariau duris ir išvydau besišypsantį Parkerį.

– Labas rytas, – pasisveikino jis.

Pirštais perbraukiau šlapius savo plaukus.

– Ką čia veiki?

– Vakar man nepatiko mūsų išsiskyrimas. Šįryt atsikėliau ir nulėkęs į miestą nupirkau tau gimtadienio dovaną. Nekantrauju ją įteikti. Taigi, – tarė jis ir ištraukė iš kišenės nedidelę žvilgančią dėžutę. – Su gimtadieniu, Ebse.

Jis įdėjo man į saują sidabrinį paketėlį ir aš palinkau jo pabučiuoti.

– Ačiū, – padėkojau.

– Pažiūrėk. Noriu pamatyti tavo išraišką, kai išvyniosi dovaną.

Užkišau pirštą už juostelės ir nuplėšusi popierių padaviau jam. Balto aukso apyrankėje sužibo eilutė tviskančių deimantų.

– Parkeri, – tyliai aiktelėjau.

Jis visas nušvito.

– Patinka?

– Net labai, – džiugiai išsigandusi ir nustebusi pakėliau apyrankę prieš save. – Tokia brangi dovana. Negalėčiau jos priimti net ir po metų mūsų draugystės, o mes juk draugaujam vos savaitę.

Parkeris nusijuokė.

– Tikėjausi, kad taip pasakysi. Visą rytą daviausi, ieškojau tau dovanos, o kai pamačiau šią apyrankę, supratau, kad ji turi būti tik ant vieno žmogaus rankos, – pasakė jis ir paėmęs apyrankę iš mano rankų užsegė ant riešo. – Ir neapsirikau. Tau ji nepaprastai tinka.

Iškėlusi ranką pakraipiau galvą. Mane pakerėjo saulėje tviskančių akmenėlių spalvos.

– Nieko gražesnio nesu regėjusi. Niekas man nėra dovanojęs tokių… – galvon šovė žodis „brangių“, bet nenorėjau jo ištarti, – tokių prašmatnių dovanų. Neišmanau, kaip tau ir atsidėkoti.

Parkeris nusijuokė, pabučiavo man į skruostą ir paprašė:

– Pažadėk rytoj ją užsisegti.

Nusišypsojau jam nuo ausies iki ausies.

– Rytoj būtinai ją užsisegsiu, – pažadėjau, žvelgdama į riešą.

– Džiaugiuosi, kad tau patinka. Pamačius tavo veidą, nebegaila sugaišto laiko lakstant per septynias parduotuves.

Maloniai nustebau.

– Tu aplėkei net septynias parduotuves?

Jis linktelėjo, ir aš suėmiau rankomis jo veidą.

– Ačiū. Ji nuostabi, – padėkojau ir paskubom pabučiavau jį.

Parkeris tvirtai mane apkabino.

– Turiu grįžti. Susitariau pietauti su tėvais. Bet vėliau tau paskambinsiu, gerai?

– Gerai. Ačiū! – šūktelėjau jam ir nulydėjau akimis nulipantį laiptais.

Grįžau į butą neatplėšdama akių nuo savo riešo.

– Jėtau mano, Ebe! – suspigo Amerika ir griebė man už riešo. – Iš kur?

– Parkeris padovanojo. Pasveikino su gimtadieniu, – atsakiau jai.

Amerika išpūtusi akis žiūrėjo į mane, paskui į apyrankę.
– Jis padovanojo tau apyrankę su deimantais? Prabėgus vos savaitei? Jeigu nežinočiau, tai pamanyčiau, kad turi stebuklingą tarpkojį.
Garsiai nusijuokiau ir vis dar krizendama nuėjau į svetainę.
Pasitenkinęs ir pavargęs Šeplis išlindo iš miegamojo.
– Ko čia, vištos, taip garsiai kudakuojat?
Amerika atkišo jam mano riešą.
– Žiūrėk! Parkerio gimtadienio dovana!
Šeplis prisimerkė, paskui irgi išpūtė akis ir sušuko:
– Oho!
– Neblogai, ką? – tarė jam Amerika ir pakinkavo galva.
Iš už kampo visas sumuręs išlindo Trevisas.
– Šūkaujat kaip kokie pamišėliai, – suniurzgė sagstydamasis džinsus.
– Atleisk, – atsiprašiau ir ištraukiau riešą iš Amerikos delnų. Atmintyje iškilo mūsų suartėjimo akimirka ir aš nedrįsau pažvelgti jam į akis.
Trevisas baigė gerti mano apelsinų sultis ir atgalia ranka nusišluostė burną.
– Kas, po velnių, man vakar leido tiek prisilakti?
Amerika piktai dėbtelėjo į jį.
– Niekas. Ebei išėjus, pats išlėkei, prisipirkai gėrimų ir vienas viską išmaukei, kol ji grįžo.
– Po galais, – Trevisas pakraipė galvą. – Ar smagiai praleidai laiką? – žiūrėdamas į mane paklausė.
– Juokauji? – nustebau supykusi, bet paskui susimąsčiau.
– Kas?
Amerika nusijuokė ir tarė:
– Siaubingai perpykęs vakar ištraukei ją iš Parkerio automobilio, kai pamatei juos ten glamonėjantis kaip mokyklinukus. Net langų stiklai buvo aprasoję!
Treviso žvilgsnis apsiblausė, mintyse jis mėgino atgaivinti vakarykščius prisiminimus. Aš vos įstengiau tramdyti pyktį. Jeigu jis nepamena ištraukęs mane iš automobilio, tai tikrai neprisimins, kad beveik buvau pasirengusi paaukoti jam savo nekaltybę.
– Labai pyksti? – paklausė jis susigūždamas.
– Labai, – atsakiau. Mane siutino, kad nirštu visai ne dėl Parkerio. Susiveržiau chalato diržą ir patraukiau į kambarį. Už savęs išgirdau Treviso žingsnius.
– Balandėle, – pašaukė jis sugriebdamas duris, kuriomis trinktelėjau jam prieš nosį. Jis lėtai jas pravėrė ir sustojo prieš mane laukdamas, kada imsiu lieti pyktį.
– Ar pameni, ko man vakar prišnekėjai? – paklausiau.
– Ne. O kas? Ar negražiai elgiausi?
Paraudusiose akyse buvo matyti didžiulis susirūpinimas. Bet dėl to ėmiau dar labiau pykti.
– Ne, tu elgeisi gražiai! Tu… mes… – užsidengiau rankomis veidą ir po akimirkos sustingau, nes pajutau, kaip Trevisas paėmė man už riešo.
– Iš kur šita? – paklausė jis, piktai spigindamas akimis į apyrankę.

– Čia mano, – pasakiau ir ištraukiau ranką.
Jis negalėjo atplėšti akių nuo mano riešo.
– Anksčiau aš jos nemačiau. Atrodo visai nauja.
– Ir yra nauja.
– Kur tu ją gavai?
– Maždaug prieš penkiolika minučių man ją padovanojo Parkeris, – paaiškinau ir stebėjau, kaip jo veide sutrikimą keičia pyktis.
– Ko tam mulkiui čia prireikė? Gal jis čia nakvojo? – pažėrė klausimus ir su kiekvienu žodžiu jo balsas skambėjo vis garsiau.
Sukryžiavau rankas ant krūtinės.
– Šįryt jis nupirko man gimtadienio dovaną ir užnešęs įteikė.
– Šiandien dar ne gimtadienis.
Treviso veidas degė pykčiu ir jis labai stengėsi sutramdyti įniršį.
– Nenorėjo laukti, – atšoviau jam ir išdidžiai kilstelėjau smakrą.
– Nieko nuostabaus, kad turėjau ištraukti tave iš jo automobilio, kitaip būtum… – jis nutilo ir kietai sučiaupė lūpas.
Prisimerkiau.
– Ką aš būčiau?
Treviso žandikauliai sutrūkčiojo, jis giliai įtraukė oro, paskui lėtai išpūtė pro nosį.
– Nieko. Aš labai supykęs ir prieš savo valią galiu prišnekėti nesąmonių.
– Bet anksčiau niekada nesusilaikydavai.
– Žinau. Dabar tvardausi, – pasakė jis ir nuėjo prie durų. – Leisiu tau apsirengti.
Suėmęs už durų rankenos stabtelėjo. Kita ranka pasitrynė žastą. Vos pirštais palietęs iki kraujo nubrozdintą vietą virš alkūnės, kilstelėjo ranką ir pamatė žaizdą. Ilgai žiūrėjo į ją, paskui atsisuko į mane ir tarė:
– Vakar aš nusiritau nuo laiptų, ir tu nuvedei mane į lovą.
Jo atmintyje palengva atgijo vakarykščiai vaizdai.
Mano širdis smarkiai daužėsi krūtinėje, sunkiai nurijau seiles, nes pamačiau, kad jis viską prisimena. Trevisas prisimerkė.
– Mes… – pradėjo jis, paskui žengė žingsnį prie manęs, pažiūrėjo į spintą, į lovą.
– Ne, nieko nebuvo, mes nieko nedarėm, – suskatau purtyti galvą.
Jo veidas persimainė. Akivaizdu, kad atmintis atgijo.
– Parkerio automobilio langai aprasoję. Aš ištraukiu tave iš mašinos ir bandau… – nutilo, palingavo galva. Nusisuko į duris, sugriebė už rankenos, krumpliai pabalo. – Tu iš manęs padarysi psichinį ligonį, Balandėle, – drėbtelėjo per petį. – Būdamas su tavim aš visai netenku galvos.
– Tai dabar aš kalta?
Jis atsisuko. Žvilgsnis nuslydo mano veidu, chalatu žemyn per kojas, per pėdas ir vėl pakilo aukštyn, įsmigo į akis.
– Nežinau. Man atmintis šlubuoja, bet aš gerai pamenu, kad tu nepasakei „ne“.
Žengiau žingsnį pasirengusi atremti šį nereikšmingą argumentą, bet susilaikiau. Jis teisus.

– Ką norėtum, kad pasakyčiau, Trevisai?

Jis priekaištingai pažiūrėjo į apyrankę, paskui į mane ir paklausė:

– Tikėjaisi, kad pamiršiu? Neprisiminsiu?

– Ne! Aš supykau manydama, kad pamiršai!

Rudų akių žvilgsnis įsmigo man į akis.

– Kodėl?

– Nes, jeigu aš būčiau… jeigu mes būtume… o tu paskui nebe… Aš tiesiog nežinau kodėl! Supykau, ir tiek!

Jis prilėkė prie manęs, sustojo visai arti, rankomis palietė man skruostus ir sunkiai alsuodamas pažvelgė į akis.

– Ką mes darom, Balandėle?

Mano žvilgsnis slydo nuo jo diržo aukštyn, per pilvo raumenis, per tatuiruotes ant krūtinės ir galiausiai sustojo prie šiltų rudų jo akių.

– Tu man pasakyk.

Septintas skyrius

Devyniolika

– Ebe! – belsdamas į duris pašaukė šeplis. – marė važiuoja sutvarkyti keleto reikaliukų. Prašė paklausti, gal ir tu nori su ja?

Trevisas neatitraukė akių nuo mano veido.

– Balandėle!

– Taip, – šūktelėjau Šepliui. – Aš irgi turiu reikalų mieste.

– Gerai, kai susiruoši, pasakyk, ji tavęs jau laukia, – pasakė Šeplis ir jo žingsniai nutolo koridoriumi.

– Balandėle!

Išsitraukiau iš spintos keletą drabužių ir, praslydusi pro jį, tariau:

– Ar galime apie tai pasikalbėti vėliau? Šiandien turiu daug reikalų.

– Gerai, – sutiko jis ir nenuoširdžiai šyptelėjo.

Pasislėpti vonioje buvo tikras išganymas. Aš greitai užsidariau duris. Liko čia gyventi dvi savaitės ir išsisukti nuo pokalbio nepavyks. Bent jau kol kas. Sveikas protas man sakė, kad Parkeris man labai tinka: patrauklus, sumanus ir domisi manimi. O kodėl terliojuosi su Trevisu, turbūt taip niekada ir nesuprasiu.

Šiaip ar taip, mudu tai varė iš proto. Buvau tarsi susidvejinusi: su Parkeriu buvau rami, mandagi, o šalia Treviso pasidarydavau pikta, sutrikusi ir viskuo nepatenkinta. Visas universitetas gali paliudyti, kad Trevisas iš nenuspėjamo tapo kone paklusnus.

Paskubomis apsirengiau ir abi su Amerika, palikusios Trevisą su Šepliu namie, išskubėjome į miestą. Pakeliui ji krizeno iš savo naktinės seksepopėjos su Šepliu, o aš klausiausi jos ir reikiamoj vietoj pritariamai linkčiojau galvą. Man buvo sunku susikaupti ir sekti, ką ji kalba, nes ant rankos tviskanti deimantų apyrankė atsispindėjo ant automobilio salono lubų linksmais saulės zuikučiais, vis primindama dilemą, su kuria staiga susidūriau. Trevisas nekantravo atsakymo, o aš neišmaniau, ką jam pasakyti.

– Sakyk, Ebe, kas yra? Tu visą kelią tyli.

– Mano santykiai su Trevisu… kažkaip susijaukė.

– Kodėl? – nustebo ji ir taip suraukė nosį, kad net akiniai šoktelėjo aukštyn.

– Jis manęs paklausė, ką mes darom.

– Ir ką tu? Liksi su Parkeriu ar kaip?

– Man jis patinka, bet aš jį pažįstu tik savaitę. Mūsų draugystė dar nerimta.

– Tu nesi abejinga ir Trevisui, tiesa?

Papurčiau galvą.

– Aš ir pati nežinau, ką jam jaučiu. Tiesiog nematau su juo ateities, Mare. Jis visapusiškai blogas.

– Bėda ta, kad judu nė vienas nedrįstat to garsiai pasakyti. Abu taip bijot to, kas gali atsitikti, kad kaunatės kiekvienas už save ragais ir nagais. Galvą dedu: jeigu tu pasakytum Trevisui tiesiai, kad nori likti su juo, tai jis į kitą moterį daugiau nė kreiva akim nepažiūrėtų.

– Galvą dedi?

– Taip. Gal pamiršai, kad manęs nuojauta niekada neapgauna?

Susimąsčiau. Trevisas kalbėjo apie mane su Šepliu, bet pastarasis neprisipažino Amerikai norintis, kad mes draugautume. Žinojo, kad ji man vis tiek viską išpasakos. Todėl aš padariau vienintelę išvadą: Amerika turėjo kažkaip nugirsti jų pokalbį. Norėjau paklausti, apie ką jie kalbėjosi, bet susilaikiau.

– Situacija tokia, kad abu galim likti sudaužytomis širdimis, – pakraipiau galvą. – Nemanau, kad jis sugebėtų būti ištikimas.

– Anksčiau jis nesugebėjo draugauti su jokia mergina ar moterimi, bet judu abu neabejotinai sukrėtėte visą universitetą.

Sukiodama ant riešo apyrankę tariau:

– Nežinau. Kaip bus, taip. Liksime draugai, ir tiek.

Amerika papurtė galvą.

– Bėda ta, kad judu ne tik draugai, – atsiduso. – Žinai, ką? Baigiam šitą kalbą. Verčiau einam susitvarkyti plaukų ir pasidaryti makiažo. Nupirksiu tau gimtadieniui naujų drabužių.

– Taip, dabar man to kaip tik ir reikia, – pritariau jai.

Po kelių valandų manikiūro, pedikiūro, depiliavimo, šukavimo ir pudravimo aš pagaliau apsiaviau dailius naujus žvilgančius geltonus aukštakulnius ir pasitampiau žemyn naują pilką suknelę.

– Va tokią Ebę aš pažįstu ir myliu nuo senų senų laikų! – nusijuokė Amerika ir pritariamai palingavo galva, patenkinta mano apdarais. – Šitaip galėsi pasipuošti rytdienos gimtadienio vakarėliui.

– Ar čia ne tavo plano dalis? – paklausiau šyptelėdama. Rankinėje sučirškė mobilusis ir išsitraukusi jį priglaudžiau prie ausies.

– Klausau.

– Metas vakarieniauti! Kur, po galais, jūs trankotės? – paklausė Trevisas.

– Mes truputį gražinamės. Mokėjote vieni pavalgyti iki mūsų, tai neabejoju – ir dabar badu nenumirsit.

– Gerai, nesimaivyk. Mes dėl jūsų nerimaujam, aišku?

Pažvelgiau į Ameriką ir nusišypsojau:

– Mums viskas gerai.

– Pasakyk jam, kad tuoj pat vežu tave namo. Tik dar pakeliui turėsiu užbėgti pas Brazilą paimti Šepui konspektų. O tada lėksim namo.

– Girdėjai? – paklausiau.

– Taip. Iki, Balandėle.

Abi tylėdamos nuvažiavom pas Brazilą. Amerika išjungė variklį ir kurį laiką žiūrėjo į jo namą. Mane truputį nustebino, kad Šeplis paprašė Amerikos užlėkti pas Brazilą, nes jis gyvena vos už kelių

namų nuo Treviso ir Šeplio buto.

– Kas yra, Mare?

– Man kažkaip nedrąsu eiti pas Brazilą. Kai pastarąjį kartą buvom užėję su Šepliu, jis visą laiką prie manęs kabinėjosi.

– Na, tada aš eisiu su tavim. Jeigu jis bandys tau bent mirktelėti, išbadysiu jam akis su savo naujaisiais aukštakulniais, gerai?

Amerika nusišypsojo ir karštai apkabino mane.

– Ačiū, Ebe!

Mes užėjome iš kitos namo pusės ir giliai atsidususi Amerika pasibeldė į duris. Laukėme, bet niekas neatidarė.

– Gal jo nėra namie? – spėliojau.

– Turėtų būti, – atsakė ji suirzusi. Ji darsyk pastukseno kumščiu į medines duris ir jos staiga atsilapojo.

– Su gimtadieniu! – suriko keletas balsų viduje.

Visas lubas dengė rausvi ir juodi helio balionai su sidabrinėmis juostelėmis, kybančiomis palei galvas susirinkusiems. Būrelis prasiskyrė ir pasirodė Trevisas. Jis ėjo prie manęs plačiai šypsodamasis, suėmė delnais man už skruostų ir pabučiavo į kaktą.

– Su gimtadieniu, Balandėle.

– Gimtadienis tik rytoj, – pasakiau. Vis dar apstulbusi bandžiau apdovanoti šypsena susirinkusius draugus.

Trevisas gūžtelėjo pečiais ir tarė:

– Kadangi tau netyčia jau buvo prasitarta, mes paskutinę minutę nusprendėm padaryti tau staigmeną. Ar pavyko?

– Net labai! – atsakiau jam.

Finčas apkabino mane.

– Su gimtadieniu, – pasveikino ir pabučiavo į lūpas.

Amerika niuktelėjo man alkūne ir pakuždėjo:

– Gerai, kad įkalbinau tave šiandien pasigražinti, o tai būtum atėjusi kaip kaliausė!

– Atrodai nuostabiai, – nužvelgdamas suknelę pagyrė Trevisas.

Apkabindamas mane Brazilas prisiglaudė skruostu prie veido ir tarė:

– Tikiuosi, dabar supratai, kad Amerikos būgštavimai, neva Brazilas kabinėjasi, yra pramanyti. Jai reikėjo tave kaip nors čia atsivilioti.

Pažvelgiau į Ameriką ir ji šyptelėjo.

– Pavyko, tiesa?

Kai visi viens po kito apkabino mane ir pasveikino su gimtadieniu, pasilenkiau Amerikai prie ausies ir tyliai paklausiau:

– O kur Parkeris?

– Ateis, bet vėliau, – nuramino ji. – Šepliui tik po pietų pavyko jam prisiskambinti.

Brazilas visu garsu užleido muziką iš stereogrotuvo ir visi ėmė garsiai krykšti.

– Ateik čia, Ebe! – pakvietė jis mane į virtuvę. Išrikiavo ant stalviršio kelias taures ir išėmė iš

baro butelį tekilos. – Sveikinimai su gimtadieniu nuo futbolo komandos, mieloji, – šypsodamasis pripylė artipilnes taures *Patron* tekilos. – Žiūrėk, kaip mes švenčiam gimtadienius. Sukanka devyniolika, turi išgerti devyniolika taurelių. Gali išgerti, bet gali ir atsisakyti. Bet kuo daugiau išgersi, tuo daugiau gausi va šitų, – paaiškino jis ir pamojavo sauja banknotų po dvidešimt.

– O Dieve! – suspiegiau.

– Turėsi išgerti, Balandėle, – paragino Trevisas.

Įtariai pažvelgiau į Brazilą ir paklausiau:

– Už kiekvieną išgertą taurę gausiu po dvidešimtinę?

– Taip, lengvaatlete. Sprendžiant iš tavo išvaizdos, tai iki vakarėlio pabaigos mes pralošim ne daugiau kaip šešiasdešimt žalių.

– Neskubėk spręsti, Brazilai, – atšoviau jam.

Paėmiau pirmąją taurę, priglaudžiau prie lūpų, pauosčiau, užvertusi galvą vienu mauku nurijau ir permečiau tuščią taurę į kitą ranką.

– Nieko sau! – sušuko Trevisas.

– Per silpnas gėralas, Brazilai, – nusišluosčiau lūpas ranka. – Reikėjo įpilti *Cuervo*, o ne *Patron* tekilos.

Kreiva šypsena nuo Brazilo veido dingo. Jis pakraipė galvą ir gūžtelėjęs pečiais tarė:

– Pamėgink. Už tave statė vienuolika futbolo komandos žaidėjų. Sakė, kad neįveiksi nė dešimties.

Prisimerkusi atrėžiau jam:

– Dvigubai arba nieko, kad išgersiu penkiolika.

– Oho! – šūktelėjo Šeplis. – Gal nereikia, kad per gimtadienį išvežtų tave į ligoninę, Ebe!

– Ji tai padarys, – patikino Brazilą Amerika.

– Keturiasdešimt baksų už taurę? – nelabai užtikrintas paklausė Brazilas.

– Išsigandai? – nenusileidau.

– Visai ne! Duodu dvidešimt už taurę, o kai išgersi penkiolika, dvigubinu viską.

– Va taip gimtadienius švenčia tikri kanzasiečiai, – atšoviau jam ir išlenkiau dar vieną taurę.

Po valandos ir dar trijų taurių svetainėje šokau su Trevisu. Grojo roko baladę ir Trevisas šokdamas tyliai niūniavo dainos melodiją. Po pirmo priedainio atlošė mane atgal ir aš nuleidau į šonus rankas. Jis vėl pakėlė mane ir aš atsidusau.

– Kai pereisiu į dviženklį skaičių, šitaip geriau nedaryk, – sukikenau.

– Ar aš tau dar nesakiau, kad šįvakar atrodai pasakiškai?

Papurčiau galvą ir stipriai apsikabinusi padėjau galvą jam ant peties. Jis tvirtai apglėbė mane rankomis ir įsikniaubė į kaklą, priversdamas pamiršti neatidėliotinus sprendimus, apyrankes ar susidvejinusią mano asmenybę: aš buvau ten, kur norėjau būti.

Užgrojo trankesnė muzika. Durys atsidarė.

– Parkeri! – pribėgusi apkabinau jį. – Atėjai!

– Atleisk, kad pavėlavau, Ebe, – atsakė jis ir pabučiavo tiesiai į lūpas. – Su gimtadieniu.

– Ačiū, – padėkojau ir akies krašteliu pamačiau į mus žiūrint Trevisą.

Parkeris pakėlė mano riešą.

– Nenusisegei.

– Juk sakiau, kad nešiosiu. Nori pašokti?

Jis papurtė galvą ir atsakė:

– Aš… aš nešoku.

– Gaila… Tada gal nori pamatyti, kaip išlenksiu šeštą taurę *Patron* tekilos? – nusijuokiau ir iškėlusi parodžiau jam penkias dvidešimtines. – Jeigu išlenksiu penkiolika, suma padvigubės.

– Ar nepavojinga, ką?

Pasilenkusi jam prie ausies ištariau:

– Aš juos išdūrinėju. Šitą žaidimą žaisdavau su savo tėtušiu jau nuo šešiolikos metų.

– Oho, – tarė jis ir nepritariamai susiraukė. – Kartu su tėvu gėrei tekilą?

Truktelėjau pečiais.

– Jis šitaip su manim bendravo.

Parkeriui tai nepatiko ir jis ėmė dairytis į susirinkusius svečius.

– Ilgai neužsibūsiu. Anksti rytą išvykstu su tėvu į medžioklę.

– Gerai, kad draugai vakarėlį surengė šiandien, kitaip būtum neatėjęs, – atsakiau jam kiek nustebinta jo planų.

Parkeris šyptelėjo ir paėmė mano ranką.

– Vakare vis tiek būčiau grįžęs.

Nusivedžiau jį į virtuvę, paėmiau taurę, išlenkiau iki dugno ir kaukštelėjau į stalą dugnu aukštyn, kaip ir penkias ankstesnes. Brazilas padavė man dar vieną dvidešimtinę ir aš šokdama nulingavau į svetainę. Trevisas pačiupo mane ir mes ėmėme šokti visi keturi – su Amerika ir Šepliu.

Šeplis plekštelėjo man per užpakalį ir suriko:

– Vienas!

Amerika paukštelėjo man antrą kartą ir tada visi susirinkusieji, išskyrus Parkerį, ėmė pliaukšėti man per sėdynę.

Prieš devynioliktą Trevisas ėmė džiaugsmingai trinti rankas.

– Dabar mano eilė!

Pasitryniau skaudančią sėdynę ir paprašiau:

– Tik nesmarkiai! Jau ir taip skauda!

Klastingai šypsodamasis jis užsimojo ranka virš peties ir aš smarkiai užsimerkiau. Po kelių sekundžių dirstelėjau akies krašteliu. Prieš smogdamas jis staiga sulaikė ranką ir tik švelniai kepštelėjo.

– Devyniolika! – linksmai sušuko.

Visi ėmė garsiai šaukti ir ploti, o Amerika apgirtusiu balsu užtraukė tradicinį „Su gimimo diena“. Ėmiau juoktis, kai visi vienu balsu, atėjus eilei tarti mano vardą, uždainavo „Balandėle“.

Užgrojo lėtą dainą ir Parkeris nusitempė mane šokti. Netrukus labai aiškiai supratau, kodėl jis nemėgsta šokti.

– Atsiprašau, – tarė jis trečią kartą užmynęs man ant kojos.

Padėjau galvą jam ant peties ir sumelavau:

– Tau puikiai sekasi.

Parkeris prisiglaudė lūpomis man prie smilkinio ir paklausė:

– Ką veiksi pirmadienio vakarą?
– Gal eisiu su tavim vakarieniauti?
– Taip. Mano naujajame bute.
– Jau susiradai?
Jis nusišypsojo ir linktelėjo galvą.
– Bet turėsime užsisakyti į namus. Mano paruošto maisto neįmanoma valgyti.
– Vis tiek norėčiau paragauti, – nusišypsojau jam.
Parkeris apsidairė po kambarį ir nusivedė mane į koridorių. Švelniai prirėmęs prie sienos ėmė bučiuoti savo minkštomis lūpomis. Jo rankos klaidžiojo po mano kūną. Iš pradžių leidausi bučiuojama, bet kai jo liežuvis įsiskverbė pro mano lūpas, ūmai pajutau daranti kažką negera.
– Užteks, Parkeri, – tariau ir nustūmiau jį į šalį.
– Kas nors negerai?
– Iš mano pusės labai nemandagu glamonėtis su tavim tamsiame kampe, kai kitam kambary linksminasi svečiai.
Jis nusišypsojo ir darsyk pabučiavo mane.
– Tu teisi. Atsiprašau. Tiesiog norėjau atminimui prieš išeidamas tave karštai pabučiuoti.
– Jau išeini?
Jis palietė ranka mano skruostą.
– Po keturių valandų turėsiu keltis, Ebe.
Sučiaupiau lūpas, paskui tariau:
– Ką gi, tai susitinkam pirmadienį?
– Tu rytoj mane pamatysi. Kai grįšiu, būtinai užlėksiu.
Nuėjome kartu prie durų ir prieš išeidamas jis dar pabučiavo man į skruostą. Pamačiau, kad Šeplis, Amerika ir Trevisas įdėmiai seka mane akimis.
– Tėtušis išėjo! – garsiai suriko Trevisas, kai durys užsidarė. – Galim toliau linksmintis!
Visi jam pritarė ir Trevisas nusivedė mane į kambario vidurį.
– Palauk… Atėjo laikas, – tariau jam ir nusitempiau už rankos į virtuvę. Išlenkiau dar vieną taurę ir nusijuokiau, nes Trevisas paėmė taurelę iš kito eilės galo ir taip pat išgėrė. Tada aš vėl čiupau kitą ir gurktelėjau. Jis padarė tą patį.
– Liko dar septynios, Ebe, – pranešė Brazilas, paduodamas man dar dvi dvidešimtines.
Besišluostant lūpas Trevisas vėl nusitempė mane į svetainę. Pašokau su Amerika, paskui su Šepliu, bet kai su manim sumanė pašokti Krisas Dženksas iš futbolo komandos, Trevisas nutraukė jį už marškinėlių ir papurtė galvą. Krisas nusisuko ir ėmė šokti su pirma pasitaikiusia mergina.
Po dešimtos taurelės man smarkiai trenkė į galvą, o kai mudvi su Amerika it padūkusios mokinukės šėlom užsilipusios ant sofos, man pradėjo svaigti galva. Žvygavom abi be priežasties ir iškėlusios rankas mojavom į taktą.
Aš suklupau ir vos nenuvirtau aukštielninka nuo sofos, bet Treviso rankos laiku sugriebė man už klubų.
– Viskas, parodei, ką gali, – tarė jis. – Šitiek geriančios merginos aš dar nesu matęs. Daugiau gerti nebeleisiu.

– Tu man neuždrausi, – atrėžiau jam besiveliančiu liežuviu. – Po šitos taurelės mano kišenėj bus šeši šimtai baksų, ir tu man nenurodinėsi, galiu aš ar ne dėl pinigų nors kartą pasielgti beprotiškai.

– Jeigu tau taip reikalingi pinigai, Balandėle…

– Iš tavęs neimsiu, nesiūlyk, – atšoviau jam.

– Norėjau pasiūlyti atiduoti lombardan šitą apyrankę, – šyptelėjo jis.

Plekštelėjau jam per ranką kaip tik tuo metu, kai Amerika pradėjo skaičiuoti sekundes iki vidurnakčio. Abiem laikrodžio rodyklėms sustojus prie skaičiaus dvylika, mes visi sušukome: „Valio!“

Man sukako devyniolika.

Amerika su Šepliu pabučiavo man į abu skruostus, o Trevisas pakėlė nuo grindų ir ėmė sukti apie save.

– Su gimimo diena, Balandėle, – meiliai žiūrėdamas į mane pasveikino.

Aš žvelgiau į jo šiltas rudas akis ir, regis, paskendau jų gelmėse. Laikas sustojo, mudu stovėjom ir žiūrėjom vienas į kitą taip arti, kad jutau ant veido jo alsavimą.

– Taurę! – šūktelėjau svirduliuodama prie stalo.

– Tu jau visai nusivarei nuo kojų, Ebe. Gal geriau baigiam vakarėlį, – pasiūlė Brazilas.

– Aš pusiaukelėj nemetu, – atšoviau jam. – Noriu pamatyti savo pinigus.

Brazilas pakišo po paskutinėmis dviem taurelėmis po dvidešimtinę ir garsiai suriko savo komandos draugams.

– Ji gers visas iki galo! Man reikia penkiolikai!

Visi ėmė žvairuoti, niurzgėti ir nenoriai traukti pinigines. Už paskutinės taurelės susikaupė nemaža krūvelė banknotų. Trevisas išlenkė keturias taures iš kito galo nuo mano penkiolikos išrikiuotų taurelių.

– Niekada nebūčiau patikėjęs, jog galiu pralošti susilažinęs su mergina, kad ji išgers penkiolika taurių, – aimanavo Krisas.

– Dabar patikėsi, Krisai, – tariau jam ir paėmiau į abi rankas po taurelę.

Išgėriau abi vieną po kitos ir laukiau, kad nuslūgtų staiga skrandyje sukilęs negerumas.

– Balandėle, – pašaukė Trevisas ir žengė žingsnį prie manęs.

Iškėliau pirštą, Brazilas šyptelėjo ir tarė:

– Praloš.

– Ne, nepraloš, – papurtė galvą Amerika. – Giliai kvėpuok, Ebe.

Užsimerkiau ir smarkiai įtraukiau į plaučius oro, tada paėmiau paskutinę taurelę.

– Dievulėliau tu šventas, Ebe! Gausi galą apsinuodijusi alkoholiu! – suriko Šeplis.

– Ir šitą įveiks, – patikino jį Amerika.

Užverčiau galvą ir susipyliau tekilą į burną. Jau po aštuntos taurelės mano liežuvis ir lūpos buvo kaip nesavos, ir aštuoniasdešimt laipsnių manęs jau nebebaugino. Svečiai pratrūko garsiai šaukti ir švilpti, o Brazilas įteikė man pinigus.

– Ačiū, – išdidžiai padėkojau jam ir susikišau pinigus už liemenėlės.

– Dabar tu nerealiai patraukli, – pakuždėjo Trevisas man į ausį, lydėdamas į svetainę.

Mes šokome iki ryto, kol gyslomis tekanti tekila mane visai pribaigė.

Aštuntas skyrius

Gandai

Kai pagaliau pavyko praplėšti akis, pamačiau, kad man po galva kažkieno džinsuotos kojos. Trevisas sėdėjo atsirėmęs nugara į vonios kraštą, galvą – į sieną, taip pat girtas kaip lapas. O ir atrodė klaikiai. Nusimečiau apklotą ir atsistojau. Pažvelgusi į save veidrodyje virš praustuvo net aiktelėjau.

Atrodžiau kaip mirtis.

Akių tušas nubėgęs, ant skruostų juodi ašarų upeliai, burna ištepliota lūpdažiu, o plaukai iš abiejų pusių kaip du varnų lizdai.

Šalia Treviso gulėjo paklodės, rankšluosčiai ir kažkokie skudurai. Iš jų jis man buvo padaręs laikiną gultą, kol aš išvėmiau į klozetą tas penkiolika vakar išmauktų taurelių tekilos. Trevisas sėdėjo su manim kiaurą naktį ir laikė suėmęs mano plaukus virš unitazo.

Atsukau čiaupą ir laikiau pakišusi po srove ranką tol, kol pradėjo bėgti reikiamos temperatūros vanduo. Besiprausdama išgirdau ant grindų dejuojant Trevisą. Jis sukrutėjo, pasitrynė akis, pasirąžė, tada pažvelgė žemyn ir išsigandęs krūptelėjo.

– Aš čia, – nuraminau. – Gal eik į lovą? Numik dar bent kiek.

– Kaip tu? – paklausė jis tebetrindamas akis.

– Gerai. Na, kiek šiuo metu galiu jaustis gerai. Kai palįsiu po dušu, bus dar geriau.

Trevisas atsistojo.

– Žinai, tu vakar atėmei iš manęs mano garbingąjį titulą. Nežinau, kaip tau tai pavyko, bet geriau jau daugiau taip nebedaryk.

– Aš tokioj aplinkoj užaugau, Trevi. Man tai nė motais.

Jis suėmė man už smakro ir abiem nykščiais nuvalė likusius po akimis dažus.

– O man tai buvo didelis smūgis.

– Gerai, daugiau taip nedarysiu. Patenkintas?

– Taip. Bet turiu tau kai ką pasakyti, jeigu pažadėsi, kad smarkiai neišsigąsi.

– O varge, ką aš pridirbau?

– Nieko. Bet tau reikia paskambinti Amerikai.

– Kur ji?

– Bendrabuty. Vakar ji susivaidijo su Šepu.

Paskubomis apsiprausiau po dušu ir apsirengiau drabužiais, kuriuos man ant praustuvo buvo padėjęs Trevisas. Išėjusi iš vonios radau Šeplį su Trevisu sėdinčius svetainėje.

– Ką tu jai iškrėtei? – piktai paklausiau Šeplio.

Jo veidas apsiniaukė.

– Ji žiauriai ant manęs pyksta.
– Kas atsitiko?
– Aš ant jos supykau, kam ji ragino tave gerti. Pabijojau, kad paskui nereiktų vežti tavęs į ligoninę. Žodis po žodžio ir mes pradėjom vienas ant kito garsiai šaukti. Abu buvome girti, Ebe. Prikalbėjau jai tokių dalykų, kad ji man niekada nedovanos. – Nudelbęs akis į grindis Šeplis palingavo galva.
– Kokių? – paklausiau.
– Išvadinau ją tokiais žodžiais, kad dabar man gėda, o paskui dar ir išvariau.
– Tu išvijai ją iš čia girtą? Gal tau visai protelis suskystėjo? – išrėžiau ir pasigriebiau rankinę.
– Nereikia, Balandėle, jam ir taip jau labai blogai, – tarė Trevisas.
Išsitraukiau iš rankinės mobilųjį ir suradau Amerikos numerį.
– Alio, – atsiliepė ji. Balsas buvo tragiškas.
– Ką tik sužinojau, – atsidusau. – Kaip jautiesi?
Piktai dėbtelėjusi į Šeplį, išėjau į koridorių, kad jie manęs negirdėtų.
– Normaliai. O jis tikras šiknius, – ji kalbėjo trumpai, bet jos balse išgirdau nuoskaudą. Amerika puikiai mokėjo slėpti emocijas, ir jai tai sekėsi su kitais, bet ne su manimi.
– Atleisk, kad negalėjau važiuoti kartu.
– Tu čia niekuo dėta, Ebe, – atlaidžiai tarė ji.
– Atvažiuok pasiimti manęs, ką? Pasikalbėsime.
Ji giliai atsiduso į ragelį ir tarė:
– Nežinau. Kol kas nenoriu jo matyti.
– Liepsiu jam sėdėt kambary ir neiškišti nosies.
Po kiek laiko išgirdau skimbtelint automobilio raktelius.
– Gerai. Tuoj būsiu pas tave.
Sugrįžau į svetainę ir užsimečiau ant peties rankinę. Trevisas su Šepliu sužiuro į mane. Atidariau duris ir sustojusi laukiau Amerikos. Šeplis pasilenkė nuo sofos.
– Ji atvažiuoja čia?
– Ji nenori tavęs matyti, Šepai. Pasakiau, kad tu būsi kambary.
Šeplis liūdnai atsiduso ir atsilošė į pagalvėles.
– Ji manęs nekenčia.
– Pasikalbėsiu su ja. O tu verčiau pagalvok, kaip įtikimiau jos atsiprašyti.
Po dešimties minučių lauke dukart supypsėjo automobilio signalas, ir aš išėjusi uždariau duris. Nespėjus man nulipti laiptais, Šeplis pralėkė pro mane ir nudūmė prie raudonos Amerikos hondos. Pasilenkė pro langą prie jos. Sustojau kaip įbesta, nes pamačiau, kad Amerika jį ignoruoja ir nekreipdama dėmesio žiūri į kelią priešais save. Paskui ji nuleido langą ir netrukus jie pradėjo bartis. Apsisukau ir patraukiau į vidų, palikdama juos aiškintis vienus.
– Balandėle! – nuo laiptų pribėgo prie manęs Trevisas.
– Nieko gero.
– Tegu jie sau aiškinasi. Eime vidun, – tarė jis ir įsivedė pro duris.
– Ar tikrai taip blogai? – paklausiau jo.
Jis linktelėjo.

– Nepavydėtinai. Panašu, kad medaus mėnuo baigėsi. Bet, manau, jie susitaikys.
– Kaip niekada nedraugavęs su mergina, gan gerai išmanai meilės reikalus.
– Aš turiu keturis brolius ir daugybę draugų, – šypsodamasis į ūsą atsakė Trevisas.
Šeplis parlėkė namo ir trinktelėjęs durimis užsidarė savo kambary.
– Su ja neįmanoma! – sušuko praeidamas.
Pakštelėjau Trevisui į skruostą ir tariau:
– Dabar mano eilė.
– Sėkmės, – palinkėjo Trevisas.
Kai atsisėdau šalia Amerikos, ji piktai atsiduso ir tarė:
– Su juo tiesiog neįmanoma!
Aš prunkštelėjau ir ji sužaibavo į mane akimis.
– Atsiprašau, – tariau jai ir pamėginau paslėpti šypseną.
Mes pradėjome važiuoti ir Amerika visą kelią šaukė, rėkė, barėsi. Kartais ji taip įsijausdavo ir imdavo koneveikti Šeplį, kad atrodė, jog šalia jos sėdžiu ne aš, o jis. Tylėjau, nepratariau nė žodžio, leisdama jai išsirėkti, kaip ji tik viena ir moka.
– Jis išvadino mane neatsakinga! Mane! Tarsi aš tavęs nepažinočiau! Tarsi nebūčiau mačiusi, kaip tu išgerdavai dvigubai daugiau už savo tėvą ir išlupdavai iš jo visus pinigus! Jis nežino, su kuo turi reikalą! Jis nežino, koks buvo tavo gyvenimas! Jis nežino to, ką žinau aš, ir elgiasi su manim taip, tarsi būčiau jam sesuo, o ne jo mergina!
Uždėjau delną ant jos rankos, bet ji ją patraukė.
– Jis manė, kad dėl tavęs mūsų santykiai pašlis, bet išėjo atvirkščiai. Jis pats viską sugadino. Beje, jei jau kalbam apie tave, tai kas, po perkūnais, ten vakar buvo su Parkeriu?
Toks staigus temos posūkis man buvo netikėtas.
– Ką turi galvoje?
– Trevisas surengė tau vakarėlį, Ebe, o tu glamonėjaisi su Parkeriu. Ir dar paskui stebiesi, kodėl visi tave skalbia liežuviais!
– Pala pala! Aš Parkeriui nieko neleidau. O kas čia bloga, kad Trevisas surengė man vakarėlį? Jis ne mano vaikinas!
Neatplėšdama akių nuo kelio, Amerika išpūtė pro nosį orą.
– Gerai, Mare, sakyk, kas yra? Dabar tu ir ant manęs pyksti?
– Nepykstu. Tiesiog nenoriu bendrauti su visiškais bepročiais.
Pakraipiau galvą ir nusisukau į langą, kad nepasakyčiau to, dėl ko paskui tektų gailėtis. Amerika mokėjo, kai nori, priversti mane jaustis suknistai.
– Ar tu nematai, kas dedasi? – paklausė ji. – Trevisas liovėsi kautis. Be tavęs nė kojos iš namų neiškelia. Po tų dvynių daugiau nebuvo parsivedęs namo nė vienos panos, galėtų – tai nudėtų Parkerį, o tu dar stebiesi, kodėl visi kalba, kad tu vedžioji juos abu už nosies. Ir žinai, kodėl taip yra, Ebe? Ogi todėl, kad tiesa akis drasko!
Iš lėto atsisukau į ją, stengdamasi nutaisyti patį niekingiausią žvilgsnį.
– Kas, po velnių, tau nepatinka?
– Susitikinėji su Parkeriu ir esi laiminga kaip slyva, – pašiepiamai atkirto Amerika. – Ko tada

nesėdi bendrabuty?

– Ogi to, kad pralošiau lažybas!

– Atsipeikėk, Ebe! Kiauras dienas pliauški, koks Parkeris nuostabus, valandomis pliurpi su juo telefonu, o paskui miegi su Trevisu vienoj lovoj? Ar neatrodo, kad čia kažkas negerai? Jeigu tau iš tiesų patinka Parkeris, tai susirink daiktus ir drožk į bendrabutį.

Kietai sukandau dantis ir iškošiau:

– Mare, tu žinai, kad aš niekada nenutraukiu lažybų.

– O štai ką aš manau, – atsakė ji tvirčiau suimdama vairą ir pasukiodama jį. – Širdis tau linksta prie Treviso, o akys – prie Parkerio.

– Gal iš pažiūros ir taip, bet…

– Taip atrodo visiems, ne tik man. Tad jeigu nenori, kad žmonės negražiai apie tave kalbėtų, pasikeisk pati. Čia kaltas ne Trevisas. Jis pasikeitė kardinaliai. Tu skini vaisius, o Parkeris gardžiuojasi jų skoniu.

– Vos prieš savaitę tu buvai sukrovusi mano daiktus ir norėjai išvežti į bendrabutį, kad Trevisas manęs daugiau nematytų! O dabar jį gini?

– Abigeile! Kvaile tu, aš visai jo neginu! Aš tik noriu tave apsaugoti nuo kalbų. Judu vienas dėl kito savaip einat iš proto! Tad darykit gi ką nors!

– Kaip tu drįsti net pagalvoti, kad aš turėčiau pasilikti su juo? – nustebau. – Tu kaip tik turėtum stengtis mane nuo tokių žmonių apsaugoti!

Sunkiai tvardydamasi Amerika sučiaupė lūpas, patylėjo, paskui tarė:

– Tau taip sunkiai sekėsi atsiplėšti nuo tėvo, ir tai yra vienintelė priežastis, dėl ko linksti prie Parkerio. Jis yra visiška Miko priešingybė, ir todėl tu manai, kad susidėjusi su Trevisu vėl atsidursi ten, iš kur ištrūkai? Jis tikrai ne toks kaip tavo tėvas, Ebe.

– Aš nesakau, kad jis toks, bet Trevisas ir jo aplinka verčia mane sekti tėvo pėdomis.

– Trevisas nė už ką neleistų, kad taip atsitiktų. Aš manau, tu tiesiog neįvertini to, kokia svarbi esi jo gyvenime. Jeigu tu jam bent pasakytum…

– Ne. Mes atsisakėme praeities ir atvažiavome čia ne tam, kad ir vėl į mane žiūrėtų kaip Vičitoj. Verčiau grįžkime prie reikalo. Šepas tavęs laukia namie.

– Nenoriu dabar kalbėti apie Šepą, – atsakė ji sulėtindama greitį prie šviesoforo.

– Jis kenčia, Mare. Jis tave labai myli.

Jos akyse suspindo ašaros, apatinė lūpa ėmė virpėti.

– Man vienodai.

– Ot ir ne vienodai.

– Gal, – sušnibždėjo ji ir atsirėmė galva į mano petį.

Amerika verkė, kol užsidegė žalia, paskui aš pabučiavau jai į viršugalvį ir paraginau:

– Žalia.

Amerika pakėlė galvą, nusišluostė nosį ir tarė:

– Negražiai su juo pasielgiau. Bijau, kad dabar nenorės su manim kalbėti.

– Dar ir kaip norės. Juk žino, kad supykai.

Amerika nusišluostė veidą ir iš lėto apsigręžė. Bijojau, kad reikės daug pastangų įtikinti ją grįžti

namo, bet nespėjus išjungti variklio Šeplis pats pribėgo prie mašinos.

Atidaręs dureles ištraukė iš automobilio Ameriką ir puolė atsiprašinėti:

– Atleisk man, mieloji. Nederėjo man kištis į jūsų reikalus. Aš… labai atsiprašau, neišvažiuok. Nežinau, kaip be tavęs ištversiu.

Amerika suėmė delnais jo veidą ir tarė:

– Esi didelis arogantiškas šiknius, bet aš vis tiek tave myliu.

Šeplis puolė ją bučiuoti, tarsi būtų kelis mėnesius jos nematęs. Aš šypsojausi iš puikiai atlikto darbo. Trevisas pasitiko mane ant laiptų su šypsena ir aš įėjau į vidų.

– Ir jie ilgai ir laimingai gyveno, – uždarydamas duris pasakė Trevisas.

Susmukau ant sofos, o jis atsisėdo šalia ir susikėlė mano kojas sau ant kelių.

– Ką norėtum šiandien veikti, Balandėle?

– Pamiegoti. O gal pailsėti… Ne, pamiegoti.

– Ar galiu pirma įteikti tau dovaną?

Niuktelėjau jam į petį.

– Baik. Tu turi man dovaną?

Jo lūpas iškreipė nervinga šypsena.

– Tai nebus deimantų apyrankė, bet aš vis tiek tikiuosi, kad patiks.

– Nors dar nemačiau, bet vis tiek patiks.

Trevisas nukėlė mano kojas ir nuėjo į Šeplio kambarį. Truputį nustebau išgirdusi jį kažką murmant, ir netrukus jis išėjo su dėže rankose. Padėjo ją ant grindų prie mano kojų ir atsitūpė šalia.

– Greičiau, noriu, kad tai būtų staigmena, – šyptelėjo.

– Greičiau? – paklausiau nukeldama dangtį.

Aš net žioptelėjau pamačiusi į mane įsmeigtas dvi juodas akutes.

– Šunytis? – suspiegiau iš džiaugsmo ir įkišusi rankas į dėžę iškėliau tamsų garbanotą mažylį, priglaudžiau prie skruosto ir jis ėmė laižyti mane šiltu šlapiu liežuvėliu.

Trevisas visas švytėjo iš laimės.

– Patinka? – paklausė.

– Dar klausi! Jis nuostabus! Tu padovanojai man šuniuką!

– Tai škotų terjeras. Ketvirtadienį po paskaitų net tris valandas važiavau jo parsivežti.

– Kai sakei, kad su Šepliu varot jo mašiną į servisą…

– …iš tiesų mes važiavom parvežti tau dovanos, – užbaigė jis.

– Koks jis vikrus! – nusijuokiau.

– Visos merginos iš Kanzaso privalo turėti Toto, – pacitavo Trevisas, padėdamas man nulaikyti ant kelių šunytį.

– Jis iš tiesų panašus į Toto. Aš jį taip ir pavadinsiu, – nusprendžiau aš ir suraukusi nosį pasimeilinau savo nenuoramai.

– Galėsi laikyti jį čia. Aš juo rūpinsiuosi, kai tu grįši į bendrabutį, – pasakė ir skausmingai šyptelėjo. – Ir tai man bus garantija, kad tu ateisi jo aplankyti, kai baigsis lažybų mėnuo.

Susimąsčiau.

– Aš vis tiek pas tave užsukčiau, Trevisai.

– Dėl šitos šypsenos, kurią dabar regiu tavo veide, padaryčiau nežinia ką.

– Tau reikia snustelėti, Toto. Tikrai, – pakalbinau šunytį.

Trevisas linktelėjo, pasisodino mane ant kelių ir stodamasis tarė:

– Eime.

Nunešė mane į kambarį, užtraukė užuolaidas ir paguldė ant lovos. Persisvėręs per mane pataisė užuolaidas, kad neliktų plyšelio, ir atsigulė ant savo pagalvės.

– Ačiū, kad vakar pasilikai su manim, – padėkojau jam, glostydama minkštą Toto kailiuką. – Bet nereikėjo miegoti ant grindų.

– Ši naktis man buvo pati nuostabiausia gyvenime.

Atsisukau į jį. Pamačiusi, kad jis kalba labai rimtai, įtartinai pažvelgiau jam į akis.

– Miegoti ant šaltų marmurinių grindų įsispraudus tarp vonios bei klozeto ir dar su vemiančia puskvaiše ant kelių tau buvo pati geriausia naktis? Kaip liūdna, Trevi.

– Ne, man buvo pats didžiausias malonumas budėti šalia tavęs, kai tau bloga, ir žiūrėti, kaip miegi ant mano kelių. Buvo baisiai nepatogu, nesudėjau nė bluosto, bet aš sulaukiau su tavim tavo devynioliktojo gimtadienio. Be to, girta tu esi nepaprastai miela.

– Neabejoju, kad vemdama ir purpsėdama atrodžiau itin patraukliai.

Jis prisitraukė mane arčiau savęs ir paglostė Toto, kuris gulėjo susirietęs man prie kaklo.

– Tu esi vienintelė moteris, kuri net ir palinkusi virš unitazo pakerėjo mane savo žavesiu. O tai jau išties daug.

– Ačiū, Trevi. Pasistengsiu, kad tau daugiau nereikėtų taip manęs saugoti.

Jis pasirėmė ranka ant pagalvės.

– Nesirūpink. Vis tiek niekas taip nelaikys tavo plaukų virš unitazo kaip aš.

Užsimerkusi sukikenau ir nugrimzdau į ramų miegą.

– kelkis, ebe! – suriko amerika ir ėmė purtyti sugriebusi už peties.

Toto lyžtelėjo man skruostą.

– Keliuosi, keliuosi!

– Po pusvalandžio prasideda paskaita!

Pašokau iš lovos.

– Kiek aš miegojau? Keturiolika valandų? Po galais!

– Drožk greičiau į dušą! Jei nesusiruoši per dešimt minučių, paliksiu ir išvažiuosiu viena!

– Dušui nebėra laiko! – sušukau ir puoliau nertis iš drabužių, su kuriais miegojau.

Trevisas kilstelėjo nuo pagalvės galvą ir prunkštelėjo:

– Dieve, panos, nekvailiokit. Ne pasaulio pabaiga, jei pavėluosit į pirmą paskaitą.

– O Amerikai pabaiga. Ji niekada paskaitų nepraleidžia ir nevėluoja, – atšoviau jam maudamasi per galvą marškinėlius ir šokdama į džinsus.

– Tegu Marė važiuoja. Aš tave nuvešiu.

Šokinėdama nuo vienos kojos ant kitos apsiaviau batus.

– Mano kuprinė jos mašinoj, Trevi.

– Kaip sau nori, – gūžtelėjo pečiais Trevisas. – Tik, žiūrėk, lėkdama nenusisuk sprando.

Jis pasispaudė Toto po pažastimi kaip kamuolį ir nušlepseno į koridorių.

Amerika išskubino mane pro duris ir nuginė į automobilį.

– Negaliu patikėti, kad jis padovanojo tau šunytį, – tarė ji žvelgdama per petį į kelią ir važiuodama atbulom iš kiemo.

Trevisas stovėjo rytmečio saulėje ant laiptų basas, su vienais apatiniais, apglėbęs save rankomis nuo šalčio, stebėjo Toto, kaip šis uostinėja žolės lopinėlį, ir kalbino kaip išdidus tėtis.

– Aš niekada neturėjau šunelio, – atsakiau jai. – Bus labai įdomu.

Amerika dirstelėjo į Trevisą ir įjungė pavarą.

– Tu tik pažiūrėk, – palingavo galva. – Trevisas Medoksas – rūpestingoji mamytė.

– Toto nepaprastai mielas. Ir tu išskystum paėmusi jį ant rankų.

– Tu gi žinai, kad negalėsi vežtis jo į bendrabutį. Nemanau, kad Trevisas apie tai nepagalvojo.

– Trevisas pažadėjo laikyti jį pas save.

Amerika kilstelėjo antakį.

– Kitaip ir būti negali. Trevisas juk viską apgalvoja iš anksto, – tarė ji ir palingavusi galva užmynė greičio pedalą.

Atsidusau ir susmukau ant sėdynės. Adrenalinui mano kraujyje šiek tiek aprimus, kūną vėl apėmė komos, ištikusios mane po gimtadienio, sunkumas. Po paskaitos Amerika stipriai niūktelėjo man alkūne, ir aš nusekiau paskui ją į valgyklą.

Prie durų mus pasitiko Šeplis ir aš iš karto supratau, kad kažkas negerai.

– Mare, – pašaukė jis ir sugriebė jai už rankos.

Trevisas bėgte pribėgo prie mūsų ir susiėmęs už šonų dar ilgai gaudė orą.

– Kas čia tave veja? Gal užpuolė būrys moterų? – paerzinau.

Jis papurtė galvą.

– Norėjau suspėti tave pamatyti… kol neįėjai į vidų, – uždusęs tarė jis.

– Kas čia vyksta? – paklausė Šeplio Amerika.

– Pasklido kalbos, – tarė Šeplis. – Visi šneka, kad Trevisas parvedė Ebę namo, o smulkmenos – gan įvairios. Bet vis tiek negeros.

– Ką? Rimtai? – surikau.

Amerika užvertė akis aukštyn.

– Kam tai rūpi, Ebe? Jau kelias savaites visi leidžia visokius gandus apie tave su Trevisu. Jau ne pirmas kartas, kai tave apkaltina su juo miegojus.

Trevisas su Šepliu susižvalgė.

– Kas? – paklausiau. – Dar kažkas yra, taip?

Šeplis nemaloniai krūptelėjo.

– Visi kalba, kad tu su Parkeriu miegojai pas Brazilą, o paskui leidaisi Treviso… parvedama namo. Na, supranti, ką turiu galvoje.

Išsižiojau kaip kuolu per galvą gavusi.

– Čia tai bent! Dabar dar ir kekše tapau?

Treviso žvilgsnis paniuro, ėmė trūkčioti žandikaulis.

– Čia aš kaltas. Jeigu taip būtų atsitikę su kuo nors kitu, apie tave taip nekalbėtų.

Ir prispaudęs prie šonų sugniaužtus kumščius jis patraukė į valgyklą.

Amerika su Šepliu nusekė jam įkandin.

– Tikėkimės, neatsiras kvailių, kurie išrėš jam tai į akis, – nuogąstavo Amerika.

– Arba jai, – pridūrė Šeplis.

Trevisas atsisėdo per kelias kėdes toliau nuo manęs ir susimąstęs kramtė sumuštinį. Laukiau, kad jis pakeltų į mane akis, nes norėjau paguosti jį šypsena. Trevisas susigadino reputaciją, o aš, susidėjusi su Parkeriu, leidausi apkalbama.

Man bežiūrint į Trevisą, Šeplis bakstelėjo į pašonę.

– Jam labai nesmagu. Turbūt stengiasi neišsiduoti girdėjęs gandus.

– Ko taip toli atsisėdai, Trevi? Eikš arčiau, sėsk čia, – parodžiau tuščią kėdę priešais save.

– Girdėjau, neblogas buvo gimtadienis, Ebe, – tarė Krisas Dženksas ir sprigtelėjo žaliųjų salotų lapelį į Treviso lėkštę.

– Nekibk prie jos, Dženksai, – perliejęs jį žvilgsniu subarė Trevisas.

Krisas nusijuokė ir išpūtė savo apvalius raudonus skruostus.

– Girdėjau, Parkeris labai siunta. Sako, vakar buvo nuėjęs pas tave ir rado tave miegančią su Trevisu.

– Jie tik buvo prigulę pogulio, Krisai, – pajuokavo Amerika.

Mano žvilgsnis įsmigo į Trevisą.

– Parkeris buvo atėjęs?

Jis nejaukiai pasimuistė ant kėdės.

– Norėjau tau pasakyti.

– Kada? – piktai paklausiau.

Amerika pasilenkė man prie ausies ir sušnibždėjo:

– Parkeris išgirdo gandus ir atlėkė norėdamas pasikalbėti su tavim akis į akį. Bandžiau jo neįleisti, bet jis vis tiek įėjo į vidų ir… susidarė visiškai klaidingą nuomonę.

Atsirėmiau alkūnėmis į stalą ir užsidengiau rankomis veidą.

– Kuo toliau, tuo gražiau.

– Tai jūs iš tiesų dar taip nieko ir nepadarėt? – neatlyžo Krisas. – Po galais, kaip negerai. O aš maniau, kad Ebė pagaliau tau įtiko, Trevi.

– Verčiau jau patylėk, Krisai, – subarė jį Šeplis.

– Jeigu tu su ja dar nepermiegojai, tai gal leisi man? – prunkštelėjo Krisas, žvelgdamas į savo komandos draugus.

Man buvo taip gėda, kad išraudau kaip ugnis, bet staiga Amerika sukliko man į ausį ir aš pamačiau, kaip Trevisas pašoko nuo kėdės. Pasilenkęs virš stalo jis viena ranka griebė Krisui už gerklės, o kita už marškinėlių ir nusitraukė jį per stalą. Kelios dešimtys kėdžių sudardėjo per grindis – visi pašoko iš savo vietų žiūrėti, kas dedasi. Trevisas be atvangos talžė kumščiais Krisui į veidą, užsimodamas iš peties. Krisas vos spėjo rankomis saugotis nuo jo smūgių.

Niekas Treviso netramdė. Jis buvo nesuvaldomas, o jo reputacija visiems kėlė siaubą, niekas nenorėjo pakliūti jam po ranka. Futbolo komandos draugai susigūžę ir krūpčiodami sekė akimis savo bičiulį, negailestingai talžomą ant valgyklos grindų.

– Trevisai! – suklikau bėgdama apie stalą.

Trevisas sustingo kaip įkaltas, lėtai nuleido pakeltą kumštį, paskui atgniaužė ranką, kuria laikė Krisą už marškinėlių, ir paleido jį ant grindų. Sunkiai šnopuodamas Trevisas atsisuko į mane. Dar nebuvau mačiusi jo tokio įtūžusio. Išsigandusi žengiau žingsnį atgal. Jis pasisuko ir nuėjo sau.

Norėjau bėgti paskui jį, bet Amerika sulaikė mane už rankos. Šeplis prabėgom pakštelėjo jai į skruostą ir nusivijo pusbrolį.

– Jėzau, – sušnibždėjo Amerika.

Atsisukusios pamatėme, kaip draugai pakėlė Krisą nuo grindų, ir aš net susigūžiau, išvydusi jo sumaitotą, kraujais pasruvusį veidą. Jo nosis kraujavo ir Brazilas padavė jam nuo stalo servetėlių.

– Šunsnukis prakeiktas, – sudejavo Krisas ir atsisėdęs ant kėdės užsidengė ranka veidą. Pažvelgęs į mane tarė:

– Atleisk man, Ebe. Norėjau pajuokauti.

Neturėjau ką jam pasakyti. Nei jis, nei aš negalėjome paaiškinti, kas ką tik atsitiko.

– Jinai nemiegojo nė su vienu iš jų, – garsiai pareiškė Amerika.

– Tu niekada nežinai, kada geriau patylėti, Dženksai, – bjaurėdamasis juo tarė Brazilas.

Amerika timptelėjo man už rankos.

– Eime.

Negaišdama nė minutės nusitempė mane prie mašinos. Jau įjungus pavarą aš sugriebiau jai už riešo ir tariau:

– Palauk. Kur važiuosim?

– Pas Šepą. Nenoriu, kad jis su Trevisu liktų vieni du. Matei, kaip jis atrodo? Vaikinas įsiutęs kaip laukinis eržilas.

– Žinai, aš irgi nenoriu artintis prie jo!

Amerika išpūtusi akis pažvelgė į mane.

– Jam iš tiesų kažkas negerai. Ar nenorėtum išsiaiškinti kas?

– Šįkart mano savisaugos instinktas stipresnis už smalsumą, Mare.

– Jį sustabdė tik tavo balsas, Ebe. Jis klauso tik tavęs vienos. Tau būtina su juo pasikalbėti.

Atsidususi paleidau jos ranką ir bejėgiškai atsilošiau į sėdynę.

– Gerai. Važiuojam.

Įvažiavusi į aikštelę, Amerika sustojo tarp Šeplio dodžo ir Treviso harlio. Užlipusi laiptais įsisprendė rankomis į šonus ir, nutaisiusi dramatišką veidą, pašaukė:

– Eikš, Ebe.

Ranka pakvietė sekti paskui ją.

Nenoriai išlipau iš automobilio ir pamačiau laiptais atbėgant Šeplį. Jis sustojo ir kažką tyliai pakuždėjo Amerikai į ausį. Paskui pažvelgė į mane, palingavo galva ir vėl kažką jai sušnibždėjo.

– Kas yra? – paklausiau.

– Šepas mano… – Amerika dvejojo. – Šepas mano, kad dabar mums geriau nesirodyti. Trevisas velniškai piktas.

– Nori pasakyti, kad geriau aš neičiau į vidų? – paklausiau. Amerika gūžtelėjo pečiais ir pažiūrėjo į Šeplį.

Šeplis palietė man petį ir tarė:

– Tu nieko bloga nepadarei, Ebe. Jis tiesiog… jis tiesiog nenori dabar tavęs matyti.

– Jeigu aš nieko bloga nepadariau, tai kodėl jis nenori manęs matyti?

– Nežinau. Jis man nesako. Man atrodo, jam gėda, kad tavo akivaizdoje nesusivaldė ir pratrūko.

– Jis nesusivaldė ir pratrūko visos valgyklos akivaizdoje! Kuo aš čia dėta?

– Daugiau, nei gali įsivaizduoti, – įrėmęs į mane žvilgsnį atsakė Šeplis.

Kurį laiką žiūrėjau į juos, paskui apėjau šonu ir nuskubėjau laiptais į viršų. Įpuoliau pro duris, bet svetainėje buvo tuščia. Treviso kambario durys buvo uždarytos, todėl priėjau ir pasibeldžiau.

– Trevisai? Čia aš, atidaryk.

– Eik sau, Balandėle, – atsiliepė jis kitapus durų.

Pravėrusi duris dirstelėjau vidun ir pamačiau jį sėdint ant lovos krašto, nusisukusį į langą. Toto baksnojo letenėlėmis jam į nugarą, nepatenkintas, kad nesulaukia dėmesio.

– Kas tau yra, Trevi? – paklausiau.

Jis man neatsakė, todėl stovėjau sukryžiavusi ant krūtinės rankas ir laukiau. Sukrutėjo jo žandikaulis, bet dabar jis nebeatrodė toks bauginantis kaip valgykloj. Netgi nusiminęs. Giliai širdyje, beviltiškai.

– Nenori su manim pasikalbėti?

Laukiau, bet jis vis tiek tylėjo. Pasisukau į duris eiti ir jis galiausiai atsiduso.

– Pameni, kai anąsyk Brazilas man kažką leptelėjo, o tu puolei manęs ginti? Na… tada ir prasidėjo. Per daug užsidegiau.

– Tu jau pykai Krisui dar net neprasižiojus, – sugrįžau ir atsisėdau ant lovos šalia jo.

Jis neatplėšė akių nuo lango.

– Tada tau sakiau labai nuoširdžiai. Tu privalai mane palikti, Balandėle. Dievas mato, aš pirmas to nepadarysiu.

Paliečiau jam ranką.

– Tu juk nenori, kad aš išeičiau.

Treviso žandikaulis vėl sukrutėjo. Jis apkabino mano pečius. Kiek luktelėjo, paskui pasilenkė ir pabučiavo man į kaktą ir prisiglaudė skruostu prie smilkinio.

– Nors ir kaip stipriai stengiuosi. Jei viską papasakosiu, tu imsi manęs nekęsti.

Apsikabinau jį abiem rankomis.

– Mes turime likti draugai. Neigiamas atsakymas manęs netenkina, – pakartojau jo žodžius.

Suraukęs kaktą jis tvirtai mane apkabino, prisiglaudė, bet vis tiek tebežiūrėjo pro langą.

– Aš dažnai stebiu tave miegančią. Nuo tavęs sklinda tokia ramybė. Man jos labai trūksta. Mano krūtinėje kunkuliuoja pyktis ir neapykanta, bet kai žiūriu į tave miegančią – ne. Šitaip buvo ir tada, kai į kambarį įėjo Parkeris, – ėmė pasakoti Trevisas. – Aš nemiegojau, jis įėjo ir sustojo tarpdury. Veide – nenusakoma nuostaba. Supratau, ką jis galvoja, bet nepuoliau aiškinti. Dabar visas universitetas mano, kad tu tą naktį praleidai su mumis abiem.

Toto įsitaisė man ant kelių ir aš ėmiau kasyti jam paausį. Trevisas paglostė šunį ir, uždėjęs delną man ant rankos, tarė:

– Atleisk man.

Aš truktelėjau pečiais ir atsakiau jam:
– Jeigu jis tiki gandais, tai jo bėda.
– Jam sunku tuo netikėti, kai matė mus abu gulinčius vienoj lovoj.
– Jis gi žino, kad aš gyvenu pas tave. Be to, buvau su drabužiais, dėl Dievo meilės.
Trevisas atsiduso.
– Jis turbūt to nepastebėjo, nes buvo labai supykęs. Žinau, kad jis tau patinka, Balandėle. Turėjau jam paaiškinti. Esu tau skolingas.
– Niekis.
– Tu nepyksti ant manęs? – nustebęs paklausė jis.
– Ar dėl to taip nusiminei? Pagalvojai, kad supyksiu, jei papasakosi man visą teisybę?
– O juk turėtum. Jeigu kas nors taip lengvabūdiškai sudirbtų mano reputaciją, aš tikrai nedovanočiau.
– Tau juk geras vardas nė motais. Kur dingo tas Trevisas, kuriam vienodai, kas ir ką apie jį kalba ar galvoja? – paerzinau jį ir niuktelėjau į šoną.
– Taip buvo tol, kol nepamačiau tavo veido išgirdus, ką visi apie tave kalba. Nenoriu, kad dėl manęs kentėtum.
– Tu niekada nepasielgsi taip, kad aš kentėčiau.
– Greičiau jau ranką nusikirsčiau, – atsiduso jis.
Atsirėmė skruostu man į viršugalvį. Nieko jam neatsakiau. Trevisas, regis, išklojo viską, kas gulėjo ant širdies, tad abu sėdėjome ir tylėjome. Kartais Trevisas vis spusteldavo mane ir priglausdavo prie savęs. Įsitvėriau jo marškinėlių, nes neišmaniau, kaip dar jam padėti, kad neliūdėtų.
Saulei leidžiantis išgirdome į duris tyliai beldžiant.
– Ebe! – kitapus durų pasigirdo tylus Amerikos balsas.
– Užeik, Mare, – atsiliepė Trevisas.
Į kambarį įėjo Amerika su Šepliu. Išvydusi mus vienas kito glėbyje, nusišypsojo ir tarė:
– Mes norim eiti kur nors pavakarieniauti. Ar nenorit palėkti į *Pei Wei* kavinę?
– A… ir vėl azijietiška virtuvė, Mare? – nelabai patenkintas paklausė Trevisas.
Nusišypsojau. Jis ir vėl buvo toks kaip visada.
Amerika irgi tą pastebėjo.
– Taip. Tai einat, neinat?
– Aš alkana, – tariau.
– Kur čia nebūsi alkana, juk likai be pietų, – suraukdamas kaktą tarė Trevisas. Atsistojo ir paėmė man už rankos. – Eime. Reikia tau pavalgyti.
Trevisas apkabino mane ir nepaleido, kol atsisėdom prie staliuko *Pei Wei* kavinėje.
Kai Trevisas nuėjo į tualetą, Amerika pasilenkė prie manęs ir paklausė:
– Na? Ką jis tau pasakojo?
– Nieko, – gūžtelėjau.
Amerika kilstelėjo iš nuostabos antakį.
– Nieko nesakė?

– Kai smarkiai pyksta, jis paprastai mažai kalba, – įsiterpė Šeplis.
– Vis tiek turėjo ką nors pasakyti, – bandė išpešti Amerika.
– Prisipažino per daug įsijautęs manim besirūpindamas ir atsiprašė, kad nepasakė Parkeriui teisybės. Štai ir viskas, – paaiškinau stumdydama druskinę su pipirine.
Šeplis užsimerkė ir pakraipė galvą.
– Kas, mielasis? – paklausė staiga sukrutusi Amerika.
– Trevisas… – Šeplis atsiduso, pavartė akis. – Tiek to.
Amerika prirėmė jį žvilgsniu.
– Na, baik, negalima šitaip…
Nutilo, nes sugrįžo Trevisas ir atsisėdęs uždėjo man ant nugaros ranką.
– Po galais! Dar neatnešė?
Mes pokštavom ir kvatojom, kol kavinė užsidarė, tada suvirtom į automobilį ir pasukom namo. Šeplis užnešė laiptais Ameriką ant nugaros, bet Trevisas neskubėjo ir timptelėjo man už rankos, kviesdamas pasilikti lauke. Palaukė, kol mūsų draugai pradings už durų, tada atsisukęs ir nutaisęs atgailaujančią šypseną tarė:
– Noriu tavęs atsiprašyti už šiandieną.
– Tu jau atsiprašei. Viskas gerai.
– Ne. Atsiprašau dėl Kriso. Nenoriu, kad laikytum mane kažkokiu nevispročiu, mosuojančiu kumščiais dėl smulkmenų. Noriu atsiprašyti tavęs dėl to, kad gyniau tave dėl visai kitos priežasties.
– Ir kokia ta priežastis? – paklausiau.
– Puoliau jį ne dėl to, kad norėjo tave paerzinti, o kad pasisiūlė būti antras eilėje.
– Užuomina, kad yra kažkokia eilė, – pakankamai rimta priežastis mane ginti, Trevi.
– Aš irgi taip galvoju. Įsiutau dėl to, kad jis pareiškė norįs su tavim permiegoti.
Suvokusi, ką jis norėjo pasakyti, įsikibau jam į marškinėlius ir prisiglaudžiau prie krūtinės.
– Žinai? Man vienodai, – pakėliau galvą ir pažvelgiau į jį. – Man visai nesvarbu, ką apie mane kalba ar kad tu nesusivaldei, susimušei ir dėl kažkokios priežasties sumalei Krisui nosį. Labiausiai nenorėčiau prarasti doro vardo, bet man jau atsibodo visiems aiškinti, kokie mudviejų santykiai. Tegu jie visi eina velniop!
Treviso žvilgsnis sušvelnėjo, lūpų kampučiai pakilo.
– Mudviejų santykiai? Kartais man neaišku, ar tu apskritai girdi, ką noriu tau pasakyti.
– Ką tuo nori pasakyti?
– Eime į vidų. Aš pavargau.
Linktelėjau jam ir jis, priglaudęs prie savęs, nusivedė mane namo. Amerika su Šepliu jau buvo užsidarę savo kambary, aš greitai palindau po dušu. Trevisas sėdėjo su Toto ir laukė, kol apsivilkau pižamą. Po pusvalandžio abu jau gulėjome lovoje.
Padėjau galvą sau ant rankos ir atsidusau.
– Liko dvi savaitės. Kokį spektaklį sugalvosi, kai sugrįšiu į bendrabutį?
– Nežinau, – atsakė jis. Net ir tamsoje įžvelgiau skausmingai suraukta jo kaktą.
– Ei, aš pajuokavau, – paliečiau jam ranką.
Ilgai žiūrėjau į jį, dūsavau, mirksėjau, mėginau nusiraminti. Jis sukrutėjo ir pažvelgė į mane.

– Ar tu manim pasitiki, Balandėle?

– Taip, o kas?

– Ateik, – tarė jis ir prisitraukė prie savęs.

Akimirką kitą dvejojau, paskui padėjau galvą jam ant krūtinės. Kad ir kas dėjosi jo širdyje, jam reikėjo, jog aš būčiau šalia, ir aš negalėjau priešintis, net jei būčiau to norėjusi. Man buvo gera gulėti prisiglaudus prie jo.

Devintas skyrius

Pažadas

Finčas pakraipė galvą ir paklausė:

– Sakyk man, tu su Parkeriu ar su Trevisu? Visai susipainiojau.

– Parkeris su manim nekalba, tad kol kas reikalas pakibęs ore, – atsakiau jam stryktelėdama ir pasitaisydama ant nugaros kuprinę.

Finčas išpūtė dūmą ir pirštų galiukais nusiėmė nuo liežuvio tabako krislą.

– Vadinasi, su Trevisu?

– Mes draugai, Finčai.

– Vis dėlto žinai, kad visi kalba apie keistą jūsų draugystę su išskaičiavimais, ir nedrįsti to pripažinti, tiesa?

– Man vienodai. Tegu visi mano kas ką nori.

– Kodėl? Kur dingo ta atsargioji, irzlioji ir paslaptingoji Ebė, kurią iki šiol pažinojau ir mylėjau?

– Ji mirė nuo stresų, gandų ir visokiausių išvedžiojimų.

– O gaila. Nebeturėsiu, iš ko pasišaipyti ir su kuo pasijuokti.

Plekštelėjau Finčui per ranką ir jis nusijuokė.

– Na va. Seniai laikas pamiršti tuos apsimetinėjimus, – tarė jis.

– Tikrai?

– Mieloji, tu kalbi su žmogum, kuris bene visą gyvenimą verčiamas apsimetinėti. Aš tave per kilometrą suuodžiau.

– Ką man nori pasakyti, Finčai? Kad slepiu esanti lesbietė?

– Ne. Kad kažką nuo visų slepi. Ilgi nušiurę megztiniai, drovus šiuolaikiškumas, vaikštinėjant su Parkeriu Heisu į prabangius restoranus… Visa tai ne tau. Gal buvai mažo miestelio striptizo šokėja arba gydeisi nuo priklausomybės. Aš labiau linkęs į antrąjį variantą.

Garsiai nusijuokiau.

– Tau nesiseka spėlioti!

– Tai kokia paslaptis?

– Jeigu pasakysiu, tai jau nebebus paslaptis, tiesa?

Kvailoka šypsena išryškino kaulėtus jo veido bruožus.

– Aš atskleidžiau savąją, dabar tu klok savąją.

– Nenoriu minti ant nuospaudų, Finčai, bet tavo seksualinė orientacija tikrai niekam jau nebe paslaptis.

– Velnias! O aš tikėjausi, kad visi mane laiko seksualiai patraukliu kačiuku, – atšovė jis ir vėl užtraukė dūmą.

Susigūžiau ir ryžausi paklausti:
– Ar tavo gyvenimas su tėvais buvo normalus, Finčai?
– Mano mama nuostabi… Bet su tėvu teko nuolat bartis ir taikytis. Dabar mūsų santykiai normalūs.
– O mano tėvas – Mikas Abernatis.
– Kas jis toks?
Prunkštelėjau.
– Matai? Nieko keista, kad tu jo nepažįsti.
– Kas jis?
– Nevykėlis. Lošėjas, alkoholikas, šizofrenikas… mano šeimoje tai paveldima. Mudvi su Amerika atvykome čia dėl to, kad aš galėčiau pradėti viską nuo nulio, kad neliktų jokių stigmų, jog esu alkoholiko duktė.
– Lošėjo iš Vičitos?
– Gimiau Nevadoje. Tais laikais viskas, prie ko Mikas prisiliesdavo, virsdavo auksu. Kai man sukako trylika, nuo jo sėkmė nusigręžė.
– Ir dėl to apkaltino tave?
– Amerika paaukojo viską ir atvažiavo čia su manim, kad galėčiau pabėgti nuo praeities. Bet vos apšilusi kojas, akis į akį susidūriau su Trevisu.
– O kai pažvelgi į Trevisą…
– Viskas taip gerai pažįstama.
Finčas linktelėjo ir nuspriegė cigaretę ant žemės.
– Eina sau, Ebe, kaip žiauru.
Prisimerkiau.
– Jeigu bent kam prasižiosi, ką dabar iš manęs išgirdai, pakviesiu „Gaują“. Aš daug ką iš jų pažįstu.
– Nesąmonė.
Truktelėjau pečiais.
– Nori tikėk, nori ne.
Finčas įtariai mane nužvelgė ir šypsodamasis tarė:
– Oficialiai skelbiu: tu šauniausias žmogus, kokį tik esu pažinojęs.
– O gaila, Finčai. Reikėtų tau daugiau bendrauti, – patariau jam ir stabtelėjau prie valgyklos durų.
Jis suėmė man už smakro ir tarė:
– Viskas susitvarkys. Aš tvirtai tikiu, kad niekas nevyksta be tam tikros priežasties. Atvykot čia, Amerika susipažino su Šepu, tu suradai kelią į „Ringą“, apvertei Treviso Medokso gyvenimą aukštyn kojom. Gerai pagalvok.
Jis paskubom pakštelėjo man į lūpas.
– Ei, čia dabar kas! – suriko Trevisas.
Sugriebė mane per liemenį, pakėlė nuo žemės ir pastatė už savęs.
– Šito iš tavęs, Finčai, tai tikrai nesitikėjau! Nagi, mestelk kaulą, vyruti! – paerzino.
Finčas gunktelėjo nuo Treviso į šoną ir pamerkęs man akį tarė:
– Iki, pupa.

Trevisas atsisuko į mane. Jo veidas buvo rimtas.

– Ko surūgai?

Pakraipiau galvą, leisdama ūžtelėjusiam adrenalinui nuslūgti.

– Man nepatinka ta pravardė. Kelia nemalonius prisiminimus.

– Meilūs jaunystės laikų sielovadininko žodeliai?

– Ne, – burbtelėjau.

Trevisas kirto kumščiu sau į delną.

– Gal nori, kad pasivyčiau Finčą ir išvanočiau jam kailį? Gerai pamokyčiau? Patiesčiau vienu smūgiu.

Nesusilaikiau ir ėmiau šypsotis.

– Jeigu norėčiau paguldyti Finčą ant menčių, tai užtektų pasakyti, kad *Prada* jau nebemadinga, ir jis griūtų aukštielninkas.

Trevisas ėmė juoktis. Atidaręs duris pakvietė:

– Eime! Be reikalo gaištam laiką.

Abu drauge susėdome prie stalo. Valgydami nuolat kumščiavomės ir niuksėjom vienas kitam į pašonę. Treviso nuotaika buvo tokia pakili, kaip ir tą vakarą, kai pralošiau lažybas. Visi tą pastebėjo ir kai pradėjome mėtytis maisto gabaliukais, į mus sužiuro net ir tie, kurie sėdėjo gerokai toliau nuo mūsų stalo.

Užvertusi akis į lubas tariau:

– Jaučiuosi kaip zoologijos sode.

Trevisas pažiūrėjo į mane, apmetė akimis spoksančius į mus, tada pakilo nuo stalo ir garsiai suriko:

– Negaliu!

Išsigandusi pakėliau akis ir pamačiau, kad visų valgykloje sėdinčių galvos iš nuostabos grįžtelėjo į jį. Trevisas kelis kartus kinktelėjo galva į ritmą, skambantį jo galvoje.

Šeplis užsimerkė ir lėtai sudejavo:

– O, ne…

Trevisas šyptelėjo ir užtraukė:

– Pasi… tenkin… ti.

Visi spoksojo išvertę akis į Trevisą, o tas užlipo ant stalo ir toliau bėrė dainos žodžius.

Bedė pirštu į futbolo komandos žaidėjus stalo gale ir šie taip pat šypsodamiesi užtraukė kartu su juo. Visa valgykla ėmė ploti jiems ritmą.

Trevisas dainavo sau į kumštį ir šoko aplink mane.

Visi studentai vieningai traukė žinomą priedainį.

Trevisas staigiai krustelėjo klubais, keli vaikinai pritariamai jam sušvilpė, merginos ėmė garsiai klykti, ir visa valgykla pratrūko šėlti. Trevisas žingsniavo aplink mane ir atsisukęs į studentus garsiai traukė priedainį, o futbolo komanda jam pritarė.

Ištiesę rankas į plojančiųjų būrį, keletas pašoko nuo kėdžių ir ėmė šokti kartu su juo, bet dauguma liko sėdėti ir linksmai stebėti, kas vyksta.

Trevisas užšoko ant gretimo staliuko, Amerika garsiai suspiegė ir bakstelėjo man į pašonę.

Pakraipiau galvą. Jaučiausi taip, lyg būčiau numirusi ir prisikėlusi „Vidurinės mokyklos miuzikle“.

Futbolo komanda pritarė pagrindinei melodijai:

– Na, na, na! Na, na, nanana!

Trevisas iškėlė kumštį-mikrofoną ir nušoko nuo stalo, palinko prie manęs ir toliau traukė žiūrėdamas man į veidą.

Visa valgykla plojo Trevisui į ritmą, o pabaigęs ir nutęsęs paskutinę natą, jis dar kurį laiką stovėjo ir gaudydamas kvapą šypsojosi man.

Pasigirdo kurtinantys plojimai, keletas vaikinų garsiai sušvilpė. Trevisas pabučiavo man į kaktą, aš pakraipiau galvą ir atsistojusi nusilenkiau. Grįžęs į savo vietą atsisėdo priešais mane ir kikendamas paklausė:

– Tikiuosi, dabar jie į tave nežiūri, ką?

– Ačiū. Tikrai to nereikėjo, – padėkojau.

– Ebe!

Pakėliau galvą ir stalo gale išvydau Parkerį. Dabar vėl visų akys susmigo į mane.

– Mums reikia pasikalbėti, – tarė jis akivaizdžiai suirzęs. Pažvelgiau į Ameriką, Trevisą, paskui vėl į Parkerį. – Labai prašau, – paragino jis ir susibruko rankas į kišenes.

Linktelėjau ir išėjau su juo iš valgyklos. Jis nuėjo už kampo, toliau nuo langų, kad niekas nematytų.

– Nenorėjau, kad vėl visi į tave spoksotų. Žinau, tau tai labai nepatinka.

– Tada, jeigu norėjai pasikalbėti, reikėjo paskambinti, – atšoviau.

Nudelbęs akis į žemę Parkeris linktelėjo.

– Visai nenorėjau užtikti tavęs valgykloje. Pamačiau kažkokį sujudimą, įėjau, o ten išvydau tave ir… Atsiprašau.

Laukiau. Jis kalbėjo toliau:

– Nežinau, kas įvyko tarp tavęs ir Treviso, tai ne mano reikalas… Mudu buvom susitikę vos keletą kartų, ir aš iš pradžių labai pykau, bet paskui supratau: nepykčiau, jeigu būčiau tau neabejingas.

– Aš su juo nemiegojau, Parkeri. Jis laikė suėmęs mano plaukus, kai aš lupau ožius jo tualete po viso butelio *Patron* tekilos. Štai ir visa romantika.

Parkeris nusijuokė.

– Bijau, kad mūsų ateitis labai miglota, kai tu… gyveni pas Trevisą. Esmė ta, Ebe, kad tu man patinki. Nežinau, kas man yra, bet aš nesiliauju apie tave galvojęs.

Šyptelėjau. Jis paėmė mano ranką ir paglostė nykščiu apyrankę.

– Tikriausiai labai tave išgąsdinau įteikdamas šitą kvailą dovaną. Matai, niekada nebuvau atsidūręs tokioj situacijoj. Atrodo, lyg nuolat rungčiausi su Trevisu dėl tavo dėmesio.

– Tavo apyrankė manęs nė kiek neišgąsdino.

Parkeris kietai sučiaupė lūpas, paskui tarė:

– Kai po dviejų savaičių baigsis tavo lažybos su Trevisu, norėčiau pakviesti tave vakarienės. Gal tada galėsime geriau pažinti vienas kitą be pašalinių trukdymo.

– Sutinku.

Parkeris palinko prie manęs ir užsimerkė. Lūpomis palietė manąsias.

– Paskambinsiu.

Pamojau jam atsisveikindama ir grįžau į valgyklą. Praeinant pro Trevisą, jis sugriebė man už rankos ir pasisodino ant kelių.

– Sunku nutraukti draugystę, tiesa?

– Jis nori pamėginti iš naujo, kai grįšiu į bendrabutį.

– Velnias. Teks sugalvoti naujas lažybas, – tarė jis ir pritraukė artyn mano lėkštę.

Prabėgo likusios dvi savaitės. Išskyrus paskaitas, visą laiką leidau su Trevisu, ir dažniausiai vienu du. Jis vedėsi mane vakarienės, išgerti ir pašokti į klubą, žaisti kėgliais. Du kartus buvo pakviestas susikauti. Jeigu nekvailiodavom, tai juokais galynėdavomės ar, susiraitę ant sofos, susiglaudę ir pasiėmę į vidurį Toto, žiūrėdavom televizorių. Jis demonstratyviai vijo šalin visas merginas, kurios išdrįsdavo bent mirktelėti jo pusėn, ir visi stebėjosi pasikeitusiu Trevisu.

Paskutinį mano vakarą Treviso bute Amerika su Šepliu buvo kažkur paslaptingai dingę, ir Trevisas labai stengėsi suruošti įspūdingą atsisveikinimo vakarienę. Parnešė vyno, išdėliojo servetėles, net tai progai nupirko naujus stalo įrankius. Padėjo lėkštes ant pusryčių baro, savo kėdę perkėlė į kitą pusę, kad sėdėtų priešais mane. Pirmą kartą aiškiai pajutau, tarsi būčiau pakviesta į pasimatymą.

– Tiesiog nuostabu, Trevisai. Tu nesiliauji mane stebinęs, – pagyriau kramsnodama jo paruoštus makaronus su vištiena.

Trevisas šiaip ne taip nusišypsojo, ir aš pamačiau, kad jam sunkiai sekasi palaikyti pokalbį.

– Jeigu būčiau taip pasiruošęs anksčiau, būtum tikėjusis šito iš manęs kiekvieną vakarą.

Šypsena jo veide pranyko ir jis nudūrė akis į stalą.

Stumdžiau makaronus šakute po lėkštę.

– Aš irgi tavęs pasiilgsiu, Trevi.

– Bet vis tiek kartais čia užsuksi, tiesa?

– Aišku, kad užsuksiu. O tu vis ateisi į bendrabutį ir padėsi man ruoštis paskaitoms kaip anksčiau.

– Bet taip jau niekada nebebus, – atsiduso jis. – Tu draugausi su Parkeriu, nebeturėsi man laiko. Patrauksime skirtingais keliais.

– Na, taip smarkiai viskas tikrai nepasikeis.

Trevisas nenoriai nusijuokė.

– Kas galėjo pagalvoti, kai susitikom, kad sėdėsime prie šito stalo? Niekas man nebūtų drįsęs prieš tris mėnesius pasakyti, kad toks liūdnas bus mano atsisveikinimas su mergina.

Man suspaudė širdį.

– Aš nenoriu, kad tu liūdėtum.

– Tada neišeik, – atsakė jis. Jo veidą niaukė tokia neviltis, kad jaučiausi labai kalta, net žodžio negalėjau pratarti.

– Negaliu visąlaik gyventi čia, Trevisai. Tai beprotybė.

– Kas sakė? Pastarosios dvi savaitės buvo nuostabiausios mano gyvenime.

– Man irgi.

– Kodėl tada atrodo, lyg mes daugiau nebesusitiksime?

Neturėjau ką jam atsakyti. Jo žandikauliai įsitempė, bet jis nepyko. Man vis labiau norėjosi prieiti prie jo, todėl atsistojau ir nuėjusi atsisėdau jam ant kelių. Jis į mane nežiūrėjo, todėl apsikabinau jo

kaklą ir prisiglaudžiau skruostu prie veido.

– Veikiai pats suprasi, kokia rakštis aš tau buvau subinėj, ir liausiesi manęs ilgėtis, – sukuždėjau jam į ausį.

Glostydamas man nugarą jis liūdnai atsiduso.

– Pažadi?

Atsilošiau ir pažvelgiau jam į akis. Delnais suėmiau jo veidą. Nykščiu gloščiau jam skruostą. Jo liūdesys gniaužė man kvapą. Užsimerkiau ir pasilenkusi norėjau pabučiuoti į lūpų kamputį, bet jis tuo metu suktelėjo galvą ir aš pataikiau tiesiai į lūpas.

Nors bučinys mane gerokai nustebino, nesiskubinau trauktis.

Trevisas rymojo prigludęs lūpomis prie manųjų, bet toliau nežengė nė žingsnio.

Galiausiai aš atsitraukiau ir pamėginau nuleisti tai juokais.

– Rytoj man sunki diena. Sutvarkysiu virtuvę ir eisiu gulti.

– Aš tau padėsiu, – pasisiūlė jis.

Tylėdami suplovėme ir sušluostėme indus, Toto snūduriavo mums prie kojų. Trevisas iššluostė paskutinę lėkštę, padėjo į spintelę ir tvirtai suėmęs už rankos palydėjo mane koridoriumi į kambarį. Įprastas kelias nuo durų iki jo kambario gerokai prailgo. Abu puikiai žinojom, kad po kelių valandų teks atsisveikinti.

Šįkart jis nė nesistengė apsimesti nežiūrįs, kaip aš rengiuosi jo marškinėliais nakčiai. Nusivilkęs iki apatinių jis palindo po antklode ir laukė, kada atsigulsiu prie jo.

Kai išsitiesiau lovoj, Trevisas išjungė šviesą ir nei klausęs, nei atsiprašęs prisitraukė mane prie savęs. Apkabino ir atsiduso, o aš įsikniaubiau jam į kaklą. Užsimerkiau džiaugdamasi mane užplūdusiu jausmu. Žinojau, kad visą gyvenimą kasdien ilgėsiuosi šios akimirkos, tad stengiausi kuo stipriau ją išgyventi.

Trevisas žiūrėjo pro langą. Ant jo veido krito šešėliai nuo medžių šakų. Jis smarkiai užsimerkė ir man skaudžiai dilgtelėjo širdį. Sunku buvo regėti jo kančią, žinant, kad aš ne tik ją sukėliau, bet ir esu vienintelė, galinti ją pašalinti.

– Trevi, kaip jautiesi? – paklausiau.

Ilgai tylėjęs jis pagaliau atsakė:

– Dar niekada gyvenime nesijaučiau taip puikiai.

Prispaudžiau kaktą prie jo kaklo. Jis dar tvirčiau mane apkabino.

– Kažkokia kvailystė, – tariau. – Juk mes kasdien matysimės.

– Gerai žinai, kad taip nebus.

Mus abu slegiantis liūdesys buvo tiesiog nepakeliamas, ir aš panorau žūtbūt mums abiem padėti. Kilstelėjau galvą, bet truputį suabejoju; tai, ką norėjau padaryti, iš esmės viską pakeis. Maniau, kad intymumas Trevisui tėra viso labo tik malonus laiko leidimas, bet aš užsimerkiau ir pamėginau nuvyti šalin savo baimes. Turėjau ko nors griebtis, kad negulėtume abu kiaurą naktį nesudėję akių, skaičiuodami minutes iki aušros.

Širdis ėmė smarkiai daužytis krūtinėje, kai lūpomis paliečiau jo kaklą ir ėmiau švelniais bučiniais glamonėti odą. Jis pažvelgė į mane nustebęs, paskui jo žvilgsnis sušvelnėjo ir jis suprato, ko aš noriu.

Jis pasilenkė ir nepaprastai švelniai prisiglaudė lūpomis prie manųjų. Nuo jo lūpų padvelkusi

šiluma nuvilnijo mano kūnu iki pat kojų pirštų galiukų. Prisitraukiau jį arčiau savęs. Žengusi pirmą žingsnį, nebenorėjau sustoti.

Pravėriau jo lūpas ir leidau Trevisui liežuviu susirasti kelią prie manojo.

– Noriu tavęs, – sukuždėjau.

Staiga jis stabtelėjo, bučinys sustingo, pamėgino atsiplėšti, bet aš, tvirtai nusprendusi užbaigti tai, ką pradėjau, ėmiau ryžtingiau darbuotis lūpomis. Trevisas pasidavė ir slinko vis žemyn, kol netrukus klūpojo prie manęs ant kelių. Prigludau prie jo neatplėšdama lūpų nuo jo burnos.

Jis sugriebė man už pečių ir sulaikė.

– Pala, – tarė jis žaviai šypsodamasis ir sunkiai alsuodamas. – Nebūtina to daryti, Balandėle. Šis vakaras skirtas ne tam.

Jis bandė tvardytis, bet iš jo akių mačiau, kad ta savitvarda labai trapi.

Palinkau artyn ir jis sulenkė rankas tiek, kad aš lūpomis vėl galėčiau prie jo prisiliesti. Tvirtai apsisprendusi pažvelgiau į jį pro surauktus antakius. Ir ištariau žodžius, dėl kurių nė kiek nesigailėjau.

– Būk geras… neversk manęs maldauti, – sukuždėjau jam į lūpas.

Po šių žodžių jo dvejonės išgaravo kaip dūmas. Jis ėmė bučiuoti mane karštai ir aistringai. Mano pirštai nuslinko jo nugara žemyn ir palindo po apatinių gumele. Nervingai perbraukiau pirštais po surauktu audiniu. Treviso lūpos iš nekantrumo sutrūkčiojo ir aš griuvau aukštielninka ant lovos. Jis užvirto ant manęs. Jo liežuvis vėl surado kelią prie manojo, ir kai aš įsidrąsinusi užkišau rankas po jo trumpikėmis, jis skaudžiai suvaitojo.

Trevisas nutraukė man per galvą marškinėlius, tada viena ranka braukdamas man per šoną sugriebė pirštais kelnaičių kraštą ir nusmaukė žemyn nuo šlaunų. Jo burna vėl prigludo prie mano lūpų, o ranka ėmė glostyti tarp šlaunų. Aš giliai ir trūkčiojamai ėmiau gaudyti orą, kai jo ranka palietė tą vietą, kur dar nė vienas vyras nebuvo manęs lietęs. Su kiekvienu jo rankos krustelėjimu mano keliai linko ir tiesėsi, ir kai aš įsikirtau pirštais jam į nugarą, jis atsigulė ant manęs.

– Balandėle, – sunkiai alsuodamas prabilo jis, – nebūtina to daryti šiąnakt. Lauksiu, kol tu būsi pasirengusi.

Ištiesiau ranką ir atidariau spintelės prie lovos stalčiuką. Pajutusi tarp pirštų plastikinį paketėlį, sukandau dantimis jo kraštą ir praplėšiau. Laisva ranka jis nusimovė trumpikes ir nuspyrė nuo kojų, tarsi negalėdamas pakęsti tarp mūsų įsivėlusio audinio.

Paketėlis sutraškėjo jo rankose, ir po kelių akimirkų pajutau jį tarp savo šlaunų. Užsimerkiau.

– Žiūrėk į mane, Balandėle.

Vos pramerkusi akis pažvelgiau į jį. Trevisas šiltai ir kartu įdėmiai žiūrėjo į mane. Kilstelėjo galvą ir švelniai mane pabučiavo. Paskui jo kūnas įsitempė, ir jis lėtais atsargiais judesiais įėjo į mane. Kai ištraukė, aš iš skausmo sukandau lūpą, o kai vėl įėjo į mane, užsimerkiau, nes nudiegė darsyk. Šlaunimis suspaudžiau jo klubus ir jis vėl mane pabučiavo.

– Žiūrėk į mane, – sušnibždėjo jis.

Kai atsimerkiau, jis vėl stipriai įėjo į mane ir aš garsiai suklikau nuo maloniai deginančio pojūčio. Kai atsipalaidavau, jo judesiai mano kūne pasidarė ritmingesni ir švelnesni. Jaudulys, kurį jaučiau pirma, atlėgo, ir Trevisas stipriai mane apkabino, tarsi niekaip negalėdamas pasisotinti. Stipriai traukiau jį į save, ir nebegalėdamas daugiau tverti jis garsiai suvaitojo.

– Dieve, kaip ilgai tavęs troškau, Ebe. Nieko daugiau nenoriu, tik tavęs, – sunkiai alsuodamas man į veidą prisipažino jis.

Viena ranka suėmė mano šlaunį, kita pasirėmė ant alkūnės ir palinko šalia manęs. Mūsų kūnus išpylė smulkūs prakaito lašeliai, aš išriečiau nugarą, jis slinko lūpomis mano skruostu, sėjo bučiniais kaklą.

– Trevisai, – atsidusau.

Išgirdęs savo vardą, jis prisiglaudė skruostu prie mano veido ir jo judesiai tapo energingesni. Iš krūtinės veržėsi vis duslesni garsai, galiausiai jis paskutinį kartą stumtelėjo į mane, suvaitojo ir suvirpėjęs sukniubo.

Po kelių akimirkų sujudėjo ir ėmė ramiau kvėpuoti.

– Koks nuostabus pirmasis bučinys, – pavargusi, bet patenkinta ištariau aš.

Jis įdėmiai nužvelgė mano veidą ir nusišypsojo.

– Pirmas ir paskutinis bučinys.

Sukrėsta negalėjau jam nieko atsakyti.

Trevisas nuvirto ant pilvo šalia manęs, viena ranka apkabino mano liemenį ir priglaudė kaktą prie skruosto. Aš ilgai glosčiau jo pliką nugarą, kol galiausiai išgirdau lėtą ir ramų alsavimą.

Kelias valandas gulėjau negalėdama užmigti ir klausydamasi Treviso kvėpavimo bei medžių ošimo už lango. Sugrįžę Amerika su Šepliu tyliai įėjo pro duris, girdėjau juos tipenant į savo kambarį ir tyliai kažką murmant tarpusavy.

Daiktus buvau susikrovusi dieną ir dabar net susigūžiau pagalvojusi, koks nemalonus rytas laukia manęs. Anksčiau man atrodė, kad permiegojus su manimi Treviso smalsumas išblės, tačiau dabar pamačiau, kad jis galvoja apie tolimą ateitį. Užsimerkiau prisiminusi jo veido išraišką, kai jis suvokė, kad tai, ką mudu padarėme, buvo ne mūsų draugystės pradžia, o pabaiga. Aš negaliu pasukti ankstesniu keliu, o jeigu prisipažinsiu, jis ims manęs nekęsti.

Išsilaisvinau iš jo rankų, apsirengiau ir pasiėmusi batus nuėjau koridoriumi iki Šeplio kambario. Amerika sėdėjo ant lovos, o Šeplis, atsistojęs prie spintos, vilkosi marškinėlius.

– Viskas gerai, Ebe? – paklausė jis.

– Mare, – pamojau jai pirštu ir pakviečiau išeiti į koridorių.

Ji linktelėjo ir smalsiai nužvelgė mane.

– Kas atsitiko?

– Noriu, kad nuvežtum mane į bendrabutį. Negaliu laukti ryto.

Viena puse lūpų ji supratingai šyptelėjo.

– Tu niekada nemėgai atsisveikinti.

Šeplis su Amerika padėjo man susikrauti į bagažinę lagaminus ir aš visą kelią iki bendrabučio žiūrėjau į gatvę pro automobilio langą. Kai sunešėme paskutinius daiktus, Amerika sugriebė man už rankos ir tarė:

– Dabar jų bute viskas bus absoliučiai kitaip.

– Ačiū, kad parvežei. Po kelių valandų pradės aušti. Tu verčiau važiuok namo.

Amerika išėjo iš mano kambario neatsigręždama. Aš stovėjau ir nervingai kramčiau lūpą žinodama, kad ji baisiai supyks, kai paaiškės, ką padariau.

Nusivelkant marškinėlius audinys sutraškėjo nuo statinės iškrovos. Artėjant žiemai jie traškėdavo vis dažniau. Sutrikusi palindau po šilta antklode, susiriečiau į kamuoliuką ir giliai įkvėpiau pro nosį. Mano kūnas buvo prisigėręs Treviso kvapo.

Lova buvo šalta ir svetima, visiška priešingybė šiltam Treviso guoliui. Visą mėnesį pragyvenau vienam bute su skandalingiausiu ir liūdniausiai pagarsėjusiu Rytų universiteto pasileidėliu, tačiau net ir po daugybės barnių ir naktinių jo siautėjimų su merginomis dabar norėjau grįžti tik tenai.

Telefono skambučiai pasipylė lygiai aštuntą ir nesiliovė visą valandą kas penkias minutes.

– Ebe! Pakelk tą prakeiktą telefoną, – suniurzgė pro miegus Kara.

Paėmiau telefoną ir išjungiau garsą. Išgirdusi smarkų beldimą į duris supratau, kad mano svajonei praleisti dieną lovoje po antklode nebus lemta išsipildyti.

Kara atlapojo duris.

– Kas yra?

Amerika įlėkė į kambarį ir sustojo prie mano lovos.

– Kas čia, po perkūnais, dedasi? – užriko ji.

Jos akys buvo raudonos ir užverktos, ji atlėkė su pižama.

Atsisėdau lovoje.

– Kas yra, Mare?

– Trevisas kaip žemes pardavęs! Su mumis nekalba, nusiaubė visą butą. Sviedė į sieną stereogrotuvą. Šepas nieko negali jam padaryti!

Sulenktu riešu pasitryniau akis, sumirksėjau ir tariau:

– Ką aš žinau.

– Neskiesk! Tuojau pat man pasakyk, kas, po paraliais, dedasi! Ir kuo greičiau, tuo geriau!

Kara pasičiupo dušo krepšelį ir išlėkė iš kambario. Garsiai užtrenkė paskui save duris. Susiraukiau išsigandusi, kad nepasiskųstų bendrabučio pirmininkui ar dar blogiau – dekanatui.

– Tyliau, Amerika. Jergau šventas, – sukuždėjau.

Amerika sugriežė dantimis.

– Ką pridirbai?

Įtariau, kad jis supyks, bet tikrai nenumaniau, kad šitaip niršąs.

– Ne…nežinau, – nurijau seiles.

– Jis skėlė Šepui antausį, kai sužinojo, kad mes tave parvežėm. Ebe! Prašau man pasakyti! – maldavo ji ašarų pilnomis akimis. – Man baisu!

Baimė jos akyse atskleidė tik dalį tiesos.

– Negalėjau ramiai su juo atsisveikinti. Juk žinai, kaip man tai sunku.

– Čia kažkas kita, Ebe. Jis kaip išprotėjęs! Išgirdau jį šaukiant tavo vardą, paskui jis ėmė blaškytis po butą, visur tavęs ieškoti. Įsiveržė į Šepo kambarį, ėmė kvosti, kur tu. Tada puolė tau skambinti. Varė ir varė nesustodamas, – atsiduso. – Jo veidas… Dieve, Ebe, aš dar nebuvau jo tokio mačiusi. Nutraukė nuo lovos patalus, suplėšė paklodes ir išmėtė pro langą pagalves, kumščiu sudaužė veidrodį, suspardė duris… nuvertė nuo vyrių! Nieko baisesnio dar nesu regėjusi!

Užsimerkiau, bandžiau sulaikyti staiga pratrūkusius ašarų upelius.

Amerika atkišo man savo telefoną.

– Privalai jam paskambinti. Turi jam bent pasakyti, kad tau viskas gerai.

– Gerai, paskambinsiu.

Amerika darsyk kyštelėjo man telefoną.

– Skambink tuojau pat.

Paėmiau jos telefoną ir sumaigiau numerį. Galvojau, ką jam pasakyti. Amerika ištraukė man iš rankų telefoną, pati surinko numerį ir vėl įbruko man. Pridėjau telefoną prie ausies ir giliai atsikvėpiau.

– Mare, čia tu? – atsiliepė susirūpinęs Trevisas.

– Čia aš.

Kelias akimirkas ragelyje buvo visiška tyla, paskui jis prabilo:

– Kas tau šiąnakt šovė galvon? Rytą atsibundu, o tavęs nėra… Išėjai nė neatsisveikinusi. Kodėl?

– Atleisk. Aš…

– Atleisti? Aš iš proto dėl tavęs kraustausi! Neatsiliepi į skambučius, išsliūkini kaip šešėlis… Kodėl? O aš maniau, kad mes pagaliau apsisprendėme!

– Man reikia laiko pagalvoti.

– Apie ką? – jis nutilo. – Ar… ar aš tave kaip nors įskaudinau?

– Ne! Nieko panašaus! Aš iš tiesų labai tavęs atsiprašau. Amerika turbūt tau jau sakė. Aš nemoku atsisveikinti.

– Mes turime pasimatyti, – nevilties kupinu balsu tarė jis.

Atsidusau.

– Šiandien turiu daug reikalų, Trevi. Reikia išsikrauti daiktus, o ir skalbinių visas kalnas.

– Tu gailiesi, – balsas suvirpėjo ir jis nutilo.

– Viskas yra ne taip, kaip tau atrodo. Mes esame draugai. Ir tai niekada nesikeis.

– Draugai? Tai kas tada naktį buvo? – paklausė jis pykčio pritvinkusiu balsu.

Užsimerkiau.

– Žinau, ko tau reikia. Bet dabar… to padaryti negaliu.

– Sakai, tau reikia laiko, taip? – jau kiek ramesniu balsu paklausė jis. – Juk galėjai man pasakyti, o ne išlėkti paslapčia.

– Man pasirodė, kad taip bus lengviau.

– Kam lengviau?

– Negalėjau užmigti. Vis galvojau, kaip reikės iš ryto krauti lagaminus į Marės automobilį… aš tiesiog negalėjau kitaip, Trevi.

– Blogai, kad daugiau čia niekada nebeateisi, o dar blogiau, kad aš negaliu išbraukti tavęs iš savo gyvenimo.

Šiaip ne taip nusišypsojau.

– Rytoj pasimatysime. Nenoriu, kad tarp mūsų liktų neaiškumų, supranti? Man tiesiog reikia sutvarkyti keletą reikalų. Ir tiek.

– Gerai, – atsakė jis. – Pakentėsiu.

Išjungiau telefoną, Amerika perliejo mane piktu žvilgsniu.

– Tu su juo mylėjaisi? Ak, tu begėde! Ir nieko man nesakei?

Pabaltakiavau į ją ir atvirtau ant pagalvės.

– Čia ne tavo reikalas, Mare. Viskas taip sušiktai susisuko.

– Ir kas čia tokio sudėtingo? Judu turėtumėte lakioti devintam danguje, o ne laužyti duris ir slapstytis bendrabutyje!

– Aš negaliu būti su juo, – tyliai ištariau, įbedusi akis į lubas.

Ji uždėjo delną man ant rankos ir švelniai tarė:

– Prie Treviso reikia priprasti. Patikėk, suprantu visus tavo nuogąstavimus dėl jo, bet pažvelk, kaip jis dėl tavęs pasikeitė. Pagalvok apie pastarąsias dvi savaites, Ebe. Jis tikrai ne kaip Mikas.

– Aš pati kaip Mikas. Susidėjau su Trevisu ir visa, dėl ko mudvi taip stengėmės – pšt! – spragtelėjau pirštais. – Išlėkė į orą.

– Trevisas šito niekada neleistų.

– Juk ne jam spręsti, tiesa?

– Tu sudaužysi jam širdį, Ebe. Tu sudaužysi žmogui širdį! Jis įsileido į širdį vienintelę merginą, ir tu ketini prikalti jį prie sienos!

Nusisukau negalėdama matyti jos veido, kuriame atsispindėjo toks pat maldavimas kaip ir balse.

– Aš noriu laimingos pabaigos, juk dėl jos mes čia ir atsibeldėm.

– Nereikėjo tau šitaip. Galėjai pasistengti.

– Kol visai liksiu be nieko?

Amerika skėstelėjo aukštyn rankomis, paskui nuleido jas ant kelių.

– Jėzau, Ebe, tik jau nebepradėk, gerai? Mes jau šimtus kartų apie tai esam kalbėjusios.

Suskambo mano telefonas, ir aš pažvelgiau į ekranėlį.

– Parkeris.

Amerika papurtė galvą.

– Mes dar nebaigėme.

– Alio! – atsiliepiau nusisukdama nuo pikto Amerikos žvilgsnio.

– Ebse! Sveika ištrūkusi į laisvę! Koks jausmas? – paklausė jis.

– Nagi… laisvės, – atsakiau jam be jokio džiugesio balse.

– Vakarieniaujam rytoj? Labai tavęs pasiilgau.

– Gerai, – nusišluosčiau nosį į rankovę. – Tada iki rytojaus.

Išjungiau telefoną. Amerika susiraukė.

– Kai grįšiu, jis ims mane klausinėti. Prašys papasakoti, apie ką mudvi kalbėjome. Ir ką aš jam atsakysiu?

– Pasakyk, kad aš savo pažadą tesėsiu. Rytoj tokiu laiku jis manęs nebesiilgės.

Dešimtas skyrius

Bejausmis veidas

Du stalai prieky ir vienas užpakaly. Iš ten, kur sėdėjau, Amerikos su Šepliu beveik nesimatė. Pasilenkusi stebėjau, kaip Trevisas pažiūrėjo į tuščią kėdę, ant kurios paprastai sėdėdavau aš, ir atsisėdo stalo gale. Kvailai jaučiausi slapstydamasi, bet dar nebuvau pasirengusi visą valandą sėdėti prieš jį. Pavalgiusi priėjau prie Treviso. Jis baigė rūkyti cigaretę.

Visą naktį pragulėjau mąstydama, kaip sugrįžti į tą tašką, nuo ko viskas prasidėjo. Jeigu žiūrėčiau į vakarykštį įvykį taip, kaip jis žiūri į intymų suartėjimą, tai mano šansai būtų geresni. Pagal mano planą aš vis tiek turėsiu jo netekti, tad vyliausi, kad jo nepasotinamas vyriškasis *ego* jau kitą dieną bus aprimęs.

– Labas, – tariau.

Jis kreivai šyptelėjo.

– Labas. Tikėjausi, kad ateisi pietų.

– Užkandau kone stačiom. Noriu pasimokyti.

Gūžtelėjau pečiais ir kaip įmanydama stengiausi vaidinti ramią.

– Reikia pagalbos?

– Tai matematika. Man ji sekasi.

– Dėl moralinės paramos galiu palaikyti kompaniją, – nusišypsojo jis ir įsikišo vieną ranką į kišenę. Tvirti žasto raumenys sutrūkčiojo ir aš nejučia itin aiškiai prisiminiau, kaip jie trūkčiojo, kai jis skverbėsi į mane.

– A… ką sakei? – suklusau staiga išsiblaškiusi nuo erotinių minčių, žaibiškai šmėstelėjusių mano galvoje.

– Ar mes būtinai turime apsimesti, kad vakar nieko nenutiko?

– Ne. Kodėl? – nudaviau sutrikusi, ir jis atsiduso, nusivylęs tokiu mano elgesiu.

– Nežinau… Juk aš atėmiau tau nekaltybę, – kimiu, vos girdimu balsu ištarė jis, palinkęs į priekį.

Užverčiau akis ir atkirtau:

– Tikiuosi, čia tau ne pirmas kartas, kai atimi merginai nekaltybę, Trevi.

Bijojau, kad mano abejingas elgesys jo nesupykdytų, bet taip ir atsitiko.

– Jeigu atvirai, tai pirmas.

– Liaukis… Juk prašiau, kad tarp mūsų neliktų jokių nesusipratimų.

Trevisas užtraukė paskutinį cigaretės dūmą ir numetė nuorūką ant žemės.

– Na, per pastarąsias kelias dienas sužinojau vieną dalyką: ne visada gali gauti tai, ko trokšti.

– Labas, Ebse, – pasisveikino Parkeris ir pakštelėjo man į skruostą.

Trevisas nužvelgė Parkerį žudančiu žvilgsniu.

– Atlėksiu paimti apie šešias, gerai?

Linktelėjau.

– Apie šešias.

– Iki greito, – pasakė jis ir nuskubėjo į paskaitą.

Nulydėjau jį akimis, stengdamasi nutolinti nemalonias pastarųjų dešimties sekundžių pasekmes.

– Šįvakar eisi su juo į pasimatymą? – sunkiai tvardydamas pyktį paklausė Trevisas.

Jis tvirtai sukando dantis, ir aš mačiau, kaip po oda trūkčioja žandikaulio raumenys.

– Aš tau sakiau, kad jis nori pakviesti mane vakarienės, kai sugrįšiu į bendrabutį. Vakar jis man paskambino.

– Man regis, po to pokalbio daug kas smarkiai pasikeitė, ne?

– Kodėl?

Jis paėjo kelis žingsnius į šalį. Aš likau stovėti ir iš visų jėgų tramdžiau ašaras, kad nepravirkčiau. Trevisas stabtelėjo, apsisuko, sugrįžo ir pasilenkęs man prie veido tarė:

– Ogi todėl, kad pati sakei, jog nuo šiandien mums nebereikės vienam kito ilgėtis! Žinojai, kad aš išsiaiškinsiu apie tave ir Parkerį, ir pagalvojai, kad aš… kaip? Imsiu tave ir užmiršiu? Ar tu manim nepasitiki, ar aš tau per prastas? Po galais, atsakyk tiesiai! Pasakyk, ką bloga tau padariau, kad tu šitaip su manim elgiesi?

Suėmiau save į rankas ir žvelgdama jam tiesiai į akis tariau:

– Nieko bloga tu man nepadarei. Nuo kada seksas tau tapo toks gyvybiškai svarbus?

– Nuo tada, kai jį patyriau su tavim!

Apsidairiau ir pamačiau, kad į mus žiūri. Studentai ėjo pro mus sulėtinę žingsnį, tarpusavy kuždėdamiesi. Pajutau, kaip ėmė kaisti ausys, išraudo skruostai, o akyse susitvenkė ašaros.

Trevisas užsimerkė, pabandė susitvardyti, paskui prabilo:

– Taip manai? Tau atrodo, kad man tai buvo eilinis kartas?

– Tu juk Trevisas Medoksas.

Baisėdamasis jis palingavo galva ir atkirto:

– Jeigu geriau tavęs nepažinočiau, tai pamanyčiau, kad prikiši man praeitį.

– Nemanau, kad tavo praeitis – tik keturios prabėgusios savaitės.

Jo veidas skausmingai persikreipė ir aš nusijuokiau.

– Pajuokavau! Viskas gerai, Trevisai. Aš nepykstu, tu irgi. Nėra reikalo daryti iš to tragedijos.

Staiga įtampa iš jo veido dingo ir jis giliai iškvėpė pro nosį.

– Nujaučiu, ką tu čia man rezgi, – ūmai jo žvilgsnis apsiblausė, jis susimąstė. – Ką gi, tuomet aš tau įrodysiu, – ir prisimerkęs įdėmiai, lyg stotų į kovą su sunkiu priešininku, pažvelgė man į veidą. – Jeigu manai, kad aš vėl imsiu dulkinti, kas pakliuvo, tai labai klysti. Man nieko nereikia. Nori likti draugais? Gerai, būsime draugai. Tik mudu abu puikiai žinome, kad tai, kas tarp mūsų įvyko, nebuvo tik seksas.

Ir piktas nuėjo šalin. Aš užsimerkiau, išpūčiau orą, kurį laikiau plaučiuose visą tą laiką, kol jis kalbėjo. Trevisas grįžtelėjo į mane, paskui nusisuko ir nuskubėjo į paskaitą. Skruostu man nuriedėjo nesulaikyta ašara ir aš skubiai nusibraukiau ją ranka. Einant į paskaitą nugarą svilino smalsūs mano kurso draugų žvilgsniai.

Parkeris sėdėjo antroje eilėje ir aš įsmukau į suolą šalia jo.

Jo veidą nušvietė plati šypsena.

– Laukiu nesulaukiu šio vakaro.

Atsidususi nusišypsojau jam ir pasistengiau „perjungti mygtukus“ po pokalbio su Trevisu.

– Koks planas?

– Na, aš jau įsikūriau naujajame bute. Norėčiau pavakarieniauti tenai.

– Aš irgi laukiu šio vakaro, – pasakiau jam, stengdamasi tuo įtikinti ir save.

Amerika atsisakė man padėti, o Kara nerodė jokio noro pagelbėti man renkantis suknelę pasimatymui su Parkeriu. Užsivilkusi vieną, greitai vėl nusivilkau ir užsitempiau džinsus. Visą popietę svarsčius, kuo apsirengsiu, mano planas galutinai žlugo ir aš visai nenorėjau puoštis. Turėdama omeny šaltą orą, užsivilkau rudą palaidinukę be rankovių, o ant jos užsimečiau ploną dramblio kaulo spalvos moherio megztuką ir išėjau laukti prie durų. Kai prie bendrabučio laiptų sustojo žvilgantis Parkerio poršė, išlėkiau pro duris ir nubėgau prie jo, kad jam nereikėtų lipti manęs pasitikti.

– Norėjau eiti tavęs atsivesti, – nusiminęs ištarė jis ir atidarė man dureles.

– Išgelbėjau tave nuo nereikalingo darbo, – atšoviau jam segdamasi saugos diržą.

Parkeris atsisėdo prie vairo ir pasilenkęs prie manęs pakštelėjo savo šiltomis putliomis lūpomis man į abu skruostus.

– Dieve, kaip pasiilgau tavo lūpyčių, – pasakė.

Iš jo burnos kvepėjo šaltmėte, nosį kuteno neįtikėtinai malonus losjono kvapas, jo rankos buvo švelnios ir šiltos. Su džinsais ir žaliais marškiniais jis atrodė fantastiškai, bet mane kankino jausmas, kad kažko trūksta. Akivaizdžiai trūko to pirminio džiaugsmingo jaudulio ir aš mintyse pakeiksnojau Trevisą, kad jis atėmė iš manęs tą jausmą.

Vos išspaudžiau šypseną.

– Priimsiu tai kaip komplimentą.

Jo butas buvo toks, kokį ir įsivaizdavau: nepriekaištingai tvarkingas, kiekvienam kampe koks nors itin brangus elektroninis prietaisas, viskas veikiausiai parinkta jo motinos.

– Na? Kaip tau? – paklausė jis nuoširdžiai šypsodamasis lyg vaikas, rodydamas savo naują žaislą.

– Nuostabu, – linktelėjau.

Žaismingumą jo veide pakeitė intymi nuotaika. Prisitraukė mane, apkabino ir ėmė bučiuoti kaklą. Mano kūnas įsitempė kaip styga. Troškau būti bet kur, tik ne šitam kambary.

Suskambo mano telefonas ir aš atsiprašydama jam šyptelėjau.

– Kaip pasimatymas, Balandėle?

Atsukusi Parkeriui nugarą sušnibždėjau į mobilųjį:

– Ko nori, Trevisai?

Norėjau kalbėti piktai, bet, išgirdus jo balsą, mano pyktis išgaravo.

– Rytoj eisiu žaisti kėgliais, man reikia partnerio.

– Kėgliais? Ar negalėjai paskambinti vėliau?

Jaučiausi tikra veidmainė klausinėdama jo, nors pati puikiai žinojau, kad šitaip ieškau dingsties pabėgti nuo Parkerio bučinių.

– O kaip man žinoti, kada jūs ten baigsit? Oi… negražiai pasakiau, – ir jis nutilo, veikiausiai patenkintas savo sąmoju.

– Rytoj tau paskambinsiu ir pasitarsime, gerai?

– Ne, negerai. Sakei, kad nori likti draugais. Ar jau negaliu tavęs kur nors pakviesti?

Užverčiau akis į lubas, o Trevisas atsiduso:

– Nevartyk akių, geriau sakyk, eisi ar ne?

– Iš kur žinai, kad varčiau akis? Gal slapčia mane seki? – paklausiau, dirsteldama į užtrauktas užuolaidas.

– Tu visada vartai akis. Tai taip ar ne? Gaišini savo brangų pasimatymo laiką.

Jis pažįsta mane kaip nuluptą. Baisiai knietėjo paprašyti, kad atvažiuotų manęs pasiimti iš čia. Net šyptelėjau iš tokios užmačios.

– Taip! – stengdamasi nesusijuokti tyliai pasakiau į ragelį. – Eisiu.

– Atvažiuosiu pasiimti septintą.

Atsisukau į Parkerį šypsodamasi kaip Češyro katinas.

– Trevisas? – supratęs paklausė Parkeris.

– Taip, – susiraukiau netikėtai užklupta.

– Jūs vis dar draugai?

– Vis dar draugai, – linktelėjau.

Susėdome prie stalo valgyti į namus užsakyto kinų maisto. Po kiek laiko apsipratau su Parkeriu ir netrukus vėl prisiminiau, koks jis man buvo žavus. Jaučiausi žvaliai, juokavau – smarkus pokytis po vakarykščios. Nors ir kaip stengiausi neigti, kad nuotaika pakilo dėl būsimo susitikimo su Trevisu, man nesisekė savęs apgauti.

Po vakarienės susėdome ant sofos žiūrėti filmo, bet, nespėjus prabėgti pirmiesiems titrams, Parkeris parsivertė mane ant nugaros. Apsidžiaugiau užsimovusi džinsus. Su suknele man būtų buvę gerokai sunkiau jo atsiginti. Jo lūpos lietė man raktikaulį, ranka stabtelėjo prie diržo sagties. Jis ilgai krapštė, kol pagaliau atsegė, bet kai jam tai pavyko, aš išsprūdau iš po jo.

– Gana! Manau, šįvakar tau geriau likti vienam, – tariau jam ir užsisegiau diržą.

– Ką?

– Pirmas žingsnis… antras žingsnis? Tiek to. Jau vėlu. Man metas.

Jis atsisėdo ir sugriebė man už kojų.

– Neišeik, Ebse. Nenoriu, kad pagalvotum, jog tik tam tave čia pasikviečiau.

– O ar ne tam?

– Aišku, ne, – atsakė jis ir pasisodino ant kelių. – Dvi savaites galvojau tik apie tave. Atsiprašau, jei buvau nekantrus.

Jis pabučiavo man į skruostą ir aš prigludau prie jo, ėmiau šypsotis, kai jo kvapas pakuteno man kaklą. Atsisukau ir prigludau lūpomis prie jo burnos. Iš visų jėgų stengiausi ką nors pajusti – ir nieko. Atsitraukusi atsidusau.

Parkeris suraukė kaktą.

– Aš gi tavęs atsiprašiau.

– Jau vėlu.

Parkeris parvežė mane į bendrabutį ir atsisveikindamas pabučiavo, paskui spustelėjo man ranką.
– Pabandom dar kartą? Rytoj Biasečio restorane?
Suraukiau lūpas. Paskui tariau:
– Rytoj vakare einu su Trevisu žaisti kėgliais.
– Tada trečiadienį.
– Galim trečiadienį, – atsakiau ir santūriai šyptelėjau.
Parkeris pasimuistė. Rengėsi kažką man pasakyti.
– Ebe, po poros savaičių studentų klube bus porų vakarėlis…
Aš net susigūžiau pagalvojusi, koks nemalonus pokalbis neišvengiamai mūsų laukia.
– Kas yra? – paklausė jis nervingai juokdamasis.
– Negaliu eiti su tavim, – atsakiau ir išlipau iš automobilio.
Jis irgi išlipo ir pasivijo mane prie bendrabučio durų.
– Turi kokių planų?
Susigūžiau.
– Trevisas jau mane pakvietė.
– Kur tave Trevisas pakvietė?
– Į porų vakarėlį, – mažumėlę suirzusi paaiškinau.
Parkeris nukaito kaip žarija ir ėmė mindžikuoti nuo kojos ant kojos.
– Eisi į porų vakarėlį su Trevisu? Jis į tokius vakarėlius nevaikšto. Be to, jūs tik draugai. Nėra prasmės tau su juo ten eiti.
– Jeigu neisiu, tai ir Amerika su Šepliu neis.
Parkeris kiek nusiramino.
– Tada tu eik su manim, – pasakė jis ir sunėrė vienos rankos pirštus su manaisiais.
Jo pasiūlymas mane prajuokino.
– Negaliu atsakyti Trevisui ir eiti su tavim.
– Nematau čia nieko bloga, – gūžtelėjo pečiais. – Tu palaikysi draugiją Amerikai ir Trevisui nereikės ten trenktis. Jis jau seniai visiems aiškina, kad porų vakarėliai turi būti panaikinti. Anot jo, vakarėliai suteikia merginoms teisę paskui iš mūsų reikalauti draugystės.
– Čia aš nenorėjau eiti, jis mane prikalbino.
– Dabar turėsi pasiteisinimą, – truktelėjo pečiais. Jis buvo aklai įsitikinęs, kad aš imsiu ir apsigalvosiu.
– Aš apskritai nenorėjau eiti.
Parkeriui trūko kantrybė.
– Imam ir išsiaiškinam. Tu nenori eiti į porų vakarėlį. Trevisas nori, todėl pakvietė tave, tu nenori atsakyti jam ir eiti su manim, nes apskritai iš pradžių nenorėjai eiti į vakarėlį?
Man sunku buvo pakelti į jį akis.
– Atleisk, Parkeri, aš negaliu su juo taip.
– Ar bent supranti, kas yra porų vakarėlis? Į juos merginos eina su savo vaikinais.
Jo tonas išsklaidė kad ir menką, bet dar rusenusį mano norą jį atjausti.
– Matai, aš neturiu vaikino, tad man ten geriau apskritai neiti.

– Tikėjausi pabandyti iš naujo. Maniau, tarp mūsų šis tas yra likę.

– Aš irgi taip maniau.

– Ko tu iš manęs tikiesi? Kad aš sėdėsiu vienas namie, kol tu linksminsiesi mano studentų draugijos surengtame porų vakarėly su kažkuo kitu? Gal man pasikviesti kitą merginą?

– Elkis kaip išmanai, – atšoviau jam suirzusi, kad man grasina.

Parkeris pakėlė akis ir palingavo galva.

– Aš nenoriu kviesti kitos merginos.

– O aš nenoriu, kad nenueitum į savo rengiamą vakarėlį. Susitiksime tenai.

– Tu tikrai leidi man pasikviesti kitą? O tu pati eisi su Trevisu. Tau neatrodo visa tai absurdiška?

Sukryžiavau ant krūtinės rankas pasirengusi kautis iki galo.

– Aš jam pažadėjau, kai mes dar nė nebuvom pradėję susitikinėti, Parkeri. Negaliu jo nuvilti.

– Ar negali, ar nenori?

– Koks skirtumas? Gaila, kad tu manęs nesupranti.

Pravėriau bendrabučio duris, Parkeris uždėjo ranką ant manosios.

– Gerai, – atsiduso jis nusileisdamas. – Prie šito klausimo mums dar teks grįžti. Trevisas – tavo geriausias draugas; šitą aš suprantu. Tik nenoriu, kad tai kaip nors pakenktų mūsų draugystei, aišku?

– Aišku, – atsakiau ir linktelėjau.

Jis atidarė man duris ir mostelėjo ranka eiti į vidų. Atsisveikindamas pabučiavo į skruostą ir tarė:

– Susitinkam trečiadienį šeštą?

– Šeštą, – pamojau jam ir užbėgau laiptais.

Sukdama iš už kampo susitikau iš dušo išeinančią Ameriką. Mane pažinusi ji visa net nušvito.

– Labas, brangute! Kaip sekėsi?

– Normaliai, – gan vangiai atsakiau jai.

– O-o.

– Tik nieko nesakyk Trevisui, gerai?

Amerika truputį įsižeidė.

– Gerai. Tai kas atsitiko?

– Parkeris pakvietė mane į porų vakarėlį.

Amerika tvirčiau susisiautė rankšluosčiu.

– Tu juk neketini nuspirti Trevio, tiesa?

– Ne. O Parkeris dėl to siunta.

– Suprantama, – atsakė ji linksėdama galva. – Labai gaila.

Amerika subraukė šlapius ilgus plaukus ant vieno peties, per krūtinę nuo jų galiukų nuriedėjo keli vandens lašai. Amerika – tikras prieštaravimų kratinys. Įstojo į Rytų universitetą dėl to, kad abi kartu galėtume ištrūkti iš namų; ji man buvo visur mane sekiojanti sąžinė, pasirengusi sugriebti už rankos kiekvienąkart, jei pastebės, kad jau bandau kelti sparnus ir išklysti iš doros kelio. Tačiau ji elgėsi visiškai priešingai: anksčiau mudvi buvom kalbėjusios, kad man nedera susidėti su Trevisu, o dabar ji tapo perdėm aistringa jo gerbėja.

Atsirėmusi į sieną paklausiau:

– Ar labai supyktum, jeigu aš apskritai ten neičiau?

– Ne. Aš tiesiog neįsivaizduojamai ir nepataisomai pasiusčiau. Čia kvepia dviejų kačių pjautynėmis, Ebe.

– Tuomet teks eiti, – nusileidau. Įkišau į duris raktą. Suskambo mano mobilusis ir ekranėlyje nušvito juokingai besimaivančio Treviso veidas.

– Klausau.

– Jau namie?

– Taip. Parvežė prieš penkias minutes.

– Būsiu pas tave irgi po penkių.

– Trevisai, palauk! – sušukau, bet jis jau buvo išjungęs telefoną.

Amerika nusijuokė.

– Grįžai nusiminusi po pasimatymo su Parkeriu ir visa nušvitai, kai Trevisas tau paskambino. Ar tau tikrai netrūksta vieno šulo?

– Nieko aš nenušvitau, – bandžiau gintis. – Jis lekia čia. Gal gali palaukti jo prie durų ir pasakyti, kad aš nuėjau miegoti?

– Nušvitai nušvitai. O šiaip – eik ir pati jam pasakyk.

– Na jau, Mare. Eisiu jam pasakyti, kad atsiguliau miegoti? Labai logiška.

Amerika nusisuko nuo manęs ir nuėjo į savo kambarį. Skėstelėjusi aukštyn rankas sušukau jai pavymui:

– Mare! Labai prašau!

– Gero vakaro, Ebe, – šyptelėjo ji ir pradingo už durų.

Nusileidau laiptais ir prie bendrabučio durų pamačiau Trevisą ant savo motociklo. Jis vilkėjo vienais baltais medvilniniais marškinėliais su kažkokiu juodu piešiniu ant krūtinės. Ant plikų rankų margavo tatuiruotės.

– Tau nešalta? – paklausiau apsisiausdama striukę.

– Gražiai atrodai. Smagiai praleidai laiką?

– Aa… taip. Ačiū, – atsakiau išsiblaškiusi. – Ką čia veiki?

Trevisas suktelėjo rankeną ir variklis užgeso.

– Išlėkiau pasivažinėti, galvą pravėdinti. Noriu ir tave pakviesti.

– Kad šalta, Trevi.

– Gal nubėgt paprašyti Šeplio mašinos?

– Rytoj žaisim kėgliais. Ar negali palaukti iki rytdienos?

– Anksčiau mačiau tave nuo ryto iki vakaro, o dabar džiaugiuosi proga matyti tave nors dešimt minučių.

Nusišypsojau ir pakraipiau į šonus galvą.

– Prabėgo tik dvi dienos, Trevi.

– Pasiilgau. Sėsk neplepėjus ir lekiam.

Negalėjau priešintis. Aš irgi buvau jo pasiilgusi. Ir taip, kad net negalėjau jam prisipažinti. Užsisegiau striukės užtrauktuką ir atsisėdusi pirštais įsitvėriau į jo džinsų kilpas. Jis suėmė mane už riešų, priglaudė prie krūtinės, paskui uždėjo vieną ranką ant kitos. Įsitikinęs, kad laikau jį tvirtai apkabinusi, užvedė motociklą ir išvažiavo į kelią.

Priglaudžiau skruostą jam prie nugaros ir užsimerkiau. Giliai traukiau į save jo kūno kvapą. Man jis priminė jo butą, jo patalus ir kaip jis vaikščiodavo po kambarį apsisiautęs klubus rankšluosčiu. Pro šalį skriejantys namai mirgėjo akyse, bet man visai nerūpėjo, kokiu greičiu jis lekia ir kad žvarbus vėjas žnaibo man odą. Man net nerūpėjo sužinoti, kur lekiam ar kur esam. Visas mano dėmesys buvo sutelktas čia: į mudviejų susiglaudusius kūnus. Mūsų neribojo nei galutinis kelio tikslas, nei laikas, mes važinėjome gatvėmis ilgai, kol jose nieko nebeliko, tik mudu.

Trevisas atvažiavo į degalinę ir sustojo.

– Ko nors norėsi? – paklausė.

Papurčiau galvą ir nulipusi nuo motociklo ėmiau mankštinti kojas. Jis stovėjo, žiūrėjo, kaip aš pirštais bandau šukuoti vėjo sutaršytus plaukus, ir šypsojosi.

– Liaukis. Ir taip velniškai graži.

– Nelygink manęs su devinto dešimtmečio roko žvaigžde, – atšoviau.

Jis nusijuokė, tada nusižiovavo ir nuvaikė įkyriai aplink zujantį naktinį vabzdį. Klaktelėjo degalų žarnos snapelis, jo garsas nakties tyloje nuaidėjo garsiau nei dieną. Atrodė, šioje žemėje mes likome gyvi tik vieni du.

Išsitraukiau mobilųjį pažiūrėti, kiek valandų.

– O Dieve, Trevisai. Jau trečia nakties.

– Nori grįžti? – paklausė jis. Veidas apniuko iš nusivylimo.

Suraukiau lūpas.

– Reikėtų.

– Šįvakar vis tiek eisime žaisti kėgliais, tiesa?

– Juk sakiau, kad eisiu.

– O po poros savaičių eisi su manim į *Sig Tau* porų vakarėlį, tiesa?

– Nori pasakyti, kad aš nesilaikau duoto žodžio? Mane tai truputį žeidžia.

Trevisas ištraukė iš bakelio antgalį ir pakabino ant kolonėlės.

– Aš jau nebežinau, ko iš tavęs laukti.

Jis apžergė motociklą ir padėjo man užsėsti. Įsitvėriau į džinsų kilpas, paskui apsigalvojau ir apkabinau jį per liemenį.

Jis atsiduso ir kilstelėjo motociklą priekiniu ratu aukštyn. Nenorėjo pajudėti iš vietos. Suspaudė pirštais rankenas taip, kad net krumpliai pabalo. Atsikvėpė, norėjo kažką pasakyti, bet tik pakraipė galvą.

– Žinai, tu man labai brangus, – pasakiau aš ir apkabinusi stipriai suspaudžiau.

– Aš nesuprantu tavęs, Balandėle. Maniausi gerai pažįstąs moteris, bet tu tokia nenuspėjama, kad aš kartais visai pametu galvą.

– Tavęs aš irgi nesuprantu. Esi Rytų universiteto studenčių numylėtinis, o aš negaliu pasidžiaugti visais pirmakursiams siūlomais malonumais, – paerzinau.

– Na, man tai irgi naujiena. Man dar niekada nėra tekę miegoti su mergina, o paskui likti vienam, jai tyliai išėjus, – atsakė jis kalbėdamas per petį.

– Viskas buvo ne taip, Trevisai, – pamelavau susigėdusi, kad nieko nežinodamas jis atspėjo mano ketinimus.

Pakraipęs galvą užvedė motociklą ir išvažiavo į gatvę. Važiavo visai jam nebūdingai lėtai, sustodamas prie kiekvienos geltonos šviesoforo šviesos, pasirinkdamas ilgiausią maršrutą į bendrabutį.

Sustojus prie bendrabučio laiptų, mane apėmė toks pat liūdesys kaip ir tą vakarą, kai turėjau išeiti iš jo buto. Kvaila taip pasiduoti jausmams, bet kaskart sugalvojusi jį atstumti išsigąsdavau, kad iš tiesų tai gali pavykti.

Trevisas palydėjo mane iki durų. Vengdama jo žvilgsnio išsitraukiau raktus, sukiojau juos tarp pirštų. Staiga jo ranka pakilo, suėmė man už smakro ir ėmė nykščiu glostyti lūpas.

– Ar jis tave bučiavo? – paklausė.

Atšlijau nuo jo. Net pati nustebau, kad jo prisilietimas prie lūpų lyg ugnis nudilgė visą kūną – nuo burnos iki pat kojų pirštų galiukų.

– Tu išties moki sugadinti tokį nuostabų vakarą, tiesa?

– Tau atrodo, kad jis buvo nuostabus? Ar tai reiškia, kad tau buvo gera?

– Su tavim man visada gera.

Jis nudelbė akis į žemę ir suraukęs antakius pakartojo klausimą:

– Ar jis tave bučiavo?

– Taip, – atsakiau suirzusi.

Jis kietai užmerkė akis.

– Daugiau nieko?

– Ne tavo reikalas! – sušukau ir atidariau duris.

Trevisas užtrenkė jas ir užkirto man kelią. Atsiprašančiu balsu tarė:

– Man rūpi žinoti.

– Nieko tau nerūpi! Pasitrauk, Trevisai!

– Balandėle…

– Manai, kad praradusi nekaltybę imsiu duotis su kiekvienu pasitaikiusiu? Labai ačiū – atšoviau jam ir pastūmiau į šalį.

– Po galais, argi aš taip sakiau? Ar negalima paklausti, kad širdyje būtų ramiau?

– Kodėl tau būtų ramiau, jeigu žinotum, miegojau aš su Parkeriu ar ne?

– Kaip tu nesupranti? Visiems aišku, tik tau vienai ne! – sušuko jis.

– Tada aš turbūt visiška idiotė. Tau šįvakar pasisekė, Trevi, – pasakiau ir ištiesiau ranką į duris.

Jis suėmė man už pečių.

– Tai, ką aš tau jaučiu… yra beprotiška.

– Teisingai pasakei – beprotiška, – atšoviau jam ir pamėginau nusimesti jo rankas.

– Visą laiką, kol važinėjomės, dėliojau mintyse žodžius, tad dabar būk gera, išklausyk, – paprašė jis.

– Trevisai…

– Suprantu, kad mes susivėlėm. Esu impulsyvus ir karštakošis. O tu kaip niekas kitas mane perpranti. Vieną akimirką tu manęs nekenti, o kitą jau aš tau reikalingas. Aš niekada nesielgiu taip, kaip reikia, ir aš nesu tavęs vertas… bet aš beprotiškai tave myliu, Ebe. Niekada dar nieko savo gyvenime nesu taip karštai mylėjęs. Kai tu su manim, man nereikia nei alkoholio, nei pinigų, nei

kautis, nei vienos nakties nuotykių… man reikia tik tavęs. Aš galvoju tik apie tave. Sapnuoju tave naktimis. Tu esi viskas, ko trokšta mano širdis.

Mano noras suvaidinti abejingą gėdingai žlugo. Negalėjau apsimesti nepaveikiama, kai jis išliejo man visą savo širdį. Susipažinę mes kažkaip iš esmės pasikeitėme. Kad ir kas tai būtų, mes vienas be kito nebegalėjome gyventi. Pati nežinau, kodėl tapau jam išimtimi, o jis, kad ir kaip nenorėjau to pripažinti, – manąja.

Trevisas suėmė delnais mano veidą ir žvelgdamas man į akis paklausė:

– Ar tu su juo miegojai?

Karštos ašaros pasipylė man iš akių. Pakračiau galvą, atsakydama „ne“. Jis įsisiurbė man į lūpas ir kitą akimirką jo liežuvis nedvejodamas įsiskverbė į mano burną. Nesuvaldydama jausmų, sugriebiau jį abiem rankomis už marškinėlių ir prisitraukiau. Giliu žemu balsu jis kažką suniurzgė ir taip tvirtai mane apkabinęs prispaudė prie savęs, kad aš vos begalėjau kvėpuoti.

Paskui uždusęs atsitraukė ir tarė:

– Skambink Parkeriui. Pasakyk, kad nenori daugiau su juo susitikinėti. Pasakyk, kad lieki su manim.

Užsimerkiau ir nenoriai ištariau:

– Aš negaliu likti su tavim, Trevisai.

– Kodėl gi ne? – nustebo jis ir paleido mane iš rankų.

Pakraipiau galvą būgštaudama sulaukti jo reakcijos, jei pasakysiu tiesą.

Trevisas karčiai nusijuokė.

– Neįtikėtina. Kai aš noriu merginos, ji nuo manęs bėga.

Nurijusi seiles supratau, kad teks jam atskleisti daugiau tiesos, nei noriu.

– Mudvi su Amerika važiavome čia turėdamos tikslą tam tikra prasme pakeisti mano gyvenimą. Ar bent jau neleisti jam tekėti ankstesniąja vaga. Be muštynių, azartinių lošimų, gėrimo… Visa tai aš palikau tenai. Kai aš su tavim… vėl viskas lyg ant lėkštutės. Šimtus kilometrų važiavau ne tam, kad vėl pulčiau į tą pačią balą.

Jis kilstelėjo mano smakrą, atsuko veidą į save.

– Suprantu, kad esi verta geresnio už mane. Manai, aš šito nematau? Tačiau jeigu pasauly yra man skirta moteris, tai ta moteris esi tu. Padarysiu viską, ką tik liepsi, Balandėle. Girdi? Aš pasirengęs viskam.

Nusisukau nuo jo susigėdusi, kad neišdrįsau pasakyti visos tiesos. Kaip tik aš buvau jam per prasta. Tai aš esu ta, kuri gali viską sugadinti, sugriauti jam gyvenimą. Vieną gražią dieną jis ims manęs nekęsti, ir aš negalėsiu pažvelgti jam į akis, kai jis pagaliau tą supras.

Trevisas ir toliau laikė prispaudęs duris ranka.

– Kai tik baigsiu universitetą, iš karto mesiu kautynes. Neimsiu daugiau alkoholio nė lašo. Sukursiu tau laimingiausią gyvenimą, Balandėle. Jeigu tu manim tikėsi, aš viską dėl tavęs padarysiu.

– Nenoriu, kad dėl manęs pasikeistum.

– Tada sakyk, ko nori. Tik tark žodį, ir aš viską padarysiu, – maldavo jis.

Bet kokios mintys likti su Parkeriu buvo seniai išgaravusios, ir aš supratau – dėl mano jausmų Trevisui. Susimąsčiau, kokiu keliu nuo šios akimirkos galėtų pasukti mano gyvenimas: pasitikėti

Treviso duotu žodžiu ir pulti į nežinią ar atstumti jį žinant, ko galiu iš savęs tikėtis, gyvendama be jo. Ir viena, ir kita mane baugino.

– Ar gali man duoti telefoną? – paprašiau.

Trevisas susiraukė ir sutrikęs tarė:

– Žinoma.

Ištraukęs iš kišenės mobilųjį, padavė man.

Sumaigiau numerį ir užsimerkusi laukiau, kada atsilieps.

– Trevisai? Kokio velnio man skambini? Ar žinai, kuri dabar valanda?

Atsiliepė Parkeris. Jis kalbėjo kimiu, trūkčiojančiu balsu ir man suspurdėjo krūtinėje širdis. Nebuvau pagalvojusi, kad jis nesupras, jog aš galiu skambinti iš Treviso telefono.

Nesuprantu kaip, bet virpančiomis lūpomis vargais negalais ištariau:

– Dovanok, kad skambinu taip vėlai, tiesiog negalėjau ilgiau laukti. Aš… aš negalėsiu trečiadienį eiti su tavim vakarieniauti.

– Dar tik keturios ryto, Ebe. Kas atsitiko?

– Jeigu atvirai, tai mums geriau nebesusitikinėti.

– Ebse…

– Aš… pagaliau supratau ir esu tikra, kad myliu Trevisą, – išrėžiau ir laukiau jo atsakymo.

Po kelių sekundžių mirtinos tylos jis numetė ragelį.

Nepakeldama akių nuo žemės, padaviau Trevisui telefoną ir nedrąsiai dirstelėjau į jo veidą. Jo veidas buvo sutrikęs, atsirado nuostaba ir susižavėjimas.

– Numetė ragelį, – kreivai šyptelėjau.

Jis įdėmiai pažvelgė man į veidą, akyse pamačiau kupiną vilties žvilgsnį.

– Tu mane myli?

– Tatuiruotės kaltos, – gūžtelėjau pečiais.

Jo veidą nušvietė plati nuoširdi šypsena. Skruoste atsirado duobutė.

– Sugrįžk pas mane, – paprašė jis ir suspaudė glėbyje.

Kilstelėjau iš nuostabos antakius.

– Kalbėjai taip tam, kad įsiviliotum mane į lovą? Turbūt padariau neblogą įspūdį.

– Dabar aš svajoju visą naktį laikyti tave savo glėbyje.

– Važiuojam, – pasakiau.

Nors greitis buvo kosminis, o maršrutas – trumpiausias, kelias į jo butą prailgo iki begalybės. Kai pagaliau atvažiavom, Trevisas užnešė mane laiptais į namus. Aš krykščiau įsisiurbusi jam į lūpas, kol jis atrakino duris. Pastatęs mane ant žemės ir uždaręs mums už nugarų duris, giliai su palengvėjimu atsiduso.

– Mano namai nebe tie, kai tu išėjai, – ir pabučiavo man į lūpas.

Vizgindamas savo trumpą uodegytę koridoriumi atbėgo Toto ir ėmė šokinėti man apie kojas. Pakėlusi nuo grindų, meiliai jį pakalbinau.

Sugirgždėjo Šeplio lova ir pasigirdo jo basų kojų šlepsėjimas. Atidaręs duris ir markstydamasis nuo šviesos jis suriko:

– Gana, Trevi. Užteks šitų nesąmonių! Tu myli E… – staiga jo žvilgsnis sustingo ir jis susigriebė

leptelėjęs per daug.
– …bę. Labas, Ebe.
– Sveikas, Šepai, – atsakiau jam ir paleidau ant grindų Toto.
Trevisas nusitempė mane pro amo netekusį pusbrolį ir įėjęs į savo kambarį koja užtrenkė duris. Nedelsdamas nė sekundės čiupo mane į glėbį ir ėmė bučiuoti, tarsi būtume tai darę milijonus kartų. Nutraukiau jam per galvą marškinėlius, jis nuvilko man striukę. Trumpam atsiplėšiau nuo jo, kad nusivilkčiau megztuką ir palaidinę, ir vėl kritau jam į glėbį. Mes nurengėme vienas kitą, ir po kelių sekundžių jis paguldė mane ant lovos. Ištiesiau ranką, atidariau stalčiuką ir ėmiau ieškoti traškančių paketėlių.
– Velnias, – sunkiai alsuodamas ir kiek nusivylęs nusikeikė jis. – Išmečiau.
– Ką? Visus? – nustebau.
– Pagalvojau, kad tu nenori… Jeigu tavęs nebus, tai man jų daugiau nebeprireiks.
– Nejuokauk! – sušukau ir atvirtau aukštielninka.
Jis atsirėmė kakta man į krūtinę.
– Šito negalėjau numatyti.
Nusišypsojau ir pabučiavau jį.
– O be jų tu niekada nesimyli?
Papurtė galvą.
– Niekada.
Apsidairiau po kambarį. Susimąsčiau. Jis ėmė juoktis iš mano susikaupimo.
– Ką čia darai?
– Pala, aš skaičiuoju.
Trevisas žiūrėjo į mane, paskui pasilenkė ir pabučiavo į kaklą.
– Tu man trukdai susikaupti, kai šitaip buč… – atsidusau. – Dvidešimt penkta ir dar dvi dienos… – atsidūsėjau.
Trevisas prunkštelėjo.
– Ką čia mali?
– Viskas gerai, – pasakiau jam ir palindau tiesiai po juo.
Trevisas priglaudė krūtinę prie manosios ir švelniai pabučiavo.
– Tikrai? – paklausė.
Rankomis paglosčiau jam pečius, nuslinkau delnais žemiau, ant nugaros ir prisitraukiau jį prie savęs. Jis užsimerkė ir kimiai, pratisai suvaitojo.
– Dieve tu mano, Ebe, – dusliai ištarė ir įsiskverbė į mane. Iš krūtinės išsiveržė dar viena kimi aimana. – Dievas mato, kokia tu nuostabi.
– Ar dabar kitaip?
Jis pažvelgė man į akis.
– Su tavim visada kitaip, bet dabar… – jis giliai įkvėpė, kūnas įsitempė, akys trumpam užsimerkė. – Aš niekada nebebūsiu toks, koks buvau iki šiolei.
Jis bučiniais nusėjo man kaklą, o kai lūpomis palietė manąsias, mano pirštai susmigo į jo pečių raumenis ir aš apsvaigau nuo jo artumo.

Trevisas iškėlė mano rankas virš galvos ir mūsų pirštai susipynė. Kaskart stumdamas jis tvirtai spustelėdavo. Jo judesiai darėsi greitesni, mano nagai susmigo jam į rankas, viduje viskas neįtikėtinai įsitempė.

Suklikau, sukandau lūpą ir kietai užsimerkiau.

– Ebe… – sukuždėjo jis susilaikydamas. – Man reikia… aš turiu…

– Nesustok, – maldavau.

Jis vėl stumtelėjo į mane ir taip garsiai suvaitojo, kad aš uždengiau ranka jam burną. Kelis kartus sunkiai atsidūsėjęs jis pažvelgė man į akis ir vėl visą išbučiavo. Suėmė delnais mano veidą ir vėl bučiavo, bučiavo, tik lėčiau ir gerokai švelniau. Lūpomis lietė mano lūpas, skruostus, kaktą, nosį. Paskui ir vėl grįžo prie lūpų.

Šypsodamasi ir apsunkusi nuo meilės atsidusau. Trevisas prisitraukė mane prie savęs, apkamšė abu antklodėmis. Padėjau galvą jam ant krūtinės, jis darkart pabučiavo man į kaktą ir tvirtai sunėrė pirštus man ant nugaros.

– Tik nepabėk šįkart, gerai? Noriu ir rytą šitaip atsibusti.

Pabučiavau jam į krūtinę, jausdamasi kalta, kad jis turi manęs prašyti.

– Aš niekur iš čia neisiu.

Vienuoliktas skyrius

Pavydas

Atsibudau tysodama ant pilvo, nuoga, susisupusi į treviso Medokso paklodes. Gulėjau užsimerkusi ir jaučiau, kaip jo pirštai glosto man ranką ir nugarą.

Patenkintas jis giliai atsiduso ir tyliu balsu tarė:

– Myliu tave, Ebe. Prisiekiu, padarysiu tave laimingą.

Lova sugirgždėjo, jis pasilenkė ir lėtais, trumpais bučiniais ėmė bučiuoti man nugarą. Gulėjau ir nejudėjau, o palietęs burna mano švelnią odą po ausimi, jis atsikėlė ir išėjo iš kambario. Neskubėdamas nušlepsėjo koridoriumi ir netrukus pasigirdo iš dušo žliaugiančio vandens garsas.

Atsimerkiau, atsisėdau lovoje ir pasirąžiau. Skaudėjo visus raumenis, net ir tuos, kurių net nežinojau esant. Apsigaubusi paklode pažvelgiau pro langą. Lauke, sukdamiesi ratu, ant žemės krito geltoni ir raudoni medžių lapai.

Kažkur ant grindų suvibravo jo mobilusis telefonas. Paieškojusi ant žemės sumestų drabužių krūvoje suradau jo džinsus ir ištraukiau iš kišenės telefoną. Ekranėlyje švietė numeris be vardo.

– Alio.

– Ar…a… ar Trevisas yra? – paklausė moteriškas balsas.

– Jis duše. Gal ką perduoti?

– Aišku, kur daugiau. Pasakyk, kad skambino Megan, gerai?

Į kambarį grįžo Trevisas, ant dar drėgno juosmens užsijuosęs rankšluostį. Šypsodamasi padaviau jam telefoną.

– Čia tau, – pasakiau.

Paimdamas telefoną pabučiavo mane ir nepažvelgęs į ekraną atsiliepė:

– Klausau. Tai mano mergina. Ko tau reikia, Megan? – kurį laiką klausėsi, paskui nusišypsojo. – Na, ką čia ir pasakysi, Balandėlė išties nuostabi.

Po ilgokos pauzės užvertė aukštyn akis. Galėjau tik įsivaizduoti, ką ji suokė jam į ausį.

– Nebūk višta, Megan. Žinai, geriau man daugiau nebeskambink… Na, tokia jau ta meilė, – pasakė jis ir šiltai pažvelgė į mane. – Taip, su Ebe. Rimtai tavęs prašau, Megan. Daugiau man nebeskambink… Viso.

Numetęs ant lovos telefoną prisėdo prie manęs.

– Supyko. Ar tau nieko neprikalbėjo?

– Ne. Tik klausė tavęs.

– Iš savo telefono ištryniau keletą adresatų, bet jos vis tiek nesiliauja man skambinusios. Jeigu pačios nesusipras, teks parodyt joms vietą.

Jis klausiamai pažvelgė į mane ir aš nesusilaikiau, nusišypsojau. Tokio jo dar nebuvau mačiusi.

– Aš tavim tikiu.
Trevisas prigludo lūpomis prie manųjų.
– Nesupykčiau, jei paprašytum patvirtinti tai darbais.
– Man reikia į dušą. Pramiegojau pirmą paskaitą.
– Matai? Jau matosi mano įtaka.
Atsistojau. Jis timptelėjo man už paklodės ir tarė:
– Megan minėjo, kad šį savaitgalį „Raudonųjų durų“ klube bus Helovino vakarėlis. Pernai buvau ten su ja. Labai patiko.
– Neabejoju, – atsakiau kilsteldama vieną antakį.
– Noriu pasakyti, kad ten susirenka daug žmonių. Rengiami pulo turnyrai, duoda pigaus alaus. Nori nueiti?
– Aš nelabai… Aš nemėgstu kaukių. Man tai niekada nepatiko.
– Man irgi, bet vis tiek einu, be kaukės, – gūžtelėjo jis pečiais.
– Ar šįvakar eisim žaisti kėgliais? – paklausiau manydama, kad tas kvietimas buvo tik pretekstas išvilioti mane pabūti dviese.
– Taip, žinoma! Aš tau parodysiu, ką moku!
Gudriai prisimerkusi atšoviau jam:
– Na jau ne. Nepavyks. Aš turiu antgamtinių galių.
Trevisas nusijuokė.
– Ir kokios jos? Nepadorūs keiksmai?
Pasilenkiau, pabučiavau jam į kaklą, paskui liežuviu pakutenau paausį ir pakštelėjau į ausies spenelį. Jis sustingo.
– Viliojimas, – sukuždėjau į ausį.
Trevisas sugriebė man už rankų ir parsivertė ant lovos.
– Teks praleisti dar vieną paskaitą.

Pagaliau pavyko prikalbinti trevisą išeiti iš namų, kad suspėtume nors į istorijos paskaitą, tad bėgte nubėgom į auditoriją ir vos spėjom susėsti į vietas, nes profesorius Čeinis buvo bepradedąs paskaitą. Trevisas nusuko savo raudonos beisbolo kepuraitės snapelį ant pakaušio ir visų studentų akivaizdoje pabučiavo man į lūpas.
Per pietų pertrauką jis paėmė man už rankos ir sunėrę pirštus abu nuėjome į valgyklą. Atrodo, jis labai didžiavosi galėdamas laikyti mano ranką savojoj ir pranešti visam pasauliui, kad pagaliau mes rimtai draugaujam. Tą pastebėjęs Finčas dėbtelėjo į mūsų rankas, paskui į mane ir kreivai šyptelėjo. Ne jis vienas tą pamatė. Nuoširdžiai rodoma mūsų meilė traukė visų žvilgsnius ir skatino visokias apkalbas.
Prie valgyklos durų Trevisas išpūtė paskutinį dūmą ir žvilgtelėjo į mane. Aš stabtelėjau; Amerika su Šepliu jau buvo viduje, o Finčas prisidegė kitą cigaretę, praleisdamas mane su Trevisu pro duris. Buvau tikra: kai prieš istorijos paskaitą Trevisas pabučiavo mane visų studentų akivaizdoje, kalbos jau bus pasiekusios naują lygį, todėl buvo truputį nedrąsu žengti į vidų visai valgyklai matant.
– Kas yra, Balandėle? – paklausė jis ir truktelėjo mane už rankos.

– Visi į mus žiūri.
Jis pakėlė mano ranką ir pabučiavo pirštų galiukus.
– Niekis, pripras. Čia tik pirminis šokas. Pameni, kaip buvo, kai pradėjom susitikinėti? Netrukus jų smalsumas išblėso ir visi įprato matyti mus kartu. Eime, – bandė nuraminti ir stumtelėjo mane pro duris.
Viena iš priežasčių, kodėl pasirinkau Rytų universitetą, buvo ta, kad studentai čia buvo santūrūs, tačiau perdėtas domėjimasis mūsų sukeltu skandalu velnioniškai vargino. Mes buvom tarsi vaikščiojantis anekdotas; visi žinojo, kad tas apkalbų malūnas beprasmiškai kvailas, bet vis tiek visi begėdiškai jame dalyvavo.
Pasiėmę padėklus su valgiu susėdome įprastose vietose. Amerika supratingai man šypsojosi. Bendravo su manimi lyg niekur nieko, bet vaikinai iš futbolo komandos spoksojo į mane taip, tarsi man būtų degę plaukai.
Trevisas pabaksnojo šakute per mano obuolį.
– Valgysi, Balandėle?
– Ne, gali valgyt tu, mielasis.
Amerika kilstelėjo į mane galvą ir mano ausis nuplikė karštis.
– Netyčia išsprūdo, – kryptelėjusi galvą pasakiau jai. Dirstelėjau į Trevisą, jo veide švietė nuostaba ir susižavėjimas.
Šįryt net kelis kartus apsikeitėme šiais maloniais žodeliais, bet tik dabar jį ištarusi supratau, kaip keistai turėjo nuskambėti jį išgirdusiems.
– Judu pasiekėte maloniai erzinantį lygį, – nusimaivė Amerika.
Šeplis patapšnojo man per petį.
– Šįvakar pasiliksi pas mus? – paklausė pilna burna kramtydamas duoną. – Pažadu, daugiau nebelįsiu iš savo kambario ir nebesiplūsiu.
– Tu gynei mano garbę, Šepai. Aš tau atleidžiu.
Trevisas kramtė obuolį toks patenkintas ir laimingas, kokio dar nebuvau regėjusi. Jo akyse vėl švietė ramybė, ir nors visi įdėmiai sekė žvilgsniais kiekvieną mūsų judesį, viskas atrodė taip… kaip ir turi būti.
Susimąsčiau apie tai, kaip smarkiai klydau manydama, jog būdama su Trevisu darau sau žalą, ir kiek daug laiko iššvaisčiau veltui. Žvelgdama per stalą į jo šiltas rudas akis ir duobutę, judančią skruoste kramtant, negalėjau suvokti, kodėl taip jo bijojau.
– Jis pasiutiškai laimingas. Gal tu pagaliau jam nusileidai, Ebe? – paklausė Krisas, niuktelėdamas komandos draugui į šoną.
– Tavo juokeliai nelabai čia tinka, Dženksai, – susiraukė Trevisas.
Man akimirksniu užkaito skruostai ir aš slapčia žvilgtelėjau į Trevisą. Jo akyse pamačiau mirtiną įtūžį. Mano gėda, palyginti su Treviso pykčiu, atrodė tik menka smulkmena, todėl pakraipiau galvą ir ramiai jam tariau:
– Nekreipk į jį dėmesio.
Nugalėjus didžiulę įtampą jo pečiai suglebo, jis linktelėjo man ir giliai atsiduso. Paskui pamerkė man akį.

Ištiesiau per stalą ranką ir mūsų pirštai susipynė.
– Vakar tu juk man kalbėjai nuoširdžiai, tiesa?
Jis norėjo man kažką pasakyti, bet Kriso juokas nuaidėjo per visą valgyklą.
– Jergau šventas! Trevisas Medoksas suraitytas!
– Ar tu tikrai nenori, kad aš pasikeisčiau? – paklausė jis ir spustelėjo man pirštus.
Pažvelgiau į besišaipantį Krisą ir jo sėbrus, atsisukau į Trevisą ir tariau:
– Tikrai. Pamokyk tą šunsnukį padoraus elgesio.
Jo veide šmėstelėjo klastinga šypsenėlė, ir jis nuėjo prie stalo galo, kur sėdėjo Krisas. Valgykloje stojo mirtina tyla. Krisas liovėsi juokęsis.
– Ei, aš tik norėjau tave paerzinti, Trevisai, – pakeldamas galvą tarė jis.
– Atsiprašyk Balandėlės, – svilindamas piktu žvilgsniu paliepė jam Trevisas.
Krisas grįžtelėjo į mane ir nervingai nusišypsojo.
– Aš… aš pajuokavau, Ebe. Atsiprašau.
Dėbtelėjau į jį ir jis atsisuko į Trevisą laukdamas pritarimo. Kai Trevisas nuėjo, Krisas pašaipiai prunkštelėjo ir pasilenkęs prie Brazilo kažką jam pašnibždėjo. Širdis suspurdėjo krūtinėje pamačius, kaip Trevisas staiga sustojo ir kietai sugniaužęs kumščius prispaudė sau prie šonų.
Brazilas palingavo galva ir liūdnai atsidusęs tarė:
– Krisai, kai atsipeikėsi, nepamiršk, kad… pats prisiprašei.
Trevisas griebė nuo stalo Finčo padėklą su maistu ir sviedė Krisui į veidą. Tas nuvirto nuo kėdės aukštielninkas, bandė slėptis po kėde, bet Trevisas ištraukė jį už kojų ir ėmė vanoti kumščiais.
Krisas susirietė į kamuoliuką, Trevisas spyrė jam į nugarą. Krisas išsirietė, išskėtė rankas į šonus, o Trevisas tuo metu kelis kartus smogė jam į veidą. Pasipylė kraujas ir Trevisas uždusęs atsitiesė.
– Jei tu, mulki, darsyk bent į ją žvilgtelėsi, išmalsiu tau marmūzę! – piktai suriko Trevisas. Krūptelėjau, kai jis paskutinį kartą spyrė jam į blauzdą.
Pasibaisėjusios tuo, kas vyksta, atbėgo valgyklos darbuotojos ir sužiuro į kruvinas grindis.
– Atsiprašau, – ištarė joms Trevisas ir nusišluostė nuo skruosto Kriso kraują.
Keli studentai pašoko iš vietų, kad geriau matytų, kiti sėdėjo ir ramiai stebėjo kovą. Futbolo komandos draugai abejingai žiūrėjo į suknebusį Kriso kūną ir kraipė galvas.
Trevisas atsisuko į mus, Šeplis pašoko nuo kėdės, čiupo mus su Amerika už rankų ir išsitempė pro duris paskui pusbrolį. Nuėjom trumpiausiu keliu į bendrabutį, mudvi su Amerika susėdom ant jo laiptų ir žiūrėjom, kaip Trevisas nervingai žingsniuoja prieš mus pirmyn ir atgal.
– Kaip jautiesi, Trevi? – paklausė Šeplis.
– Pala… leisk man… – tarė jis, susidėjo rankas ant klubų ir toliau mynė pirmyn atgal.
Šeplis susibruko rankas į kišenes ir tarė:
– Stebiuosi, kaip tu susilaikei.
– Balandėlė liepė jį tik pamokyti gražaus elgesio, Šepai, o ne užmušti. Man prireikė daug valios pastangų, kad laiku sustočiau.
Amerika užsidėjo savo didelius stačiakampius akinius nuo saulės ir pakėlė galvą į Trevisą.
– Ką Krisas pasakė tokio, kas tave taip užgavo? – paklausė ji.
– Daugiau jis to nebesakys, – piktai atšovė Trevisas.

Amerika žvilgtelėjo į Šeplį, bet šis patraukė pečiais ir atsakė:

– Aš nieko negirdėjau.

Trevisas vėl sugniaužė kumščius.

– Einu dar į valgyklą.

Šeplis palietė jam petį.

– Tavo mergina čia. Nebeik ten.

Stengdamasis susitvardyti, Trevisas pažiūrėjo į mane.

– Jis sakė… visi galvoja, kad Balandėlė… Dieve, man liežuvis neapsiverčia.

– Sakyk, kad jau pradėjai, – knebinėdama nagus tyliai ištarė Amerika.

Sujaudintas to, kas įvyko, prie Treviso priėjo Finčas ir išbėrė:

– Visi universiteto vaikinai trokšta su ja permiegoti, kad suprastų, kuo ji pakerėjo nepalenkiamąjį Medoksą. Bent jau dabar visi tenai taip kalba.

Trevisas pastūmė petimi Finčą ir patraukė į valgyklą. Šeplis puolė jam įkandin, sugriebė už rankos. Aš užsidengiau rankomis burną, nes Trevisas smogė Šepliui, bet šis pasilenkė ir išvengė smūgio. Pažvelgiau į Ameriką. Ji sėdėjo rami, nes buvo įpratusi prie tokio pusbrolių bendravimo.

Jam sulaikyti žinojau tik vieną būdą. Pašokau nuo laiptų, nulėkiau prie jo ir užkirtau jam kelią. Tada šastelėjau ant jo, apsivijau kojomis liemenį, jis suėmė man už šlaunų, o aš, sugriebusi delnais jo veidą, įsisiurbiau į lūpas karštu ir ilgu bučiniu. Bučiuodama jaučiau, kaip palengva atlėgsta jo pyktis, o kai atsitraukiau, supratau laimėjusi.

– Pameni, kalbėjom, kad mums vienodai, ką visi šneka. Nebepradėk, gerai? – tvirtai tikėdama juo nusišypsojau. Aš turėjau jam didesnę įtaką nei tikėjausi.

– Negaliu jiems leisti šitaip tave šmeižti, Balandėle, – rūškanu veidu tarė jis ir pastatė mane ant žemės.

Suėmiau jam už rankų, sunėriau pirštus ir sukryžiavau jo rankas už nugaros.

– Kaip? Visi mano, kad aš turiu kažką tokio, kas privertė tave susitupėti? Ar tu su tuo nesutinki?

– Sutinku. Tik negaliu pakęsti minties, kad kiekvienas universiteto vaikinas dėl to svajoja su tavim permiegoti, – pasakė priglaudęs kaktą prie mano kaktos. – Mane tai išvarys iš proto. Jau dabar matau.

– Nekreipk į juos dėmesio, Trevisai, – tarė Šeplis. – Visų juk neprimuši.

Trevisas atsiduso.

– Visų. O kaip tu jaustumeisi, jeigu visi taip kalbėtų apie Ameriką?

– O kas sako, kad nekalba? – atkirto įsižeidusi Amerika. Pratrūkom kvatotis, o Amerika vyptelėjo. – Aš nejuokauju.

Šeplis suėmė jai už rankų, pakėlęs nuo laiptų prisitraukė ir pabučiavo į skruostą.

– Mes tą žinom, mieloji. Jau seniai lioviausi pavyduliavęs. Kitaip neturėčiau nė minutės ramybės.

Amerika patenkinta jam nusišypsojo ir stipriai apkabino. Šeplis turėjo nesuprantamą galią nuraminti šalia esančius žmones, neabejotinai įgytą augant kartu su Trevisu ir jo broliais. Veikiausiai tai dėl įgimto savisaugos instinkto.

Trevisas pasitrynė veidu man palei ausį ir aš ėmiau kikenti, bet netrukus pamačiau ateinant Parkerį. Mane, lygiai kaip ir Trevisą, apėmė nenumaldomas noras grįžti į valgyklą, todėl iš karto jį paleidau ir žengiau dešimt ar penkiolika žingsnių pasitikti Parkerio.

– Man reikia su tavim pasikalbėti, – tarė jis.
Pažvelgiau atgal ir įspėjamai pakračiau galvą.
– Dabar netinkamas laikas, Parkeri. Jeigu atvirai, tai netgi labai blogas. Trevisas per pietus sumušė Krisą ir dabar dar smarkiai niršta. Tu geriau eik.
Parkeris nužvelgė Trevisą ir ryžtingai atsisuko į mane.
– Aš jau girdėjau, kas įvyko valgykloje. Tu turbūt nesuvoki, į kokią velniavą įsivėlei. Su Trevisu tik vienos bėdos, Ebe. Visi tą žino ir niekas nesidžiaugia tuo, kad tu jį apvyniojai aplink pirštą. Visi laukia, kada jis atvers savo kortą. Nežinau, ko jis tau pričiauškėjo, bet tu nė nenutuoki, kas jis per paukštis.
Ant pečių pajutau Treviso rankas.
– Tai imk ir pasakyk jai.
Parkeris nervingai pasimuistė.
– Ar nutuoki, kiek man teko parvežti namo po vakarėlių paniekintų merginų, praleidusių su Trevisu kambary kelias valandas? Jis tikrai tave nuskriaus.
Treviso pirštai susmigo man į pečius. Uždėjau ant jų savo ranką ir laukiau, kol jis nusiramins.
– Tu verčiau eik, Parkeri, – pakartojau.
– O tu paklausyk, ką tau sakau, Ebse.
– Nedrįsk jos taip vadinti, – užriko Trevisas.
Parkeris neatplėšė žvilgsnio nuo mano akių.
– Man neramu dėl tavęs.
– Ačiū už rūpestį, bet tikrai nereikia.
Parkeris pakraipė į šalis galvą.
– Tu jam kaip ilgalaikė pramoga, Ebe. Jis verčia tave manyti, jog esi kitokia nei buvusios jo merginos, kad įviliotų tave į pinkles. Bet tu jam greitai atsibosi. Jis nesugeba išlaikyti dėmesio ilgiau negu kūdikis.
Trevisas apėjo mane ir atsistojo priešais Parkerį, kone glausdamasis veidu.
– Leidau tau išsikalbėti, bet mano kantrybė irgi turi ribas.
Parkeris norėjo pagauti mano žvilgsnį, bet Trevisas pasilenkė ir užstojo mane.
– Nedrįsk į ją spoksoti. Žiūrėk į mane, tu išlepęs šūdvabali.
Įsmeigęs žvilgsnį į Trevisą, Parkeris laukė.
– Jeigu bent dirstelėsi jos pusėn, tai padarysiu taip, kad medicinos mokslus krimsi raišas.
Parkeris žengė kelis žingsnius atgal, kol mūsų žvilgsniai susitiko.
– Maniau, būsi protingesnė, – pasakė, paskui palingavo galva, apsisuko ir nuėjo.
Trevisas pasekė jį akimis, tada atsigręžė ir įdėmiai į mane pažiūrėjo.
– Tu juk žinai, kad visa tai nesąmonė, tiesa? Tai netiesa.
– Esu tikra, kad visi taip galvoja, – burbtelėjau, nes pastebėjau, kad į mus žiūri praeiviai.
– Tada aš jiems įrodysiu, kad taip nėra.

Visą savaitę trevisas sąžiningai laikėsi duoto pažado. nebesišaipė iš merginų, kurios pasivijusios bandė jį kalbinti prieš paskaitas ar po jų, kartais net nemandagiai pavarydavo jas šalin. Kai nuėjome į

klubą švęsti Helovino, man buvo truputį neramu, kaip jis laikysis pažado nevartoti alkoholio.

Finčas, Amerika ir aš sėdėjome prie staliuko ir žiūrėjome, kaip Šeplis su Trevisu lošia pulą prieš du *Sig Tau* vaikinus.

– Kirsk, mielasis! – ragino Amerika net pasistojusi ant aukštos kėdės pakojo.

Šeplis pamerkė jai akį ir vienu smūgiu numušė kamuoliuką į tolimiausią dešinio kampo kišenę.

– Ūūūūū! – suspigo iš džiaugsmo Amerika.

Kol Trevisas laukė eilės, prie jo priėjo trys merginos, apsirengusios Čarlio angelais. Aš šyptelėjau matydama, kaip jis stengiasi nekreipti į jas dėmesio. Kai viena iš jų perbraukė pirštu per tatuiruotę, Trevisas patraukė nuo jos ranką. Pavarė ją šalin, kad netrukdytų smūgiuoti. Mergina susiraukusi žvilgtelėjo į savo drauges.

– Gali įsivaizduoti, kaip kvailai jos atrodo? Tikros begėdės, – tarė Amerika.

Finčas pasibaisėjęs papurtė galvą.

– Čia kaltas Trevisas. Jo blogas įvaizdis. Arba jos nori jį išgelbėti, arba apsimeta, kad keistas jo elgesys joms nė motais. Tik nežinia, kaip yra iš tiesų.

– Tikriausiai ir viena, ir kita, – nusijuokiau, paskui ėmiau kikenti iš merginų, kantriai laukiančių, kada Trevisas į jas bent pažiūrės. – Gali pagalvoti, kad jos tikisi, jog jis kurią nors pasirinks. Kad nusitemps į lovą.

– Tėvo požiūris, – metė Amerika ir gurkštelėjo savo gėrimo.

Finčas užgesino nuorūką ir timptelėjo mums už suknelių.

– Eime, merginos! Kikilis[1] užsimanė šokti!

– Pažadėk daugiau savęs taip nevadinti, – paprašė Amerika.

Finčas patempė apatinę lūpą ir Amerika jam šyptelėjo.

– Eime, Ebe. Juk nenori, kad Finčas pravirktų, tiesa?

Nuėjome ir šokome kartu su policininkais ir vampyrais. Finčas parodė savo firminį Timberleiko judesį. Dirstelėjau į Trevisą prie biliardo stalo ir pamačiau, kad akies krašteliu jis stebi mane, apsimesdamas žiūrįs į Šeplį, o šis tuo metu įmušė į kišenę aštuntą kamuoliuką iš eilės ir užbaigė partiją. Šeplis susižėrė laimėtus pinigus, o Trevisas patraukė prie ilgo žemo stalo palei šokių aikštelę pasiimti gėrimo. Finčas plaikstėsi po aikštelę, galiausiai įsispraudė tarp manęs ir Amerikos, o Trevisas tai pamatęs užvertė aukštyn akis, prunkštelėjo ir grįžo prie mūsų staliuko pas Šeplį.

– Einu pasiimsiu ko nors išgerti. Tau paimt? – paklausė Amerika perrėkdama muziką.

– Eisiu su tavim, – atsakiau jai ir parodžiau Finčui pirštu į barą.

Finčas palingavo galva ir šoko toliau. Mudvi su Amerika prasibrovėm pro žmones prie baro. Čia padavėjai plušėjo išsijuosę, tad mes atsistojom į ilgos eilės galą.

– Vaikinams šįvakar sekasi, – tarė Amerika.

Pasilenkiau jai prie ausies ir nusistebėjau:

– Niekaip nesuprantu, kodėl visi stato prieš Šepą?

– Lygiai dėl tos pačios priežasties stato ir prieš Trevisą. Juk jie kvailiai, – šyptelėjo Amerika.

Toga apsivilkęs vyriškis pasilenkė ant baro prie Amerikos ir šypsodamasis paklausė:

– Ką, damos, šįvakar geriate?

– Ačiū, mes pačios nusiperkam, – nepasukdama į jį galvos atšovė Amerika.

– Aš Maikas, – prisistatė vyras, – o čia mano draugas Loganas.

Mandagiai šyptelėjau abiem ir žvilgtelėjau į Ameriką. Ji labai stengėsi nutaisyti „atstokit nuo mūsų“ veidą. Baro padavėja priėmė mūsų užsakymą ir, pradėdama plakti Amerikai kokteilį, linktelėjo už mūsų stovintiems vyrams. Padavė didelę taurę rausvo putojančio gėrimo ir tris butelius alaus. Maikas padavė jai pinigus ir ji linktelėjo.

– Neblogas vakarėlis, – tarė Maikas, nužvelgdamas žmonių minią.

– Taip, – atsakė suirzusi Amerika.

– Mačiau tave šokančią, – tarė man Loganas ir linktelėjo aikštelės pusėn. – Gražiai judi.

– Aa… ačiū, – padėkojau stengdamasi išlikti mandagi ir gerai žinodama, kad Trevisas yra vos už kelių žingsnių.

– Gal pašokam? – pakvietė.

Papurčiau galvą.

– Ne, ačiū. Aš čia su savo…

– Vaikinu, – atsakė nežinia iš kur išdygęs Trevisas. Perliejo vyrus rūsčiu žvilgsniu ir jie susigėdę pasitraukė į šoną.

Amerika neslėpė pasitenkinimo šypsenos, kai Šeplis ją apkabino. Trevisas linktelėjo galvą salės pusėn.

– Varykit iš čia.

Vyrai dėbtelėjo į Ameriką, į mane, nedrąsiai žengė atgal ir netrukus pradingo žmonių jūroje.

Šeplis pabučiavo Ameriką ir tarė:

– Aš niekur negaliu tavęs nusivesti!

Amerika prunkštelėjo, o aš nusišypsojau Trevisui, bet jis kažko piktai žiūrėjo į mane.

– Kas yra?

– Kodėl leidaisi jo vaišinama?

Pastebėjusi subjurusią Treviso nuotaiką, Amerika nustūmė Šeplio ranką ir tarė:

– Mes nesileidom, Trevisai. Netgi prašiau jų to nedaryti.

Trevisas paėmė iš mano rankų butelį.

– O kas čia?

– Tu čia rimtai? – nustebau.

– Taip. Dar ir kaip rimtai, – atsakė jis ir numetė butelį į šiukšlių dėžę prie baro. – Šimtus kartų tau sakiau: neimk iš pašalinių vaikinų jokių gėrimų. Gal jis ten ko pribėrė?

Amerika pakėlė savo taurę ir paprieštaravo:

– Mes neišleidom savo gėrimų iš akių, Trevi. Tu perlenki.

– Ne su tavim kalbu, – atkirto Trevisas, remdamas mane žvilgsniu.

– Klausyk! – ūmai supykau. – Nedrįsk su ja taip kalbėti!

– Trevisai, – įsiterpė Šeplis, – atstok.

– Man nepatinka, kad leidiesi vaišinama gėrimais, – pakartojo Trevisas.

Kilstelėjau antakį ir paklausiau:

– Ieškai priekabių?

– Ar tau patiktų, jeigu aš prie baro vaišinčiau panas?

Linktelėjau.

– Ką gi, dabar jau nekenti apskritai visų moterų. Supratau. Man irgi reikės daryti tą patį.

– Būtų gerai, – atsakė Trevisas.

Aiškiai mačiau, kaip jis bando susitvardyti, ir sunerimau atsidūrusi priešingose barikadų pusėse. Jo akyse tebedegė pyktis ir man sukilo nenugalimas noras nenusileisti nė per plauką.

– Reikėtų tau mažiau vaidinti pavyduolį, Trevisai. Aš nieko bloga nepadariau.

Trevisas nepatikliai dėbtelėjo į mane.

– Klausyk, aš ateinu prie tavęs, o tave vaišina kažkoks svetimas vaikinas!

– Nešauk ant jos! – subarė Amerika.

Šeplis palietė ranka Treviso petį.

– Mes visi jau truputį padauginom. Geriau einam iš čia.

Paprastai ramus Šeplio būdas iškart Treviso nepaveikė. Aš baisiai supykau, kad šitas jo pykčio protrūkis sugadino mums visiems vakarą.

– Reikia pasakyti Finčui, kad mes išeinam, – burbtelėjau ir praėjusi pro Trevisą pasukau į šokių aikštelę.

Mano riešą sugriebė kažkieno šilta ranka. Grįžtelėjusi pamačiau Trevisą. Jis tvirtai laikė sugniaužęs saujoj mano riešą.

– Aš tave palydėsiu.

Ištraukusi ranką iš jo gniaužtų atšoviau:

– Aš ir pati galiu žengti kelis žingsnius be tavo pagalbos, Trevisai. Kas tau nepatinka?

Pamačiau Finčą vidury šokių aikštelės ir patraukiau prie jo.

– Mes išeinam!

– Ką sakai? – šūktelėjo jis, perrėkdamas muziką.

– Trevisas siunta! Mes jau einam!

Flinčas užvertė akis, pakraipė galvą ir pamojo man atsisveikindamas. Susiradau akimis Šeplį su Amerika, bet kaip tik tuo metu man už rankos sugriebė jūrų piratu apsirengęs vyras.

– Kur susiruošei? – šypsodamasis paklausė jis ir užstojo man kelią.

Nusijuokiau iš jo keistos grimasos, bet kai pasisukau eiti, jis vėl griebė man už rankos. Staiga supratau, kad jis nori ne mane sulaikyti, o už manęs pasislėpti.

– Vajetau! – sušuko jis, išplėstomis akimis žiūrėdamas man už nugaros.

Trevisas prasibrovė pro šokančius ir iš visų jėgų smogė piratui į veidą. Nuo jo smūgio mes abu parkritom ant žemės. Atsirėmusi delnais į medines grindis sumirksėjau, negalėdama patikėti tuo, kas įvyko. Pajutusi kažką šilta ir šlapia, pakėliau ranką ir atvertusi delną aiktelėjau. Jis buvo visas kruvinas, iš sugurintos vyro nosies tekėjo kraujas. Vyras susiėmęs už veido raitėsi ant grindų, o kraujas žliaugė jam per ranką.

Persigandęs nė kiek ne mažiau nei aš, Trevisas puolė manęs kelti.

– Velnias! Neužsigavai, Balandėle?

Atsistojusi ištraukiau ranką ir užsipuoliau jį:

– Išprotėjai, ar ką?

Amerika griebė man už riešo ir nusitempė į automobilių aikštelę. Šeplis atrakino mašiną. Susėdus

Trevisas pažiūrėjo į mane ir tarė:

– Atleisk man, Balandėle. Nemačiau, kad jis buvo į tave įsikibęs.

– Tu vos nepataikei man į veidą! – surikau ir pagriebiau Šeplio numestą tepaluotą rankšluostį. Bjaurėdamasi nusivaliau sukruvintą ranką.

Treviso veidas apsiniaukė, jis susigūžė ir pasakė:

– Jeigu būčiau žinojęs, kad galiu tau pataikyti, nebūčiau užsimojęs. Tu juk žinai, tiesa?

– Nutilk, Trevisai. Patylėk, gerai? – subariau jį neatitraukdama akių nuo Šeplio pakaušio.

– Balandėle… – prabilo Trevisas.

Šeplis sudavė delnu per vairą ir suriko:

– Baik, Trevisai! Jau atsiprašei, tai dabar užsičiaupk ir patylėk!

Namo grįžom tylomis. Šeplis nulenkė savo sėdynę ir išleido mane iš mašinos, aš žvilgtelėjau į Ameriką. Ji supratingai man linktelėjo.

Atsisveikindama pabučiavo savo draugą ir tarė:

– Pasimatysime rytoj, mielasis.

Nusiminęs Šeplis linktelėjo ir pabučiavo ją.

– Myliu.

Praėjau pro Trevisą ir pasukau prie Amerikos hondos. Pasivijęs mane jis tarė:

– Neišvažiuok supykusi.

– Aš ne tik supykusi, aš tiesiog įsiutusi.

– Jai reikia nusiraminti, Trevisai, – perspėjo Amerika, rakindama dureles.

Spragtelėjus durelių užraktui keleivio pusėje, Trevisas prispaudė dureles ranka, neleisdamas jų atidaryti.

– Neišvažiuok, Balandėle. Aš nesusitvardžiau. Atsiprašau.

Pakėliau ranką ir parodžiau jam pridžiūvusį kraują ant savo delno.

– Paskambink, kai suaugsi.

Trevisas klubu užrėmė dureles.

– Tu negali išvažiuoti.

Kilstelėjau antakį. Prie mūsų pribėgo Šeplis.

– Trevisai, tu girtas. Dar kiek, ir iškrėsi kvailystę. Leisk jai važiuoti namo, o tu atvėsk. Pasikalbėsite rytoj, kai prasiblaivysi.

Treviso veidą iškreipė neviltis.

– Ji negali išvažiuoti, – tarė jis žvelgdamas tiesiai man į akis.

– Nieko neišeis, Trevisai, – pasakiau jam ir truktelėjau už durelių. – Pasitrauk!

– Kaip neišeis? – griebdamas man už rankos išsigando Trevisas.

– Gali nevaidinti liūdno. Nesugraudinsi, – ir pasitraukiau į šalį.

Šeplis pažiūrėjo į Trevisą, paskui atsisuko į mane.

– Ebe… dabar matai, apie ką anąkart aš tau kalbėjau. Gal geriau tau…

– O tu nesikišk, Šepai, – pyktelėjo Amerika ir įjungė variklį.

– Aš susidirbau ir dar nesyk susidirbsiu, Balandėle. Bet tu turi man atleisti.

– Rytoj man ant užpakalio bus didžiausia kraujosruva! Tu smogei tam vaikinui dėl to, kad pasiutai

ant manęs! Kaip man tai suprasti? Kad nuo šiolei visur matysi tik raudoną skudurą?

– Aš dar niekada nesu sudavęs merginai, – stebėdamasis tuo, ką pasakiau, ištarė Trevisas.

– O aš nesirengiu būti pirma! – atšoviau ir vėl patraukiau už durelių. – Pasitrauk, po velnių!

Trevisas linktelėjo ir žengė žingsnį atgal. Atsisėdau šalia Amerikos ir užtrenkiau dureles. Jai pradėjus važiuoti atbulom, Trevisas pasilenkė prie lango ir pažiūrėjo į mane.

– Tu man rytoj paskambinsi, tiesa? – paklausė liesdamas delnu priekinį stiklą.

– Važiuok, Mare, – paliepiau nepakeldama akių į jį.

Naktis buvo ilga. Žiūrėjau į laikrodį, skaičiavau valandas ir vis labiau gūžiausi. Nesilioviau galvojusi apie Trevisą ir svarsčiusi, ar rytoj jam paskambinti, ar ne, ar jis taip pat guli ir neužmiega.

Galiausiai nusprendžiau įsikišti į ausis ausines ir kuo garsiau pasiklausyti muzikos iš savo *iPod* grotuvėlio.

Kai paskutinį kartą dirstelėjau į laikrodį, rodė truputį po keturių. Už lango jau čirškavo paukščiai, ir aš šyptelėjau pajutusi, kad akys pradeda merktis. Regis, tepraėjo kelios akimirkos ir išgirdau smarkų beldimą į duris, paskui į kambarį įlėkė Amerika. Ištraukusi man iš ausų kaištukus, sudribo ant kėdės prie rašomojo stalo.

– Labas rytas, saule. Atrodai tragiškai, – tarė ji išpūsdama didelį rausvos kramtomosios gumos burbulą ir garsiai jį susprogdindama.

– Nutilk, Amerika! – sušuko Kara iš po apklotų.

– Įsivaizduoji, kad tokie kaip tu ir Trevisas gali vaidytis, ką? – tarė Amerika, brūžindama dilde nagus ir kramtydama didžiulį gabalą gumos.

Nusisukusi nuo jos atšoviau:

– Tu oficialiai atleidžiama. Esi klaiki mano sąžinė.

Amerika nusijuokė.

– Per gerai tave pažįstu. Jeigu duočiau mašinos raktelius, nė negalvojusi nulėktum dabar pas jį.

– Nelėkčiau!

– Tiek to, – numojo ranka.

– Dar tik aštuonios ryto, Mare. Jie turbūt miega kaip negyvi.

Po mano žodžių pasigirdo tylus beldimas į duris. Kara iškišo ranką iš po antklodės ir atidarė. Durys iš lėto prasivėrė ir tarpdury pamačiau Trevisą.

– Ar galiu užeiti? – paklausė jis tyliu, kimiu balsu. Raudoni ratilai po akimis bylojo apie bemiegę naktį.

Išgąsdinta tokios jo išvaizdos pašokau lovoje.

– Kas tau?

Jis įėjo į kambarį ir suklupo prie mano lovos.

– Atleisk man, Ebe. Dovanok, – ėmė atsiprašinėti ir apkabinęs mane per liemenį įsikniaubė veidu į patalus.

Apglėbiau rankomis jo galvą ir pažvelgiau į Ameriką.

– Na… aš jau ir eisiu, – tarė ji ir griebė už durų rankenos.

Kara pasitrynė akis, piktai atsiduso, paskui pačiupo dušo reikmenų krepšelį ir burbtelėjo:

– Kai tu grįžti, Ebe, aš būnu perdėm švari, – ir išeidama smarkiai trenkė durimis.

Trevisas pakėlė galvą ir pažvelgė į mane.

– Suprantu, kad dėl tavęs prikrečiu baisiausių kvailysčių, betgi Dievas mato, aš labai stengiuosi, Balandėle. Nenoriu, kad viskas nueitų perniek.

– Tada dar labiau pasistenk.

– Tu žinai, kad man labai sunku. Aš nuolat bijau, kad tu nepamanytum, koks aš mulkis, ir nepaliktum manęs. Kai tu vakar šokai, pastebėjau, kaip dešimtys vaikinų seka tave akimis. Nuėjai prie baro ir pamačiau tave dėkojant tam vaikinui už gėrimą. Paskui tas avinas pasigavo tave šokių aikštelėje…

– Bet aš nesisvaidau kumščiais kaskart, kai prie tavęs prieina mergina. Aš juk negaliu kiauras dienas tūnoti namie. Tau reikia suvaldyti savo pyktį, Trevisai.

– Pasistengsiu. Aš dar nesu turėjęs merginos, Balandėle. Niekada niekam nesu puoselėjęs tokių karštų jausmų… Jeigu tu bent kiek turėsi su manim kantrybės, prisiekiu, aš pasikeisiu.

– Išsiaiškinkime vieną dalyką. Pirmiausia tu nesi mulkis. Tu esi nuostabus žmogus. Na ir kas, kad kiti pavaišina mane gėrimais ar pakviečia šokti, pakalbina. Aš vis tiek grįšiu namo su tavim. Tu prašai manęs tavimi tikėti, o pats nepasitiki manim.

Trevisas susiraukė.

– Netiesa.

– Jeigu manai, kad galiu nueiti su kitu man pamojusiu vaikinu, tai tikrai per mažai manim pasitiki.

Jis tvirčiau suspaudė mane glėbyje.

– Aš tau per prastas, Balandėle. Bet tai nereiškia, kad per mažai tavim pasitikiu. Tiesiog stengiuosi atitolinti tai, kas neišvengiama.

– Nekalbėk taip. Kai liekam vieni, tu būni tiesiog tobulas. Mes abu puikiai sutariam. Bet vos kur išeinam, tu leidi kitiems viską sugadinti. Nesitikiu pakeisti tavęs iš esmės, bet tu turėtum liautis mušęsis. Juk negali kulti kiekvieno, kas tik pakelia į mane akis.

Jis linktelėjo.

– Padarysiu viską, ką liepsi… tik pasakyk… kad mane myli.

– Tu ir taip žinai.

– Noriu išgirsti iš tavo lūpų, – atsakė jis ir susiraukė.

– Aš myliu tave, – pasakiau ir priglaudžiau lūpas prie jo lūpų. – O dabar nebūk mažas vaikas.

Jis nusijuokė ir įsiropštė į lovą šalia manęs. Mes visą valandą išgulėjome po antklode, bučiavomės, juokėmės ir beveik nepastebėjom, kaip iš dušo į kambarį grįžo Kara.

– Ar negalėtum išeiti? Man reikia apsirengti, – siausdamasi chalatu paprašė Treviso.

Trevisas pabučiavo man į skruostą ir išėjo į koridorių.

– Aš tuoj.

Nuvirtau ant pagalvės, o Kara ėmė raustis spintoje.

– Ko tokia laiminga? – burbtelėjo.

– Nieko, – atsidusau.

– Ar žinai, Ebe, kas yra abipusė priklausomybė? Tavo vaikinas – gyvas to pavyzdys. Man net baisu darosi, kai pagalvoju, kad visai neseniai jis tiesiog nekentė moterų, o dabar be tavęs, rodos, negali net kvėpuoti.

– Gal taip ir yra, – atsakiau jai neleisdama sugadinti man nuotaikos.

– Ar nepagalvoji kodėl? Na, jis permiegojo kone su visomis studentėmis, o kodėl pasirinko tave?

– Sako, aš kitokia.

– Be abejo. Bet kodėl?

– Koks tavo reikalas? – piktai burbtelėjau.

– Pavojinga šitaip priklausyti nuo kito žmogaus. Tu bandai jį išgelbėti ir jis deda į tave visas viltis. Jūs abu – tikri nelaimėliai.

Žiūrėdama į lubas nusijuokiau.

– Man nerūpi, nei kas, nei kodėl. Nuostabu tai, Kara, kad mums gera.

Ji užvertė aukštyn akis ir tarė:

– Tu beviltiška.

Trevisas pabeldė į duris ir Kara atidarė.

– Einu į skaityklą mokytis. Likit sveiki, – palinkėjo nutaisiusi patį nenuoširdžiausią balsą.

– Kas čia dabar? – nustebo Trevisas.

– Sako, mes – tikri nelaimėliai.

– Ne naujiena, – nusišypsojo jis. Staiga jo žvilgsnis surimtėjo ir jis pabučiavo man už ausies. – Gal norėtum grįžti pas mane?

Uždėjau ranką jam ant kaklo ir atsidusau, svaigdama nuo jo bučinio.

– Gal man geriau pasilikti čia. Aš ir taip dažnai būnu pas tave.

Nustebęs jis kilstelėjo galvą.

– Na ir kas? Tau nepatinka mano butas?

Paliečiau jam skruostą ir atsidusau. Jis sunerimo.

– Patinka, betgi aš ten negyvenu.

Jis pakuteno nosimi man kaklą ir pasakė:

– Noriu, kad grįžtum. Noriu regėti tave namie kiekvieną vakarą.

– Aš nepersikelsiu gyventi pas tave, Trevisai, – papurčiau galvą.

– Ir nekviečiu persikelti gyventi, aš tik prašau ateiti pas mane.

– Tai juk tas pats! – nusijuokiau.

Trevisas vėl susiraukė.

– Šįvakar tikrai neateisi pas mane?

Papurčiau galvą. Jo žvilgsnis nuslinko siena į lubas. Tiesiog jaučiau, kaip jis įnirtingai kažką mąsto.

– Ką rezgi? – prisimerkusi paklausiau.

– Bandau sugalvoti, iš ko dar būtų galima susilažinti.

---

1 *Finch* – *angl.* kikilis.

Dvyliktas skyrius

Abu labu tokiu

Įsimečiau burnon mažą baltą tabletę ir užgėriau ją didele stikline vandens. Stovėjau vidury Treviso kambario tik su liemenėle bei apatinėmis kelnaitėmis ir ruošiausi persirengti pižama.

– Kas čia? – paklausė Trevisas iš lovos.

– A… tabletė.

– Nuo ko? – susiraukė jis.

– Mano tabletė, Trevisai. Turėtum pasirūpinti savo stalčiuko atsargomis, nes aš tikrai nenoriu sukti sau galvos, ar sulauksiu šį mėnesį savo ciklo, ar ne.

– A.

– Juk kuris nors iš mūsų turi imtis atsakomybės, – atsakiau jam ir kilstelėjau antakį.

– Dieve, kokia tu seksuali, – nusistebėjo Trevisas, pasirėmęs ranka ant pagalvės. – Pati žaviausia mergina visam universitete – mano mergina. Tai beprotybė.

Užverčiau akis aukštyn ir apsivilkusi violetinius šilko naktinukus įlipau pas jį į lovą. Apžergiau jam klubus ir ėmiau bučiuoti kaklą. Jis loštelėjo atgal ir netyčia trinktelėjo galva į lovos galą, aš susijuokiau.

– Ir vėl? Tu nuvarysi mane į kapus, Balandėle.

– Nieko, nenumirsi, – atsakiau jam ir nusėjau veidą bučiniais. – Per daug blogas, kad mirtum.

– Ne, aš tikrai nemirsiu, nes dėl mano vietos jau dabar kaunasi dešimtys kvailių! Gyvensiu amžinai ir erzinsiu juos!

Sukikenau jam į burną ir jis parsivertė mane ant nugaros. Pirštu užkabino siaurą raištelį ant peties ir nusmaukė žemyn, paskui iš lėto pabučiavo apnuogintą petį.

– Kodėl mane, Trevi?

Atsilošęs jis įdėmiai pažvelgė man į akis.

– Nesupratau klausimo.

– Tu permiegojai su daugybe merginų, nė viena tavęs nesuviliojo, net telefonu nė vienai nepaskambinai… Kodėl pasirinkai mane?

– Iš kur čia dabar? – paklausė jis glostydamas nykščiu man skruostą.

Gūžtelėjau pečiais.

– Tiesiog smalsu.

– O kodėl su manim? Pusė universiteto vaikinų išsižioję laukia, kad susimaučiau.

Suraukiau nosį.

– Netiesa. Nekeisk temos.

– Tiesa tiesa. Jeigu nuo pirmų dienų nebūčiau pradėjęs tavęs merginti, tai dabar paskui tave

lakstytų ne tik Parkeris Heisas. Tas savanaudis išsigando manęs.

– Tu neatsakai į mano klausimą! Ir, turiu pridurti, visai be reikalo.

– Gerai. Kodėl tave? – jo veide nušvito šypsena ir jis pasilenkęs pabučiavo man į lūpas. – Tu kritai man į akį jau tą pirmą kovos vakarą.

– Ką? – apsimestinai stebėdamasi paklausiau.

– Taip taip. Stovėjai su megztuku visa aptaškyta kraujais. Atrodei taip juokingai! – jis prunkštelėjo.

– Ačiū.

Šypsena dingo iš jo veido.

– Supratau įsimylėjęs tą akimirką, kai pakėlei į mane akis. Pažvelgei į mane didelėmis, nekaltomis akimis… be jokio apsimetimo. Tu žvelgei į mane visai ne kaip į Trevisą Medoksą, – kalbėjo jis vis užversdamas akis. – Žiūrėjai taip, tarsi aš būčiau… Nežinau, ko gero, paprastas žmogus.

– Pasakei naujieną, Trevisai. Tu ir esi paprastas žmogus.

Jis nubraukė man nuo veido plaukus.

– Ne, iki tavęs su manim normaliai elgėsi tik vienas Šeplis. Tu man nepataikavai, neflirtavai, nebraukei ranka sau per plaukus kaip kitos. Tu matei mane tokį, koks esu.

– Tau turbūt atrodžiau kaip visiška idiotė.

Trevisas pabučiavo man į kaklą.

– Va tada viskas ir prasidėjo.

Nuslinkau delnais žemyn jam per nugarą, pakišau pirštus po kelnaitėmis.

– Tikiuosi, jis per greit nepasens. Bet aš nuo jo tikrai nepavargsiu.

– Pažadi? – šypsodamasis paklausė jis.

Ant spintelės prie lovos suvibravo jo telefonas ir nesiliaudamas šypsotis jis priglaudė jį prie ausies.

– Klausau… O, ne. Aš dabar su Balandėle. Mes ruošiamės eiti gulti. Užsikimšk, Trentai, man visai nejuokinga… Rimtai? Ką jis čia veikia? – pažvelgė į mane ir atsiduso. – Gerai. Būsim po pusvalandžio… Ką girdėjai, kvaily. Aš niekur be jos neinu, supratai? Nori gauti į marmūzę, kai pasimatysim? – Trevisas išjungė telefoną ir palingavo galva.

Klausiamai kilstelėjau antakį.

– Keistesnio pokalbio dar nesu girdėjusi.

– Skambino Trentas. Atvažiavo Tomas ir tėvas kviečia visus lošti pokerio.

– Lošti pokerio? – nustebau.

– Taip. Paprastai jie iš manęs išlupa visus pinigus. Sukčiai neraliuoti.

– Po pusvalandžio aš turėsiu susipažinti su tavo tėvu?

Žvilgtelėjo į laikrodį.

– Jei tiksliai, tai po dvidešimt septynių minučių.

– Dievulėliau, Trevisai! – suaimanavau ir stryktelėjau iš lovos.

– Ką čia sumanei? – paklausė jis.

Paieškojusi spintoje išsitraukiau džinsus ir strykčiodama ant vienos kojos bandžiau apsimauti. Tada nusivilkau naktinius ir numečiau Trevisui ant veido.

– Negaliu patikėti, kad man skyrei tik dvidešimt minučių susiruošti prieš susitinkant su tavo artimaisiais! Už tai galėčiau tave užmušti!

Jis nusimetė nuo veido mano naktinius ir nusijuokė iš mano pastangų gražiai pasirodyti. Apsivilkau marškinėlius smailia iškirpte, susikišau į džinsus ir nulėkiau į vonią. Išsivaliau dantis, šepečiu išsišukavau plaukus. Trevisas atėjo į vonią jau apsirengęs ir apkabino mane per liemenį.

– Atrodau klaikiai! – sušukau žvelgdama į save veidrodyje.

– Žinai, tu esi nepaprastai graži, – pasakė ir pabučiavo man į kaklą.

Nepatenkinta burbtelėjau ir nulėkiau į kambarį apsiauti aukštakulnių. Paėmęs už rankos Trevisas nusivedė mane prie durų. Aš dar stabtelėjau, užsisegiau juodą odinę striukę, susikėliau ant pakaušio plaukus ir susukau į standų kuoduką. Šitaip pasiruošiau lėkti motociklu į jo tėvų namus.

– Nusiramink, Balandėle. Ten bus tik būrys aplink stalą susėdusių vyrukų.

– Šiandien aš pirmą kartą pasimatysiu su tavo tėčiu ir broliais… su visais iš karto… ir tu nori, kad aš nesijaudinčiau? – atšoviau jam apžergdama motociklą.

Pasukęs galvą pakštelėjo į skruostą.

– Tu jiems labai patiksi. Lygiai kaip ir man.

Kai nuvažiavom, aš išleidau plaukus ir kelis kartus perbraukiau pirštais, tada Trevisas nusivedė mane į vidų.

– Jergutėliau! Čia gi mūsų subingalvis! – šūktelėjo vienas iš brolių.

Trevisas visiems linktelėjo, stengėsi atrodyti supykęs, bet aš mačiau, kad džiaugiasi išvydęs savo brolius. Namas buvo senas, išklijuotas nublukusiais rudais ir geltonais sienų apmušalais, ant grindų gulėjo sumintas rudų atspalvių kilimas. Per koridorių nuėjome tiesiai į kambarį su plačiai atlapotomis durimis. Iš jo į koridorių veržėsi tabako dūmai. Tėvas su broliais sėdėjo aplink apskritą medinį stalą ant skirtingų kėdžių.

– Ei, ei, mandagiau. Neburnok prie damų! – subarė tėvas, papsėdamas tarp dantų sukąstą cigarą.

– Balandėle, susipažink. Čia mano tėvukas Džimas Medoksas. Tėti, čia Balandėlė.

– Balandėlė? – nustebo Džimas. Veide šmėstelėjo maloni šypsena.

– Ebė, – pasakiau paduodama jam ranką.

Trevisas pristatė savo brolius.

– Trentonas, Teiloras, Taileris ir Tomas.

Broliai linktelėjo. Visi jie, išskyrus Tomą, atrodė gyva, tik vyresnė Treviso kopija: trumpai kirpti plaukai, rudos akys, po ankštais marškinėliais pūpsantys ištreniruoti raumenys, ir visi tatuiruoti. Tomas vilkėjo paprastus marškinius ir ryšėjo atlaisvintą kaklaraištį, jo akys buvo gelsvai žalios, o tamsūs plaukai šiek tiek ilgesni už brolių.

– Ar Ebė turi pavardę? – paklausė Džimas.

– Abernati, – linktelėjau.

– Malonu susipažinti, Ebe, – šypsodamasis pasakė Tomas.

– Labai malonu, – tarė Trentonas ir valiūkiškai nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Džimas plekštelėjo jam per pakaušį ir tas suinkštė iš skausmo.

– Ką aš padariau? – paklausė trindamas pakaušį.

– Prašom sėstis, Ebe. Pažiūrėsi, kaip mes lupam iš Treviso pinigus, – pakvietė vienas iš dvynių.

Negalėjau pasakyti, katras yra katras, nes buvo panašūs kaip du vandens lašai. Net tatuiruotės vienodos.

Kambaryje ant sienų kabojo senos nuotraukos su pokerio lošimo scenomis bei pokerio legendomis, su kuriomis buvo nusifotografavęs Džimas ir, kaip spėjau, Treviso senelis. Ant lentynų mėtėsi senovinių kortų malkos.

– Jūs pažinojote Stju Ungarą? – parodžiau į apdulkėjusią nuotrauką.

Įkypos Džimo akys linksmai nušvito.

– Tu žinai, kas yra Stju Ungaras?

Linktelėjau ir atsakiau:

– Mano tėvas irgi didelis jo gerbėjas.

Džimas pakilo nuo kėdės ir parodė greta kabančią nuotrauką.

– O čia Doilas Bransonas.

Šyptelėjau.

– Sykį tėvui teko matyti jį lošiant. Jis nepakartojamas.

– Trevio senelis buvo profesionalas. Mūsų namuose pokeris – rimtas žaidimas, – šyptelėjo Džimas.

Atsisėdau tarp Treviso ir vieno iš dvynių, o Trentonas įgudusia ranka ėmė maišyti kortų malką. Broliai sumetė pinigus, o Džimas padalijo žetonus.

Trentonas kilstelėjo antakį.

– Nori lošt, Ebe?

Mandagiai šypsodamasi papurčiau galvą.

– Manau, man nederėtų.

– Nemoki? – paklausė Džimas.

Vos susilaikiau nenusišypsojusi. Džimas kalbėjo taip rimtai, lyg tikras tėvas. Žinojau, kokio atsakymo jis laukia, todėl nenorėjau jo nuvilti.

Trevisas pakštelėjo man į kaktą ir tarė:

– Lošk… Aš pamokysiu.

– Geriau jau iš karto atsisveikink su savo pinigėliais, Ebe, – pasišaipė Tomas.

Sučiaupiau lūpas ir ištraukiau iš rankinuko du po penkiasdešimt. Padaviau banknotus Džimui ir kantriai laukiau, kol jis iškeitė juos į žetonus. Patenkintas savimi Trentonas šyptelėjo, bet aš nekreipiau į jį dėmesio.

– Aš tikiu Treviso sugebėjimu mokyti, – pasakiau.

Vienas iš dvynių garsiai plekštelėjo delnais ir sušuko:

– Po paraliais! Gal šįvakar aš praturtėsiu!

– Pradėkime nuo nedaug, – pasiūlė Džimas ir metė į vidurį stalo penkių dolerių vertės žetoną.

Trentonas išdalijo kortas ir Trevisas sudėjęs manąsias įspraudė į delną.

– Ar esi kada lošusi kortomis?

– Senokai, – linktelėjau.

– „Tūkstantis“ nesiskaito, – mestelėjo Trentonas, dėliodamas savo kortas.

– Užsičiaupk, Trentonai, – subarė Trevisas. Piktai dėbtelėjo į savo brolį, paskui vėl įniko į mano

kortas. – Mesk kuo aukštesnę ir paeiliui, o jei turi, tai ir tos pačios rūšies.

Pirmą dalijimą Trevisas žiūrėjo į mano kortas, aš į jo. Aš tik šypsodamasi linkčiojau ir mečiau kortas tada, kai liepė. Mes abu pralošėme, ir po pirmo rato mano žetonų perpus sumažėjo. Kai Tomas išdalijo antrai partijai, aš jau nebeleidau Trevisui žiūrėti į mano kortas ir pasakiau:

– Man regis, aš jau supratau.

– Tikrai? – nustebo jis.

– Tikrai, mielasis, – patikinau.

Po trijų ratų, išmetusi porą tūzų, aukščiausią kortą ir penkių derinį, aš atsilošiau prarastus ir susišlaviau visų kitų žaidėjų žetonus.

– Šūdas! – suvaitojo Trentonas. – Naujoko sėkmė!

– Tavo mokinė greitai mokosi, Trevi, – kramtydamas cigarą tarė Džimas.

Trevisas gurkštelėjo alaus.

– Aš didžiuojuosi tavimi, Balandėle!

Jo akys džiugiai švietė, bet šypsena buvo kitokia. Tokios dar nebuvau mačiusi.

– Ačiū.

– Kas pats nesugeba, moko kitus, – įgėlė Tomas.

– Labai juokinga, šikniau, – burbtelėjo Trevisas.

Dar po keturių ėjimų užbaigiau savo alų ir prisimerkusi įrėmiau žvilgsnį į vienintelį prie stalo likusį vyrą su kortomis saujoj.

– Tavo eilė, Teilorai. Pasiduodi ar loši kaip tikras vyras iki galo?

– Eina sau, – burbtelėjo jis ir metė į stalo vidurį paskutinius savo žetonus.

Trevisas žiūrėjo į mane žibančiomis akimis. Jo žvilgsnis man priminė akis žmonių, stebinčių jo kautynes.

– Ką turi, Balandėle? – paklausė.

– Teilorai! – paraginau.

Jo veidą nušvietė plati šypsena.

– Imu! – sušuko jis ir pažėrė ant stalo atverstas kortas.

Penkios poros akių susmigo į mane. Apžvelgiau juos iš eilės ir mečiau ant stalo savąsias kortas.

– Žiūrėkit ir žliumbkit, vyručiai! Tūzai ir aštuoniukės! – sukikenau.

– Visos tavo! Kad tave kur! – suriko Trentonas.

– Atleisk. Aš irgi taip norėjau pasakyti, – ir susižėriau žetonus.

Tomas prisimerkė ir tarė:

– Čia ne naujoko sėkmė. Ji lošia.

Trevisas nužvelgė Tomą, paskui atsisuko į mane.

– Esi lošusi, Balandėle?

Papūčiau lūpas, gūžtelėjau pečiais ir nutaisiau nekaltą šypseną. Trevisas atlošė galvą ir pratrūko kvatotis. Bandė kažką sakyti, bet užspringo ir trenkė kumščiu per stalą.

– Tavo mergina mus visus išdūrė! – besdamas į mane pirštu sušuko Teiloras.

– Negali būti! – suvaitojo stodamasis Trentonas.

– Geras planas, Trevisai. Pokerio vakarui atsivedei tikrą asą, – mirkteldamas man akį tarė

Džimas.

– Aš nieko nežinojau! – purtydamas galvą gynėsi Trevisas.

– Nesąmonė, – žvairakiuodamas į mane prikišo jam Tomas.

– Tikrai nežinojau! – vis dar juokdamasis spyriojosi Trevisas.

– Nenoriu sakyti, broli, bet, man regis, aš įsimylėjau tavo merginą, – tarė Taileris.

– Ei, gana, – sukruto Trevisas. Šypsena akimirksniu dingo, veidas persikreipė.

– Gerai. Nenoriu tavęs skriausti, Ebe, bet labai norėčiau atsilošti savo pinigus. Ir tuojau pat, – pagrasino Trentonas.

Kelis dalijimus Trevisas nelošė, sėdėjo ir stebėjo, kaip broliai iš paskutinių stengiasi atsilošti prarastus pinigus. Po kiekvieno dalijimo aš vis žėriausi jų žetonus, o Tomas vis akyliau mane stebėjo. Kaskart paklojus ant stalo kortas, Trevisas su Džimu pratrūkdavo juoktis, o Teiloras – keiktis. Taileris suokė man apie amžiną meilę, o Trentoną pagavo pykčio priepuolis.

Išsikeičiau žetonus į pinigus ir, kai visi suėjom į svetainę, padalijau kiekvienam po šimtinę. Džimas atsisakė, bet broliai mielai paėmė. Trevisas sugriebė man už rankos ir nusitempė prie durų.

Mačiau, kad jis kažkuo nepatenkintas, tad suspaudžiau tarp delnų jo pirštus ir paklausiau:

– Kas yra?

– Tu atidavei šimtą dolerių, Balandėle! – susiraukė jis.

– Jeigu šįvakar pokeris būtų lošiamas *Sig Tau* klube, būčiau viską pasilikusi sau. Juk negaliu palikti tavo brolių be cento pirmą mūsų pažinties dieną.

– O jie nebūtų tau davę! – tarė jis.

– Ir būtume ramiai sau miegoję, – įsiterpė Teiloras.

Iš kambario kampo Tomas įdėmiai stebėjo mane.

– Ko spoksai į mano merginą, Tomi?

– Kokia, sakei, tavo pavardė? – paklausė Tomas.

Nervingai mindžikavau nuo kojos ant kojos. Mintyse ieškojau kokios sąmojingos ar šmaikščios replikos, kad paverščiau klausimą niekais. Knebinėdama nagus nebyliai save keiksnojau. Kam man reikėjo išlošti visas partijas. Tomas suprato. Mačiau tai iš jo žvilgsnio.

Pastebėjęs mano sumišimą, Trevisas apkabino mane per liemenį ir atsisuko į brolį. Nesupratau, ar jis tai daro mane gindamas, ar laukdamas, ką pasakys brolis.

Akivaizdžiai jausdamasis nepatogiai dėl brolio užduoto klausimo Trevisas pasimuistė ir atsakė už mane:

– Abernati. O kas?

– Aišku, kodėl iki pat šio vakaro tylėjai, Trevi. Dabar jau nebeturi kuo teisintis, – patenkintas savimi tarė Tomas.

– Ką čia, po galais, tauški? – pyktelėjo Trevisas.

– Ar tu kartais nesi Miko Abernačio giminė? – paklausė Tomas.

Visų galvos atsisuko mano pusėn, ir aš nervingai persibraukiau pirštais plaukus.

– Iš kur tu pažįsti Miką?

Trevisas pakreipė galvą ant šono ir įdėmiai žvelgdamas man į akis tarė:

– Tai pats geriausias visų laikų pokerio lošėjas. Tu jį pažįsti?

Krūptelėjau, nes pasijutau įspeista į kampą ir turėjau išrėžti tiesą.
– Jis mano tėvas.
Visi vienu metu ėmė garsiai šaukti.
– Negali būti, po šimts pypkių!
– Taip ir žinojau!
– Mes lošėm su Miko Abernačio dukra!
– Mikas Abernatis! Kad jį kur!
Tylėjo tik Tomas, Džimas ir Trevisas.
– Aš juk sakiau, vaikinai, kad man nederėtų lošti.
– Jeigu būtum pasakiusi esanti Miko Abernačio duktė, mes būtume rimčiau į tave žiūrėję, – atsakė Tomas.
Akies krašteliu dirstelėjau į Trevisą. Jis su pagarbia baime spoksojo į mane.
– Tai tu tas Velnio Tuzinas? – paklausė jis nustėręs iš nuostabos.
Trentonas pašoko ant kojų ir bedęs į mane pirštu suriko:
– Mūsų namuose Velnio Tuzinas? Negali būti! Negaliu patikėti!
– Šitą pravardę man prilipdė žiniasklaida. Bet jie ne viską tiksliai atpasakojo, – atsakiau jam mindžikuodama.
– Vyručiai, man reikia parvežti Ebę namo, – nenuleisdamas nuo manęs akių tarė Trevisas.
Džimas žiūrėjo į mane pro akinių viršų.
– Kodėl netiksliai? – paklausė.
– Aš nepasiglemžiau savo tėvo sėkmės. Tai nesąmonė, – purkštelėjau nervingai sukiodama ant piršto plaukų sruogą.
Tomas pakratė galvą.
– Ne. Mikas davė interviu. Prisipažino, kad tavo tryliktojo gimtadienio naktį sėkmė iš tiesų nuo jo nusisuko.
– Ir atsisuko į tave, – pridūrė Trevisas.
– Tu užaugai tarp banditų? – džiugiai šypsodamasis paklausė Trentonas.
– A… ne, – nusijuokiau. – Jie manęs neaugino, tiesiog aš sukiojausi tarp jų.
– Kokia gėda. Mikas drabstė purvais tavo vardą per visus laikraščius. O tu buvai dar visai vaikas, – linguodamas galva godojo Džimas.
– Tada tikrai mane lydėjo pradedančiosios sėkmė, – visaip stengiausi nuslėpti savo sutrikimą.
– Tave mokino pats Mikas Abernatis, – su pagarbia baime kraipydamas galvą toliau kalbėjo Džimas. – Lošei kaip profesionalė, trylikos metų šluostei visiems nosis, dėl Dievo meilės, – žvilgtelėjo į Trevisą ir nusišypsojo. – Su ja nesilažink, sūnau. Ji nepralošia.
Trevisas vėl pažvelgė į mane. Jis buvo visiškai sumišęs.
– A… mums jau metas, tėti. Iki, vaikinai.
Trevisas išsitempė mane į lauką, prie motociklo, o už durų toliau aidėjo garsus jo namiškių klegesys ir šurmulys. Laukdama, ką jis pasakys, susukau plaukus į kuodelį, užsisegiau striukę, bet jis nepratarė nė žodžio, apžergė motociklą, aš palipau ir atsisėdau už jo.
Buvau tikra: jis suprato, jog aš daug ką nuo jo nuslėpiau, ir dabar turbūt pyko, kad tokį svarbų

mano gyvenimo faktą sužinojo kartu su savo namiškiais. Baiminausi didelio barnio, kai grįšim į jo butą, todėl priėjus duris mano galvoje jau buvo paruoštos kelios dešimtys įvairiausių atsiprašymo variantų.

Trevisas nusivedė mane už rankos koridoriumi į savo kambarį ir padėjo nusirengti striukę. Išardžiau savo karamelinės spalvos plaukų kuodelį ir leidau jiems bangomis kristi ant nugaros.

– Žinau, kad pyksti, – tariau nedrįsdama pažvelgti jam į akis. – Atleisk, kad anksčiau to nepasakiau. Tokių dalykų aš niekam nepasakoju.

– Pykstu? – nustebo jis. – Aš toks patenkintas, kad net galva sukasi. Nė nemirktelėjusi iššlavei mano brolių kišenes, tėvo akyse tapai kone legenda, ir dabar tikrai žinau, kad mūsų lažybas prieš mano kautynes tu pralaimėjai tyčia.

– Na, aš taip nesakyčiau…

Trevisas kilstelėjo smakrą.

– Tikėjaisi išlošti?

– Na, nežinau… ne visai, – atsakiau maudamasi batelius.

Trevisas šypsojosi.

– Vadinasi, norėjai likti su manim. Man rodos, aš vėl įsimylėjau tave iš naujo.

– Kaip tu gali ant manęs nepykti? – suglumusi numečiau batelius į spintą.

Atsidusęs Trevisas linktelėjo.

– Dalykas rimtas, Balandėle. Reikėjo pasisakyti. Bet aš suprantu, kodėl nenorėjai. Atvažiavai čia tam, kad pabėgtum nuo praeities. Man tarsi dangus atsivėrė. Dabar viskas tapo aišku.

– Na, tuo geriau.

– Velnio Tuzinas, – ištarė jis ir palingavo galva. Paskui priėjo ir nutraukė man per galvą marškinėlius.

– Nevadink manęs taip, Trevisai. Man nepatinka.

– Tu velniškai garsi, Balandėle! – nustebo jis. Atsegė man džinsus ir nusmaukė žemyn, padėjo iš jų išlipti.

– Po viso to tėvas manęs labai nekentė. Jis dar ir dabar mane kaltina dėl visų savo bėdų.

Trevisas nusivilko marškinėlius ir apkabino mane.

– Niekaip negaliu patikėti, kad prieš mane stovi Miko Abernačio duktė. Aš tiek laiko draugauju ir nė nenumaniau su kuo.

Pastūmiau jį į šalį.

– Aš ne Miko Abernačio duktė, Trevisai! Visa tai liko praeity. Aš Ebė. Tik Ebė! – išrėžiau ir nuėjau prie spintos, nutraukiau nuo pakabo marškinėlius ir apsivilkau.

Trevisas atsiduso ir tyliai tarė:

– Dovanok. Susireikšminau.

– Ir niekas daugiau! – pridėjau prie širdies ranką, kad jis pagaliau mane suprastų.

– Taip, bet…

– Bet nieko. Žinai, kaip tu dabar į mane žiūri? Va dėl to aš tau nieko ir nesakiau, – užsimerkiau. – Daugiau nenoriu taip gyventi, Trevi. Net ir su tavim.

– Vaje! Nusiramink, Balandėle. Per daug įsijautėme, – jis pažvelgė į mane ir priėjęs tvirtai

apkabino. – Man nesvarbu, nei kas tu buvai, nei kokia nenori būti. Man reikia tokios, kokia esi.
– Bent jau šiuo atžvilgiu mūsų nuomonės sutampa.
Jis nuvedė mane prie lovos šypsodamasis.
– Visam pasauly esam tik tu ir aš, Balandėle.
Susirangiau prie jo ir apsiklojau. Nenorėjau, jog kas nors – išskyrus mane ir Ameriką – žinotų apie Miką, juo labiau nesitikėjau, kad mano vaikinas bus iš prisiekusių pokerio lošėjų šeimos. Sunkiai atsidusau ir priglaudžiau skruostą prie jo krūtinės.
– Kas yra? – paklausė Trevisas.
– Nenoriu, jog kas nors apie tai žinotų, Trevi. Nenorėjau, kad ir tu sužinotum.
– Myliu tave, Ebe. Daugiau apie tai nekalbėsim, gerai? Tavo paslaptį saugosiu kaip savo, – pažadėjo jis ir pabučiavo man į kaktą.

– pone medoksai, gal palauktumėte, kol baigsis paskaita? – paprašė profesorius Čeinis, neapsikentęs mano kikenimo, nes Trevisas visą laiką glaustinėjosi man prie kaklo.
Staiga pajutau, kaip iš gėdos kaista skruostai, atsikosėjau ir bandžiau susikaupti.
– Nelabai išeis, pone Čeini. Ar nematote, kokia mano mergina? – atšovė jam Trevisas ir parodė į mane.
Per visą auditoriją nuaidėjo juokas, o aš dar labiau nuraudau. Profesorius Čeinis iš dalies sutrikęs, iš dalies linksmai žvilgtelėjo mano pusėn, paskui atsisukęs į Trevisą palingavo galva ir darsyk paprašė:
– Pasistenkite, gerai?
Auditorijoje vėl nuskambėjo juokas, o aš susmukau ant kėdės. Trevisas uždėjo ranką ant mano kėdės atkaltės ir profesorius toliau dėstė paskaitą. Per pertrauką Trevisas nulydėjo mane į kitą paskaitą.
– Atleisk, kad dėl manęs tau teko susigėsti. Nieko negaliu padaryti.
– Pasistenk.
Pro mus praėjo Parkeris, ir kai aš jam mandagiai šypsodamasi linktelėjau, jo akys nušvito.
– Labas, Ebe. Susitiksime viduje.
Jis įžengė į auditoriją, o Trevisas nulydėjo jį piktu žvilgsniu.
– Ei, – timptelėjau už rankos ir jis atsisuko, – nekreipk į jį dėmesio.
– Klube jis visiems giriasi, kad tu vis dar jam skambini.
– Tai netiesa, – ramiai atsakiau jam.
– Aš žinau, bet kiti – ne. Sako, tempiąs laiką. Gyrėsi Bredui, kad tu lauki progos mane palikti, vis jam skambinėji ir guodiesi, kokia esi nelaiminga. Jis pradeda mane siutinti.
– Labai jau laki jo vaizduotė, – pažvelgiau į Parkerį, ir kai mūsų žvilgsniai susitiko, jis man šyptelėjo, o aš nutaisiau piktą veidą.
– Ar labai supyktum, jeigu darsyk tektų raudonuoti?
Aš gūžtelėjau pečiais, ir Trevisas nieko nelaukdamas nuvedė mane į auditoriją. Sustojo prie mano suolo ir padėjo ant grindų kuprinę. Pažvelgė į Parkerį, paskui prisitraukė mane, apkabino, vieną ranką laikydamas ant kaklo, kitą ant nugaros žemiau juosmens, ir ėmė karštai, aistringai bučiuoti. Jis

bučiavo mane taip, kaip paprastai bučiuojamės lovoje prieš miegą, todėl nesusilaikiau ir įsitvėriau abiem rankomis jam į marškinėlius.

Netrukus studentai pradėjo šnibždėtis ir itin garsiai kikenti, supratę, kad Trevisas nė neketina liautis.

– Man regis, jis ką tik įpūtė jai vaiką, – kažkas pajuokavo iš auditorijos galo.

Atsitraukiau nuo jo vis dar užsimerkusi ir pamėginau susitvardyti. Pažvelgusi į Trevisą pamačiau, kad ir jis vos tvardosi.

– Norėjau kai ką pamokyti, – sušnibždėjo jis.

– Ir pamokei, – linktelėjau.

Trevisas nusišypsojo, pakštelėjo man į skruostą ir atsisuko į Parkerį, kuris nejaukiai muistėsi ant savo kėdės.

– Pasimatysime per pietus, – mirktelėjo man akį.

Sudribau ant savo kėdės ir atsidusau, stengdamasi nuslopinti tarp kojų kilusį tvinkčiojimą.

Vos išsėdėjau per matematiką, ir kai baigėsi paskaita, pamačiau prie durų stypsant Parkerį.

– Sveikas, Parkeri, – linktelėjau, pasiryžusi nesuteikti jam progos, kurios jis taip laukė.

– Žinau, kad tu su juo, ir jam visai nebūtina demonstruoti savo jausmų prieš visą auditoriją.

Stabtelėjau norėdama jam šiurkščiai atsikirsti.

– O tu geriau liaukis gyręsis savo draugijos nariams, kad aš tau skambinu. Išvarysi jį iš kantrybės, ir aš nė trupučio nesigailėsiu tavęs, kai jis gerokai išspardys tau užpakalį.

Parkeris suraukė nosį.

– Tik paklausyk. Tu per ilgai užsibuvai su Trevisu.

– Ne, tokia jau aš esu. Ir tu manęs tokios dar nepažįsti.

– O tu ir nesuteikei man progos geriau tave pažinti, tiesa?

Atsidusau.

– Nenoriu su tavim vaidytis, Parkeri. Nieko mums nepavyko, aišku?

– Ne, neaišku. Manai, man smagu, kai visas universitetas iš manęs šaiposi? Trevisą Medoksą mes visi mylim ir gerbiam, nes šalia jo mes atrodom geri ir dori. Jis dulkina merginas, vaiko jas į kairę ir į dešinę, ir net patys didžiausi universiteto kvailiai, palyginti su Trevisu, atrodo kaip žaviausi princai.

– Kada tu atsimerksi ir pagaliau pamatysi, kad jis pasikeitė?

– Jis nemyli tavęs, Ebe. Tu jam tik naujas blizgantis žaisliukas. Nors po šiandieninės scenos prieš paskaitą jau drįstu manyti, kad nebesi ir toks blizgantis.

Garsiai pliaukštelėjau jam per veidą ir tik paskui supratau, ką padariusi.

– Jei būtum luktelėjusi porą sekundžių, būčiau padaręs šitą darbą už tave, Balandėle, – pasakė Trevisas ir nustūmė mane sau už nugaros.

Sugriebusi jį už rankos surikau:

– Trevisai, nereikia.

Parkeris atrodė truputį sutrikęs, ant jo veido ėmė ryškėti rausvi mano delno kontūrai.

– Aš tave perspėjau, – tarė Trevisas Parkeriui, priremdamas jį prie sienos.

Parkerio žandikauliai sukrutėjo ir jis piktai pažvelgė į mane.

– Baigiam šitą reikalą, Trevisai. Dabar jau matau, kad judu abu labu tokiu.

– Ačiū, – padėkojo Trevisas ir apkabino man pečius.

Parkeris atsiplėšė nuo sienos ir pasukęs už kampo ėmė leistis laiptais žemyn, vis žvilgčiodamas per petį atgal, ar jo nesiveja.

– Kaip tu? – paklausė Trevisas.

– Gerai, tik ranka skauda.

Jis šyptelėjo.

– Nedorai pasielgei, Balandėle, bet aš tavimi žaviuosi.

– Jis turbūt paduos mane į teismą ir išmelš iš manęs tiek, kad užteks apmokėti studijas Harvarde. O ką tu čia veiki? Juk tarėmės susitikti valgykloje.

Jis nutaisė kreivą šypseną ir atsakė:

– Negaliu susikaupti per paskaitą. Vis neatsigaunu po to bučinio.

Dirstelėjau į koridorių, paskui į jį ir tariau:

– Ateik.

Jis suraukė kaktą ir nustebęs paklausė:

– Kas?

Paėjau atatupsta kelis žingsnius, tempdamasi jį su savimi, ir sustojau tik pajutusi nugara fizikos kabineto duris. Atidariau jas, dirstelėjau per petį ir pamačiusi, kad viduj tuščia ir tamsu, timptelėjau jį už rankos. Juokdamasi iš jo sutrikusio veido, įsitempiau į vidų, užrakinau duris ir prisitraukiau jį prie savęs.

Ėmiau jį bučiuoti, o jis sukikeno ir nustebęs paklausė:

– Ką čia sumanei?

– Nenoriu, kad per paskaitą negalėtum susikaupti, – atsakiau jam bučiuodama. Jis pakėlė mane nuo grindų ir aš apsivijau jam kojomis klubus.

– Nežinau, ką aš be tavęs daryčiau, – pasakė jis, viena ranka laikydamas mane, o kita atsegdamas džinsų diržą, – bet ir nenoriu žinoti. Visą gyvenimą troškau turėti tik tave, Balandėle.

– Nepamiršk to, kai kitąsyk susėsime lošti pokerio ir tu man praloši visus pinigus, – atšoviau jam ir nusitraukiau marškinėlius.

~~Tryliktas~~ *Keturioliktas skyrius*

Visko su kaupu

Pasisukiojau, skeptišku žvilgsniu nužvelgdama save veidrodyje. Suknelė balta, gundomai trumpa, nugara plika, priekyje ant kaklo parišta siaura žvilgančių karoliukų juostelė, panaši į stačią apykaklę.

– Oho! Trevisas susileis, pamatęs tave su tokiu drabužėliu! – šūktelėjo Amerika.

Užverčiau akis aukštyn.

– Labai romantiška.

– Pirk šitą. Ir daugiau nieko nebesimatuok. Šita tau tinka, – suplodama iš džiaugsmo delnais įtikinėjo Amerika.

– Ar nemanai, kad per trumpa? Meraja Keri ir tai mažiau apsinuogina.

Amerika papurtė galvą.

– Aš tau liepiu.

Atsisėdusi ant suolo laukiau, kol Amerika išsimatuos vieną suknelę po kitos, kaskart vis labiau nesiryždama, kurią pasirinkti. Galiausiai apsistojo prie itin trumpos, siauros, kūno spalvos, su vienu nuogu petimi.

Grįžome jos honda į butą ir radom vieną paliktą Toto. Šeplio dodžo kieme nebuvo. Amerika išsitraukė telefoną ir surinko numerį. Nusišypsojo išgirdusi Šeplio balsą.

– Kur išlėkėt, mielasis? – linktelėjusi galvą pažvelgė į mane. – Kodėl turėčiau pykti? Ir kokia tai staigmena? – paklausė. Vėl metusi žvilgsnį į mane nuėjo Šeplio kambarin ir užsidarė duris.

Kol Amerika kažką kalbėjo telefonu miegamajame, aš gloščiau juodas stačias Toto ausytes, ir kai ji išėjo, vis tvardydama šypseną veide, paklausiau:

– Ką dabar jie bus sugalvoję?

– Jie jau važiuoja namo. Tegu Trevisas tau pats viską pasako, – šypsodamasi nuo ausies iki ausies atsakė ji.

– Dieve… Kas dar? – neatlyžau.

– Sakiau, kad negaliu pasakoti. Tai staigmena.

Pasitaisiau plaukus, pakrapščiau nagus ir ėmiau nekantriai laukti, kada grįš Trevisas ir parveš man kažkokią staigmeną. Gimtadienio vakarėlis, šunytis – sunku įsivaizduoti, kas dar gali šauti jam į galvą.

Garsiai burzgiantis Šeplio dodžo variklis pranešė, kad jie grįžo. Lipdami laiptais vaikinai kažko smagiai juokėsi.

– Puikios nuotaikos, – pasakiau. – Geras ženklas.

Šeplis įžengė pirmas ir tarė:

– Nenorėjau, kad tu pagalvotum, jog jis turi priežastį, o aš ne.

Amerika pašoko pasisveikinti su savo vaikinu ir karštai jį apkabino.

– Kvaileli tu mano, Šepai. Jeigu būčiau norėjusi vaikino nutrūktgalvio, būčiau pasirinkusi Trevisą.

– Su mano jausmais tai neturi nieko bendra, – pridūrė jis.

Duryse pasirodė Trevisas su dideliu pleistro tvarsčiu ant riešo. Nusišypsojo man ir, sudribęs ant sofos, pasidėjo ranką ant kelių.

Negalėjau atplėšti akių nuo jo tvarsčio.

– Ką čia pasidarei?

Šypsodamasis Trevisas prisitraukė mane ir pabučiavo. Jaučiau nuo jo spinduliuojant jaudulį. Veidas šypsojosi, bet aš aiškiai jaučiau, kad jis smarkiai abejoja, ar pritarsiu tam, ką padarė, ar ne.

– Šiandien atlikau keletą darbų.

– Kokių? – įtariai paklausiau.

Trevisas nusijuokė.

– Nusiramink, Balandėle. Nieko bloga.

– Kas atsitiko riešui? – paklausiau atsargiai keldama už pirštų jo ranką.

Prie namo garsiai suburzgė didžiulis sunkvežimis, Trevisas pašoko nuo sofos ir atidarė duris.

– Pagaliau! Jau visas penkias minutes laukiu! – suriko jis.

Pro duris įžengė atatupstas vyras, vilkdamas celofanu aptrauktą pilką sofą už vieno galo, o paskui ir antras nešikas, įsitvėręs kitą sofos galą. Šeplis su Trevisu pastūmė mūsų sofą kartu su manim ir Toto į šoną, ir vyrai pastatė į jos vietą atneštąją. Trevisas nuplėšė nuo jos celofaną, paėmė mane ant rankų ir pasodino ant minkštų pagalvėlių.

– Nupirkai naują? – plačiai šypsodamasi paklausiau.

– Taip. Ir dar kai ką. Ačiū, vyručiai, – padėkojo vyrams ir jie, paėmę senąją sofą, išėjo taip, kaip ir buvo atėję.

– Iškeliavo visi prisiminimai, – kreivai šyptelėjau.

– Nenoriu apie juos nieko girdėti.

Trevisas atsisėdo šalia manęs ir atsiduso. Pažiūrėjęs į mane nuplėšė pleistrą, kuriuo buvo priklijuotas tvarstis ant riešo, ir tarė:

– Tik neišsigąsk.

Mintyse greitai perkrėčiau visus variantus, kas galėtų būti po tuo tvarsčiu. Pagalvojau apie nudegimą, sumušimą ar dar kažką baisaus.

Trevisas nuplėšė tvarstį ir aš net aiktelėjau, išvydusi juodą tatuiruotę per visą riešą. Oda aplink ją buvo raudona ir paburkusi nuo antibiotikų, kuriais buvo sutepta žaizda. Netikėdama savo akimis papurčiau galvą ir perskaičiau užrašą: „Balandėlė“.

– Patinka? – paklausė jis.

– Išsitatuiravai mano vardą sau ant riešo? – ištariau žodžius, bet balsas buvo lyg ne mano. Galvoje sukosi visokios mintys, bet aš kalbėjau ramiai, santūriai.

– Taip, – atsakė jis ir pabučiavo man į skruostą, o aš negalėjau atplėšti akių nuo juodu rašalu įrėžtų raidžių ant jo odos.

– Bandžiau jį nuo šito atkalbėti, Ebe. Jau seniai nieko kvailo jis nebuvo iškrėtęs, tad manau, vėl žingsnis atgal, – linguodamas galva prisipažino Šeplis.

– Tai ką manai? – paragino Trevisas.

– Net ir nežinau, – atsakiau.

– Reikėjo pirma jos atsiklausti, Trevi, – pritarė ir Amerika, kraipydama galvą ir užsidengdama burną ranka.

– Ko atsiklausti? Ar galiu pasidaryti tatuiruotę? – susiraukė Trevisas ir atsisuko į mane. – Aš myliu tave ir noriu, kad visi žinotų, jog priklausau tik tau.

Nejaukiai pasimuisčiau ant sofos.

– Betgi tai amžina, Trevisai.

– Kaip ir mudviejų draugystė, – pasakė jis liesdamas man skruostą.

– Parodyk ir kitą, – paragino Šeplis.

– Kitą? – nustebau ir pažiūrėjau į kitą jo riešą.

Trevisas atsistojo, pasikėlė marškinėlius. Kilstelėjus rankas jo pilvo raumenys įsitempė ir vėl atsileido. Pasisuko ir šone per visą krūtinę pamačiau dar vieną naują tatuiruotę.

– Kas čia? – paklausiau prisimerkusi žvelgdama į vertikalius hieroglifus.

– Čia hebrajiškai, – nervingai šypsodamasis paaiškino Trevisas.

– Kas čia parašyta?

– Čia parašyta: „Aš priklausau savo mylimajai, o mylimoji priklauso man."

Pažiūrėjau jam į akis ir nustebusi paklausiau:

– Tau neužteko vienos tatuiruotės? Sumanei pasidaryti dar ir antrą?

– Aš jau seniai buvau davęs žodį pasidaryti tokią tatuiruotę, kai sutiksiu man skirtąją. Sutikau tave… tai nuėjau ir pasidariau.

Pamačius mano veido išraišką, jo šypsena dingo.

– Supykai, tiesa? – paklausė nuleisdamas marškinėlius.

– Nesupykau… Tiesiog man tai per daug didelė staigmena.

Šeplis viena ranka apkabino Ameriką ir stipriai prispaudė sau prie šono.

– Dabar teks priprasti, Ebe. Trevisas impulsyvus ir stačia galva neria į bet ką, ką sugalvoja. Nenurims tol, kol neužmaus tau ant piršto žiedo.

Amerika iš nuostabos dėbtelėjo pirma į mane, paskui į Šeplį.

– Ką? Jie tik dabar pradėjo draugauti!

– Man… reikia išgerti, – pasakiau ir nuėjau į virtuvę.

Stebėdamas mane varstant spinteles Trevisas prunkštelėjo.

– Jis pajuokavo, Balandėle.

– Pajuokavau? – nustebo Šeplis.

– Jis neturėjo omeny artimiausiu metu, – bandė gintis Trevisas. Atsisukęs į Šeplį piktai burbtelėjo: – Ačiū, šikniau.

– Gal dabar liausiesi bent trumpam apie tai tauškęs, – šyptelėjo Šeplis.

Įsipyliau į taurę viskio ir loštelėjusi galvą išgėriau vienu mauku. Susiraukiau, kai skystis nudegino gerklę.

Trevisas švelniai apkabino mane iš nugaros.

– Aš tau nesiperšu, Balandėle. Čia tik tatuiruotės.

– Žinau, – atsakiau jam ir linktelėjusi galvą prisipyliau dar.

Trevisas ištraukė man iš rankos butelį ir, užsukęs kamštelį, pastatė į spintelę. Kai aš ir toliau stovėjau nuo jo nusisukusi, jis suėmė man už klubų ir atgręžė į save.

– Aišku. Turėjau pirmiausia pasikalbėti apie tai su tavim, bet nupirkau sofą, tada viena mintis po kitos – ir aš nesusilaikiau.

– Man tai per daug netikėta, Trevisai. Paprašei persikelti gyventi pas tave, sau ant rankos užsirašei mano vardą, prisipažinai meilėje… man visa tai… labai jau skubota.

Trevisas susiraukė.

– Tu išsigandai. Aš gi prašiau neišsigąsti.

– Kaip galėčiau! Sužinojai apie mano tėvą ir staiga viskas užsisuko!

– Kas tavo tėvas? – sukruto Šeplis, aiškiai nepatenkintas, kad kažkas nuo jo slepiama. – Kas jos tėvas? – paklausė Amerikos. Ši atlaidžiai papurtė galvą.

Trevisas bjauriai susiraukė.

– Mano jausmai tau neturi nieko bendra su tavo tėvu.

– Rytoj einam į porų vakarėlį. Ten turėtume duoti visiems suprasti, kad draugaujame ir visa kita, o tu jau spėjai išsitatuiruoti ant rankos mano vardą ir dar tuos žodžius apie vieno priklausymą kitam! Kaip aš galėjau neišsigąsti? Aišku, kad išsigandau!

Trevisas apglėbė delnais mano veidą ir įsisiurbė į lūpas. Pakėlė nuo grindų ir pasodino ant stalo. Liežuviu stengėsi įsibrauti man į burną, ir kai įsileidau, jis gailiai suvaitojo.

Jo pirštai susmigo man į klubus, ir jis prisitraukė mane arčiau.

– Žinai, kai pyksti, daraisi velniškai patraukli, – sukuždėjo man į lūpas.

– Gerai, – atsidusau, – jau nusiraminau.

Nusišypsojo patenkintas, kad jo planas pavyko.

– Viskas lieka kaip ir anksčiau, Balandėle. Tik tu ir aš.

– Jūs visai jau kuoktelėjot, – linguodamas galva tarė Šeplis.

Amerika linksmai plekštelėjo jam per petį.

– Ebė šiandien irgi kai ką nupirko Trevisui.

– Amerika! – sušukau.

– Išsirinkai suknelę? – paklausė jis šypsodamasis.

– Taip, – apsivijau jį rankomis ir kojomis. – Rytoj bus tavo eilė išsigąsti.

– Nekantriai laukiu, – pasakė jis ir nukėlė mane nuo stalo. Pamojau ranka Amerikai, ir Trevisas nusinešė mane per koridorių į kambarį.

Penktadienį po paskaitų mudvi su amerika nuvažiavome į miestą pasigražinti ir pasilepinti. Pasidarėm manikiūrą ir pedikiūrą, pašalinom nereikalingus plaukelius, pasirudinom odą ir nusidažėm plaukus. Grįžusios į butą radom visus stalus ir paviršius nustatytus vazomis su rožėmis: raudonomis, geltonomis, rausvomis ir baltomis – lyg gėlių parduotuvėje.

– Dievulėliau! – suspiegė Amerika, vos įžengusi pro duris.

Šeplis išdidžiai apsidairė.

– Norėjom nupirkti jums gėlių, bet paskui pagalvojom, kad po vieną puokštę bus per mažai.

Apkabinau Trevisą.
– Vaikinai… jūs tiesiog nepakartojami. Ačiū.
Trevisas plekštelėjo man per užpakalį ir paragino:
– Iki vakarėlio liko pusvalandis, Balandėle.
Vaikinai rengėsi Treviso kambaryje, o mes apsivilkome sukneles pas Šeplį. Vos spėjau užsisegti sidabrinių batelių sagteles, pasigirdo beldimas į duris.
– Jau laikas eiti, damos, – pranešė Šeplis.
Amerika išėjo pro duris pirma, ir Šeplis švilptelėjo.
– O kur ji? – paklausė Trevisas.
– Ebė aunasi batelius, tuoj išeis, – atsakė Amerika.
– Laukimas mane žudo, Balandėle! – sušuko Trevisas.
Išėjau tampydamasi suknelę, ir Trevisas sustojo priešais mane netekęs amo.
Amerika bakstelėjo alkūne jam į šoną, jis sumirksėjo ir sušuko:
– Kad tave kur!
– Dabar jau tu išsigandai, ką? – paklausė Amerika.
– Neišsigandau. Ji pribloškiamai graži, – pasakė Trevisas.
Nusišypsojau jam ir apsisukusi parodžiau didžiulę iškirptę nugaroje.
– Va dabar tai tikrai išsigandau, – tarė jis ir priėjęs arčiau darsyk mane apsuko.
– Nepatinka? – paklausiau jo.
– Tau reikia švarkelio.
Nubėgęs prie kabyklos atnešė paltuką ir skubiai užmetė man ant pečių.
– Ji negali būti visą vakarą su paltuku, Trevisai, – prunkštelėjo Amerika.
– Atrodai nuostabiai, Ebe, – pagyrė Šeplis, lyg atsiprašydamas už keistą Treviso elgesį.
Skausmingai liūdnu veidu Trevisas tarė:
– Tikrai. Tu išties atrodai stulbinamai… Bet negali eiti šitaip apsirengusi. Šita suknelė… tavo kojos… Sijonas per daug trumpas ir čia tik pusė suknelės. Visa nugara nuoga!
Nesusilaikiau ir nusišypsojau jam.
– Ji taip pasiūta, Trevisai.
– Ar jūs dar ilgai vienas kitą kankinsite? – susiraukė Šeplis.
– Ar neturi ilgesnės? – paklausė Trevisas.
Pažvelgiau žemyn ir tariau:
– Iš priekio ji visai kukli. Tik nugara gal kiek atviroka.
– Balandėle, – jis nejaukiai susigūžė, – labai prašau nesupykti, bet negaliu vestis tavęs į vakarėlį šitaip apsirengusios. Per penkias minutes aš paleisiu į darbą kumščius.
Pasistiebiau ant pirštų ir pabučiavau jam į lūpas.
– Aš tavim pasikliauju.
– Vakaras bus ne iš linksmųjų, – suniurzgė jis.
– Vakaras bus nuostabus, – įsižeidusi pataisė jį Amerika.
– Tik pagalvok, kaip bus lengva vėliau ją nusivilkti, – pasakiau bučiuodama jam į kaklą.
– Čia ir bėda. Visi ten susirinkę vaikinai galvos lygiai tą patį.

– Bet tik tau vienam bus leista tą padaryti, – pakuždėjau. Jis nieko neatsakė ir aš loštelėjau atgal pažvelgti jam į akis. – Ar tikrai nori, kad persirengčiau?

Trevisas pažvelgė man į veidą, apmetė akimis suknelę, mano kojas, paskui giliai atsiduso ir tarė:

– Kad ir ką apsivilktum, tu vis tiek esi nuostabi. Turbūt jau laikas pradėti prie to pratintis, tiesa?

Gūžtelėjau pečiais, jis palingavo galva.

– Tiek to. Mes jau ir taip vėluojam. Keliaujam.

Einant iš automobilio į *Sigma Tau* klubą, prisiglaudžiau prie Treviso, nes man buvo vėsu. Tvyrojo rūkas, bet nebuvo šalta. Iš rūsio sklido garsi muzika ir Trevisas ėjo kinkuodamas galva į ritmą. Visi sukosi į mus. Nežinau, į ką spoksojo – ar kad Trevisas atėjo į vakarėlį, ar kad mūvėjo kostiumo kelnes, ar į mano suknelę, bet visų akys susmigo į mus.

Amerika pasilenkė prie manęs ir sukuždėjo:

– Labai džiaugiuosi, kad ėjai, Ebe. Jaučiuosi taip, kaip Molės Ringvald filme.

– Malonu pasitarnauti, – burbtelėjau.

Trevisas su Šepliu padėjo mums nusivilkti paltus ir nuvedė į virtuvę. Šeplis iš šaldytuvo paėmė keturis butelius alaus ir padavė vieną Amerikai, kitą man. Visi stovėjome virtuvėje ir klausėmės vaikinų, aptarinėjančių paskutinę Treviso kovą. Su jais atėjusios merginos, pasirodo, buvo tos pačios krūtingos blondinės, kurios nusekė paskui Trevisą į valgyklą tą kartą, kai mes pasikalbėjom.

Lengvai pažinau Leksę. Negalėjau pamiršti jos išraiškos, kai Trevisas nustūmė ją nuo kelių, nes ji įžeidė Ameriką. Leksė smalsiai sekė mane akimis ir gaudė kiekvieną mano žodį. Žinojau, kad jai labai knieti išsiaiškinti, kuo aš taip sužavėjau Trevisą, todėl stengiausi visomis išgalėmis jai tą parodyti. Stovėjau apsikabinusi Trevisą, reikiamu laiku bei taikliai įsiterpdavau į pokalbį ir nuoširdžiai juokavau kalbant apie jo naujas tatuiruotes.

– Ei, išsitatuiravai ant riešo merginos vardą? Kas tave privertė tą padaryti? – stebėjosi Bredas.

Trevisas išdidžiai pakėlė riešą ir parodė jam mano vardą.

– Aš einu dėl jos iš proto, – pasakė ir pažiūrėjo į mane meiliu žvilgsniu.

– Tu jos beveik nepažįsti, – piktai drėbtelėjo Leksė.

Neatitraukdamas akių nuo manųjų jis tarė:

– Pažįstu, – paskui suraukęs kaktą pridūrė: – Maniau, tatuiruotė tave išgąsdino, bet dabar matau, kad pati ja didžiuojiesi.

Pabučiavau jam į skruostą ir patraukiau pečiais.

– Imu priprasti.

Šeplis su Amerika nulipo į rūsį, ir mes, susikibę už rankų, nusekėme jiems įkandin. Baldai buvo sustumdyti palei sienas ir padaryta vietos šokių aikštelei. Vos mes atėjom, pradėjo groti lėtą dainą.

Trevisas nieko nelaukęs nusivedė mane į šokių aikštelės vidurį, priglaudė prie savęs ir uždėjo mano ranką sau ant krūtinės.

– Džiaugiuosi, kad anksčiau nevaikščiojau į šituos vakarėlius. Gerai, kad dabar atsivedžiau tave.

Nusišypsojau ir prigludau skruostu jam prie krūtinės. Jis uždėjo ranką man žemiau juosmens, tokią šiltą ir minkštą ant nuogos mano odos.

– Visi į tave spokso su šita suknele, – tarė jis.

Pakėliau galvą tikėdamasi išvysti jo niūrų žvilgsnį, bet pamačiau jį besišypsantį.

– Visai neblogai… būti su mergina, kurios trokšta visi vaikinai.
Užverčiau akis.
– Jie manęs netrokšta. Jiems smalsu, kodėl tau manęs reikia. Beje, man labai gaila tų, kurie ko nors tikisi. Aš beviltiškai ir nenusakomai myliu tave.
Jo veide šmėstelėjo skausminga mina.
– Žinai, kodėl man tavęs reikia? Aš buvau visai pasimetęs, kol tu manęs nesuradai. Nežinojau, kas yra vienatvė iki to vakaro, kai pirmąkart teko miegoti be tavęs. Tu vienintelis teigiamas dalykas mano gyvenime. Ilgai tavęs laukiau, Balandėle.
Suėmiau delnais jam veidą, jis tvirtai mane apkabino ir pakėlė nuo žemės. Prisiglaudžiau lūpomis ir jis pabučiavo mane, sudėdamas į bučinį visa, ką buvo ką tik ištaręs. Ir tada aš supratau, kodėl jis pasidarė tatuiruotę, kodėl pasirinko mane ir kodėl aš jam buvau kitokia. Svarbiausia – ne kokia aš ar koks jis, svarbiausia tai, kad būdami kartu mes esame kitokie.
Garso kolonėles sudrebino greitesnio tempo muzika, ir Trevisas nuleido mane ant grindų.
– Dar šokam?
Prie mūsų prisidėjo Amerika su Šepliu, ir aš, klausiamai pažvelgusi į jį, įspėjau:
– Jeigu sugebėsi nuo manęs neatsilikti.
Trevisas kreivai šyptelėjo.
– Pažiūrėsim.
Prisiglaudusi kartu su juo ėmiau judinti klubus ir, braukdama ranka jam per krūtinę, atsegiau dvi viršutines sagutes. Trevisas šyptelėjo ir pakraipė galvą, aš apsisukau ir ėmiau šokti priešais jį nugara. Jis sugriebė man už klubų, aš ištiesiau rankas ir padėjau jam žemiau juosmens. Pasilenkiau į priekį, jis pirštais tvirtai suspaudė mane ir, kai atsitiesiau, pakštelėjo man prie ausies.
– Jei ir toliau taip, tai greitai turėsime išeiti, – tarė jis.
Atsisukau į jį ir nusišypsojau, rankomis apsivijau kaklą. Jis prisispaudė prie manęs ir aš ištraukiau iš kelnių jo marškinius, pakišau rankas po jais ir uždėjau ant nugaros, pirštais spaudžiau raumenis, paskui nusišypsojau, kai jis suvaitojo, ir palaižiau jam kaklą.
– Jėzau, Balandėle, tu mane pribaigsi, – tarė jis ir, suėmęs rankomis man už suknelės, pirštais braukdamas per šlaunis, kilstelėjo jos apačią aukštyn.
– Na, regis, aišku, kur šuo pakastas, – mums už nugaros viauktelėjo Leksė.
Amerika staigiai grįžtelėjo atgal ir žengė prie jos pasiruošusi kautis. Šeplis laiku sugriebė jai už rankos.
– Pakartok, ką sakei! – užriko Amerika. – Aš tau parodysiu, kale tu!
Išsigandusi Amerikos grasinimų, Leksė pasislėpė už savo vaikino.
– Verčiau užčiaupk savo panai burną, Bredai, – perspėjo Trevisas.
Dar po dviejų dainų mano plaukai ant sprando buvo visai šlapi. Trevisas pabučiavo man į paausį ir tarė:
– Eime, Balandėle, į lauką. Noriu parūkyti.
Užlipome laiptais į viršų, jis padavė man paltą ir abu nuėjome į antrą aukštą. Išėjom į balkoną ir čia radom Parkerį su savo mergina. Ji buvo už mane aukštesnė, trumpi juodi plaukai suimti ant sprando ir susegti paprastu segtuku. Akis užkliuvo už aukštakulnių, nes ji stovėjo užmetusi koją

Parkeriui ant klubo, atsirėmusi nugara į sieną. Pastebėjęs mus Parkeris greitai ištraukė ranką iš po jos suknelės.

– Ebe, – nustebęs ir sunkiai šnopuodamas išspaudė jis.

– Labas, Parkeri, – atsakiau vos tvardydama juoką.

– Kaip… a… kaip laikaisi?

Mandagiai šypsodamasi atsakiau:

– Puikiai. O tu?

– A… – žvilgtelėjo į savo merginą, – Ebe, čia Amberė. Ambere, susipažink, čia Ebė.

– Ta Ebė? – paklausė ši.

Sutrikęs Parkeris linktelėjo. Nutaisiusi pasibaisėjimo kupiną miną Amberė padavė man ranką, paskui nužvelgė Trevisą, tarsi būtų išvydusi mirtiną priešą.

– Malonu susipažinti… gal.

– Ambere, – subarė Parkeris.

Trevisas nusijuokė ir palaikė atidaręs jiems duris. Parkeris paėmė draugei už rankos ir nusitempė į vidų.

– Dieve… kaip bjauru, – tariau kraipydama į šalis galvą ir sukryžiavusi ant krūtinės rankas atsirėmiau į metalinį balkono turėklą. Lauke buvo šalta, todėl apačioje pamačiau tik kelias poreles.

Trevisas patenkintas šypsojosi. Net Parkeris nesugadino jam nuotaikos.

– Bent jau nebesistengia susigrąžinti tavęs savo kvailomis manieromis.

– Man regis, jis ne tiek stengėsi susigrąžinti mane, kiek atskirti mudu vieną nuo kito.

Trevisas susiraukė.

– Kartą jis parvežė namo vieną merginą, tai paskui elgėsi taip, tarsi būtų išvežiojęs po namus visas mano dulkintas pirmakurses.

Akies krašteliu kreivai dėbtelėjau į jį.

– Ar nesakiau, kad man baisiai nepatinka tas žodis?

– Atsiprašau, – tarė jis ir prisitraukė mane arčiau.

Prisidegęs cigaretę užtraukė dūmą. Išpūstas iš plaučių ir susimaišęs su vėsiu žiemos oru, dūmas buvo gerokai tirštesnis nei paprastai. Apvertęs ranką jis ilgai žiūrėjo į savo riešą.

– Keista, šita tatuiruotė man patinka ne tik dėl to, kad nauja, bet ir ramina, kai žinau, jog ji čia.

– Labai keista, – pritariau jam.

Trevisas kilstelėjo antakį, o aš nusijuokiau.

– Juokauju. Negaliu sakyti, kad suprantu tave, bet ji tikrai miela… Treviso Medokso stiliumi.

– Man taip gera žiūrėti į tatuiruotę ant rankos, kad negaliu nė įsivaizduoti, kaip jausiuosi užmovęs tau ant piršto žiedą.

– Trevisai…

– Gal po ketverių ar penkerių metų, – pridūrė.

Atsikvėpiau ir tariau jam:

– Mums reikia sulėtinti tempą. Labai labai sulėtinti.

– Nepradėk, Balandėle.

– Jeigu ir toliau šuoliuosim tokiu tempu, tai aš veikiai liksiu plika basa ir nėščia, nespėjusi baigti

universiteto. Aš dar nepasirengusi gyventi su tavim, nepasirengusi priimti tavo žiedo, o juo labiau kurti šeimą.

Trevisas suėmė man už pečių ir atgręžė veidu į save.

– Tikiuosi, čia ne iš serijos „aš noriu pažinti ir kitus vaikinus“, tiesa? Nes aš tavęs niekam neatiduosiu. Nė už ką!

– Man nieko kito ir nereikia, – susierzinusi atšoviau. Jis nutilo, patraukė rankas nuo pečių ir įsitvėrė turėklo.

– Ką tada man siūlai? – paklausė žvelgdamas į tolį.

– Aš siūlau taip smarkiai neskubėti. Tik tiek.

Jis linktelėjo, aiškiai nepatenkintas mano atsakymu. Paliečiau jo ranką.

– Nepyk.

– Man atrodo, lyg žengtume žingsnį į priekį ir du atgal, Balandėle. Kai tik pagalvoju, kad pagaliau pradedam sutarti, tu staiga imi ir atsitveri nuo manęs siena. Nieko nesuprantu… Visos merginos suka vaikinams galvas, prašo surimtėti, kalba apie savo jausmus, reikalauja žengti kitą žingsnį…

– Man regis, mes jau buvom kalbėję, kad aš ne tokia kaip visos.

Trevisas nusiminė, nunarino galvą.

– Aš jau pavargau spėlioti. Kur mus visa tai nuves, Ebe?

Prisiglaudžiau lūpomis prie jo marškinių.

– Galvodama apie ateitį, regiu ją tik su tavimi.

Trevisas atsiduso, prisitraukė mane prie savęs. Abu žiūrėjome į naktiniame danguje slenkančius debesis. Tamsiame universiteto pastate lyg maži žiburėliai švietė pavieniai langai. Sustirę vakarėlio dalyviai stovėjo apačioje susisupę į paltus, kiti skubėjo į vidų, į jaukią klubo šilumą.

Treviso akyse pamačiau ramybę, kurią teko regėti anksčiau vos porą kartų. Staiga supratau, jog kaip ir tąkart jo sielos ramybė tiesiogiai priklauso nuo mano žodžių, kad noriu būti su juo.

Nesaugumo jausmas man gerai pažįstamas: žinau, ką reiškia gyventi per žingsnį nuo nelaimės, bijant net savo pačios šešėlio. Nieko keista bijoti tamsių Las Vegaso gatvių, kur nepatenka ryški neoninių reklamų šviesa, tačiau Trevisas Medoksas nebijojo kautis ar kumščiu ginti jam brangaus žmogaus, drąsiai žvelgdamas į nusižeminusios ar piktos ir paniekintos moters akis. Jis galėjo įžengti į kambarį ir vien savo išvaizda išgąsdinti dvigubai už save stambesnį ir stipresnį, tvirtai tikėdamas, kad niekas negali jo paliesti – kad atsilaikys prieš viską, kad ir kas bandytų jį palaužti.

Jis nebijojo absoliučiai nieko. Kol sutiko mane.

Aš atskleidžiau niekam nežinomą jo gyvenimo pusę. Ta lemtingoji korta, tas kintamasis, kurio neįmanoma suvaldyti. Nors aš jam teikiau sielos ramybę, kiekvieną dieną, kiekvieną akimirką jam likus vienam širdyje kildavo sumaištis, kuri, man pasirodžius, išaugdavo dešimteriopai. Jam vis sunkiau darėsi tvardyti pyktį, ir mano išskirtinumas jau nebebuvo paslaptis ar kažkas ypatinga – aš tapau jo silpnąja puse.

Lygiai kaip ir savo tėvui.

– Ebe! Štai kur tu! O aš visur tavęs ieškau! – įpuldama pro duris sušuko Amerika ir atkišo man savo telefoną. – Ką tik kalbėjau su savo tėčiu. Vakar jam skambino Mikas.

– Mikas? – mano veidą perkreipė pasidygėjimas. – Ko jis jam skambino?

Amerika kilstelėjo antakius, lyg aš pati turėčiau žinoti atsakymą.
– Tavo motina jam neatsiliepė.
– Ko jam reikia? – paklausiau. Man darėsi bloga.
Amerika suraukė lūpas.
– Klausė, kur tu.
– Tikiuosi, taviškiai nepasakė?
Amerika paniuro.
– Jis tavo tėvas, Ebe. Maniškis įsitikinęs, kad jis turi teisę žinoti.
– Dabar atlėks čia, – pro ašaras pasakiau. – Jis atlėks čia, Mare!
– Žinau! Užjaučiu! – tarė ji, bandydama mane apkabinti. Atstūmiau ją ir užsidengiau rankomis veidą.
Ant pečių pajutau tvirtas, globėjiškas rankas.
– Jis tau nieko nepadarys, Balandėle, – tarė Trevisas. – Aš jam neleisiu.
– Jam nepasakysi, – liūdnai žvelgdama į mane, pasakė Amerika. – Jis tai moka.
– Man reikia iš čia dingti.
Susisiaučiau paltuką ir patraukiau už durų rankenos. Bet buvau tokia supykusi ir nusiminusi, kad nesugebėjau atidaryti stiklinių stumdomųjų durų, ir iš nevilties apsipyliau ašaromis. Bet tuo metu Trevisas suėmė mano ranką, spustelėjo rankeną žemyn ir pastumdamas kita ranka atidarė duris. Supratusi, į kokią juokingai kvailą padėtį patekau, pažvelgiau į jį tikėdamasi išvysti nepatiklų žvilgsnį, bet pamačiau nuoširdžią atjautą.
Trevisas apkabino man pečius ir mes kartu grįžome į klubą, nulipome laiptais ir pro žmones patraukėme prie durų. Aš tiesiu taikymu nulėkiau prie Šeplio dodžo, o trijulė stengėsi neatsilikti nuo manęs.
Staiga Amerika sugriebė man už palto ir privertė sustoti.
– Ebe! – tyliai pašaukė ir parodė būrelį žmonių priekyje.
Jaunimas stovėjo apstojęs pagyvenusį, apsileidusį vyriškį, kuris energingai mosavo ranka klubo pusėn ir rodė nuotrauką. Porelės linksėjo galvomis ir aptarinėjo rodomą fotografiją.
Prilėkiau prie vyro ir išplėšiau jam iš rankų nuotrauką.
– Ką, po galais, čia veiki?
Būrelis išretėjo, dalis sugrįžo į klubą, o Šeplis su Amerika sustojo man iš šonų. Trevisas iš nugaros uždėjo rankas man ant pečių.
Mikas pažvelgė į mano suknelę ir nepatenkintas caktelėjo liežuviu.
– Na, na, pupa. Merginą iš Vegaso gali išvežti…
– Nutilk! Užsičiaupk, Mikai! Apsisuk ir drožk ten, iš kur atėjęs, – bedžiau pirštu jam už nugaros. – Man tavęs nereikia.
– Negaliu, pupa. Man reikia tavo pagalbos.
– Kas dar naujo? – piktai paklausė Amerika.
Mikas prisimerkęs dėbtelėjo į Ameriką, paskui atsisuko į mane.
– Žiauriai gražiai atrodai. Smarkiai užaugai. Gatvėje nebūčiau pažinęs.
Atsidusau nepatenkinta jo tuščiomis šnekomis.

– Ko tau reikia?

Tėvas skėstelėjo rankomis, patraukė pečiais ir tarė:

– Atrodo, įklimpau į bėdą, vaike. Tėtušiui reikalingi pinigai.

Užsimerkiau.

– Kiek?

– Man sekėsi, tikrai. Norėjau pasiskolinti, kad atsiloščiau, ir… pati žinai…

– Žinau, – piktai nukirtau jį. – Kiek reikia?

– Dvidešimt penkių.

– Eik švilpt, Mikai! Dvidešimt penkių šimtų? Duosiu dabar… jeigu tuoj pat iš čia išsinešdinsi, – tarė Trevisas traukdamas iš kišenės piniginę.

– Dvidešimt penkių tūkstančių, – pataisiau perliedama tėvą piktu žvilgsniu.

Miko žvilgsnis nuslydo į Trevisą.

– Kas šitas klounas?

Trevisas greitai pakėlė akis nuo piniginės į tėvą, ir aš pajutau, kaip jis atsiremia į mano nugarą.

– Dabar matau, kodėl toks gudruolis kaip tu prašo pinigų iš savo nepilnametės dukters.

Mikui nespėjus atsikirsti, išsitraukiau mobilųjį telefoną.

– Kam esi skolingas šįkart, Mikai?

Mikas pasikasė žilstelėjusių riebaluotų plaukų kuokštą ant pakaušio.

– Reikalas gana painus, pupa…

– Kam? – surikau.

– Beniui.

Aš žagtelėjau ir žengusi atgal atsitrenkiau į Trevisą.

– Beniui? Tu esi skolingas Beniui? Ką, po perkūnais?.. – užsikirtau. Nėra prasmės aiškintis. – Aš neturiu tiek, Mikai.

Jis šyptelėjo.

– O aš jaučiu, kad turi.

– Sakau, neturiu! Šįkart rimtai prisidirbai, ką? Jaučiau, kad nesiliausi, kol kas nors nenudės!

Tėvas pasimuistė. Kreivos šypsenos veide nebeliko.

– Kiek turi? – paklausė.

Sukandau dantis.

– Vienuolika tūkstančių. Taupau mašinai.

Amerika dėbtelėjo į mane.

– Iš kur gavai vienuolika tūkstančių, Ebe?

– Iš Treviso kovų, – atsakiau įbedusi akis į Miką.

Trevisas atgręžė mane už pečių ir pažvelgė į veidą.

– Tu iš mano kovų uždirbai vienuolika tūkstančių? Kada statei?

– Mudu su Adamu puikiai sutarėme, – atsakiau, nė kiek nesistebėdama Treviso sutrikimu.

Miko akys staiga nušvito.

– Per savaitgalį galėtum sumą padvigubinti, pupa, ir iki sekmadienio surinktum man dvidešimt penkis gabalus. Tada Beniui nereikėtų siųsti man savo smogikų.

Man sugniaužė gerklę, burna išdžiūvo.
– Aš liksiu tuščiomis kišenėmis, Mikai. Man reikia susimokėti už mokslą.
– Ai, nespėsi apsidairyti ir vėl susirinksi, – mostelėjęs ranka pasakė jis.
– Kada reikia pristatyti? – paklausiau.
– Pirmadienį naktį. Vidurnaktį, – nė kiek nesivaržydamas atsakė jis.
– Neturėtum jam duoti nė skatiko, Balandėle, – timptelėjo man už rankos Trevisas.
Mikas sugriebė man už riešo.
– Nieko daugiau neprašau! Jeigu ne tu, tikrai nebūčiau įklimpęs į šitą bėdą!
Amerika kirto jam per ranką ir nustūmė jį šalin.
– Nedrįsk pradėti savo nesąmonių, Mikai! Ji nevertė tavęs skolintis pinigų iš Benio!
Mikas pažvelgė man į akis su pagieža.
– Jeigu ne ji, aš dabar turėčiau pinigų. Tu viską iš manęs atėmei, Ebe. Aš likau be nieko!
Maniau, kad pabėgus nuo tėvo skausmas širdyje, jog esu jo duktė, nuslops, tačiau iš akių pabirusios ašaros bylojo priešingai.
– Gausiu tau iki sekmadienio pinigų, galėsi grąžinti Beniui. Bet kai paimsi, turėsi palikti mane visiems laikams. Daugiau tau nebepadėsiu, Mikai. Nuo šiolei sukis kaip išmanai. Girdi? Nedrįsk nė prisiartinti.
Tėvas sučiaupė lūpas ir linktelėjo.
– Kaip paliepsi, pupa.
Apsisukau ir patraukiau prie automobilio. Nueidama išgirdau Ameriką sušunkant:
– Kraukitės lagaminus, vaikinai. Skrisim į Las Vegasą.

Penkioliktas skyrius

Nuodėmių miestas

Trevisas padėjo ant grindų lagaminus ir apsidairė po kambarį.

– Gražu, ką?

Piktai dėbtelėjau į jį, ir jis klausiamai pažvelgė į mane.

– Kas?

Suzvimbė atsegamas palei lagamino kraštus užtrauktukas. Purtydama galvą atsakiau jam:

– Čia ne atostogos, Trevisai. Nereikėjo tau čia važiuoti.

Kitą akimirką jis jau stovėjo už manęs, rankomis apkabinęs per liemenį.

– Kur tu, ten ir aš.

Įkniaubiau galvą jam į krūtinę ir atsidusau.

– Man reikia į salę. Gali pasilikti čia arba pasižvalgyti po Stripą. Pasimatysime vėliau, gerai?

– Aš eisiu su tavim.

– Nenoriu, kad eitum, Trevisai.

Įskaudintas jo veidas apsiniaukė, todėl paliečiau jam ranką.

– Man per savaitgalį reikia išlošti keturiolika tūkstančių, aš privalau susikaupti. Nekenčiu savęs tokios, kokia turiu būti prie lošimo stalų, ir nenoriu, kad tu tai matytum, aišku?

Jis nubraukė man nuo kaktos plaukus ir pabučiavo į skruostą.

– Aišku, Balandėle.

Išeidamas iš kambario Trevisas pamojo Amerikai. Ji atėjo pas mane su ta pačia suknele, kuria ėjo į porų vakarėlį. Aš apsivilkau trumpučiukę aukso spalvos suknelę ir, vaipydamasi prieš veidrodį, apsiaviau aukštakulnius. Amerika sukėlė man plaukus ir padavė juodą tūbelę.

– Tau reikia dar mažiausiai penkių sluoksnių blakstienų tušo, ir jei nepasiskaistinsi skruostų, tavo asmens kortelę atmes prie durų nė nežvilgtelėję. Ar jau pamiršai, kaip ten žaidžiama?

Paėmiau jai iš rankų blakstienų tušą ir dar geras dešimt minučių sugaišau tvarkydama savo makiažą. Baigusi pamačiau, kad mano akys ėmė žibėti.

– Po galais, Ebe, nepradėk verkti, – subariau save ir pakėlusi galvą servetėle nusivaliau paakius.

– Tu neprivalai to daryti. Tu jam nieko neskolinga.

Amerika uždėjo rankas man ant pečių, o aš darsyk apmečiau save veidrodyje.

– Jis skolingas Beniui, Mare. Jeigu nesumokėsiu, jie jį nudės.

Amerikos veidą apniaukė gailestis. Daug kartų mačiau ją šitaip žiūrint į mane, bet šįkart jos žvilgsnyje pastebėjau ir neviltį. Ji šimtus kartų matė, kaip tėvas bando mane sužlugdyti.

– O kaip toliau? Ir vėl iki kito karto? Negalima šitaip, Ebe.

– Jis pažadėjo prie manęs nebesiartinti. Mikas Abernatis bjaurus žmogus, bet nuo skolų nebėga.

Perėjusios koridorių įžengėme į tuščią liftą.

– Turi viską, ko reikia? – atsargiai paklausiau, žinodama, kad mus stebi vaizdo kameros.

Amerika spragtelėjo pirštais per suklastotą vairuotojo pažymėjimą ir šyptelėjusi nepriekaištingai pietietišku akcentu atsakė:

– Aš Kendė. Kendė Krauford.

Ištiesiau jai ranką.

– Džesika Džeims. Malonu susipažinti, Kende.

Užsidėjome akinius nuo saulės ir akmeniniais veidais laukėme, kol liftas sustos ir durys atsidarys į neoninėmis šviesomis apšviestą ir triukšmingai šurmuliuojančią kazino salę. Čia visomis kryptimis zujo įvairiausio plauko žmonės. Las Vegasas – tai rojus pragare, čia gali pamatyti šokėjų su milžiniškomis plunksnomis ir ryškiu makiažu, pusnuogių prostitučių, verslo ryklių su prabangiais kostiumais ir daugiavaikių šeimų. Mes patraukėme raudonomis atlasinėmis virvėmis pažymėtu taku ir padavėme savo asmens korteles raudonu švarku vilkinčiam vyrui. Jo žvilgsnis sustojo prie manęs ir aš nusiėmiau akinius.

– Šiandien bet kuriuo metu, – abejingai ištariau jam.

Jis grąžino mums asmens dokumentus ir, pasitraukęs žingsnį į šoną, praleido mus į vidų. Praėjome pro lošimo automatų eiles, pro kortų stalus ir sustojome prie ruletės. Apmečiau akimis salę, atidžiau žvilgtelėdama į pokerio stalus. Pasirinkau tą, prie kurio sėdėjo vyresnio amžiaus džentelmenai.

– Anas, – linktelėjau galvą jo pusėn.

– Pradėk agresyviai, Ebe, ir jie nesupras, nuo ko nukentėjo.

– Ne. Ten seni Las Vegaso vilkai. Šįkart teks paimti juos gudrumu.

Nutaisiusi įspūdingą šypseną, priėjau prie stalo. Vietiniai jau per kilometrą užuodžia azartišką lošėją, bet aš turėjau du kozirius, kurie turėjo paslėpti mano užmačias – jaunystę… ir papus.

– Labas vakaras, ponai. Ar galiu prisėsti?

Vyrai nė nepakėlė į mane akių.

– Žinoma, meilute. Sėsk ir žiūrėk. Tik nekalbėk.

– Noriu lošti, – pasakiau paduodama Amerikai akinius. – Prie „Dvidešimt vieno“ stalų nėra veiksmo.

Vienas iš vyrų supapsėjo cigarą.

– Čia lošiamas pokeris, princese. Iš penkių kortų. Pamėgink savo laimę prie lošimo automatų.

Atsisėdau į vienintelę laisvą vietą ir demonstratyviai užsikėliau koją ant kojos.

– Seniai svajojau palošti pokerį Las Vegase. Ir žetonų nemažai turiu, – pažėriau ant stalo krūvelę skrituliukų. – Internetu man puikiai sekasi.

Vyrų akys susmigo pirma į mano žetonus, paskui į mane.

– Yra pradinis statymas, meilute, – tarė dalintojas.

– Kiek?

– Penki šimtai, persikėli. Klausyk… nenorėčiau tavęs pravirkdyti, bet gal geriau pasirink kokį gražiai blizgantį automatą.

Nerūpestingai stumtelėjau per stalą žetonus ir gūžtelėjau pečiais, lyg neatsargi, perdėm savimi pasitikinti mergina, nesuvokianti, kad gali pralošti koledžo studijoms skirtus pinigus. Vyrai

susižvalgė, dalytojas kilstelėjo pečius ir numetė savo dalį.

– Džimis, – vienas iš vyrų ištiesė man ranką. Paspaudžiau ir jis pristatė kitus lošėjus: – Melas, Polis, Džo, o ten Vinksas.

Pažvelgiau į liesą vyruką, kramsnojantį dantų krapštuką, ir, kaip tikėjausi, jis man pamerkė akį.

Aš linktelėjau ir apsimestinai nekantriai ėmiau laukti pirmo dalijimo. Pirmas dvi partijas pralošiau tyčia. Bet nuo ketvirto dalijimo pradėjau atsilošti. Vegaso veteranai mane perkando daug greičiau už Tomą.

– Sakei, loši internetu? – paklausė Polis.

– Ir su savo tėvu.

– Čionykštė? – Džimio klausimas.

– Iš Vičitos, – atsakiau.

– Sakau tiesiai – ji tikrai ne internetinė lošėja, – burbtelėjo Melas.

Po valandos aš jau turėjau susižėrusi iš savo oponentų du tūkstančius septynis šimtus dolerių, ir juos jau ėmė mušti prakaitas.

– Traukiuosi, – tarė Džimis ir susiraukęs numetė ant stalo kortas.

– Jeigu neregėčiau savo akimis, niekada nepatikėčiau, – išgirdau sau už nugaros balsą.

Mudvi su Amerika atsisukom vienu metu ir mano lūpose nušvito džiaugsminga šypsena.

– Džesi, – palingavau galva. – Ką čia veiki?

– Tu karaliauji mano valdose, pupa. Kokie vėjai atpūtė?

Užverčiau akis ir atsisukau į naujuosius draugus, įtartinai žiūrinčius į mane.

– Tu juk žinai, kaip aš to nekenčiu, Džesi.

– Prašom mums atleisti, – tarė Džesis ir suėmęs už rankos pakėlė mane nuo kėdės. Amerika baikščiai mane nužvelgė. Džesis pasivėdėjo mane kelis žingsnius į šalį.

Džesio tėvas turėjo nuosavą kazino, ir man buvo daugiau nei staigmena sužinoti, kad ir Džesis ėmėsi šeimos verslo. Mudu dažnai lakstydavom jo tėvo viešbučio koridoriais, gainiodami vienas kitą, ir aš visada laimėdavau rungtynes, katras greičiau nusileis liftu. Džesis smarkiai suvyriškėjo nuo to laiko, kai mudu buvom susitikę pastarąjį kartą. Jis man buvo likęs atminty kaip ištįsęs nesubrendėlis, o štai dabar prieš mane stovi suaugęs vyras, kazino vadovas griežto stiliaus kostiumu, visai nebeištįsęs ir ganėtinai gražus. Oda tebebuvo gelsvai šilkinė, akys žalios, kiek pamenu, o visa kita man buvo maloni staigmena.

Ryškioje salės šviesoje žybtelėjo žalių akių rainelė.

– Neįtikėtina. Praėjau pro šalį, pamaniau, kad tai tu, bet nenorėjau patikėti, kad vėl čia sugrįžai. Tačiau pamatęs, kaip šluojami žetonai nuo veteranų stalo, supratau, jog tai tikrai tu.

– Taip, tai aš, – atsakiau.

– Atrodai… pasikeitusi.

– Tu irgi. Kaip tėtis?

– Išėjo į pensiją, – nusišypsojo. – Ilgam čia?

– Iki sekmadienio. Turiu grįžti į paskaitas.

– Sveikas, Džesi, – priėjo Amerika ir paėmė man už rankos.

– Amerika, – nudžiugo jis. – Galėjau susiprasti. Judvi kaip viena kitos šešėlis.

– Jeigu jos tėvai sužinotų, kad aš ją čia atsitempiau, jau seniai būtų ją iš čia išvedę.

– Malonu tave matyti, Ebe. Gal drauge pavakarieniaujam? – paklausė jis, nužvelgdamas mano suknelę.

– Mielai su tavim pasėdėčiau ir paplepėčiau, Džesi, bet atvykau čia ne linksmintis.

Jis ištiesė man ranką ir nusišypsojo.

– Aš irgi ne. Duokš savo asmens dokumentą.

Mano veidas persikreipė supratus, kad dabar teks kautis už būvį. Džesis lengvai mano kerams nepasiduos. Supratau, kad turėsiu iškloti jam tiesą.

– Aš čia dėl Miko. Jį prispaudė bėda.

Džesis pamindžikavo.

– Kokia bėda?

– Įprasta.

– Gaila, kad negaliu padėti. Mudu seni draugai, tu žinai, kad aš gerbiu tavo tėvą, bet, suprask, negaliu leisti tau lošti.

Sugriebiau jo ranką ir stipriai suspaudžiau.

– Jis skolingas Beniui.

Džesis užsimerkė ir palingavo galva.

– Jėzau šventas.

– Laiko turiu iki rytojaus. Liksiu tau didžiai skolinga, Džesi. Leisk pasilikti iki rytojaus.

Jis palietė delnu man skruostą.

– Žinai, ką pasakysiu… Jeigu rytoj su manim pavakarieniausi, leisiu tau pasilikti iki vidurnakčio.

Pažvelgiau pirma į Ameriką, paskui į Džesį ir tariau:

– Aš čia ne viena.

Jis truktelėjo pečiais.

– Kaip nori, Ebe. Žinai, kaip čia tvarkomasi. Už nieką niekas niekam nieko neduoda.

Nusiminusi atsidusau.

– Gerai. Susitinkam rytoj penktą Feraro restorane, tik leisk palošti iki vidurnakčio.

Jis pasilenkė prie manęs ir pabučiavo į skruostą.

– Malonu buvo susitikti. Iki rytojaus. Lygiai penktą, gerai? Aštuntą man darbas.

Aš šyptelėjau, jis nuėjo, bet mano šypsena greitai dingo, nes prie ruletės stalo pamačiau į mane žiūrint Trevisą.

– Ot, velnias, – Amerika timptelėjo man už rankos.

Trevisas piktai žvilgsniu palydėjo pro šalį einantį Džesį ir prisiartino prie manęs. Susibrukęs rankas į kišenes dėbtelėjo į Džesį, kuris akies krašteliu stebėjo mus.

– Kas jis?

Linktelėjusi Džesio pusėn atsakiau:

– Džesis Viverosas. Senas mano pažįstamas.

– Labai senas?

Žvilgtelėjau į veteranų staliuką.

– Trevisai, dabar aš tam neturiu laiko.

– Matau, jis jau atsisakė savo jaunatviškų sielovadininko idėjų, – tarė Amerika, gundomai šyptelėjusi Džesio pusėn.

– Čia tavo buvęs vaikinas? – staiga supykęs paklausė Trevisas. – Man regis, sakei, kad jis liko Kanzase?

Nekantriai žvilgtelėjau į Ameriką. Reikalaudama dėmesio suėmiau Trevisui už smakro ir tariau:

– Jis žino, kad aš per jauna lankytis šioje įstaigoje, Trevisai. Jis man leido pasilikti iki vidurnakčio. Viską paaiškinsiu vėliau, nes dabar turiu skubiai grįžti prie staliuko, aišku?

Trevisas kietai sukando dantis, užsimerkė ir giliai įkvėpęs oro atsakė:

– Aišku. Pasimatysime vidurnaktį, – pasilenkęs pabučiavo mane, bet jo lūpos buvo šaltos ir nemielos. – Sėkmės.

Šypsodamasi žiūrėjau, kaip jis ištirpsta tarp žmonių, ir atsisukusi kreipiausi į vyrus:

– Ponai, žaisim toliau?

– Sėskis, Širle Templ, – pakvietė Džimis. – Bandysime atsilošti prarastus pinigus. Mums nepatinka, kai sukčiaujama.

– Mielai prašom, – šyptelėjau.

– Turi dešimt minučių, – pakuždėjo Amerika.

– Žinau, – atsakiau jai.

Stengiausi negalvoti apie laiką ir šalimais po stalu nervingai trūkčiojantį Amerikos kelį. Banke buvo šešiolika tūkstančių dolerių – didžiausia suma per visą vakarą. Todėl arba viskas, arba nieko.

– Geresnio lošėjo už tave dar nesu regėjęs, vaike. Tu loši tobulai. Ir jokių ženklų, tiesa, Vinksai? Pastebėjai? – įsiterpė Polis.

Vinksas linktelėjo. Su kiekvienu dalijimu jo linksmas būdas traukėsi ir geso.

– Pastebėjau. Nei šypt, nei vypt, žvilgsnis ir tas nieko neišduoda. Tai nenatūralu. Visi kaip nors išsiduoda.

– Ne visi, – išdidžiai atšovė Amerika.

Pajutau ant pečių pažįstamas rankas. Žinojau, kad Treviso, bet nenorėjau atsisukti, tik ne dabar, kai vidury stalo guli trys tūkstančiai dolerių.

– Šaukiu, – tarė Džimis.

Aplink mūsų stalą susirinkę pažiopsoti smalsuoliai garsiais plojimais palydėjo mano atverstas kortas. Didžiausias konkurentas man buvo Džimis su trimis vienodomis kortomis. Bet mano eilutė ir jas įveikė.

– Neįtikėtina! – sušuko Polis ir sviedė ant stalo porą dviakių.

– Išeinu, – burbtelėjo Džo, pakilo nuo stalo ir nupėdino šalin.

Džimis susilaikė.

– Mirsiu, bet šįvakar galėsiu pasigirti lošęs su tikrai savęs vertu priešininku, vaike. Man buvo malonu, Ebe.

Sustingau.

– Iš kur žinot?

Džimis šyptelėjo. Dideli jo dantys buvo pajuodę nuo ilgus metus rūkomų cigarų ir kavos.

– Esu jau su tavim lošęs. Prieš šešerius metus. Visą tą laiką troškau atsilošti.

Džimis ištiesė ranką ir palinkėjo:
– Saugokis, vaike. Ir perduok tėvui labų dienų nuo Džimio Pesčelio.
Amerika padėjo susišluoti mano išloštus žetonus, o aš žvilgtelėjau į laikroduką ir atsisukusi į Trevisą tariau:
– Man reikia dar laiko.
– Pamėginsi prie „Akies“ stalų?
– Negaliu pralošti, Trevi.
Jis šyptelėjo.
– Tu nepraloši, Balandėle.
Amerika pakraipė galvą.
– „Akis“ – ne jos žaidimas.
Trevisas linktelėjo.
– Aš irgi išlošiau. Apie šešis šimtus. Atiduodu tau.
Šeplis padavė savo žetonus.
– Aš tik tris šimtus. Jie irgi tavo.
Atsidūsėjusi tariau:
– Ačiū, vaikinai, bet man vis tiek dar trūksta penkių gabalų.
Žvilgtelėjau į laikroduką ir pakėlusi galvą pamačiau prie mūsų ateinant Džesį.
– Kaip sekėsi? – paklausė šypsodamasis.
– Man dar trūksta penkių gabalų, Džesi. Duok dar laiko.
– Padariau viską, ką galėjau, Ebe.
Linktelėjau supratusi, kad per daug iš jo tikiuosi.
– Ačiū, kad leidai pasilikti.
– Gal paprašyti tėvo, kad pasikalbėtų su Beniu dėl tavęs?
– Tai Miko bėda. Bandysiu prašyti pratęsti terminą.
Džesis papurtė galvą.
– Gerai žinai, kad šito nebus, pupa, kad ir kiek jam nuneštum. Jeigu trūks bent skatiko iki reikiamos sumos, Benis pasiųs smogiką. Jei gali, laikykis nuo jo kuo toliau.
Ašaros pradėjo deginti akis.
– Reikia pamėginti.
Džesis žengė žingsnį į priekį ir pasilenkęs tyliu balsu tarė:
– Sėsk į lėktuvą, Ebe. Girdi, ką sakau?
– Girdžiu, – piktai atrėžiau.
Džesis atsiduso, jo akyse sužibo užuojauta. Stipriai mane apkabino ir pabučiavo į plaukus.
– Apgailestauju. Jeigu nerizikuočiau savo darbu, tikrai ką nors sugalvočiau.
Linktelėjau ir išsilaisvinau iš jo glėbio.
– Žinau. Padarei viską, ką galėjai.
Jis vienu pirštu kilstelėjo man smakrą.
– Pasimatysime rytoj lygiai penktą.
Pasilenkęs pakštelėjo į lūpų kamputį ir nieko daugiau nesakęs nuėjo.

Žvilgtelėjau į Ameriką. Ji sekė akimis Trevisą. Bijojau sutikti jo žvilgsnį ir pagalvoti, koks įniršęs jis dabar turėtų būti.

– Kas bus penktą? – paklausė Trevisas, slopindamas balse pyktį.

– Ji sutiko pavakarieniauti su Džesiu, jeigu jis leis jai pasilikti. Ji neturėjo iš ko rinktis, Trevi, – paaiškino Amerika. Iš atsargaus jos balso spėjau, kad Trevisas ne juokais supykęs.

Akies krašteliu žvilgtelėjau į jį. Trevisas žiūrėjo į mane tokiu išduoto žmogaus žvilgsniu, kokiu žiūrėjo į mane Mikas tą vakarą, kai suprato, jog aš pasiglemžiau jo sėkmę.

– Turėjai.

– Ar esi kada turėjęs reikalų su „Gauja“, Trevisai? Atleisk, jeigu kuo nors tave užgavau, bet už ačiū pavakarieniauti su senu vaikystės draugu yra pernelyg maža kaina gelbėjant Mikui gyvybę.

Jaučiau, kad Trevisas nori išlieti man savo pyktį, bet neturi ką pasakyti.

– Eime, vaikinai, mums reikia susirasti Benį, – tarė Amerika ir timptelėjo man už rankos.

Trevisas su Šepliu tylomis sekė paskui mus Stripo bulvaru, kol priėjome Benio pastatą. Tik dabar, po vidurnakčio, ėmė busti žmonių spūstys ir automobilių eismas. Su kiekvienu žingsniu man vis labiau gniaužė krūtinę, o galvoje viena paskui kitą sukosi mintys, kokią priežastį sugalvoti, kad įtikinčiau Benį. O kai pagaliau priėjom man taip gerai pažįstamas didžiules žalias duris ir pasibeldėm, mano galvoje buvo taip tuščia, kaip ir mano banko sąskaitoje.

Nenustebau prie durų pamačiusi milžiną apsaugininką – siaubą keliantį, stambų kaip spinta, juodaodį, – bet mane labai nustebino šalia jo stovintis Benis.

– Beni, – dusliai pasilabinau.

– Ajajai… čia jau nebe tas Velnio Tuzinas, koks buvo anksčiau, tiesa? Mikas nesakė, kokia daili tu užaugai. Seniai laukiau tavęs, pupa. Girdėjau, atnešei man šlamančiųjų?

Linktelėjau, ir Benis mostelėjo ranka į mano draugus. Kilstelėjusi galvą, kad atrodyčiau labiau pasitikinti savimi, tariau:

– Jie eis su manimi.

– Bijau, kad tavo draugužiams teks palaukti čia, – slogiu kaip iš po žemių balsu prabilo durininkas.

Trevisas iš karto suėmė man už rankos.

– Vienos jos ten neleisiu. Eisiu kartu.

Benis nužvelgė Trevisą nuo galvos iki kojų ir gurktelėjo. Paskui jis pažiūrėjo į durininką ir jo lūpų kampučiuose užsirietė šypsenėlė, o aš lengviau atsikvėpiau.

– Tinka, – tarė Benis. – Mikas labai apsidžiaugs sužinojęs, kad jo dukra turi tokį gerą draugą.

Nusekiau paskui jį į vidų, bet dar grįžtelėjusi atgal pamačiau susirūpinusį Amerikos veidą. Trevisas įsispraudė tarp manęs bei apsaugininko ir žengė tvirtai laikydamas man už rankos. Įkandin Benio įlipome į liftą ir visiškoje tyloje pakilome į ketvirtą aukštą. Liftas atsidarė.

Didelio erdvaus kambario vidury stovėjo platus raudonmedžio stalas. Benis nušlubčiojo prie savo ištaigingos kėdės ir atsisėdo. Pamojo ranka į dvi laisvas kėdes prie stalo ir pakvietė sėstis. Prisėdau ant šaltos odinės kėdės ir pagalvojau, kiek žmonių sėdėjo ant jos, likus vos kelioms minutėms iki mirties. Ištiesiau ranką ir suėmiau Trevisui už pirštų. Jis padrąsinamai spustelėjo manuosius.

– Mikas man skolingas dvidešimt penkis gabalus. Tikiuosi, atnešei visą sumą, – pratarė Benis

kažką užsirašydamas ant bloknoto.

– Tiesą pasakius, – krenkštelėjusi pradėjau, – man trūksta penkių gabalų, Beni. Bet rytoj dar turiu visą dieną, todėl tikiuosi surinkti ir juos. Penki gabalai juk ne tokie dideli pinigai, tiesa? Tu gi žinai, kad man pasiseks.

– Abigeile, – susiraukė Benis, – tu mane nuvylei. Gerai žinai mano taisykles.

– P-prašau, Beni. Paimk dabar devyniolika devynis šimtus, o likusią sumą atnešiu rytoj.

Benis staiga nusuko savo juodas kaip angliukai akis nuo mano veido prie Treviso ir vėl pažvelgė į mane. Netrukus pastebėjau, kaip iš tamsių kambario kerčių priešais mus išniro du vyrai ir žengė į kambario vidurį. Trevisas tvirtai suspaudė man ranką, aš sulaikiau kvapą.

– Tu gi žinai, kad aš imu tik visą sumą, ir nė cento mažiau. O tai, kad siūlai man mažiau, jau kelia įtarimų. Ir žinai kokių? Ogi tokių – tu abejoji, ar surinksi visą reikiamą sumą.

Vyrai iš kampų žengė dar po žingsnį.

– Gausiu tau tuos pinigus, Beni, – nervingai nusijuokiau. – Per šešias valandas išlošiau aštuonis tūkstančius devynis šimtus.

– Nori pasakyti, kad per kitas šešias valandas atneši man aštuonis tūkstančius devynis šimtus? – Benio lūpose šmėstelėjo šėtoniška šypsena.

– Terminas baigiasi rytoj vidurnaktį, – tarė Trevisas ir žvilgtelėjo į du lyg šešėliai artėjančius vyrus.

– Ką čia sumanei, Beni? – nustėrusi paklausiau.

– Šįvakar man skambino Mikas ir sakė, kad tu pasirūpinsi jo skola.

– Aš jam darau paslaugą, o tau nesu skolinga nė cento, – griežtai atkirtau, nes pradėjo veikti savisaugos instinktai.

Benas atsirėmė į stalą trumpomis, drūtomis alkūnėmis.

– Galvoju, kad reikėtų pamokyti Miką, bet man smalsu pažiūrėti, kaip tau pasiseks, vaike.

Trevisas pašoko nuo kėdės, patraukęs mane už rankos, nustūmė sau už nugaros ir ėmė trauktis atatupstas prie durų.

– Už durų stovi Džošijas, jaunuoli. Kur tikiesi pabėgti?

Padariau klaidą. Manydama, kad pavyks įtikinti Benį, visai nepagalvojau, jog Mikas sieks žūtbūt išlikti gyvas, be to, neįvertinau Benio noro atkeršyti.

– Trevisai, – perspėjau stebėdama prie mūsų artėjančius Benio pakalikus.

Trevisas dar toliau nustūmė mane sau už nugaros ir atstatęs krūtinę tarė:

– Tikiuosi, žinai, Beni, kad sudorosiu tavo vyrukus ne iš nepagarbos tau, o dėl to, kad myliu šitą merginą ir neleisiu jos skriausti.

Benis pratrūko kvatotis.

– Turiu pripažinti, sūnau, pro šitas duris dar nebuvo įžengęs niekas, labiau pasitikintis savo jėgomis nei tu. Tas aukštaūgis tau iš dešinės yra Deividas ir jeigu jis nepaties tavęs kumščiais, tai išsitrauks iš makščių peilį. Tau iš kairės – Deinas. Tai geriausias mano mušeika. Tiesą pasakius, rytoj jis stos kautis ir dar nė sykio nėra pralaimėjęs. Žiūrėk, Deinai, nesusižeisk rankų. Pastačiau už tave nemažą sumelę.

Deinas nusišypsojo Trevisui linksmomis laukinėmis akimis ir tarė:

– Taip, pone.

– Beni, liaukis! Aš gausiu tau tuos pinigus! – suklikau.

– O, ne… Čia darosi labai įdomu, – sukrizeno Benis ir atsilošė kėdėje.

Deividas puolė prie Treviso ir aš užsidengiau rankomis burną. Vyras buvo stiprus, bet lėtas ir nerangus. Nespėjus jam užsimoti ar išsitraukti peilio, Trevisas griebė jį ir sugurino jo nosį sau į kelį. Paskui užsimojo ir negaišdamas nė sekundės ėmė talžyti jam veidą kumščiais. Dar po dviejų gerų smūgių kumščiu ir alkūne, Deividas sudribo ant grindų kraujo klane kaip maišas.

Benis atlošė galvą ir pratrūko isteriškai kvatotis, daužydamas delnu stalą kaip vaikas, šeštadienio rytą žiūrintis animacinius filmus.

– Na, dabar tu, Deinai. Tikiuosi, jis tavęs neišgąsdino, ką?

Deinas priėjo prie Treviso gerokai atsargiau, susikaupęs ir tikslus kaip profesionalus kovotojas. Neįtikėtinu greičiu švystelėjo kumščiu Trevisui į veidą, bet šis spėjo pasilenkti ir iš visų jėgų bloškė Deiną petimi. Abu užvirto ant Benio stalo, Deinas abiem rankomis sugriebė Trevisą ir parsivertė ant grindų. Kurį laiką juodu grūmėsi ant žemės, paskui Deinui pasitaikė palanki proga ir jis, užgulęs Trevisą, ėmė talžyti jį kumščiais. Jo svorio prispaustas Trevisas nieko negalėjo padaryti. Negalėdama žiūrėti į juos, užsidengiau rankomis veidą.

Išgirdau skausmingą klyksmą ir patraukusi rankas pamačiau Trevisą ant Deino, viena ranka laikantį jį už krūtinės, o kita smūgis po smūgio talžantį jam smilkinį. Kaskart sudavus Deino galva atsitrenkdavo į Benio stalo kraštą, bet paskui jam pavyko šiaip taip atsistoti. Deinas svirdinėjo ir buvo paplūdęs kraujais.

Trevisas akimirką kitą žiūrėjo į jį, paskui vėl puolė ir griežsaid dantimis iš visų jėgų tvatijo kiek įkabindamas. Deinas vieną sykį gunktelėjo ir išvengęs smūgio kirto krumpliais Trevisui į žandą.

Trevisas šyptelėjo ir iškėlė aukštyn pirštą.

– Pirmas smūgis.

Negalėjau patikėti, kad Trevisas leido Benio smogikui suduoti. Tačiau Trevisas džiūgavo. Dar nebuvau mačiusi Treviso, taip nevaržomai besidarbuojančio kumščiais kaip dabar. Man buvo truputį baugu žiūrėti, kaip jis lieja tulžį ant šitų gerai ištreniruotų smogikų ir laimi. Tik šią akimirką supratau, ką Trevisas gali.

Fone nepaliaujamai aidint Benio juokui, Trevisas pribaigė Deiną – paskutinį kartą kirto jam alkūne į tarpuakį ir išvertė jį iš kojų ant grindų. Sekiau akimis, kaip jo kūnas žnektelėjo ir sukniubo ant užsienietiško Benio kilimo.

– Neįtikėtina, jaunuoli! Tiesiog neįtikėtina! – plodamas iš džiaugsmo pagyrė Benis.

Trevisas nustūmė mane sau už nugaros, nes tarpdury pasirodė masyvi Džošijo figūra.

– Gal man jais pasirūpinti, pone?

– Nereikia! Ne, ne… – sulaikė jį Benis, vis dar negalėdamas atsigauti po netikėto pasirodymo. – Kuo tu vardu?

Trevisas po kovos sunkiai alsavo.

– Trevisas Medoksas, – atsakė šluostydamasis į džinsus rankas, išteptas Deino ir Deivido krauju.

– Trevisai Medoksai, aš manau, tu galėtum padėti savo žaviajai merginai.

– Kaip? – gaudydamas orą paklausė Trevisas.

– Rytoj vakare Deinas turėtų susikauti. Pastačiau už jį didžiulius pinigus, bet dabar matau, kad jis dar ilgai negalės muštis. Siūlau tau stoti į jo vietą, laimėti kovą ir aš užskaitysiu likusią penkių tūkstančių ir vieno šimto Miko skolos dalį kaip sumokėtą.

Trevisas atsisuko į mane.

– Balandėle, ką manai?

– Tu nesužeistas? – paklausiau šluostydama jam nuo veido kraują. Prikandau lūpą ir pajutau, kaip mano veidą perkreipia ir baimė, ir palengvėjimas.

Trevisas šyptelėjo.

– Čia ne mano kraujas, mieloji. Neverk.

Benis pakilo nuo stalo.

– Aš neturiu laiko, vaikine. Pasuoji ar kauniesi?

– Kaunuosi, – atsakė Trevisas. – Pasakykit, kur ir kada. Aš ateisiu.

– Kausiesi su Broku Makmanu. Tai ne koks stipena. Pernai jį išmetė iš laisvųjų imtynių čempionato.

Treviso tai neišgąsdino.

– Sakykit, kur man ateiti.

Benio veidą nušvietė siaura ryklio šypsena.

– Tu man patinki, Trevisai. Manau, mes galime susidraugauti.

– Abejoju, – atkirto Trevisas.

Jis atidarė duris ir saugodamas mane praleido pirmą, paskui išėjo pats.

– Jėzau šventas! – sukliko Amerika, pamačiusi kruvinus Treviso drabužius. – Kaip jūs?

Pagriebusi mane už pečių įdėmiai pažiūrėjo į veidą.

– Viskas gerai. Eilinis darbadienis. Mudviem abiem, – atsakiau jai šluostydamasi akis.

Trevisas paėmė man už rankos ir mes nuskubėjome į viešbutį. Šeplis su Amerika stengėsi nuo mūsų neatsilikti. Į Treviso išvaizdą beveik niekas nekreipė dėmesio. Jis buvo visas kruvinas, bet tą pastebėjo, regis, tik keletas atvykėlių.

– Kas ten, po galais, įvyko? – paklausė Šeplis.

Trevisas nusirengė iki apatinių ir užsidarė vonios kambary. Paleido vandenį duše. Amerika padavė man dėžutę popierinių servetėlių.

– Man viskas gerai, Mare.

Atsidususi dar kartą kyštelėjo man dėžutę ir tarė:

– Nieko negerai.

– Šitas rodeo su Beniu man ne pirmas, – atsakiau. Nuo dvidešimt keturių valandų įtampos man gėlė visą kūną.

– Bet pirmą kartą pamatei, kaip Trevisas mala žmones į miltus, – tarė Šeplis. – Sykį man teko regėti. Vaizdelis ne iš maloniųjų.

– Kas ten buvo? – paklausė Amerika.

– Mikas paskambino Beniui. Visą atsakomybę suvertė ant mano pečių.

– Aš jį nudėsiu! Pakišiu po velėna tą prakeiktą kalės vaiką! – niršo Amerika.

– Benis nelaiko manęs už tai atsakinga, bet nori pamokyti Miką, kam atsiuntė dukterį mokėti jo

skolų. Užsiundė du savo pakalikus ant mūsų, bet Trevisas juos sudorojo. Abu. Greičiau nei per penkias minutes.

– Ir Benis jus paleido? – paklausė Amerika.

Apsisiautęs klubus rankšluosčiu iš vonios išėjo Trevisas. Vienintelis ženklas, kad buvo įsivėlęs į muštynes – po dešine akimi raudona nuobrozda ant skruosto.

– Vienas iš tų, kuriuos patiesiau, rytoj turėjo susikauti. Aš stosiu į jo vietą ir už tai Benis užskaitys likusius penkis Miko skolos gabalus.

Amerika pašoko ant kojų.

– Nesąmonė! Kodėl mes turime padėti Mikui, Ebe? Jis metė tave vilkams į nasrus! Aš jį tikrai užmušiu!

– Greičiau aš jį pirmas užmušiu, – sugriežė dantimis Trevisas.

– Stok į eilę, – vyptelėjau.

– Tai tu rytoj kausiesi? – paklausė Šeplis.

– Kažkokioj *Zero* skylėj. Lygiai šeštą. Su Broku Makmanu, Šepai.

Šeplis liūdnai pakraipė galvą.

– Na jau ne. Nė už ką, Trevi. Jis žudikas!

– Žinau, – atsakė Trevisas, – bet jis kausis ne už savo merginą, tiesa?

Trevisas apkabino mane, prisiglaudė ir pabučiavo į viršugalvį.

– Kaip tu, Balandėle?

– Taip negerai. Kad ir kaip žiūrėtum, vis tiek negerai. Neišmanau, kurį iš jūsų pirmą pulti atkalbinėti.

– Ar nematei, kaip šiandien juos vanojau? Viskas bus gerai. Esu matęs, kaip Brokas mušasi. Jis kietas, bet ne nenugalimas.

– Nenoriu, kad tu šito imtumeisi, Trevi.

– O aš nenoriu, kad tu rytoj eitum su savo buvusiu vaikinu vakarieniauti, todėl teks mums abiem imtis nemalonių darbų, kad išgelbėtume tavo niekam tikusio tėvo kailį.

Man tai ne naujiena. Las Vegase žmonės pasikeičia. Vieni tampa pabaisomis, kiti žlunga. Neonų šviesos ir pavogtos svajonės labai lengvai įkaitina kraują. Jau daug kartų buvau pastebėjusi Treviso akyse įsižiebiant energingą, nenugalimą ugnelę, tad vienintelis vaistas buvo – skristi namo.

Kai vėl pažvelgiau į laikroduką, Džesis susiraukė.

– Kažkur skubi, pupa? – paklausė jis.

– Liaukis taip mane vadinęs, Džesi. Man nepatinka.

– Man irgi nepatiko, kai tu mane palikai. Bet aš tavęs nelaikiau.

– Šita tema jau nuvalkiota, išsemta. Verčiau vakarieniaukim, gerai?

– Gerai. Tada pakalbėkime apie tavo naują vyrą. Kuo jis vardu? Trevisas?

Aš linktelėjau.

– Ką tu su tuo tatuiruotu psichopatu veiki? Atrodo kaip išvarytas iš Mensonų šeimos.

– Elkis gražiai, Džesi, kitaip atsistosiu ir išeisiu.

– Negaliu priprasti prie to, kaip tu pasikeitei. Negaliu patikėti, kad sėdi priešais mane.

Užverčiau akis.

– Liaukis.

– Dabar geriau, – tarė Džesis. – Šitą mergaitę aš pamenu.

Dirstelėjau į laikroduką.

– Po dvidešimties minučių Trevisas susikaus. Man reikia bėgti.

– Mes dar nevalgėme deserto.

– Negaliu, Džesi. Nenoriu, kad jis jaudintųsi, ateisiu aš ar ne. Man tai labai svarbu.

Džesio pečiai suglebo.

– Žinau. Ilgiuosi tų dienų, kai ir aš tau buvau svarbus.

Uždėjau delną jam ant rankos.

– Buvome vaikai. Prieš šimtą metų.

– Ir kada mes spėjome užaugti? Tavo atvykimas čia, Ebe, geras ženklas. Maniau, jau niekada tavęs nebepamatysiu, ir štai tu sėdi čia. Pasilik su manim.

Lėtai papurčiau galvą, nesiryždama įskaudinti savo seniausio draugo.

– Aš jį myliu, Džesi.

Liūdesys nustūmė nuo jo lūpų vos regimą šypseną.

– Tada verčiau eik.

Pabučiavau jam į skruostą ir išlėkusi iš restorano susistabdžiau taksi.

– Kur važiuojam? – paklausė vairuotojas.

– Į *Zero*.

Vairuotojas atsisuko į mane ir įdėmiai nužvelgė.

– Tikrai?

– Tikrai. Greičiau! – paraginau ir numečiau ant sėdynės pluoštelį grynų.

Šešioliktas skyrius

Namo

Pagaliau trevisas su beniu prasibrovė pro minią. benis laikė uždėjęs jam ant peties ranką ir kažką šnibždėjo į ausį. Trevisas linktelėjo, kažką jam atsakė. Man apmirė širdis pamačius, kaip jis draugiškai bendrauja su žmogumi, dar vakar kėsinusiu mus nugalabyti. Trevisas švytėjo iš laimės, girdėdamas jo triumfui skirtus aplodismentus ir sveikinimus, siunčiamus šėlstančios minios. Jis ėjo atstatęs krūtinę, veide plati šypsena, o priėjęs prie manęs pabučiavo į lūpas.

Burnoje pajutau sumišusį prakaito ir kraujo skonį, primenantį šviną. Jis kovą laimėjo, bet ir pačiam teko truputį nukentėti.

– Ką jis tau sakė? – paklausiau jo, stebėdama besikvatojantį Benį su savo gauja.

– Vėliau papasakosiu. Mes turim apie daug ką pasikalbėti, – pasakė su plačia šypsena veide.

Kažkoks vyras praeidamas patapšnojo Trevisui per nugarą.

– Ačiū, – padėkojo Trevisas ir atsisukęs pakratė jo ištiestą ranką.

– Nekantriai laukiu, kada išvysiu kitą tavo kovą, sūnau, – tarė vyras ir padavė jam butelį alaus. – Šita buvo neįtikėtina.

– Eime, Balandėle.

Trevisas užsivertė butelį, paskalavo alumi gerklę ir išspjovė. Skaidrus skystis buvo atmieštas krauju. Nusiyrėme pro žmones ir kai pagaliau atsidūrėme lauke ant šaligatvio, jis giliai įkvėpė oro. Vėl mane pabučiavo ir greitais bei ryžtingais žingsniais nusivedė Stripu.

Viešbučio lifte prirėmė mane prie veidrodinės sienos, suėmė už kojos, kilstelėjo aukštyn ir prispaudė sau prie klubo. Lūpomis įsisiurbė man į burną, o ranka, laikanti mano koją, ėmė slysti nuo pakinklio šlaunimi aukštyn ir palindo po sunkele.

– Trevisai, čia visur filmavimo kameros, – sukuždėjau jam į lūpas.

– Man nusispjaut, – prunkštelėjo jis. – Aš švenčiu pergalę.

Atstūmiau jį nuo savęs.

– Galėsime atšvęsti numeryje, – atsakiau ir nusišluosčiusi ranka burną pamačiau ant jos rausvas dėmes.

– Kas nepatinka, Balandėle? Tu laimėjai, aš laimėjau, abu sumokėjom Miko skolą, ir dar aš gavau neįtikėtiną pasiūlymą.

Liftas sustojo, durys atsidarė, bet aš stovėjau kaip įbesta, o Trevisas išėjo į koridorių.

– Kokį pasiūlymą? – paklausiau.

Trevisas ištiesė man ranką, bet aš nekreipiau į ją dėmesio. Prisimerkiau, nujausdama, ką jis man galėtų atsakyti.

Trevisas atsiduso.

– Sakiau, pakalbėsime apie tai vėliau.
– Aš noriu dabar.
Jis pasilenkė ir suėmęs mane per juosmenį išnešė iš lifto į koridorių, paskui paėmė ant rankų.
– Greitai aš uždirbsiu tiek pinigų, kad galėsiu sugrąžinti tau tai, ką atidavei Mikui, sumokėti už tavo mokslus, iki galo atsiskaityti už motociklą ir nupirkti tau naują automobilį, – pasakė jis, perbraukdamas kortele per elektroninę durų spyną. Įnešęs mane į numerį pastatė ant grindų ir sušuko:
– Ir čia tik pradžia!
– O kaip tu tai padarysi?
Man užgniaužė krūtinę, pradėjo drebėti rankos.
Apimtas džiaugsmingo jaudulio jis suėmė delnais mano veidą ir tarė:
– Benis leido man kautis čia, Las Vegase. Šešiaženklis už kovą, Balandėle, įsivaizduoji? Šešiaženklis už vieną kovą!
Užsimerkiau ir pakraipiau į šonus galvą, nenorėdama matyti jo džiūgavimo.
– Ir ką tu pasakei Beniui?
Trevisas suėmė man už smakro. Atsimerkiau. Išsigandau, kad jis nebūtų jau pasirašęs kontrakto.
Trevisas prunkštelėjo.
– Sakiau, dar pagalvosiu.
Palengvėjusia širdimi atsikvėpiau.
– Ačiū Dievui. Negąsdink manęs šitaip, Trevi. Pamaniau, kad kalbi visai rimtai.
Treviso veidas persimainė. Atsitiesęs prabilo:
– Aš visai rimtai, Balandėle. Pasakiau, jog pirma turiu pasikalbėti su tavim, ir maniau, kad apsidžiaugsi. Kautis reikės kartą per mėnesį. Ar bent numanai, kokie tai pinigai? Ir dar grynieji!
– Galiu pridurti, Trevisai, kad būdama Las Vegase sveiko proto nepametu, o tu, kaip matau, pametei. Mes turime iš čia kuo skubiau dingti, kol neprikrėtei kvailysčių.
Nuėjusi prie spintos ėmiau traukti nuo pakabų drabužius ir įnirtingai grūsti į lagaminus.
Trevisas švelniai suėmė man už rankų ir atsuko į save.
– Aš galėčiau tą padaryti. Galėčiau kautis Beniui metus, o paskui mes būtume apsirūpinę ilgam ilgam.
– Kaip tau tai pavyks? Mesi mokslus ir lėksi gyventi čia?
– Benis apmokės man skrydžius, paderins grafiką.
Piktai nusijuokiau.
– Negi tu toks patiklus, Trevisai? Pakliuvęs Beniui į nagus, turėsi kautis jau nebe vieną kartą per mėnesį. Pamiršai Deiną? Baigsis tuo, kad tapsi jo smogiku!
Trevisas papurtė galvą.
– Mes visa tai jau aptarėme, Balandėle. Jis prašo manęs tik kautis, nieko daugiau.
– Ir tu juo tiki? Ar žinai, kad vietiniai jį pravardžiuoja Slidžiuoju Beniu?
– Aš noriu nupirkti tau automobilį, Balandėle. Labai gražų. Ir sumokėti už mudviejų mokslą.
– Šit kaip? Ar mafija jau pradėjo dalyti stipendijas?
Trevisas tvirtai sukando dantis. Jį erzino tai, kad turi mane įtikinėti.
– Taip bus geriau mums abiem. Galėtume susitaupyti ir nuosavam namui. Niekur kitur tokių pinigų

neužkalsiu.
– O kam tada baudžiamosios teisės diplomas? Galvą dedu, tarnaudamas Beniui, ne vieną kartą turėsi susidurti su savo bendrakursiais.
– Mieloji, aš puikiai suprantu tavo nuogąstavimus. Tikrai. Bet aš jau viską apgalvojau. Padirbėsiu tik metus, tada mesiu ir galėsime daryti, ką tik norime.
– Benio taip lengvai neatsikratysi, Trevi. Tai jis tau pasakys, kada mesti, o kada ne. Tu nė neįsivaizduoji, su kuo susidėjai! Man net sunku pagalvoti, kad apskritai ėmei svarstyti jo pasiūlymą! Dirbti žmogui, kuris dar vakar norėjo sutrinti mus į miltus, jeigu nebūtum jo sudorojęs?
– Būtent. Aš jį sudorojau.
– Tu sudorojai tik du jo lengvasvorius samdytus galvažudžius, Trevisai. Ką darysi, kai tokių atsiras kelios dešimtys? Kas bus, jeigu per kautynes kuris nors iš jų pasikėsins į mane?
– Jam tai būtų nenaudinga, nes aš jam kalčiau pinigus.
– Kai tik pasakysi, kad nebenori daugiau kautis, jie tave sunaikins. Taip šitie žmonės dirba.
Trevisas nuėjo prie lango ir pažvelgė į gatvę. Ant jo suraukto veido atsispindėjo už lango žybčiojančios šviesos. Jis jau buvo priėmęs sprendimą dar prieš pasitardamas su manimi.
– Viskas bus gerai, Balandėle. Aš tuo pasirūpinsiu. Mes būsime turtingi.
Papurčiau galvą ir vėl nusisukau krauti drabužių į lagaminus. Kai nusileisime oro uoste, jis vėl grįš į savo normalią būseną. Las Vegasas keistai veikia žmones, todėl aš negalėjau derėtis su juo, kol jo galvoje vien mintys apie pinigus, o kraujyje teka viskis.
Pasiryžau daugiau apie tai nekalbėti, kol įsėsime į lėktuvą, nes pabūgau, kad Trevisas lieps man skristi vienai, o pats liks čia. Lėktuvui kylant į naktinį dangų, prisisegiau saugos diržą ir sukandusi dantis žiūrėjau, kaip Trevisas ilgesingai spokso pro iliuminatorių. Jam buvo gaila palikti keistas ir neribotas Las Vegaso siūlomas galimybes.
– Tai dideli pinigai, Balandėle.
– Ne.
Jis staigiai grįžtelėjo į mane.
– Tai mano sprendimas. Bijau, kad tu visai nežiūri į ateitį.
– Man atrodo, kad tu visai kuoktelėjai.
– Ar tikrai neketini dar pagalvoti?
– Ne. Neketini to daryti ir tu. Aš neleisiu, kad tu dirbtum kriminaliniam Las Vegaso nusikaltėliui, Trevisai. Visiškai kvaila iš tavo pusės manyti, kad aš galėčiau svarstyti šitą pasiūlymą.
Trevisas atsiduso ir vėl nusisuko į langą.
– Pirmos mano kautynės po trijų savaičių.
Aš žagtelėjau.
– Tu jau sutikai?
Jis mirktelėjo.
– Dar ne.
– Bet ketini dalyvauti?
Šyptelėjo.
– Kai nupirksiu tau leksusą, tikrai ant manęs nebepyksi.

– Aš nenoriu leksuso, – sugriežiau dantimis.

– Galėsi rinktis mašiną, kokią tik panorėsi, mieloji. Įsivaizduok, kaip bus smagu nuvažiuoti į automobilių saloną ir išsirinkti savo mėgstamiausią spalvą.

– Šitą darai visai ne dėl manęs, tad liaukis apsimetinėti.

Trevisas pasilenkė ir pabučiavo man į plaukus.

– Ne, ne dėl savęs, o dėl mūsų abiejų. Pati pamatysi, kaip bus nuostabu.

Krūtinę sukaustė ledinis šaltis, persimetė į nugarą ir nuslinko kojomis žemyn. Kol negrįšim į butą, jis vis tiek nepajėgs mąstyti blaiviai. Būgštavau, kad Benis jam bus davęs tokį pasiūlymą, kuriam jis neturės jėgų atsispirti. Pamėginau nusikratyti savo baimių ir patikėti, kad Trevisas myli mane taip stipriai, kad galėtų pamiršti apie dolerius ir netikrus Benio pažadus.

– Balandėle? Ar tu moki kepti kalakutą?

– Kalakutą? – nustebau išgirdusi visai kitokį klausimą.

Trevisas spustelėjo man ranką.

– Matai, artėja Padėkos diena, o tu gi žinai, kaip patinki mano tėvui. Jis nori, kad atvažiuotum per Padėkos dieną, bet bėda ta, kad mes visąlaik šią dieną užsisakom į namus picą ir visą vakarą prasėdim prie televizoriaus. Pagalvojau, gal mudu galėtume iškepti visiems kalakutą. Na, žinai, nors kartą Medoksų namuose paruošti tikrą šventinę vakarienę.

Sučiaupiau lūpas, kad nesusijuokčiau.

– Na, kalakutą reikia atitirpdyti, padėti ant skardelės ir kepti orkaitėje visą dieną. Nieko čia sunkaus.

– Tai, važiuojam? Tu man padėsi?

Truktelėjau pečiais.

– Žinoma.

Pagaliau jo dėmesys nukrypo nuo svaiginančių miesto šviesų apačioje, ir man įsižiebė viltis, kad pagaliau jis supras dėl Benio smarkiai klydęs.

Trevisas užkėlė ant lovos lagaminus ir virto aukštielninkas šalia jų. Daugiau apie Benio reikalą jis nekalbėjo, ir jau vyliausi, kad Las Vegasas ima palengva išgaruoti jam iš galvos. Raukydamasi išmaudžiau Toto, nes nuo jo trenkė nemaloniais cigarečių dūmų ir neplautų kojinių kvapais iš Brazilo buto, kur buvome jį palikę savaitgalį. Nusinešusi į miegamąjį nusausinau kailiuką rankšluosčiu.

– O, kaip dabar gardžiai kvepi! – sukikenau, kai jis nusipurtė ir aptaškė mane smulkiais vandens lašeliais. Atsistojęs ant užpakalinių kojyčių nusėjo man veidą šiltais drėgnais bučiniais. – Ir aš tavęs labai pasiilgau, mielasis.

– Balandėle, – pašaukė Trevisas, nervingai sunerdamas rankų pirštus virš galvos.

– Ko? – atsiliepiau šluostydama Toto storu geltonu rankšluosčiu.

– Aš noriu tai padaryti. Aš noriu kautis Las Vegase.

– Ne, – atšoviau šypsodamasi švytinčiam iš laimės Toto.

Trevisas atsiduso.

– Tu negirdi, ką tau sakau. Aš vis tiek tai padarysiu. Po kelių mėnesių pati pamatysi, kad nusprendžiau teisingai.

Pažvelgiau į jį.

– Tu ketini dirbti Beniui.

Jis nervingai linktelėjo, paskui man nusišypsojo.

– Aš noriu aprūpinti tave, Balandėle.

Mano akyse sužibo ašaros, nes supratau, kad jis neperkalbamas.

– Man nereikia nieko, įgyto už tuos pinigus, Trevisai. Nenoriu turėti reikalų nei su Beniu, nei su Vegasu ar panašiai.

– Bet būtum nieko prieš nusipirkti automobilį už mano kovose laimėtus pinigus čia, tiesa?

– Tu žinai, kad tai visai kas kita.

Trevisas susiraukė.

– Viskas bus gerai, Balandėle. Pamatysi.

Žiūrėjau jam į akis ir laukiau, kada šmėstels kibirkštėlės, kada jis man prisipažins pajuokavęs. Bet jose pamačiau tik užsispyrimą ir godulį.

– Kodėl manęs klausi, Trevisai? Juk vis tiek, kad ir ką atsakyčiau, eisi dirbti Beniui.

– Noriu tavo pritarimo. Pinigai tokie dideli, kad negaliu atsisakyti. Būčiau kvailys, jei pasakyčiau „ne“.

Jo žodžiai mane pribloškė. Atsitokėjusi linktelėjau galvą ir pasakiau:

– Ką gi, sprendimas priimtas.

Treviso veidas nušvito.

– Balandėle, pamatysi, tikrai viskas bus gerai.

Jis pašoko nuo lovos, priėjo prie manęs ir pabučiavo man pirštus.

– Aš išalkau. Nori valgyt?

Papurčiau galvą. Jis pakštelėjo man į kaktą ir nuėjo į virtuvę. Nutilus jo žingsniams, nutraukiau nuo pakabų savo drabužius ir sugrūdau atgal į lagaminą džiaugdamasi, kad jame galima sutalpinti visą mano mantą. Skruostais nuriedėjo pykčio ašaros. Kokio velnio leidau Trevisui važiuoti su manim? Ragais ir nagais koviausi, kad neprileisčiau jo prie tamsiųjų savo gyvenimo kerčių, o pirmai progai pasitaikius nė nesusimąsčiau ir nusitempiau jį į patį pragarą, kurio pati nekenčiau visa širdimi.

Trevisas įklimps į šitą mėšlą, ir jeigu jis nesileidžia išgelbėjamas, tuomet aš turiu gelbėti pati save.

Lagaminą prigrūdau kaupinai ir prispaudusi dangtį užtraukiau užtrauktuką. Nukėliau nuo lovos ir nutempiau koridorium nė nedirstelėjusi virtuvės pusėn. Nunešiau laiptais žemyn į kiemą, kur Amerika su Šepliu linksmai pokštavo ir bučiavosi, nešdami daiktus iš Šeplio dodžo į Amerikos hondą.

– Balandėle, – atidaręs namo duris pašaukė Trevisas.

Paliečiau Amerikai ranką ir paprašiau:

– Norėčiau, kad parvežtum mane į bendrabutį, Mare.

– Kas atsitiko? – nustebo ji, iš mano veido supratusi, kad padėtis labai rimta.

Dirstelėjusi atgal pamačiau nuo laiptų pievele prie mūsų atbėgant Trevisą.

– Ką čia sumanei? – paklausė jis rodydamas į lagaminą.

Jeigu tąkart būčiau jam atsakiusi, visos viltys pabėgti nuo Miko, Vegaso, Benio ir visų kitų būtų žlugusios, Trevisas nebūtų manęs išleidęs, o rytą aš jau būčiau turėjusi susitaikyti su jo priimtu

sprendimu.

Pasikasiau pakaušį, nusišypsojau, bandydama kaip nors išlošti laiko ir sugalvoti, ką jam atsakyti.

– Balandėle!

– Noriu nusivežti daiktus į bendrabutį. Ten yra didelės skalbyklės ir džiovyklės, o pas mane prisikaupė daugybė skalbinių.

Trevisas susiraukė.

– Norėjai išlėkti man nieko nepasakiusi?

Žvilgtelėjau į Ameriką, paskui į Trevisą, bandydama sugalvoti labiausiai įtikinamą melą.

– Ji nori į bendrabutį, Trevisai. Ko čia baiminiesi? – įsiterpė Amerika, atlaidžiai šypsodamasi. Šita šypsena ji dažnai apdumdavo savo tėvus.

– Šit kaip, – nelabai tvirtai tarė jis. – Grįši nakvoti pas mane? – paklausė kepštelėdamas man už palto.

– Nežinau. Pažiūrėsiu, kada baigsiu skalbtis.

Trevisas nusišypsojo ir prisitraukė mane prie savęs.

– Po trijų savaičių pasamdysiu žmogų, kad tau nereikėtų skalbti. Arba galėsi išmesti nešvarius drabužius ir nusipirkti naujus.

– Vėl kausiesi Beniui? – nustebusi paklausė Amerika.

– Jis man davė pasiūlymą, kuriam negalėjau atsispirti.

– Trevisai, – prabilo Šeplis.

– Nepradėkit ir jūs man, gerai? Jeigu Balandėlė neprivertė manęs apsigalvoti, tai juo labiau jūs manęs neperkalbėsite.

Amerika supratingu žvilgsniu pažiūrėjo man į akis.

– Tada geriau paskubam, Ebe, kitaip visą naktį skalbsi tuos savo drabužius.

Aš linktelėjau, o Trevisas pasilenkė prie manęs ir pabučiavo. Prisitraukiau jį prie savęs žinodama, kad tai paskutinis kartas, kai mano lūpos liečia jo lūpas.

– Iki greito, – tarė jis. – Myliu.

Šeplis įkėlė mano lagaminą į hondos bagažinę. Amerika atsisėdo prie vairo šalia manęs. Sukryžiavęs rankas ant krūtinės Trevisas kalbėjosi su Šepliu, o Amerika įjungė variklį.

– Tu negali šiąnakt likti bendrabutyje, Ebe. Vos sužinojęs, ką padarei, iš karto nulėks pas tave, – pasakė Amerika, lėtai išsukdama atbulomis iš stovėjimo aikštelės.

Akyse sužibo ašaros ir aš pratrūkau raudoti.

– Žinau.

Pamačius mano ašaras, linksmas Treviso veidas staiga pasikeitė ir jis puolė prie mano lango.

– Tas tau, Balandėle? – paklausė jis belsdamas į langą.

– Važiuok, Mare, – paliepiau šluostydamasi akis. Įbedžiau žvilgsnį į kelią. Trevisas bėgo šalia automobilio ir šaukė:

– Balandėle! Amerika! Sustabdykit, po galais, mašiną! – trenkė delnu per stiklą. – Ebe, nedaryk šito! – suriko jis persigandęs ir pagaliau suvokęs, kas atsitiko.

Amerika išvažiavo į pagrindinę gatvę ir užmynė pedalą.

– Žinok, aš nenoriu nei matyti, nei girdėti, kaip viskas baigsis.

– Aš labai labai tavęs atsiprašau, Mare.

Amerika dirstelėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį ir išmynė pedalą iki dugno.

– Jėzau šventas, Trevisai, – sumurmėjo po nosim.

Atsisukusi pamačiau jį skutant paskui mus kiek įkabina kojos, tai pranykstant, tai vėl išnyrant gatvės žibintų šviesoje. Pribėgęs kvartalo galą, metėsi į priešingą pusę ir nulėkė namų link.

– Jis grįžta motociklo. Pasivys mus ir iškels bendrabutyje didžiausią sceną.

Užsimerkiau.

– Paskubėk… gerai? Šiąnakt miegosiu tavo kambary. Kaip manai, Vanesa nesupyks?

– Ji čia beveik nebūna. Ar jis tikrai nori dirbti Beniui?

Žodžiai strigo gerklėje, todėl tik linktelėjau galvą.

Amerika sugriebė mano ranką ir spustelėjo.

– Teisingai pasielgei, Ebe. Negalima vėl bristi į tą pačią balą. Jeigu jis nenori klausyti tavęs, tai jis nieko neklausys.

Suskambo mano mobilusis. Pamačiau ekranėlyje kvailai besišypsantį Treviso veidą ir išjungiau garsą. Po penkių sekundžių jis vėl suskambo. Visai jį išjungiau ir įsimečiau į rankinę.

– Dabar bus taip, kad mažai nepasirodys, – tariau aš ir linguodama galva nusišluosčiau ašaras.

– Nepavydžiu tavo gyvenimo porą ateinančių savaičių. Neįsivaizduoju, kaip galima nutraukti draugystę su žmogum, kuris tavęs nepaleidžia. Tu juk žinai, kad šitaip bus, tiesa?

Įvažiavom į bendrabučio kiemą ir Amerika palaikė atidariusi duris, kol aš įvilkau vidun savo lagaminą. Nubėgome prie jos kambario ir aš sunkiai alsuodama laukiau, kol ji atrakins duris. Atidariusi numetė man į ranką raktus.

– Jį suims policija ar dar ką nors pridirbs, – pasakė.

Amerika nubėgo koridoriumi. Pro jos kambario langą mačiau, kaip ji perbėgo aikštelę ir vos spėjo įšokti į automobilį, nes prie jo motociklu prilėkė Trevisas ir sustojo šalia. Nušokęs apibėgo iš kitos pusės, atidarė keleivio dureles ir pamatęs, kad manęs viduj nėra, pažvelgė į bendrabučio duris. Kai Trevisas įbėgo į bendrabutį, Amerika skubiai nuvažiavo, o aš nusisukau nuo lango ir įbedžiau akis į duris.

Išgirdau, kaip koridoriuje Trevisas ėmė belsti į mano kambario duris ir šaukti mane vardu. Nežinojau, ar Kara kambary, bet jeigu ji tikrai ten, tai man buvo baisu pagalvoti, ką jai teks iškęsti, kol Trevisas įsitikins, kad manęs ten tikrai nėra.

– Balandėle! Po perkūnais, atidaryk tas prakeiktas duris! Nepasitrauksiu nuo jų tol, kol nepasikalbėsime! Balandėle! – jis taip garsiai šaukė ir daužė kumščiais į duris, kad turbūt girdėjo visas bendrabutis.

Išgirdusi mieguistą Karos balsą, susigūžiau.

– Ko nori? – suriko ji.

Priglaudusi ausį prie durų bandžiau išgirsti, ką Trevisas jai kalba. Ilgai laukti nereikėjo.

– Aš žinau, kad ji viduj! – šaukė jis. – Balandėle!

– Jos čia nėra… Ei! – suspiegė Kara.

Kambario durys su trenksmu atsimušė į mūro sieną ir aš supratau, kad Trevisas jėga įsiveržė į vidų. Po minutės tylos išgirdau Trevisą šaukiant per visą koridorių:

– Balandėle! Kur ji?

– Aš jos nemačiau! – taip piktai, kaip dar nebuvau girdėjusi, sušuko jam Kara. Vėl garsiai trinktelėjo durys ir mane ėmė pykinti laukiant, ką Trevisas iškrės dabar.

Po kelias minutes trukusios tylos atsargiai pravėriau duris ir akies krašteliu dirstelėjau į koridorių. Trevisas sėdėjo ant grindų, atsirėmęs į sieną ir užsidengęs rankomis veidą. Kaip įmanydama tyliau uždariau duris pabūgusi, kad kas nors nebūtų iškvietęs bendrabučio apsaugos ar policijos. Po valandos vėl dirstelėjau į koridorių. Trevisas sėdėjo nė nepajudėjęs.

Naktį dar du kartus patikrinau koridorių ir galiausiai apie ketvirtą užmigau. Tyčia ilgai miegojau žinodama, kad šiandien į paskaitas neisiu. Įsijungiau telefoną pasižiūrėti atsiųstų žinučių ir pamačiau, kad Trevisas užvertė jomis visą aplanką. Čia buvo įvairiausio pobūdžio per naktį gautų pranešimų: nuo atsiprašymų iki tiradų.

Po pietų paskambinau Amerikai vildamasi, kad Trevisas iš pykčio nebus atėmęs iš jos telefono. Kai ji atsiliepė, aš lengviau atsidusau.

– Labas.

Amerika kalbėjo labai tyliai.

– Šepliui nesakiau, kur tu. Nenoriu jo čia velti. Dabar Trevisas žiauriai ant manęs niršta. Šįvakar, ko gero, grįšiu į bendrabutį.

– Jeigu Trevisas dar nenusiramino… tai vargu ar čia išsimiegosi. Vakar jis čia sukėlė „Oskaro“ apdovanojimo vertą spektaklį. Stebiuosi, kaip niekas neiškvietė policijos.

– Šiandien jį išmetė iš istorijos paskaitos. Kai tu neatėjai į paskaitą, jis išspardė tavo ir savo suolus. Šepas sakė, kad jis laukė tavęs po visų paskaitų. Jam stogas važiuoja, Ebe. Aš jam paaiškinau, kad tu nutraukei su juo santykius tą pačią akimirką, kai jis pasakė priėmęs pasiūlymą dirbti Beniui. Negaliu patikėti, kad jis nė nesuabejojo, ar tu jam pritarsi.

– Pasikalbėsime, kai atvažiuosi į bendrabutį. Atrodo, man dar ne laikas grįžti į savo kambarį.

Visą savaitę gyvenau su Amerika jos kambaryje. Ji pasistengė, kad Šeplis irgi nesirodytų bendrabutyje ir kad netyčia neprasitartų Trevisui, kur aš slepiuosi. Teko įdėti nemažai pastangų, kad nesusitikčiau su Trevisu, todėl nevaikščiojau į valgyklą ir nelankiau istorijos paskaitų, o iš visų kitų išeidavau keliomis minutėmis anksčiau. Aišku, vis tiek turėsiu kada nors su juo susitikti ir pasikalbėti, bet kol nenurims ir nesutiks pritarti mano sprendimui, negaliu.

Penktadienio vakarą buvau viena kambaryje, gulėjau lovoje su telefonu prie ausies. Garsiai suurzgė skrandis ir aš užverčiau akis į lubas.

– Galiu atvažiuoti paimti tavęs ir nuvežti kur nors pavalgyti, – tarė Amerika.

Varčiau rankose istorijos sąsiuvinį, kur Trevisas, klausydamas paskaitos, buvo prirašęs paraštėse meilės laiškelių.

– Ne, Mare, tu šįvakar pirmą kartą po savaitės pertraukos pasilieki su Šepu. Aš nubėgsiu ko nors užkąsti į universiteto valgyklą.

– Sakai?

– Taip. Perduok Šepui nuo manęs labų dienų.

Koja už kojos nupėdinau į valgyklą, nenorėdama vėl patirti į nugarą įsmeigtų smalsių valgančiųjų žvilgsnių. Visi studentai dabar kalbėjo tik apie mūsų išsiskyrimą, o triukšmingas Treviso elgesys tik

dar labiau skatino apkalbas. Akiratyje sužibus valgyklos šviesoms pamačiau prie manęs artėjant tamsią figūrą.

– Balandėle, čia tu?

Išsigandusi sustojau kaip įbesta. Trevisas išėjo į šviesą visas išbalęs, nesiskutęs.

– Jėzau, Trevisai, kaip tu mane išgąsdinai!

– Jeigu atsilieptum į skambučius, kai tau skambinu, man nereikėtų tykoti patamsiais.

– Atrodai kaip iš pragaro, – tariau.

– Šią savaitę ne kartą ir ne du teko ten būti.

Apglėbiau save rankomis.

– Einu ko nors užvalgyti. Vėliau tau paskambinsiu, gerai?

– Ne. Mums reikia pasikalbėti.

– Trevi…

– Aš atmečiau Benio pasiūlymą. Trečiadienį jam paskambinau ir pasakiau, kad atsisakau.

Jo akyse nušvito vilties kibirkštėlė, bet pamačius mano veidą vėl pradingo.

– Nežinau, ką norėtum iš manęs išgirsti, Trevisai.

– Pasakyk, kad man atleidi. Pasakyk, kad mes vėl būsime kartu.

Tvardydamasi, kad nepravirkčiau, pro sukąstus dantis ištariau:

– Negaliu.

Treviso veidas subliūško. Ištaikiusi progą žengiau į šoną, bandydama jį apeiti, bet jis užkirto man kelią.

– Aš visą tą laiką nei valgiau, nei miegojau… Negaliu susikaupti. Žinau, kad myli mane. Jeigu mane priimsi, vėl viskas bus kaip buvę.

Užsimerkiau.

– Mes abu išmušti iš vėžių, Trevisai. Man regis, tu pernelyg susižavėjai mintimi, kad aš priklausau tik tau ir niekam kitam.

– Netiesa. Aš myliu tave labiau už viską pasaulyje, Balandėle, – nusiminęs atsakė jis.

– Aš tą ir norėjau pasakyti. Kvaila apie tai toliau kalbėti.

– Nekvaila. Tai tiesa.

– Gerai… tada koks tavo tikslas? Pinigai, aš, gyvenimas… Ar yra dar kas nors svarbiau už pinigus?

– Aš suvokiau, ką padariau, supranti? Dabar matau, ko tu nori, ir jeigu būčiau žinojęs, kad mane paliksi, niekada nebūčiau… Aš tiesiog norėjau aprūpinti tave…

– Tą jau minėjau.

– Būk gera. Nedaryk šito. Negaliu pakęsti tokios savijautos… ji mane pražudys, – jis giliai iškvėpė orą, tarsi kas būtų sudavę jam į nugarą.

– Neturiu ko pasakyti, Trevisai.

Jis susigūžė.

– Nekalbėk šitaip.

– Viskas baigta. Eik namo.

Trevisas suraukė kaktą ir atsakė:

– Mano namai esi tu.

Jo žodžiai mane sujaudino. Taip suspaudė krūtinę, kad vos begalėjau kvėpuoti.

– Tu priėmei sprendimą, Trevisai. Aš irgi, – atsakiau, mintyse keiksnodama virptelėjusį balsą.

– Į Las Vegasą daugiau kojos nekelsiu, o su Beniu neturėsiu jokių reikalų… Baigsiu universitetą. Bet man tu esi reikalinga. Man tavęs reikia. Tu geriausia mano draugė.

Jo balsas skambėjo beviltiškai, trūkčiojo, lygiai taip atrodė ir jo veidas.

Blausioje vakaro šviesoje pamačiau per skruostą nusiritant ašarą. Kitą akimirką jis ištiesė rankas, ir aš puoliau jam į glėbį, prisiglaudžiau lūpomis prie jo lūpų. Bučiuodamas jis tvirtai prispaudė mane prie krūtinės, paskui suėmė delnais mano veidą, karštai įsisiurbė lūpomis, laukdamas mano atsako.

– Pabučiuok mane, – sukuždėjo jis, prisiglaudęs prie mano burnos.

Stovėjau užsimerkusi, užsičiaupusi ir bandžiau atsipalaiduoti jo glėbyje. Prireikė daug jėgų susilaikyti nuo bučinio, kurio taip ilgėjausi visą savaitę.

– Pabučiuok, – maldavo jis. – Balandėle! Balandėle! Aš atmečiau jo pasiūlymą!

Pajutusi per savo veidą riedant karštas jo ašaras atstūmiau jį nuo savęs.

– Paleisk mane, Trevisai!

Žengiau vos kelis žingsnius, bet jis sugriebė man už riešo. Sustojau ištiesusi atgal už savęs ranką. Neatsisukau.

– Maldauju tave, – mano ranka nusileido, nes parpuldamas ant kelių jis ją truktelėjo. – Aš maldauju tave, Ebe. Nesielk šitaip.

Atsisukusi į jį išvydau skausmo ir kančios perkreiptą veidą, pažvelgiau į mudviejų rankas ir pamačiau ant jo įsitempusio riešo didelėmis raidėmis išrašytą mano pravardę. Nusukau akis į šalį, į valgyklą. Jis man įrodė tai, ko aš jau seniai bijojau. Kad ir kaip stipriai mane mylėtų, pakvipus pinigais, aš vis tiek liksiu antroje vietoje. Lygiai kaip ir Mikui.

Jeigu nusileisčiau, vėliau jis arba pakeistų savo sprendimą dėl Benio, arba imtų man priekaištauti kaskart, kai jo gyvenimo gerovei imtų trūkti pinigų. Įsivaizdavau jį dirbantį valdišką darbą ir grįžus namo apdovanojantį mane tokiu žvilgsniu, kokiu pažvelgdavo Mikas po nesėkmingos lošimų nakties. Visada liksiu kalta, jeigu jo gyvenimas nebus toks, kokio jis trokšta, todėl nenorėčiau ir negalėčiau leisti, kad mano gyvenimą niauktų kartėlis ir graužatis dėl praeities.

– Paleisk mane, Trevisai.

Netrukus jis vis dėlto paleido mano ranką. Nubėgau į valgyklą ir nė neatsigręždama stumtelėjau stiklines duris. Visi, kas buvo viduje, sužiuro į mane. Nuėjau prie savitarnos skyriaus, ir tada visi nusuko akis priešinga kryptimi, kur pro langą buvo matyti ant kelių parpuolęs ir delnais į šaligatvį atsirėmęs visiškai palūžęs Trevisas.

Pamačius jį tokį man iš akių pabiro taip ilgai tramdytos ašaros. Praėjusi pro lėkščių ir padėklų krūvas šmurkštelėjau į tualetą. Blogai, kad visi pamatė, kas vyko tarp manęs ir Treviso, todėl negalėjau leisti, kad išvystų dar ir mane verkiant.

Užsidariusi kabinoje ir graudžiai raudodama pratūnojau gerą valandą, paskui išgirdau tylų beldimą į duris.

– Ebe!

Šniurkštelėjau nosimi.

– Ką čia veiki, Finčai? Juk čia moterų tualetas.

– Kara matė, kaip tu čia užsidarei, ir nuėjusi į bendrabutį pasakė man. Leisk man užeiti, – švelniu balsu paprašė.

Papurčiau galvą. Žinojau, kad jis manęs nemato, bet negalėjau ištarti nė žodžio. Išgirdau, kaip jis atiduso, paskui abiem delnais atsirėmė į grindis ir netrukus pralindo pro durų apačią pas mane.

– Negaliu patikėti, kad dėl tavęs turiu šitaip elgtis, – tarė jis keldamasis nuo grindų. – Tu dar pasigailėsi, kad neatidarei man durų ir privertei gultis ant primyžiotų grindų. O dabar aš tave apkabinsiu.

Aš tyliai nusijuokiau, ir kai Finčas tvirtai apkabino, mano veide sustingo šypsena. Man ėmė linkti keliai, ir Finčas, atsargiai pasodinęs mane ant grindų, priglaudė prie krūtinės.

– Šššš, – ramino, sūpuodamas glėbyje. Paskui atsidusęs pakraipė galvą ir tarė: – Velniai rautų, ką man su tavim daryti?

Septynioliktas skyrius

Ačiū, nereikia

Sėdėjau ir ant sąsiuvinio viršelio paišinėjau kvadračiukus, jungiau juos vieną su kitu į didesnį trimatį piešinį. Dešimt minučių iki paskaitos, o auditorijoje nė vieno žmogaus. Gyvenimas vėl buvo pradėjęs slinkti įprasta vaga, bet kaskart man vis tekdavo prisiversti patikėti, kad pastaruoju metu bendrauju tik su Finču ir Amerika.

– Nors mudu ir nesusitikinėjam, dar nereiškia, kad tu negali nešioti mano nupirktos ir padovanotos apyrankės, – tarė Parkeris, įsliuogė į suolą ir atsisėdo šalia manęs.

– Ketinau klausti, gal norėsi atsiimti.

Jis šyptelėjo ir pasilenkęs prie mano sąsiuvinio stogeliu sujungė du kvadratėlius.

– Tai dovana, Ebse. O dovanų su sąlygomis aš nedovanoju.

Daktarė Balard įjungė virš galvos kabantį projektorių ir atsisėdusi auditorijos priekyje ėmė vartyti ant stalo šūsnimis sukrautus popierius. Netrukus studentai ėmė tarpusavy kuždėtis, o jų balsų aidas atsimušė į lietaus drengiamus langus.

– Girdėjau, judu su Trevisu prieš porą savaičių išsiskyrėte, – pamatęs mano nepatenkintą veidą, Parkeris kilstelėjo ranką. – Ne mano reikalas. Tu tokia nusiminusi, ir aš norėjau pasakyti, kad labai dėl to apgailestauju.

– Ačiū, – burbtelėjau ir atsiverčiau švarų sąsiuvinio lapą.

– Ir dar noriu tavęs atsiprašyti už ankstesnį elgesį. Negražių dalykų… tada prišnekėjau. Buvau labai supykęs ir išliejau ant tavęs tulžį. Negerai padariau. Atsiprašau.

– Pasimatymais manęs nesuviliosi, Parkeri, – perspėjau.

Parkeris prunkštelėjo.

– Nesirengiu to daryti. Mes esam draugai ir tiesiog norėjau paklausti, ar gerai jautiesi.

– Gerai.

– Važiuosi namo per Padėkos dienos atostogas?

– Važiuosiu namo pas Ameriką. Paprastai Padėkos dieną mes švenčiame pas ją.

Parkeris dar norėjo kažką pasakyti, bet daktarė Balard pradėjo paskaitą. Užsiminus apie Padėkos dieną prisiminiau, kad daviau pažadą Trevisui iškepti šventinį kalakutą. Ėmiau galvoti, kokia graži būtų buvusi ta šventė, ir suvokiau, kad jiems ir vėl teks užsisakyti picą į namus. Sunkumas užgulė širdį. Tuoj pat pasistengiau nuvyti tą mintį šalin, pamėginau susikaupti ir klausytis ponios Balard pasakojimo.

Po paskaitos visa nukaitau, nes pamačiau per automobilių aikštelę manęs link atbėgant Trevisą. Jis ir vėl buvo švariai nusiskutęs, dėvėjo sportinį treningą su gobtuvu ir savo mėgstamą beisbolo kepuraitę. Bėgo susikūprinęs, slėpdamas galvą nuo lietaus.

– Pasimatysim po pertraukos, Ebse, – tarė Parkeris ir palietė man nugarą.

Tikėjausi išvysti Treviso veide rūstų žvilgsnį, bet, regis, jis Parkerio nė nepastebėjo. Priėjęs prie manęs pasisveikino:

– Labas, Balandėle.

Atsakiau jam kreiva šypsena ir jis susibruko rankas į sportinio treningo kišenes.

– Šeplis sakė, kad tu rytoj su juo ir Amerika važiuoji į Vičitą.

– Ką?

– Visas atostogas praleisi pas Ameriką?

Truktelėjau pečiais, apsimesdama abejinga.

– Jos tėvai man labai artimi.

– O tavo mama?

– Ji prasigėrusi, Trevisai. Ji net nežino, kada ta Padėkos diena.

Staiga jis labai susijaudino ir man krūtinę užgniaužė nuojauta apie galimą dar vieną viešą sceną. Virš galvų sugurmėjo griaustinis ir Trevisas pažiūrėjo į dangų, markstydamasis nuo tyškančių ant veido didelių lietaus lašų.

– Noriu paprašyti tavęs vienos paslaugos, – tarė jis. – Eikš čionai.

Jis nutempė mane po artimiausia stogine. Aš nesipriešinau, nes nenorėjau kelti barnio.

– Kokios? – įtariai paklausiau jo.

– Mano… – pamindžikavo. – Tėvas su broliais laukia tavęs per Padėkos dieną.

– Trevisai! – suinkščiau.

Trevisas nudūrė akis į žemę.

– Tu žadėjai atvažiuoti.

– Žadėjau, bet… dabar nelabai tinkamas laikas, tiesa?

Jo tai, regis, netenkino ir jis pakartojo:

– Tu jiems pažadėjai.

– Aš sutikau važiuoti pas tave Padėkos dieną, kai mudu dar draugavom. Tu juk žinojai, kad nevažiuosiu.

– Nežinojau, bet dabar jau vis tiek per vėlu… Tomas atskrenda šiandien, o Taileris atsiprašė iš darbo. Visi labai nori pasimatyti su tavim.

Susigūžiau ir sukdama ant piršto šlapių plaukų sruogą tariau:

– Juk jie vis tiek būtų atvažiavę, tiesa?

– Ne visi. Jau daug metų per Padėkos dieną nesusirenkam visi krūvon. Broliai labai stengėsi rasti laiko ir atlėkti, nes aš pažadėjau tradicinę vakarienę. Po motinos mirties mūsų virtuvėje nesisukiojo jokia moteris, todėl…

– Jūs ne moterų diskriminacijos šalininkai ar panašiai.

Trevisas kilstelėjo galvą.

– Liaukis, Balandėle, aš ne tą norėjau pasakyti. Mes norim, kad tu atvažiuotum, štai ir viskas.

– Tikiuosi, nepasakojai jiems apie mūsų santykius, tiesa? – pasistengiau ištarti su kuo didesniu priekaištu balse.

Trevisas pasimuistė, paskui pakratė galvą ir atsakė:

– Tėvas pultų klausinėti kodėl, o aš dar nepasirengęs jam aiškintis. Jie nesiliautų mane uję, kaip blogai pasielgiau. Būk gera, važiuojam, Balandėle.

– Kalakutą reikia pašauti į orkaitę šeštą ryto, todėl turėtume išvažiuoti iš čia apie penktą…

– Arba galime nakvoti tenai…

Mano antakiai šovė strėlėmis į viršų.

– Nė už ką! Jau ir taip teks meluoti taviškiams ir apsimetinėti, kad tarp mūsų viskas gerai.

– Atrodo, lyg prašyčiau tavęs apsipilti benzinu ir susideginti.

– Galėjai jiems pasakyti!

– Pasakysiu. Po Padėkos dienos… imsiu ir pasakysiu.

Atsidusau, nusukau akis į šalį.

– Jeigu prisieksi, kad tai ne kokia nors užmačia mane susigrąžinti, tai važiuosiu.

Jis linktelėjo.

– Prisiekiu.

Nors Trevisas labai stengėsi neišsiduoti, jo akyse pamačiau žybtelint linksmą kibirkštėlę. Sučiaupiau lūpas, kad nešypteleėčiau, ir tariau:

– Susitinkam lygiai penktą.

Trevisas pasilenkė pabučiuoti man į skruostą. Jo lūpos ilgokai lietė mano veidą.

– Ačiū, Balandėle.

Amerika su Šepliu pasitiko mane prie valgyklos durų ir mes drauge įėjome į vidų. Piktai ištraukiau iš skyrelių stalo įrankius ir numečiau ant padėklo lėkštę.

– Kas čia dabar, Ebe? – paklausė Amerika.

– Rytoj aš su jumis nevažiuosiu.

Šeplis iš nuostabos net išsižiojo.

– Važiuosi pas Medoksus?

Amerika dirstelėjo į mane.

– Ką?

Atsidusau ir kyštelėjau valgyklos darbuotojai studento pažymėjimą.

– Pažadėjau Trevisui važiuoti pas jį, kai skridom lėktuvu, ir jis visiems pasigyrė, kad būsiu kartu su jais.

– Turiu pasakyti, – prabilo Šeplis, – tada jis tikrai nežinojo, kad judu susipyksite. Jis tikėjosi, kad tu nusileisi. O kai suprato, kad tu nusiteikusi rimtai, jau buvo per vėlu ką nors keisti.

– Nesąmonė, Šepli, ir tu pats tą puikiai žinai, – užsirūstino Amerika. – Jeigu nenori, niekas tavęs neprivers, Ebe.

Ji teisi. Niekas manęs neverčia. Tačiau aš negaliu taip nuvilti Treviso. Net jeigu būčiau jo nekentusi. O taip juk nėra.

– Jeigu nevažiuosiu, jis turės aiškintis, kodėl nepasirodžiau, o aš nenoriu sugadinti jam Padėkos dienos. Suvažiuoja visi broliai tikėdamiesi, kad ir aš ten būsiu.

Šeplis šyptelėjo.

– Tu jiems labai patinki, Ebe. Anądien Džimas ilgai apie tave kalbėjo su mano tėvu.

– Labai gerai, – nepatenkinta burbtelėjau.

– Ebė teisi, – tarė Šeplis. – Jeigu ji nevažiuos, Džimas visą dieną bambės ant Treviso. Tikrai neverta gadinti jiems šventės.

Amerika apkabino man pečius.

– Gali važiuoti ir su mumis. Juk su juo nebedraugauji. Gana tau jį gelbėti.

– Žinau, Mare, bet taip būtų teisingiausia.

Saulė už lango pasislėpė už gretimų pastatų, o aš stovėjau prie veidrodžio ir šukuodamasi plaukus svarsčiau, kaip reikės apsimetinėti, kad tarp mūsų su Trevisu viskas gerai.

– Tik viena diena, Ebe. Vieną dieną tikrai ištversi, – tariau sau į veidrodį.

Apsimetinėti man niekada nebuvo sunku, tik nerimavau, kaip viskas klostysis mums meluojant, kad nieko nenutiko. Kai Trevisas parveš mane po vakarienės, turėsiu galutinai apsispręsti. Ir tas sprendimas bus iškreiptas apsimestinės laimės, kurią parodysime jo artimiesiems.

Tuk tuk.

Atsisukau ir pažvelgiau į duris. Kara visą vakarą nesirodė bendrabutyje, o Amerika su Šepliu, mano žiniomis, jau seniai turėjo būti išvažiavę. Neįsivaizdavau, kas ten galėtų būti. Padėjau šepetį ir atidariau duris.

– Trevisai, – atsidusau.

– Pasirengusi?

Nustebusi kilstelėjau antakį.

– Kam?

– Juk sakei paimti tave penktą.

Sukryžiavau ant krūtinės rankas.

– Turėjau omeny penktą ryto!

– Oi, negi turėsiu skambinti tėvui ir sakyti, kad neatvažiuosim nakvoti.

– Trevisai! – gailiai suvaitojau.

– Pasiskolinau Šepo automobilį, kad nereikėtų temptis daiktų ant motociklo. Tėvų name yra atskiras kambarys, galėtum permiegoti tenai. Galėtume pažiūrėti kokį filmą ar…

– Pas tavo tėvą aš nenakvosiu!

Treviso veidas apniuko.

– Aišku… Tada… tada iki rytojaus.

Jis žengė žingsnį atgal ir aš, uždariusi duris, atsirėmiau nugara į jas. Širdyje užvirė daugybė skirtingų, prieštaringų jausmų. Suirzusi ir pikta giliai atsidusau. Iš atminties niekaip nedingo liūdnas Treviso veidas. Atidariau duris ir išėjusi į koridorių pamačiau, kaip jis lėtai nueina mobiliajame telefone rinkdamas numerį.

– Trevisai, palauk.

Jis greitai atsisuko ir nuo jo akyse sužibusios vilties kibirkštėlės man užgniaužė krūtinę.

– Duok kelias minutes, susikrausiu daiktus.

Treviso veidą nušvietė plati džiaugsminga šypsena. Jis atėjo į mano kambarį ir nuo slenksčio žiūrėjo, kaip aš kraunu į krepšį reikalingiausius daiktus.

– Aš vis tiek tave myliu, Balandėle.

Nepakėliau į jį galvos.
– Nepradėk. Aš tai darau ne dėl tavęs.
Trevisas giliai įtraukė į plaučius oro ir tarė:
– Žinau.
Iki jo tėvo namų važiavome tylomis. Automobilio salone tvyrojo nervinga įtampa, man buvo nemalonu sėdėti ant šaltos odinės sėdynės. Atvykus mūsų pasitikti į prieangį šypsodamiesi iki ausų išėjo Džimas su Trentonu. Trevisas sunešė iš automobilio mūsų krepšius, o Džimas jam praeinant paplekšnojo per nugarą ir tarė:
– Malonu tave matyti, sūnau.
Pažiūrėjo į mane ir jo šypsena pasidarė dar linksmesnė.
– Ebė Abernati. Labai laukiam rytojaus vakarienės. Tiek laiko prabėgo nuo tada, kai… Tiek to. Seniai tai buvo.
Linktelėjau ir nusekiau įkandin Treviso į namą. Džimas stovėjo užsidėjęs ranką ant pūpsančio pilvo ir plačiai šypsojosi.
– Paruošiau judviem svečių kambarį, Trevi. Sakau, turbūt nenorėsite miegoti dviaukštėje lovoje tavo kambaryje.
Pažvelgiau į Trevisą. Sunku buvo žiūrėti, kaip jis stengiasi ramiai atsakyti tėvui.
– Ebė… ji tikriausiai… turbūt norės viena miegoti svečių kambaryje. Aš apsistosiu savajam.
Trentono veidas persikreipė.
– Ką? Juk ji tiek laiko gyveno su tavim, tiesa?
– Pastaruoju metu nebe, – atsakė Trevisas, beviltiškai stengdamasis apeiti tiesą.
Džimas susižvalgė su Trentonu.
– Jau daug metų Tomo kambarys paverstas daiktų sandėliu, todėl norėjau jam atiduoti tavąjį. Bet dabar turbūt jam teks miegoti ant sofos, – tarė Džimas, žvelgdamas į sukežusią, nublukusiomis pagalvėlėmis apdėtą sofą svetainėje.
– Nesirūpinkit, Džimai. Mes tiesiog norim elgtis pagarbiai, – tariau aš liesdama jam ranką.
Per visą namą skardžiai nuaidėjo jo juokas. Patapšnojęs man per ranką, Džimas atsakė:
– Tu pažįsti mano sūnus, Ebe, ir žinai, kad manęs įžeisti beveik neįmanoma.
Trevisas linktelėjo laiptų pusėn ir aš nusekiau paskui jį. Koja atspyrė duris ir įėjęs į kambarį padėjo ant grindų krepšius. Pažvelgė į lovą, paskui atsisuko į mane. Kambarys iki pusės buvo išmuštas rudomis lentutėmis, ant grindų – nenusakomai nudrengtas rudas kilimas. Sienos murzinai baltos, vietomis dažai atsilupę. Ant sienos pastebėjau tik vieną įrėmintą nuotrauką. Joje – Džimas ir Treviso motina. Fonas tipiškai mėlynas, kaip visose fotoateljė darytose nuotraukose, abu jauni, vešliais plaukais, besišypsančiais veidais. Tikriausiai fotografuota dar nesusilaukus vaikų, nes abiem ne daugiau kaip po dvidešimt metų.
– Atleisk, Balandėle, aš miegosiu ant grindų.
– Niekur nedingsi, turėsi, – atsakiau jam ir susikėlusi plaukus ant pakaušio susirišau į uodegą. – Negaliu patikėti, kad leidausi įkalbama.
Trevisas atsisėdo ant lovos ir nusiminęs pasitrynė rankomis veidą.
– Bus daug nemalonumų. Nesuprantu, kur buvo mano galva.

– Aš labai gerai žinau, kur ji buvo, Trevisai. Aš dar nesu visiška beprotė.

Jis pažvelgė į mane ir nusišypsojo.

– Bet vis tiek atvažiavai.

– Man reikia pasiruošti rytdienos vakarienei, – tariau jam ir atidariau duris.

Trevisas pašoko nuo lovos.

– Aš tau padėsiu.

Mes priskutome kalną bulvių, pripjaustėme daržovių, išėmėme atšildyti kalakutą ir iškepėme pyrago lakštus. Pirmoji valanda prabėgo itin nejaukiai, bet atvyko dvyniai ir visi sugužėjo į virtuvę. Džimas be paliovos pasakojo istorijas iš vaikų gyvenimo, ir mes nuoširdžiai juokėmės iš jų nesėkmingų mėginimų per Padėkos dieną ką nors pasigaminti, o ne vežti į namus gatavas picas.

– Diana buvo nuostabi virėja, – susimąstęs kalbėjo Džimas. – Trevisas gal ir nepamena, bet po jos mirties niekas negalėjo jai prilygti.

– Mes neverčiame tavęs į ją lygiuotis, Ebe, – tarė Trentonas. Krenkštelėjo, pasičiupo iš šaldytuvo alaus skardinę ir paragino: – Traukit kortas. Norėčiau atsilošti nors dalį Ebei prakištų pinigų.

Džimas pagrasė sūnui pirštu.

– Šį savaitgalį teks apsieiti be pokerio, Trentai. Aš atnešiau domino. Eik ir išdėliok. Ir nesugalvokit lošti iš pinigų. Įspėju.

Trentonas papurtė galvą.

– Gerai jau, seni. Gerai.

Treviso broliai išsliūkino iš virtuvės. Išeidamas Trentonas stabtelėjo ir grįžtelėjęs per petį pašaukė Trevisą:

– Eime.

– Aš padėsiu Balandėlei.

– Nelabai kas ir liko, mielasis, – atsakiau. – Gali eiti.

Po mano žodžių jo žvilgsnis prašviesėjo ir jis palietė mano klubą.

– Tikrai?

Linktelėjau ir jis pabučiavo man į skruostą, paskui spustelėjo pirštais klubus ir nuėjo paskui Trentoną į lošimų kambarį.

Džimas nuo tarpdurio stebėjo išeinančius savo sūnus, lingavo galva ir šypsojosi.

– Tiesiog neįtikėtina, ką tu padarei, Ebe. Tu turbūt nė neįsivaizduoji, kokie mes tau dėkingi.

– Tai vis Treviso sumanymas. Džiaugiuosi, kad galiu prisidėti.

Atsirėmęs savo stambiu kūnu į spintelių kraštą, Džimas gurkštelėjo alaus ir susimąstęs paklausė:

– Judu su Trevisu mažai kalbatės. Turit bėdų?

Į plautuvę įlašinau indų ploviklio ir laukiau, kol pribėgs karšto vandens. Galvojau, ką jam atsakyti, kad melas nepasirodytų perdėm akivaizdus.

– Na, kai kas truputį pasikeitė.

– Aš taip ir maniau. Su juo reikia daug kantrybės. Trevisas beveik neprisimena motinos, bet jie buvo nepaprastai artimi. O kai ji mirė, jis smarkiai pasikeitė. Maniau, išaugs, nes buvo dar toks mažas, supranti. Visiems buvo labai sunku, bet Trevisui… Jis tiesiog liovėsi mylėjęs žmones. Labai nustebau, kai jis tave atsivežė. Iš to, kaip jis su tavim elgiasi, kaip į tave žiūri… supratau, kad tu jam

esi ypatinga.

Šypsojausi nepakeldama akių nuo plaunamų indų.

– Trevisui bus labai sunku. Ir klaidos bus neišvengiamos. Jis augo tarp našlaičiais tapusių vyresnių brolių ir vienišo niurzgaus tėvo. Dianai mirus, mes visi smarkiai sutrikom. Be to, ir aš nepadėjau jiems tiek, kiek reikėjo… Suprantu, kad sunku jo nekaltinti, tačiau vis tiek reikia jį mylėti, Ebe. Be motinos, jis nemylėjo daugiau jokios moters, tik tave. Neįsivaizduoju, koks jam bus smūgis, jeigu ir tu jį paliksi.

Nurijau ašaras ir linktelėjau, neįstengdama nieko jam atsakyti. Džimas uždėjo ranką man ant peties ir spustelėjo.

– Niekada nemačiau jo šypsantis taip, kaip jis šypsosi tau. Tikiuosi, visi mano berniukai kada nors susiras po savąją Ebę.

Jo žingsniai nutolo koridoriumi ir aš įsitvėriau plautuvės krašto, stengdamasi atgauti kvapą. Žinojau, kad bus nelengva leisti šventes su Trevisu ir jo šeima, bet tikrai nepagalvojau, kad man vėl bus sudaužyta širdis. Kol ploviau, šluosčiau ir dėliojau į lentynas indus, vyrai gretimam kambary pokštavo ir juokavo. Sutvarkiusi virtuvę ir nusimazgojusi rankas patraukiau į antrą aukštą miegoti.

Trevisas sugriebė man už rankos.

– Dar anksti, Balandėle. Negi jau eini gulti, ką?

– Diena buvo ilga. Pavargau.

– Mes ruošiamės žiūrėti filmą. Nusileisk pas mus ir pabūk kartu, gerai?

Pažvelgiau į laiptų viršų, tada į jo viltingai besišypsantį veidą ir tariau:

– Gerai.

Trevisas nusivedė mane už rankos prie sofos, atsisėdom ir pradėjom žiūrėti titrus.

– Išjunk šviesą, Teilorai, – paliepė Džimas.

Trevisas ištiesė ranką man už nugaros ir padėjo ant sofos atlošo. Jis vaidino ir kartu stengėsi neįžeisti manęs. Jis labai apdairiai stengėsi išnaudoti palankią padėtį, o mano širdyje virė prieštaringi jausmai: jaučiausi jam ir dėkinga, ir nusivylusi. Sėdint taip arti jo, uodžiant nuo jo sklindantį tabako ir kvepalų kvapą, buvo sunku išlaikyti atstumą tarp mudviejų ir fiziškai, ir emociškai. Galiausiai, o to labiausiai ir bijojau, mano ryžtas ėmė šlubuoti. Stengiausi negalvoti apie tai, ką virtuvėje pasakojo Džimas.

Įpusėjus filmą, atsilapojo lauko durys ir į namus su visais krepšiais įvirto Tomas.

– Sveiki sulaukę Padėkos dienos! – sušuko numesdamas ant grindų lagaminą.

Džimas pakilo iš vietos ir nuėjęs apkabino savo vyriausiąjį sūnų. Visi, išskyrus Trevisą, šoko su juo sveikintis.

– Nepasisveikinsi su Tomu? – sukuždėjau.

Neatsisukdamas į mane ir visą laiką žiūrėdamas, kaip glėbesčiuojasi jo artimieji, Trevisas tarė:

– Su tavim turiu tik vieną vakarą, todėl nesirengiu tuščiai leisti nė vienos akimirkos.

– Sveika, Ebe. Malonu vėl tave matyti, – nusišypsojo Tomas.

Trevisas uždėjo man ant kelio ranką. Pažvelgiau į ją, paskui į Trevisą. Pastebėjęs mano veido išraišką, Trevisas patraukė ranką ir susidėjęs abi ant kelių sunėrė pirštus.

– Oho. Juoda katė perbėgo? – paklausė Tomas.

– Užsikimšk, Tomi, – burbtelėjo Trevisas.

Nuotaika kambaryje pasikeitė, ir aš pajutau, kaip į mane susmigo visų žvilgsniai, laukiantys paaiškinimo. Nervingai šyptelėjusi paėmiau Treviso ranką ir suspaudžiau tarp delnų.

– Mes tiesiog pavargom. Visą vakarą ruošėme maistą, – pasakiau ir padėjau galvą Trevisui ant peties.

Jis pažiūrėjo į mūsų rankas, spustelėjo ir suraukė antakius.

– Jeigu atvirai, tai aš tikrai labai pavargau, – atsidusau. – Aš jau eisiu gulti, mielasis.

Apmečiau visus akimis ir palinkėjau:

– Labanakt, vyručiai.

– Labanakt, sese, – tarė Džimas.

Treviso broliai palinkėjo man labos nakties, ir aš patraukiau į antrą aukštą.

– Aš jau irgi eisiu gulti, – išgirdau tariant Trevisą.

– Bėk jau bėk, – paerzino Trentonas.

– Pasisekė nelabajam, – burbtelėjo Taileris.

– Ei, neleisiu prie jūsų sesers šitaip kalbėti, – subarė Džimas.

Man suspaudė širdį. Vienintelė šeima, kurią turėjau daugelį metų, buvo Amerikos tėvai, ir nors Markas su Pema nuoširdžiai manim rūpinosi, vis tiek jie man buvo svetimi. Šeši apačioje sėdintys nesuvaldomi, bet mylintys keikūnai priėmė mane į savo šeimą išskėstomis rankomis, o rytoj aš turėsiu paskutinį kartą pasakyti jiems sudie.

Trevisas sugavo ranka duris, kol jos nespėjo užsidaryti, ir sustingo.

– Nori, kad palaukčiau koridoriuje, kol persirengsi?

– Aš noriu palįsti po dušu, tad tenai ir persirengsiu.

Pasitrynęs sprandą jis tarė:

– Gerai. Aš tuo tarpu pasiklosiu ant grindų.

Linktelėjau ir nuėjau į vonią. Apšiurusiame duše tryniausi kaip išprotėjusi, nenuleisdama akių nuo vandens čiurkšlės ir muilo putų, kad nors kaip atitolinčiau artėjančios nakties ir būsimo ryto baimę. Kai įžengiau į miegamąjį, Trevisas numetė pagalvę į savo guolį ant grindų ir kreivai šyptelėjęs nuėjo į vonią palįsti po dušu.

Įlipau į lovą, užsitraukiau ant krūtinės antklodę, stengdamasi nežiūrėti į paklotą guolį ant grindų. Grįžęs iš vonios Trevisas pažvelgė į savo patalą lygiai tokiu pat liūdnu žvilgsniu kaip aš, paskui išjungė šviesą ir padėjo galvą ant pagalvės.

Kelias minutes tvyrojo tyla, paskui išgirdau Trevisą liūdnai atsidūstant.

– Čia mūsų paskutinė naktis kartu, tiesa?

Neskubėjau atsakyti ir mintyse rinkau tinkamus žodžius.

– Nenoriu vaidytis, Trevi. Miegok.

Išgirdusi jį vartantis, atsiguliau ant šono ir pažvelgiau žemyn, priglaudusi skruostą prie pagalvės. Pasirėmęs ant alkūnės jis žiūrėjo man į akis.

– Myliu tave.

Kelias minutes žvelgiau į jį, paskui tariau:

– Tu man žadėjai.

– Prisiekiau, kad čia nebus jokia klastinga užmačia susigrąžinti tave. Taip ir yra, – ištiesęs ranką palietė mano pirštus. – Bet jeigu būtų vilties vėl likti su tavim, nė akimirką nedvejočiau.

– Tu man rūpi. Nenoriu tavęs skaudinti. Bet man iš pat pradžių reikėjo veikti drąsiau. Nebūtų taip atsitikę.

– Betgi tu mane mylėjai, tiesa?

Sučiaupiau lūpas.

– Ir dabar myliu.

Jo akys drėgnai sublizgo, ir jis spustelėjo man ranką.

– Ar galiu paprašyti vieno dalyko?

– Jaučiu, tavo prašymai niekada nesibaigs, – nusišaipiau.

Jo veidas nepasikeitė, regis, mano atsakymas jo nepaveikė.

– Jeigu jau viskas… Jeigu tu tikrai nori mane palikti… gal leistum man tave šiąnakt apkabinti?

– Nemanau, kad tai geras sumanymas, Trevi.

Jo pirštai tvirtai suspaudė man ranką.

– Prašau. Aš neužmigsiu žinodamas, kad tu šalia manęs, o aš nebeturėsiu kitos tokios progos.

Kelias akimirkas žiūrėjau į nevilties kupinas jo akis, paskui susiraukusi pasakiau:

– Nesirengiu su tavim mylėtis.

Jis papurtė galvą.

– Aš šito net neprašau.

Mano žvilgsnis klaidžiojo po tamsų kambarį, galvoje sukosi mintys, kas bus paskui; svarsčiau, ar turėčiau jam pasakyti ne, jeigu jis staiga persigalvos. Kietai užmerkiau akis ir, pasitraukusi nuo lovos krašto, kilstelėjau antklodę. Jis įlipo į lovą, atsigulė šalia manęs ir tvirtai suspaudė mane glėbyje. Plika jo krūtinė neritmingai kilnojosi, o aš keiksnojau save, kad man taip gera glaustis prie jo kūno.

– Ilgėsiuosi šito, – tariau.

Jis pabučiavo man plaukus ir dar tvirčiau apsikabino. Rodos, būtų įsiurbęs į save, jei tik būtų galėjęs. Veidu įsikniaubė man į kaklą, aš raminamai uždėjau jam ant nugaros ranką, nors ir pačiai širdis plyšo iš skausmo. Trevisas skausmingai įtraukė oro ir priglaudė kaktą man prie kaklo, pirštais suspaudė nugarą. Paskutinę lažybų naktį mes irgi buvom nelaimingi, bet šįkart viskas buvo kur kas sunkiau.

– Aš… aš negaliu, Trevisai.

Jis dar karščiau mane apkabino ir aš pajutau per savo skruostą nuriedant pirmą ašarą.

– Aš negaliu, – pakartojau ir kietai užmerkiau akis.

– Ir nereikia, – atsakė jis, prisiglaudęs lūpomis prie mano kūno. – Suteik man dar vieną progą.

Bandžiau išlįsti iš po jo, bet jis laikė mane taip tvirtai, kad neturėjau jokių šansų ištrūkti. Užsidengiau rankomis veidą ir tyli rauda suvirpino mūsų abiejų kūnus. Trevisas pažvelgė į mane liūdnomis, drėgnomis akimis.

Švelniai pirštais nutraukė man nuo veido ranką ir pabučiavo delną. Sukūkčiojau, įkvėpiau oro, jis pažiūrėjo į mano lūpas, paskui vėl į akis ir tarė:

– Niekada daugiau nieko nemylėsiu taip, kaip myliu tave, Balandėle.

Sušniurkščiojau, paliečiau ranka jam veidą.

– Negaliu.
– Žinau, – atsakė jis palūžusiu balsu. – Aš taip ir nesugebėjau įtikinti savęs, kad esu tau per prastas.
Susiraukusi papurčiau galvą.
– Ne tu vienas kaltas, Trevisai. Mes tiesiog netinkam vienas kitam.
Jis papurtė galvą, norėjo kažką sakyti, bet apsigalvojo. Giliai ir liūdnai atsikvėpęs padėjo man ant krūtinės galvą. Kai kambaryje ant laikrodžio užsidegė žali skaičiukai, rodantys vienuoliktą valandą, Treviso kvėpavimas pagaliau išsilygino ir sulėtėjo. Mano vokai apsunko, dar kelis kartus mirktelėjau ir nugrimzdau į nebūtį.

– oi! – suspiegiau prisilietusi prie karštos orkaitės ir tuoj pat ėmiau laižyti nudegintą ranką.
– Kas tau, Balandėle? – paklausė Trevisas, atšlepsėjęs į virtuvę ir maudamasis per galvą marškinėlius. – Velnias! Kokios šaltos grindys!
Vos laikiausi nesusijuokusi jam šokinėjant nuo vienos kojos ant kitos, kol padai apsiprato prie šaltų kaip ledas plytelių.
Saulė dar tik bandė skverbtis pro užuolaidų plyšius ir visi Medoksai, išskyrus vieną, dar saldžiai pūtė į ūsą. Pastūmiau gilyn į orkaitę skardinę formą ir užšoviau dureles, paskui nusisukusi pakišau ranką po šaltu vandeniu.
– Gali eiti miegoti toliau. Aš turėjau pašauti kalakutą.
– Tu ateisi? – paklausė jis apkabindamas save rankomis, kad nebūtų taip šalta.
– Taip.
– Rodyk kelią, – tarė jis ir mostelėjo ranka į laiptus.
Trevisas nusivilko marškinėlius ir mes abu sukišom kojas po antklode, užsitraukdami apklotus iki pat smakro. Jis apkabino mane, nes abu drebėjom nuo šalčio, ir kantriai laukėme, kol mūsų kūnai sušils po antklode.
Pajutau ant savo plaukų jo lūpas. Sukrutėjo jo Adomo obuolys ir jis tarė:
– Žiūrėk, Balandėle. Sninga.
Atsisukau ir pažvelgiau pro langą. Gatvės žibintų šviesoje buvo matyti mažos baltos snaigės.
– Tarsi per Kalėdas, – pasakiau. Pagaliau mano kūnas, prisiglaudęs prie jo, sušilo. Trevisas atsiduso ir aš atsisukau į jį.
– Kas yra?
– Per Kalėdas tavęs čia nebus.
– Užtat esu dabar.
Jis suraukė lūpas ir pasilenkė pabučiuoti. Aš loštelėjau atgal.
– Trevi…
Jis suspaudė mane glėbyje ir nuleido žemyn smakrą. Akyse švietė ryžtas.
– Man būti su tavim liko mažiau nei dvidešimt keturios valandos, Balandėle, ir aš tave pabučiuosiu. Bučiuosiu tave visą dieną. Daug bučiuosiu. Kaskart, kai tik pasitaikys proga, pabučiuosiu. Jeigu norėsi, kad liaučiausi, tark žodį, bet kol nieko nesakysi, aš naudosiuosi kiekviena paskutinės dienos su tavimi akimirka.

– Trevisai, – kiek pagalvojusi supratau, kad jis nepuoselėja jokių iliuzijų susigrąžinti mane parvežęs namo. Atvykau čia vaidinti, ir nors vėliau mums bus labai sunku, vis tiek nenorėjau pasakyti jam „ne“.

Pastebėjęs, kad žiūriu į jo lūpas, Trevisas šyptelėjo, pasilenkė prie manęs ir prisiglaudė man prie lūpų. Bučinys prasidėjo nekaltai, saldžiai, bet kai tik jo lūpos prasiskyrė, paglosčiau liežuviu jo liežuvį. Jo kūnas ūmai įsitempė, ir jis giliai įtraukė oro pro nosį, prisispaudė kūnu prie manęs. Ištiesiau kelį ir nuleidau ant lovos, jis užvirto ant manęs, nė akimirką nenutraukdamas bučinio.

Nelaukdamas mane nurengė ir kai mūsų kūnų nebedengė joks drabužis, įsitvėrė rankomis į metalinį galvūgalį ir po akimirkos vienu staigiu judesiu jau buvo manyje. Smarkiai sukandau dantimis apatinę lūpą, stengdamasi užgniaužti raudą, kuri jau kilo krūtine aukštyn. Trevisas vaitojo man į burną, aš įsispyriau kojomis į čiužinį ir išsiriečiau, leisdama jo kūnui susilieti su savuoju.

Viena ranka laikydamasis galvūgalio virbų, kitą padėjęs man po galva, jis stūmėsi vis gilyn, ir nuo kiekvieno jo drąsaus judesio mano kojos vis smarkiau virpėjo. Liežuviu glostė mano burną, ant krūtinės jaučiau kiekvieną jo gilią, duslią aimaną ir kūno virptelėjimą, kai jis, laikydamasis duoto žodžio, stengėsi padaryti kiekvieną šios dienos akimirką įsimintiną. Tūkstantį metų galėčiau mėginti ištrinti iš atminties šį vaizdą, bet jis vis tiek liktų įsirėžęs mano pasąmonėje.

Prabėgus valandai, užmerkiau akis – visi mano kūno nervai buvo įsitempę nuo vidinio virpulio. Trevisas užgniaužęs kvapą paskutinį kartą stipriai stumtelėjo į mane, ir aš susmukau ant čiužinio visiškai išsekusi ir be jėgų. Trevisas, išpiltas prakaito ir neįstengdamas ištarti nė žodžio, sunkiai šnopavo.

Apačioje buvo girdėti balsai, ir aš užsidengiau ranka burną, krizendama iš mūsų nepadoraus elgesio. Trevisas atvirto ant šono ir įdėmiai nužvelgė mano veidą savo šiltomis rudomis akimis.

– Sakei, kad tik pabučiuosi, – šyptelėjau.

Gulėdama šalia jo nuogo kūno ir regėdama jo akyse besąlygišką meilę, pamiršau visą savo nusivylimą, pyktį ir atkaklų užsispyrimą. Aš mylėjau jį: kad ir kokios rimtos būtų mano priežastys jį palikti, supratau, kad trokštu kitko. Net jeigu ir nebūčiau persigalvojusi, mes vis tiek neįstengtume gyventi vienas be kito.

– Gal pasiliekam lovoje visą dieną, ką? – šypsodamasis pasiūlė jis.

– Aš atvažiavau kepti kalakuto, ar pamiršai?

– Ne, tu atvažiavai padėti man kepti kalakutą, bet mano darbo diena prasideda tik po aštuonių valandų.

Paliečiau ranka jo veidą. Noras nutraukti mūsų kančias buvo tiesiog nepakeliamas. Jei pasakyčiau jam, kad persigalvojau ir kad viskas bus taip, kaip anksčiau, mums nebereikėtų apsimetinėti. Galėtume tą progą atšvęsti.

– Trevisai, aš manau…

– Nekalbėk, gerai? Nenoriu apie tai galvoti, kol nėra būtinybės, – tarė jis, pakilo iš lovos ir užsimovė apatinius. Priėjęs prie mano krepšio ištraukė drabužius ir numetė ant lovos, tada užsivilko marškinius ir pasakė: – Noriu šią dieną prisiminti kaip šventę.

Pusryčiams pakepiau kiaušinienės, pietums sutepiau sumuštinių, o kai jie susėdo prie televizoriaus, ėmiau ruošti vakarienę. Kiekvienai progai pasitaikius Trevisas sukiojosi aplink mane,

rankomis apkabinęs per liemenį bučiavo kaklą. Aš vis dirsčiojau į laikrodį, ieškodama progos, kada likus vieniems galėsiu pranešti jam apie savo sprendimą. Troškau išvysti jo veidą ir pamatyti, kaip jis reaguos, kad vėl viską pradėsime iš pradžių.

Visą dieną juokavom, kalbėjom ir klausėmės nesiliaujančių Tailerio aimanavimų, kad Trevisas per daug demonstruoja savo meilę.

– Trevisai, susirask vietą, būk geras! – niurzgė Taileris.

– Tu net pažaliavęs iš pavydo, – erzino jį Tomas.

– Man nuo jų bloga. Aš jiems visai nepavydžiu, kvaily, – atšovė Taileris.

– Atstok nuo jų, Taileri, – subarė Džimas.

Kai susėdom prie stalo vakarienės, Džimas liepė Trevisui pjaustyti kalakutą. Aš tyliai šypsojausi, kai jis išdidžiai atsistojo ir ėmė vykdyti tėvo paliepimą. Truputį jaudinausi, kol mano adresu nepasipylė pagyros. Kai atnešiau pyragą, ant stalo nebuvo likę nė trupinėlio maisto.

– Gal ne visiems užteko? – pajuokavau.

Džimas šypsodamasis perbraukė per lūpas desertine šakute, laukdamas pyrago, ir tarė:

– Užteko, Ebe. Mes tiesiog norim prisikrauti skrandžius iki kitos šventės. Nebent norėtum visa tai pakartoti per Kalėdas. Dabar juk tu viena iš Medoksų. Lauksiu tavęs per visas šventes, ir ne tik maistui ruošti.

Žvilgtelėjau į Trevisą; šypsenos veide nesimatė, ir man suspaudė širdį. Reikia greičiau jam pasakyti.

– Ačiū, Džimai.

– Nekalbėk taip, tėve, – tarė Trentonas. – Ji turi ruošti mums valgį. Nieko panašaus nesu ragavęs nuo tada, kai sukako penkeri! – ir susigrūdęs burnon didžiausią pyrago su riešutais kąsnį patenkintas suurzgė.

Sėdėdama prie vieno stalo su vyrais, atsilošusiais ant kėdžių ir glostančiais prikimštus pilvus, jaučiausi kaip namie. Apėmė malonus jausmas pagalvojus, kad būsiu čia ir sėdėsiu prie šito stalo per Kalėdas, Velykas ir visas kitas šventes. Nieko daugiau nenorėjau, tik tapti šios didelės, išblaškytos ir triukšmingos šeimos, kurią taip dievinu, dalimi.

Kai sušveitėme pyragą, Treviso broliai šoko nurinkinėti indų, o dvyniai stojo prie plautuvės.

– Aš padėsiu, – tariau stodamasi.

Džimas papurtė galvą.

– Ne ne. Tuo pasirūpins berniukai. O judu su Trevisu eikit ir prigulkit ant sofos. Tu ir taip sunkiai dirbai, sese.

Dvyniai taškėsi plautuvėje vandeniu, o Trentonas garsiai nusikeikė, paslydęs ant šlapių grindų ir sukūlęs lėkštę. Tomas visus išbarė, paskui pasičiupo šluotą ir susėmė pažirusias šukes. Džimas vaikščiojo tarp sūnų ir tapšnojo jiems per pečius, paskui priėjo prie manęs, apkabino ir nupėdino į savo kambarį miegoti.

Trevisas užsikėlė mano kojas sau ant kelių ir, nuavęs batus, ėmė nykščiais masažuoti pėdas. Atlošiau galvą ir atsidusau.

– Tai buvo pati nuostabiausia Padėkos diena po motinos mirties.

Pakėliau galvą ir pažvelgiau jam į veidą. Trevisas šypsojosi, bet jo šypsena buvo persmelkta

liūdesio.
– Džiaugiuosi, kad ir man teko tai pamatyti.
Treviso veidas persimainė ir aš nustėrusi laukiau, ką jis man pasakys. Širdis smarkiai plakė krūtinėje, nes vyliausi, kad jis paprašys manęs grįžti pas jį, ir tada aš galėsiu pasakyti jam „taip“. Sėdint su naująja šeima Las Vegasas atrodė taip nepasiekiamai toli.
– Aš pasikeičiau. Nežinau, kas man šovė galvon Las Vegase, nes tada buvau kaip nesavas. Galvojau tik apie tai, ką mudu nusipirksime už tuos pinigus. Sukosi tik tokios mintys. Nemačiau, kaip tau buvo sunku atkalbėti mane grįžti tenai, bet giliai širdyje jaučiau. Aš nusipelniau, kad tu mane paliktum. Nusipelniau to skausmo, kurį turėjau ištverti, ir tų bemiegių naktų, kurias prarymojau. Visa tai išgyvenęs supratau, kokia tu man reikalinga, ir ką galėčiau padaryti, kad tik tave susigrąžinčiau.
Kramčiau lūpą ir laukiau, kada galėsiu įsiterpti ir pasakyti „taip“. Norėjau, kad jis parsivežtų mane namo į savo butą ir mes galėtume toliau švęsti dviese. Labai troškau atsigulti ant naujos sofos ir pasivolioti su Toto, žiūrėti televizorių ir juoktis kaip anksčiau.
– Tu pasakei, kad tarp mūsų viskas baigta, ir aš su tuo susitaikiau. Sutikęs tave, pasidariau visai kitoks. Aš pasikeičiau… į gerąją pusę. Bet kad ir kaip stengčiausi, vis tiek tau neįtinku. Mes buvome geri draugai, Balandėle, ir aš negaliu tavęs prarasti. Amžinai tave mylėsiu, bet jeigu negaliu padaryti tavęs laimingos, tada neverta daugiau man stengtis tave susigrąžinti. Neįsivaizduoju savo gyvenimo su kuo nors kitu, bet būsiu laimingas, jeigu mes ir toliau liksime draugai.
– Nori likti draugais? – paklausiau. Žodžiai degino burną.
– Aš noriu, kad tu būtum laiminga. Kad ir kiek man tai kainuotų.
Nuo jo žodžių man surakino krūtinę, net pati nustėrau, koks baisus skausmas suspaudė širdį. Jis traukiasi man iš kelio ir kaip tik tuo metu, kai aš to labiausiai nenoriu. Negalėjau prisipažinti jam apsigalvojusi ir liepti atsiimti savo žodžius, nes supratau, kad būtų nesąžininga bandyti susitaikyti, kai jis pagaliau pareiškė mane paleidžiąs.
Vos nulaikydama ašaras nusišypsojau.
– Kertu iš penkiasdešimt žalių, kad vėliau, kai sutiksi savo būsimą žmoną, man už tai padėkosi.
Treviso veidas apsiniaukė, kakta susiraukė.
– Šitos lažybos lengvos. Vienintelė moteris, kurią norėjau vesti, sudaužė man širdį ir paliko.
Po šių žodžių nebeįstengiau šypsotis apsimestinai. Nusišluosčiau ašaras ir pakilau nuo sofos.
– Man rodos, jau laikas būtų važiuoti namo.
– Liaukis, Balandėle. Atleisk, netikęs pokštas.
– Tikrai, Trevisai. Aš pavargau ir noriu namo.
Jis giliai atsikvėpė ir linktelėjęs atsistojo. Atsisveikindama apkabinau jo brolius ir paprašiau Trentono perduoti labų dienų Džimui. Trevisas stovėjo prie durų su mūsų krepšiais, o broliai visi iki vieno davė žodį parvažiuoti namo ir per Kalėdas, o aš visą laiką šypsojausi, kol išėjau pro duris.

Lydint mane į bendrabutį, treviso veidas buvo bejausmis ir kančios jame nebesimatė. Savaitgalis iš tiesų nebuvo skirtas klasta susigrąžinti mane. Tai buvo visko pabaiga.
Jis pasilenkė prie manęs, pabučiavo į skruostą, atidarė duris ir palaukęs, kol įeisiu į vidų, tarė:
– Ačiū už šiandieną. Tu nė neįsivaizduoji, kokią laimingą padarei mano šeimą.

Sustojusi prie laiptų paklausiau:
– Rytoj jiems viską pasakysi, tiesa?
Jis pažvelgė pirma į automobilių aikštelę, paskui atsisuko į mane ir tarė:
– Neabejoju, kad jie jau ir taip žino. Ne tu viena moki nutaisyti bejausmį veidą, Balandėle.
Priblokšta žiūrėjau į jį, ir pirmą kartą po mūsų pažinties jis nuėjo nė sykio neatsigręždamas.

Aštuonioliktas skyrius

Dėžutė

Egzaminai buvo tikra kančia visiems, išskyrus mane. laiko tuščiai neleidau, su Amerika ir Kara mokiausi savo kambaryje ar bibliotekoje. Trevisą mačiau tik probėgom, kai pradėjome rašyti kontrolinius darbus. Per žiemos atostogas parvažiavau namo su Amerika džiaugdamasi, kad Šeplis pasiliko su Trevisu ir man nereikės matyti nuolat visiems rodomos Šeplio ir Amerikos meilės.

Per paskutines keturias atostogų dienas buvau peršalusi ir gavau gerą progą pagulėti lovoje. Nors Trevisas buvo sakęs, kad nori likti draugais, man nepaskambino. Gera buvo kelias dienas skirti savigailai. Prieš grįždama į paskaitas norėjau išvalyti iš galvos viską, kas susikaupė.

Kelionė atgal į studentų miestelį, regis, truko visą amžinybę. Troškau kuo greičiau pradėti naująjį semestrą, bet dar labiau norėjau pamatyti Trevisą.

Pirmą paskaitų dieną universiteto teritoriją užklojo sniegas, ir studentų energija liejosi per kraštus. Naujos studijų programos reiškė naujus draugus ir naują pradžią. Neturėjau nė vienos bendros paskaitos nei su Trevisu, nei su Parkeriu, nei su Šepliu ar Amerika. Užtat visose, išskyrus vieną, sėdėjome kartu su Finču.

Per pietus valgykloje nekantriai laukiau Treviso, bet jis tik praėjo pro šalį, mirktelėjo man akį ir atsisėdo stalo gale kartu su kitais savo brolijos studentais. Mėginau susikaupti ir klausytis Amerikos ir Šeplio pokalbio apie pastarąsias šio sezono rungtynes, bet mano dėmesį nuolatos traukė Treviso balsas. Jis linksmino savo draugus pasakojimais apie atostogų nuotykius ir susikirtimus su teisėsauga bei naująją Trentono merginą, su kuria jis susipažino „Raudonųjų durų“ klube. Su baime laukiau, kada jis pasigirs parsivedęs namo kokią merginą, bet jeigu taip ir buvo, jis nenorėjo tuo dalytis su draugais.

Valgykloje ant lubų tebekabėjo raudonos ir aukso spalvos metaliniai kamuoliai, lengvai sūpuodamiesi nuo šilto pučiamo oro srovės. Susisiaučiau megztinį, ir tai pastebėjęs Finčas apkabino mane ir paglostė ranką. Jaučiau pernelyg dažnai žvilgčiojanti Treviso pusėn, laukdama, kada jis pažiūrės į mane, bet jis, regis, net pamiršo, kad aš sėdžiu prie jo stalo.

Jis buvo aklas ir kurčias ordoms merginų, kurios, sužinojusios apie mūsų nutrūkusią draugystę, ėmė jį persekioti, ir jam užteko to, kad mūsų santykiai vėl grįžo į pirmykštį platoniškos, nors ir įtemptos meilės etapą. Mes kone mėnesį praleidome vienas be kito, ir dabar aš nervinausi, nes nežinojau, kaip reikės elgtis susitikus.

Baigęs valgyti, Trevisas pakilo nuo stalo, ir mano širdis suspurdėjo, kai priėjęs už nugaros uždėjo rankas man ant pečių ir paklausė:

– Kaip tau paskaitos, Šepai?

Šeplis susiraukė.

– Pirma diena nekokia. Kelias valandas aiškino mokymosi programas ir bendrąsias taisykles. Nesuprantu, kam aš apskritai važiavau čia pirmą savaitę. O kaip tau?

– A… kentėt galima. O kaip tau, Balandėle? – paklausė.

– Taip pat, – atsakiau kuo paprasčiau.

– Ar gerai pailsėjai per atostogas? – pasiūbavo mane už pečių į šonus.

– Normaliai, – atsakiau kuo įtaigiau.

– Puiku. Man paskaita. Iki.

Mačiau, kaip jis nuėjo tiesiai prie durų, pastūmęs atidarė abi puses ir eidamas prisidegė cigaretę.

– Cha, – plonu balsu vyptelėjo Amerika. Ji pažiūrėjo, kaip Trevisas žingsniuoja trumpiausiu keliu per žolę, ir pakraipė į šonus galvą.

– Kas? – paklausė Šeplis.

Amerika parėmė smakrą ant sulenkto riešo ir susimąsčiusi tarė:

– Keistai jis čia pasirodė, ką?

– Kodėl? – nesuprato jos Šeplis. Patraukęs nuo pečių plaukus lūpomis pasitrynė į jos kaklą.

Amerika nusišypsojo ir pasilenkė pasitikti jo bučinio.

– Jis elgiasi visai normaliai… kaip gali Trevisas. Kas jam pasidarė?

Šeplis pakraipė galvą, patraukė pečiais.

– Nežinau. Jau visą savaitę jis toks.

– Apsikeitėt vietom, Ebe? Jam viskas gerai, o tu nusiminusi, – tarė Amerika nekreipdama dėmesio į ištemptas visų ausis.

– Tu nusiminusi? – nustebęs paklausė Šeplis.

Sutrikusi net išsižiojau. Veidas akimirksniu nukaito iš gėdos.

– Visai ne!

Amerika stumdė šakute salotas po lėkštę.

– O jis kone šoka iš laimės.

– Liaukis, Mare, – perspėjau.

Gūžtelėjusi pečiais Amerika įsidėjo kąsnį į burną.

– Man atrodo, jis apsimetinėja.

Šeplis niuktelėjo jai ranka į šoną.

– Amerika, sakyk, ar eisi su manim į Valentino dienos porų vakarėlį?

– Ar negali pakviesti normaliai? Kaip tikras vaikinas?

– Jau kviečiau… net kelis kartus. O tu man vis liepi palaukti.

Amerika atsilošė kėdėje ir atsiduso.

– Be Ebės aš niekur neisiu.

Šeplis nepatenkintas susiraukė.

– Praeitą kartą ji visą laiką prabuvo su Trevisu, tu jos beveik nematei.

– Liaukis spyriotis, Mare, – subariau ją ir mestelėjau jos lėkštėn gabalėlį saliero.

Finčas bakstelėjo man į šoną.

– Aš eičiau su tavim, širdele, bet gaila, kad nepriklausau tai draugijai.

– Visai neblogas sumanymas, – nudžiugo Šeplis. Jo akys spindėjo.

Finčas susiraukė.

– Aš nepriklausau *Sig Tau* brolijai, Šepai. Aš niekam nepriklausau. Nepritariu jokioms brolijoms ar draugijoms.

– Būk geras, Finčai, – puolė prašyti Amerika.

– *Déjà vu*, – burbtelėjau.

Finčas pažiūrėjo į mane akies krašteliu ir atsidusęs tarė:

– Neįsižeisk, Ebe. Negaliu pasigirti kada nors ėjęs į pasimatymą… su mergina.

– Žinau, – papurčiau galvą ir pasistengiau nebeatrodyti susigėdusi. – Viskas gerai. Tikrai.

– Aš noriu, kad tu eitum, – tarė Amerika. – Mes juk esam susitarusios, pameni? Jokių vakarėlių po vieną.

– Tu viena ten tikrai nebūsi, Mare. Tad liaukis vaidinusi tragediją, – atkirtau jai suirzusi dėl tokio nevykusio pokalbio.

– Priminti tragedijas? Kai per atostogas sirgai, aš tau prie lovos pastačiau šiukšlių dėžę, visą naktį traukiau iš dėžutės popierines nosinaites ir du kartus kėliausi paduoti tau vaistų! Tu man skolinga!

Suraukusi nosį atrėžiau:

– O kiek kartų aš tau laikiau plaukus, kai vėmei, Amerika Meison?

– O tu nusičiaudėjai man į veidą! – bedė pirštu sau į nosį.

Nupūčiau nuo veido plaukus. Su Amerika nepasiginčysi, jeigu jau pasakė, kaip kirviu nukirto.

– Gerai jau, – iškošiau pro sukąstus dantis.

– Finčai, – nutaisiusi apsimestinę šypseną kreipiausi į jį. – Gal norėtum eiti su manim į tą kvailą *Sig Tau* Valentino dienos vakarėlį?

Finčas apkabino mane ir prispaudęs prie savęs tarė:

– Eisiu. Ir tik todėl, kad pavadinai jį kvailu.

Po pietų drauge su Finču, aptarinėdami būsimą porų vakarėlį ir kaip abu jo nekenčiam, nuėjom į paskaitą. Fiziologijos paskaitoje pasirinkome du gretimus suolus. Atsisėdusi tik pakraipiau galvą – profesorė pradėjo šiandien man jau ketvirtą paskaitą. Vėl ėmė snigti, snaigės sukosi palei langus, tarsi mandagiai prašydamos įleisti vidun, ir negavusios leidimo liūdnai tūpė ant žemės.

Po paskaitos kažkoks vaikinas, kurį buvau mačiusi tik vieną kartą *Sig Tau* klubo vakarėlyje, praeidamas pro mano suolą pabeldė ir pamerkė akį. Aš jam mandagiai nusišypsojau ir pažvelgiau į Finčą. Jis man kreivai šyptelėjo. Susirinkau knygas, kompiuterį ir neskubėdama sukišau į kuprinę.

Užsidėjau ją ant pečių ir koja už kojos patraukiau į bendrabutį druska pabarstytu šaligatviu. Pievutėje būrelis studentų jau buvo pradėjęs sniego gniūžčių karą. Pažvelgęs į snieguotus draugus Finčas net nusipurtė.

Laukdama, kol Finčas baigs rūkyti cigaretę, stovėjau siūbuodama per kelius. Prie mūsų priėjo Amerika, trindama ryškiai žaliomis pirštinėmis apmautas rankas.

– Kur Šepas? – paklausiau.

– Parlėkė namo. Atrodo, Trevisui reikia jo pagalbos.

– Nevažiavai kartu su juo?

– Aš ten negyvenu, Ebe.

– Na, tik teoriškai, – mirktelėjo jai Finčas.

Amerika užvertė aukštyn akis.
– Man patinka būti su savo vaikinu. Na ir kas?
Finčas numetė nuorūką į sniegą.
– Aš truputį išlėksiu, panelės. Pasimatysim per vakarienę?
Mudvi su Amerika linktelėjom ir nusišypsojom, kai Finčas pabučiavo į skruostą pirma mane, paskui Ameriką. Jis nuėjo šaligatvio viduriu, atsargiai statydamas kojas, kad nepataikytų į pažliugusį sniegą.
Matydama, kaip jis stengiasi, Amerika palingavo galva.
– Koks jis juokingas.
– Jis iš Floridos, Mare. Nepratęs prie sniego.
Ji nusijuokė ir pastūmė mane prie durų.
– Ebe!
Atsisukusi pamačiau pro Finčą atlekiant Parkerį. Pribėgęs prie mūsų jis sustojo ir dar ilgai gaudė kvapą. Pamačiusi, kaip smalsiai Amerika jį stebi, nesusilaikiau ir prunkštelėjau.
– Aš norėjau… fu! Norėjau paklausti, gal sutiktum kur nors šįvakar drauge pavakarieniauti?
– Oi. Aš… a… aš jau pažadėjau eiti valgyti su Finču.
– Gerai, nieko tokio. Norėjau aplankyti tą naują mėsainių užkandinę centre. Visi sako, kad labai nebloga.
– Gal kitąsyk, – atsakiau ir susigriebiau padariusi klaidą. Vyliausi, kad jis nepalaikys mano skuboto atsakymo atidėjimu kitam kartui. Parkeris linktelėjo ir susigrūdęs rankas į kišenes apsisuko ir nužingsniavo ta pačia kryptimi, iš kur buvo atėjęs.
Kai mudvi su Amerika įėjome į kambarį, Kara, apsikrovusi naujais vadovėliais, susikaupusi skaitė. Pakėlusi galvą nusimaivė. Grįžus po atostogų jos elgesys nė kiek nepasikeitė.
Anksčiau, kai tiek daug laiko praleisdavau pas Trevisą, Karos replikos ir komentarai nebuvo tokie nepakenčiami kaip dabar, todėl likusias dvi savaites iki semestro pabaigos praleidau gailėdamasi, kad nusprendžiau apsigyventi ne su Amerika.
– Oi, Kara. Kaip aš tavęs pasiilgau, – tarė Amerika.
– Ir aš tavęs pasiilgau, – burbtelėjo Kara, nepakeldama akių nuo vadovėlio.
Amerika pasakojo apie prabėgusią dieną ir apie savaitgalio planus su Šepliu. Internete panaršėme juokingų vaizdo įrašų ir suradusios taip garsiai juokėmės, kad net ašaras teko šluostytis. Kara kelis kartus piktai purkštelėjo, kad jai trukdom, bet mes nekreipėme į ją dėmesio.
Džiaugiausi Amerikos apsilankymu. Valandos bėgo taip greitai ir buvau visai pamiršusi, kad Trevisas galėtų man paskambinti, – prisiminiau tik tada, kai Amerika nusprendė eiti namo.
Amerika nusižiovavo ir pažvelgė į laikrodį.
– Man jau laikas miegoti, Ebe… Oi, velnias! – kažką prisiminusi spragtelėjo pirštais. – Palikau pas Šeplį savo kosmetinę.
– Nieko baisaus, Mare, – bandžiau ją paguosti tebekikendama po paskutinio peržiūrėto vaizdelio.
– Viskas būtų gerai, jeigu nebūčiau ten palikusi savo kontraceptinių piliulių. Važiuojam. Man reikia jas pasiimti.
– Ar negali paprašyti Šeplio, kad atvežtų?

– Trevisas pasiskolino jo automobilį. Išlėkė į klubą su Trentu.

Man pasidarė bloga.

– Ir vėl? Beje, kodėl jis tiek daug laiko leidžia su Trentu?

Amerika truktelėjo pečiais.

– Koks tau skirtumas? Važiuojam.

– Nenorėčiau susitikti su Trevisu. Bus nesmagu.

– Ar tu kada nors manęs paklausysi? Jis ne namie. Jis klube. Važiuojam! – suzirzė Amerika ir timptelėjo už rankos.

Vos besipriešindama atsistojau ir ji išsivedė mane iš kambario.

– Pagaliau, – apsidžiaugė Kara.

Atvažiavus prie Treviso namo, pastebėjau po laiptais pavarytą motociklą, o Šeplio dodžo nesimatė. Palengvėjusia širdimi atsidusau ir užlipau laiptais paskui Ameriką.

– Atsargiai, – perspėjo ji.

Jeigu būčiau žinojusi, kaip man bus nejauku vėl žengti į tą butą, nieku gyvu nebūčiau leidusis Amerikos įkalbinama važiuoti kartu. Visu greičiu kiek įkabindamas atidūmė Toto ir tėškėsi man į kojas, nes įsibėgėjęs nebeįstengė laiku sustoti ant slidžių koridoriaus plytelių. Paėmiau jį ant rankų ir leidausi aplaižoma, nusagstoma meiliais bučinukais. Bent jau jis manęs nepamiršo.

Nešiojau jį ant rankų po butą laukdama, kol Amerika susiras kosmetinę.

– Gerai pamenu, kad padėjau ją čia! – sušuko ji iš vonios ir supykusi nulėkė į Šeplio kambarį.

– Ar nežiūrėjai spintelėje po kriaukle? – paklausė Šeplis.

Žvilgtelėjau į laikroduką.

– Paskubėk, Mare. Reikia važiuoti.

Nusiminusi Amerika miegamajame garsiai atsiduso.

Darsyk dirstelėjau į laikroduką ir net pašokau iš vietos, kai man už nugaros su triukšmu atsilapojo lauko durys. Į vidų įvirto Trevisas, apsikabinęs Megan, kuri žvygavo, įsisiurbusi jam į lūpas. Mano žvilgsnį patraukė dėžutė jos rankoje. Pasidarė bloga supratus, kad ten – prezervatyvai. Kita ranka ji buvo apsikabinusi Trevisui kaklą, ir apskritai buvo sunku suprasti, kur kieno rankos.

Pamatęs mane stovinčią vidury svetainės Trevisas dukart truktelėjo oro ir sustingo. Tai pajutusi Megan pakėlė galvą ir atsisuko kreivai man šypsodamasi.

– Balandėle, – sutrikęs išlemeno Trevisas.

– Radau! – sušuko Amerika ir išlėkė iš Šeplio kambario.

– Ką čia veiki? – paklausė Trevisas. Nuo jo padvelkė stiprus viskio kvapas, sumišęs su tirpstančiu sniegu, ir aš taip supykau, kad nė nebesistengiau apsimesti abejinga.

– Džiugu matyti, kad ir vėl grįžai į senas vėžes, Trevi, – tariau.

Veidą užplūdęs karštis svilino akis ir niaukė vaizdą.

– Mes jau išeinam, – piktai drėbtelėjo Amerika. Ji sugriebė man už rankos ir nusitempė pro Trevisą.

Mudvi nulėkėme laiptais žemyn ir aš apsidžiaugiau, kad mašiną buvom palikusios vos už kelių žingsnių nuo durų. Akyse ėmė tvenktis ašaros. Aš vos nenuvirtau aukštielninka, kai pajutau trūktelint už palto. Mano ranka išslydo iš Amerikos gniaužto ir mudvi kone vienu metu atsisukom atgal.

Trevisas laikė sugriebęs mane už skverno. Man užkaito ausys, nes lauke buvo ganėtinai šalta. Jo lūpos ir apykaklė buvo ištepliotos raudonu lūpdažiu.

– Kur leki? – paklausė, žvelgdamas į mane pusgirčiu sutrikusiu žvilgsniu.

– Namo, – atkirtau taisydamasi paltą, kai jis paleido.

– Ką čia veikei?

Išgirdau po kojomis gurgždant sniegą, ir Amerika priėjo prie manęs. Nuo laiptų atlėkė Šeplis ir sustojo už Treviso, išgąstingomis akimis žvelgdamas į savo merginą.

– Atleisk, nežinojau, kad tu grįši. Kitaip tikrai būčiau nevažiavusi.

Trevisas susikišo rankas į palto kišenes ir tarė:

– Gali čia lankytis, kada tik panorėjusi, Balandėle. Aš juk neliepiau išeiti.

Neslėpdama kartėlio atšoviau:

– Nenoriu tau trukdyti, – pasakiau ir žvilgtelėjau į namą, kur ant laiptų kreivai šypsodamasi stovėjo Megan. – Gero vakaro, – palinkėjau ir nusisukau.

Jis sugriebė man už rankos.

– Palauk. Tu pyksti?

Truktelėjusi ranką išsivadavau iš jo gniaužtų.

– Žinai… Aš net nesuprantu, kodėl mane tai stebina.

Suraukęs kaktą jis tarė:

– Aš neįstengiu tavęs pergalėti. Aš negaliu! Pasakei, kad tarp mūsų viskas baigta… Aš nelaimingas vienas čia, supranti? Mobilųjį telefoną turėjau sudaužyti į smulkiausius šipulius, kad nepulčiau tau skambinti. Vaidinu per paskaitas, jog man viskas gerai vien dėl to, kad tu būtum laiminga. Ir tu dar ant manęs pyksti? Tu sudaužei man širdį! – pastarieji jo žodžiai garsiai nuaidėjo naktyje.

– Trevisai, tu girtas. Leisk Ebei važiuoti namo, – paliepė Šeplis.

Trevisas sugriebė man už pečių ir prisitraukė.

– Tai reikia tau manęs ar ne? Tu negali šitaip elgtis su manim, Balandėle!

– Aš čia atėjau ne dėl tavęs, – piktai perliejau jį žvilgsniu.

– Man jos nereikia, – tarė jis žiūrėdamas man į lūpas. – Aš labai nelaimingas, Balandėle.

Jo akys apsiblausė ir jis pasilenkė manęs pabučiuoti. Suėmiau ranka jam už smakro ir sulaikiau.

– Tavo burna išteplioita jos lūpdažiu, Trevisai, – pasidygėjusi pasakiau.

Jis žingtelėjo atgal, pasikėlė marškinius ir nusišluostė lūpas. Pamatęs raudonai išteptą baltą audinį palingavo galva ir tarė:

– Aš taip norėjau užsimiršti. Nors vieną suknistą vakarą.

Slapčia nusibraukiau ištryškusią ašarą.

– Nesirengiu tau trukdyti.

Norėjau eiti prie hondos, bet Trevisas vėl sugriebė man už rankos. Kitą akimirksnį Amerika pripuolė prie mūsų ir ėmė tvatyti kumščiais jam per ranką. Jis kilstelėjo galvą ir nustebęs keliskart sumirksėjo akimis. Paskui ji ėmė daužyti kumščiais jo krūtinę ir tol kūlė, kol jis mane paleido.

– Paleisk ją, gyvuly tu!

Šeplis ją sugriebė, bet jinai jį atstūmė, ir taip garsiai skėlė Trevisui per veidą, kad smūgio garsas

nuaidėjo per kiemą ir aš net krūptelėjau. Visi akimirksnį sustingom, sukrėsti netikėto Amerikos pykčio proveržio.

Trevisas susiraukė, bet nesistengė gintis. Šeplis sugriebė Amerikai už rankų, nusitempė ją besispardančią prie hondos ir įsodino.

Amerika priešinosi kaip įmanydama, ilgi šviesūs plaukai plaikstėsi į šalis, kai ji muistydamasi stengėsi ištrūkti. Mane nustebino jos ryžtas kibti Trevisui į atlapus, baisus įniršis degė jos paprastai švelniose, nerūpestingose akyse.

– Kaip tu drįsai? Ji šito nenusipelnė, Trevisai!

– Amerika, liaukis! – užriko Šeplis taip garsiai, kaip dar nebuvau girdėjusi jo šaukiant.

Ji nuleido rankas ir netikėdama savo ausimis piktai pažvelgė į Šeplį.

– Tu jį gini?

Nors ir susijaudinęs, Šeplis nepasidavė.

– Ebė nutraukė su juo draugystę. Jis stengiasi gyventi toliau.

Amerika prisimerkė ir ištraukė iš jo gniaužtų ranką.

– Tada ir tu bėk į klubą ieškotis eilinės paleistuvės, – žvilgtelėjo į Megan. – Parsitempk namo, pasidulkink ir pasakysi, ar padėjo užsimiršti.

– Mare, – Šeplis norėjo sugriebti Ameriką, bet ji išsisuko nuo jo rankos. Sėdo prie vairo ir užtrenkė dureles. Aš sėdėjau šalia jos ir stengiausi nežiūrėti į Trevisą.

– Mieloji, neišvažiuok, – pasilenkęs per langą maldavo Šeplis.

Amerika užvedė automobilį.

– Aš matau dvi šio reikalo puses, Šepai, – gerą ir blogą. Tu esi blogojoj.

– Esu tavo pusėj, – tarė jis, beviltišku žvilgsniu rydamas ją akimis.

– Jau nebe ir niekada nebebūsi, – atkirto ji ir pavažiavo atbulom.

– Amerika! Amerika! – šaukė Šeplis vydamasis automobilį, bet Amerika pasuko į kelią ir nuvažiavo.

Atsidusau.

– Mare, tu negali nutraukti draugystės dėl mūsų. Jis teisus.

Amerika suėmė mano ranką ir suspaudė.

– Ne, jis neteisus. Tai, kas ką tik įvyko, yra absoliučiai blogai.

Kai atvažiavom į bendrabutį ir sustojom, suskambo Amerikos telefonas. Ji užvertė akis aukštyn ir atsiliepė:

– Nenoriu, kad man daugiau skambintum, supratai, Šepli? Ne, nenoriu… nenoriu, ir tiek. Tu negali jo ginti dėl to, ką jis padarė. Tu negali toleruoti jo elgesio, leisti jam skriausti Ebę ir paskui likti su manim… Pasakiau viską, ką norėjau, Šepli! Man nusispjaut! Ebė nepuola glėbin pirmam pasitaikiusiam. Čia ne Trevisas kaltas, Šepli! Jis neliepė tau jo ginti! Ach… nenoriu daugiau apie tai kalbėti! Nebeskambink man. Labanakt.

Amerika iššoko iš automobilio ir pikta kaip tigrė nulėkusi per kiemą užlipo laiptais. Aš stengiausi nuo jos neatsilikti, kad išgirsčiau jų pokalbio nuotrupas.

Vėl suskambo Amerikos telefonas, bet jinai jį išjungė.

– Trevisas liepė Šepui parvežti Megan namo. Norėjo grįždamas užsukti pas mus.

– Reikėjo jam leisti, Mare.

– Ne. Tu mano geriausia draugė. Man šlykštu pagalvoti, ką šįvakar teko pamatyti, todėl negaliu būti su žmogum, kuris tai gina. Ir baigiam šitą pokalbį, Ebe. Gana.

Linktelėjau ir ji apkabino man pečius, prisitraukė prie savęs ir mudvi koja kojon užlipome laiptais į savo kambarius. Kara jau miegojo, ir aš, nebenuėjusi į dušą, įlindau į lovą nenusirengusi net palto. Niekaip negalėjau ištrinti iš atminties vaizdo, kaip Trevisas, visas ištepliotas lūpdažiu, įvirsta į namus su Megan. Stengiausi negalvoti apie tai, kaip šlykščiai viskas galėjo baigtis, jeigu nebūčiau ten nuvažiavusi, todėl užbraukiau širdyje kelis jausmus, nurašydama juos nevilčiai.

Šeplis teisus. Aš neturiu teisės pykti. Tačiau nuo to skausmas buvo tik dar didesnis.

Atsisėdau į suolą šalia finčo, šis pažiūrėjo į mane ir pakraipė galvą. Žinojau, kad atrodau klaikiai: vos turėjau jėgų išsivalyti dantis ir persirengti. Naktį miegojau tik vieną valandą, nes akyse stovėjo raudonu lūpdažiu ištepliotas Treviso veidas, o širdį gėlė kaltė dėl nutrūkusios Amerikos ir Šeplio draugystės.

Amerika liko gulėti lovoje, nes žinojo, kad nuslūgus pykčiui ją apniks depresija. Ji mylėjo Šeplį, bet tvirtai nusprendė užbaigti su juo reikalus, nes šis pasirinko ne tą barikadų pusę, ir narsiai iškęsti sau nepalankų pačios sprendimą.

Po paskaitos Finčas palydėjo mane į valgyklą. Kaip ir tikėjausi, Šeplis prie durų lūkuriavo Amerikos. Pamatęs mane iš karto pripuolė.

– Kur Marė?

– Šįryt ji į paskaitas nėjo.

– Liko savo kambary? – paklausė žvelgdamas į bendrabutį.

– Atleisk man, Šepli, – tariau jam.

Jis sustingo ir staigiai atsisuko į mane tokiu veidu, kokiu žiūri žmogus, pasiekęs paskutinę ribą.

– Norėčiau, kad tu ir Trevisas vieną dieną pagaliau imtumėt ir susiprotėtumėt! Tu kaip tas tornadas. Kai tau gerai, tai taika, meilė ir ramybė. O kai supyksti, tai visas pasaulis virsta aukštyn kojomis.

Ir jis supykęs nukūrė sau, o aš stovėjau nekvėpuodama, paskui atsidusau ir tariau:

– Gerai pasakyta.

Finčas nusitempė mane į valgyklą.

– Visas pasaulis. Oho. Gal galėtum savo kerais pasidarbuoti ir penktadienį prieš kontrolinį?

– Pasistengsiu, gal pavyks.

Finčas nuėjo prie atskiro staliuko ir aš patenkinta nusekiau iš paskos. Trevisas sėdėjo su savo draugijos vaikinais, bet padėklo nebuvo pasiėmęs ir ilgai neužsibuvo. Išeidamas pastebėjo mane, bet nepriėjo.

– Tai Amerika su Šepliu irgi išsiskyrė, ką? – kramtydamas paklausė Finčas.

– Vakar mudvi buvom nuvažiavusios pas Šepą, ir tuo metu grįžo Trevisas su Megan. Kilo… sąmyšis. Jie susikapojo.

– Ojoi.

– Taigi. Man labai negera.

Finčas patapšnojo man per nugarą.

– Tu juk negali paveikti jų sprendimų, Ebe. Spėju, kad į *Sig Tau* Valentino dienos vakarėlį galėsime nebeiti, ką?

– Atrodo, taip.

Finčas šyptelėjo.

– Aš vis tiek jus kur nors nusivesiu. Imsiu ir pakviesiu tave su Mare kur nors. Bus smagu.

Padėjau galvą jam ant peties.

– Tu toks geras, Finčai.

Apie Valentino dieną visai buvau pamiršusi, todėl apsidžiaugiau gavusi naują pasiūlymą. Baisu buvo ir pagalvoti, kad reikėtų tą dieną vienoms su Amerika tūnoti bendrabuty ir visą vakarą klausytis jos aimanų apie Šeplį ir Trevisą. O ji tikrai aimanuos – nebūtų Amerika, – bet viešumoje ta tirada bus gerokai santūresnė.

Prabėgo kelios sausio savaitės ir po pagirtino, bet nesėkmingo Šeplio mėginimo susigrąžinti Ameriką, aš vis rečiau matydavausi su juo ir Trevisu. Vasarį jie abu apskritai liovėsi vaikščioję į valgyklą, ir Trevisą aš mačiau vos porą kartų, skubėdama į paskaitas.

Savaitgalį prieš Valentino dieną Amerika su Finču prikalbino mane nueiti į „Raudonųjų durų“ klubą, ir aš visą kelią baiminausi sutikti tenai Trevisą. Įėjome į vidų. Aš su palengvėjimu atsidusau pamačiusi, kad jo nėra.

– Pirmą statau aš, – pasakė Finčas, parodė mums staliuką, o pats nusiyrė pro žmones prie baro.

Mes susėdome ir žiūrėjome, kaip apytuštė šokių aikštelė ima sparčiai pildytis girtų koledžo studentų. Po penkto rato Finčas nusitempė mus su Amerika į šokių aikštelę. Aš pagaliau atsipalaidavau ir ėmiau nuoširdžiai linksmintis. Mes krykštavom ir stumdėmės šonais, paskui skaniai juokėmės pamatę, kaip vienas vaikinas įsuko savo šokių partnerę, bet ši nespėjo sugauti jo rankos ir parvirtusi ant šono nučiuožė grindimis.

Amerika šoko iškėlusi rankas virš galvos, purtydama muzikos ritmu savo šviesias garbanas. Aš juokiausi iš jos įprastos veido išraiškos šokant, bet staiga nutilau pamačiusi jai už nugaros prieinant Šeplį. Jis sušnibždėjo jai kažką į ausį ir ji staigiai atsisuko. Juodu persimetė keliais žodžiais ir Amerika, sugriebusi man už rankos, nusitempė mane prie staliuko.

– Žinoma, vieną vakarą sumanėm išeiti pasižmonėti, tai būtinai turi išdygti ir jis, – burbtelėjo Amerika.

Finčas atnešė mums po taurę stipresnio gėrimo.

– Manau, jums dabar prireiks.

– Teisingai pamanei, – atsakė jam Amerika, loštelėdama atgal, ir mes pakėlėme taures, aš susidaužiau su Finču ir vis stengiausi žiūrėti į savo draugus, nesidairyti į šalis, nes jaučiau, kad pasirodžius klube Šepliui ir Trevisas gali būti netoliese.

Per garsiakalbius pasigirdo nauja daina ir Amerika pašoko ant kojų.

– Velniop viską. Nesirengiu visą vakarą sėdėti prie šito staliuko.

– Šaunuolė! – pagyrė Finčas, ir nusekė paskui ją į šokių aikštelę.

Dairydamasi Šeplio, nuėjau kartu su jais. Jis kažkur buvo dingęs. Nusiraminau ir pamėginau

nusikratyti baimės, kad šokių aikštelėje gali pasirodyti Trevisas su Megan. Už Amerikos šoko vaikinukas, kurį buvau mačiusi mūsų universitete, ir Amerika maloniai jam šyptelėjo, vildamasi sulaukti jo atsako. Man kilo įtarimas, kad ji tik vaizduoja smagiai leidžianti laiką, kad Šeplis ją pamatytų. Dirstelėjau į šalį ir kai vėl atsisukau į Ameriką, jos šokių partnerio jau nebesimatė. Amerika gūžtelėjo pečiais ir toliau sau smagiai kraipė klubus.

Pasigirdo kita daina ir prie Amerikos išdygo kitas vaikinas. Jo draugas šoko šalia manęs. Po kelių akimirkų naujasis mano partneris atsistojo man už nugaros, ir aš pasijutau truputį nejaukiai, kai jis uždėjo rankas man ant klubų. Tarsi būtų perskaitęs mano mintis, jis greitai nuleido rankas. Atsisukau atgal, bet jo jau nebebuvo. Pakėliau akis į Ameriką, už jos šokusio vaikino taip pat nebuvo likę nė kvapo.

Finčas atrodė kažko sunerimęs, bet kai Amerika kilstelėjo antakį ir pažvelgė į jį, jis tik pakraipė galvą ir toliau sau šoko.

Po trečios dainos mane išpylė prakaitas, buvau visai nuilsusi. Grįžau prie mūsų staliuko ir atsisėdau. Pasirėmusi ranka galvą žiūrėjau ir juokiausi, kaip dar vienas mitruolis pakvietė Ameriką šokti. Iš šokių aikštelės ji pamerkė man akį ir aš staiga sustingau pamačiusi, kaip tas vaikinas ūmai lošteli atgal ir pradingsta šokančiųjų būryje.

Atsistojau ir apėjusi aikštelę pasieniais patraukiau į tą vietą, kur mačiau jį pradingstant. Mano gyslose užvirė su alkoholiu sumišęs kraujas, kai pamačiau Šeplį laikant už pakarpos nustebusį vaikiną. Šalia jo stovėjo Trevisas ir isteriškai kvatojosi, bet paskui pakėlė galvą ir, pamatęs mane juos stebint, nutilo. Jis sudavė Šepliui per ranką ir kai šis atsisuko mano pusėn, stumtelėjo vaikiną atgal į šokių aikštelę.

Aš greitai supratau, kas čia dedasi: jie tempė už pakarpos iš šokių aikštelės vaikinus, išdrįsusius šokti su mumis, ir grasino prikulti, jeigu šie dar prisiartins prie mūsų.

Prisimerkusi pažvelgiau į juodu ir apsisukusi nuėjau prie Amerikos. Aikštelėje buvo daug šokančių ir man teko jėga kelis nustumti į šalį, kad pasiekčiau ją. Šeplis sugriebė man už rankos.

– Nesakyk jai! – paprašė tramdydamas šypseną.

– Ką čia, po paraliais, išdarinėji, Šepai?

Jis gūžtelėjo pečiais, akivaizdžiai patenkintas savo elgesiu.

– Aš ją myliu ir negaliu leisti, kad kiti vaikinai šoktų su ja.

– Tada kaip paaiškinsi, kad buvo nutrauktas ir su manimi šokęs vaikinas? – paklausiau sukryžiuodama rankas ant krūtinės.

– Čia ne aš, – tarė Šeplis ir dėbtelėjo į Trevisą. – Atleisk, Ebe. Mes tiesiog smaginomės.

– Visai nejuokinga.

– Kas nejuokinga? – paklausė Amerika, piktu žvilgsniu perliedama Šeplį.

Jis nugurkė seilę ir maldaujamu žvilgsniu pažiūrėjo į mane. Buvau jam skolinga, todėl tylėjau kaip žuvis.

Supratęs, kad jo neišduosiu, Šeplis lengviau atsiduso. Paskui meiliai pažvelgė į Ameriką ir paklausė:

– Pašokam?

– Ne, nenoriu, – atsakė ji ir grįžo prie staliuko. Jis nusekė paskui ją, palikęs mudu su Trevisu

vienus.

Trevisas patraukė pečiais ir paklausė:

– Pašokam?

– O ką? Megan neatėjo?

Jis papurtė galvą.

– Išgėrusi tu būdavai meilesnė.

– Džiaugiuosi nuvylusi, – atsakiau jam ir nusisukau į barą.

Priėjęs jis nustūmė nuo kėdžių du vaikinus. Aš piktai pažvelgiau į jį, bet jis nekreipė į mane dėmesio, atsisėdo ir ilgesingu žvilgsniu įsistebeilijo į mane.

– Gal prisėsi? Pastatysiu alaus.

– Rodos, sakei, kad niekada nevaišini merginų prie baro.

Nekantriai kinktelėjęs mano pusėn galvą atsakė:

– Tu kitokia nei visos.

– Ne kartą jau girdėjau.

– Liaukis, Balandėle. Kodėl negalime likti draugais?

– Mes negalime būti draugai, Trevisai. Juk tai akivaizdu.

– Kodėl?

– Nes man nepatinka matyti, kaip tu kas vakarą niurkai vis kitą merginą, o man net neleidi pašokti.

Jis šyptelėjo.

– Aš myliu tave ir negaliu leisti, kad kiti vaikinai šoktų su tavim.

– Šit kaip? Ir kiek tu mane mylėjai, pirkdamas tą dėžutę prezervatyvų?

Trevisas krūptelėjo, aš pakilau nuo kėdės ir nuėjau prie staliuko. Šeplis su Amerika šoko karštai apsikabinę ir nesivaržydami, aistringai bučiuodamiesi rodė savo meilę.

– Man regis, vis dėlto mudviem teks eiti į *Sig Tau* Valentino dienos vakarėlį, – susiraukęs tarė Finčas.

Atsidususi tariau:

– Velnias.

Devynioliktas skyrius

Helertonas

Susitaikiusi su šepliu, amerika į bendrabutį negrįžo. per pietus beveik nesirodė valgykloje, o telefono skambučiai kasdien darėsi vis retesni. Nepavydėjau jiems, kad dabar trokšta atsiimti už prarastą laiką gyvenant atskirai. Tiesą pasakius, netgi džiaugiausi, kad Amerika neskambina man iš Šeplio ir Treviso buto. Man būtų buvę nesmagu girdėti fone Treviso balsą, tik truputį pavyduliavau, kad ji būna su savo vaikinu, o aš ne.

Užtat vis dažniau susitikinėjau su Finču ir širdyje dėkojau likimui, kad jis irgi toks pat vienišas kaip aš. Drauge vaikščiojom į paskaitas, kartu pietavom, mokėmės ir net Kara įprato matyti jį mūsų kambaryje.

Laukiant prie bendrabučio durų, kol jis baigs rūkyti cigaretę, man nuo šalčio apmirė rankų pirštai.

– Gal galėtum greičiau, kol aš visai nesušalau į ragą, stypsodama čia ir palaikydama tave morališkai? – paklausiau.

Finčas nusijuokė.

– Myliu tave, Ebe, labai myliu, bet greičiau tikrai negaliu. Nesulauksi.

– Ebe!

Atsisukusi pamačiau šaligatviu ateinant Parkerį. Jo rankos buvo sukištos į palto kišenes. Nosis raudona, lūpos suskeldėjusios, ir aš nusijuokiau, kai jis priglaudė prie lūpų įsivaizduojamą cigaretę ir išpūtė balzganą orą.

– Rūkydamas va taip sutaupytum nemažai pinigų, Finčai, – šyptelėjo jis.

– Kodėl šiandien visi kabinėjasi prie mano rūkymo? – suirzęs paklausė Finčas.

– Kas naujo, Parkeri? – pasidomėjau.

Jis ištraukė iš kišenės du bilietus ir tarė:

– Rodo tą naują vietnamiečių filmą. Anąkart minėjai, kad nori jį pamatyti, tad pamaniau – reikia šiam vakarui nupirkti porą bilietų.

– Nepersistenk, – tarstelėjo Finčas.

– Jeigu turit planų, galiu nueiti su Bredu, – gūžtelėjęs pečiais tarė Parkeris.

– Ne pasimatymas? – paklausiau.

– Ne, tiesiog draugiškai.

– Mes jau žinom, kuo visa tai baigiasi, – paerzino Finčas.

– Užtilk! – subariau juokdamasi. – Būtų visai smagu, Parkeri. Ačiū.

Jo akys nušvito.

– Gal prieš kiną norėtum sušveisti po picą ar dar ko? Šiaip aš nelabai mėgstu valgyti kine.

– Pica man tinka, – atsakiau.

– Kinas devintą. Užlėksiu tavęs pasiimti apie pusę septynių, gerai?

Aš jam linktelėjau ir Parkeris pamojo atsisveikindamas.

– O, varge, – atsiduso Finčas. – Kokia tu besotė, Ebe. Juk žinai, kad Trevisui tai labai nepatiks, kai sužinos.

– Pats girdėjai. Tai ne pasimatymas. Be to, negaliu daryti tiktai tai, kas tinka ar patinka Trevisui. Jis neatsiklausė manęs prieš parsitempdamas namo Megan.

– Tu jam niekada šito neatleisi, ką?

– Turbūt ne.

Atsisėdome prie staliuko už pertvaros kampe ir aš uoliai tryniau pirštinėtas rankas, norėdama apšilti. Negalėjau nepastebėti, kad sėdime toje pačioje vietoje, kaip ir tada, kai pirmą kartą susitikau su Trevisu, ir tai prisiminusi nusišypsojau.

– Kas tau juokinga? – paklausė Parkeris.

– Man patinka čia. Seni geri laikai.

– Pastebėjau apyrankę, – tarė jis.

Pažvelgiau į žėrinčius ant riešo deimantus.

– Juk sakiau, kad man ji patinka.

Padavėja atnešė mums valgiaraščius ir priėmė gėrimų užsakymus. Parkeris pasakojo man apie savo pavasario studijas ruošiantis stoti į medicinos koledžą, ir kol padavėja atnešė mums alaus, jis kalbėjo neatsikvėpdamas. Jis buvo kažko susijaudinęs ir aš pagalvojau, ar tik jis neįsivaizduoja pakvietęs mane į pasimatymą, nors anksčiau tą ir neigė.

Paskui atsikrenkštęs tarė:

– Dovanok, atrodo, kalbu tik aš vienas, – kilstelėjęs butelį pakraipė galvą ir prisipažino: – Jau taip seniai su tavim nesikalbėjau, kad turiu daug ką pasakyti.

– Nieko tokio. Iš tiesų jau seniai šnekėjomės.

Kaip tik tuo metu skambtelėjo atidaromų durų varpelis ir aš atsisukusi pamačiau į vidų įeinant Trevisą su Šepliu. Trevisas greičiau nei per sekundę sugavo mano žvilgsnį, bet neišsidavė nustebęs.

– Jėzau šventas, – burbtelėjau po nosimi.

– Kas yra? – paklausė Parkeris ir grįžtelėjęs pamatė, kad jie sėdasi prie staliuko kitam salės gale.

– Kiek toliau yra mėsainių užkandinė, galim eiti tenai, – tyliai pasiūlė Parkeris. Jis ir prieš tai buvo susijaudinęs, bet dabar jo nerimas gerokai sustiprėjo.

– Dabar išeiti būtų labai negražu, – sukuždėjau nepatenkinta.

Jo veidas apsiniaukė.

– Gal tu ir teisi.

Mes ir toliau stengėmės kalbėti, bet mūsų pokalbis buvo nenuoširdus, priverstinis. Padavėja itin ilgai stovėjo prie Treviso staliuko, braukė pirštais sau per plaukus ir trypčiojo nuo vienos kojos ant kitos. Pagaliau ji teikėsi prieiti prie mūsų, nes Trevisui suskambo mobilusis telefonas.

– Aš norėčiau itališkų virtinėlių, – pasakė Trevisas ir pažiūrėjo į mane.

– O aš… – nejučia nutilau, nes Trevisas su Šepliu pakilo nuo savo staliuko.

Trevisas nusekė paskui Šeplį prie durų, bet priėjęs stabtelėjo, sudvejojo ir atsisuko į mus.

Pamatęs, kad aš į jį žiūriu, patraukė tiesiai prie manęs. Padavėjos veidą nušvietė viltinga šypsena, turbūt pagalvojo, kad jis eina su ja atsisveikinti, bet jai veikiai teko nusivilti, nes jis priėjo prie manęs ir sustojo, į ją net nepažiūrėjęs.

– Po keturiasdešimt penkių minučių stosiu į kovą, Balandėle. Noriu, kad eitum su manim.

– Trevi…

Jo veidas liko nepasikeitęs, bet jo žvilgsnyje pajutau įtampą. Nežinia, ar jis norėjo sugadinti man vakarienę su Parkeriu, ar jam tikrai reikia, kad dalyvaučiau jo kautynėse, bet aš priėmiau sprendimą iš karto, vos išgirdusi jo prašymą.

– Noriu, kad būtum šalia. Tai revanšas Breidžiui Hofmanui. Tam iš valstybinio universiteto. Bus daug žmonių. Statomi dideli pinigai… Adamas sakė, kad Breidis daug treniravosi.

– Tu jau koveisi su juo, Trevisai, ir žinai, kad jį nugalėti nėra sunku.

– Ebe, – tyliai prabilo Parkeris.

– Noriu, kad tu ten būtum, – pakartojo Trevisas.

Pažvelgiau į Parkerį, atsiprašydama nusišypsojau ir tariau:

– Atleisk man.

– Tu rimtai? – iš nuostabos jo antakiai šovė aukštyn. – Išeisi nebaigusi vakarieniauti?

– Tu juk dar gali paskambinti Bredui, tiesa? – paklausiau stodamasi.

Treviso lūpų kampučiai beveik nepastebimai pakilo aukštyn. Jis numetė ant stalo dvidešimtinę ir tarė:

– Čia už ją.

– Pinigai man nerūpi… Ebe…

Patraukiau pečiais.

– Jis mano geriausias draugas, Parkeri. Jeigu jam reikia, kad ten būčiau, privalau eiti.

Pajutau, kaip mano ranka atsidūrė Treviso saujoj, ir jis nusivedė mane prie durų. Parkeris liko sėdėti be žado. Šeplis jau buvo savo automobilyje ir telefonu skelbė kitiems žinią. Trevisas atsisėdo su manim ant užpakalinės sėdynės, tvirtai spausdamas saujoj mano ranką.

– Ką tik kalbėjau su Adamu, Trevi. Sakė, susirinko daug universiteto žmonių, visi girti ir aptekę pinigais. Jau dabar smarkiai įsiaudrinę, tad gal geriau Ebės ten nevesk.

Trevisas linktelėjo.

– Tu galėsi ją prižiūrėti.

– Kur Amerika? – paklausiau.

– Ruošiasi fizikos kontroliniam.

– Graži jų laboratorija, – tarstelėjo Trevisas. Nusijuokiau ir pažvelgiau į jį. Jo veide pamačiau šypseną.

– Kada matei laboratoriją? Tu juk nelankai fizikos paskaitų, – mestelėjo Šeplis.

Trevisas sukikeno ir kumštelėjo man alkūne. Laikė sučiaupęs lūpas, kol praėjo noras juoktis, o tada pamerkė man akį ir dar kartą spustelėjo ranką. Mūsų pirštai susipynė ir aš išgirdau jį tyliai atsidūstant. Žinojau, apie ką galvoja, nes ir mano galvoje sukosi tos pačios mintys. Tą trumpą akimirksnį viskas buvo taip, kaip anksčiau. Lyg niekas nebūtų pasikeitę.

Sustojome apytamsėje aikštelėje. Trevisas ir toliau nepaleido mano rankos, kol, priėję Helertono

gamtos fakulteto pastatą, turėjome lįsti vidun pro rūsio langą. Pastatas buvo užbaigtas statyti vos prieš metus ir čia dar nesijautė troškaus dulkių ir drėgmės kvapo kaip kituose rūsiuose, kur esam buvę.

Atsidūrus rūsio koridoriuje, mūsų ausis iš karto pasiekė garsus minios ūžesys. Kyštelėjau pro kampą galvą ir pamačiau visą jūrą veidų, daugumos iš jų nė sykio nebuvau regėjusi. Visi rankose laikė butelius alaus, bet kito universiteto studentus lengvai galėjai atskirti iš minios. Jie visi stovėjo pusiau užsimerkę ir siūbavo į šonus.

– Laikykis prie Šeplio, Balandėle. Čia bus velniškai karšta, – įspėjo Trevisas man už nugaros. Apmetė akimis minią ir, nustebęs dėl tokios gausybės, palingavo galva.

Helertono fakulteto rūsys studentų miestelyje buvo pats erdviausias iš visų, todėl kai tik būdavo tikimasi gausios žiūrovų minios, Adamas kautynes paskirdavo kaip tik čia. Net ir tokioj didelėj patalpoj žmonės grūdosi pasieniais ir stumdėsi, kad užsiimtų geresnę vietą.

Iš už kampo išniro Adamas ir mane pamatęs nė nebandė slėpti savo nepasitenkinimo.

– Regis, aš tau jau minėjau, kad daugiau į kautynes nebesivestum savo merginos, Trevisai.

Trevisas patraukė pečiais ir tarė:

– Jinai man jau nebe mergina.

Stengiausi laikytis ramiai, bet jis taip rimtai ištarė šiuos žodžius, kad man skaudžiai nudiegė paširdžius.

Adamas pažvelgė pirma į mūsų sunertus pirštus, paskui į Trevisą ir tarė:

– Jūsų nė pats velnias nesupras.

Pakraipė galvą ir pažiūrėjo į siautėjančią minią. Nuo laiptų vis dar plūdo žmonės, o apačioje jau buvo ankšta kaip silkių statinėje.

– Šįvakar aukso puodas gan nemažas, Trevisai, tad jokių kvailysčių, supratai?

– Pasistengsiu, kad visiems būtų linksma, Adamai.

– Ne dėl to jaudinuosi. Breidis daug treniravosi.

– Aš irgi.

– Nesąmonė, – nusijuokė Šeplis.

Trevisas patraukė pečiais.

– Aną savaitgalį susiėmiau su Trentu. Tas šiknius gan miklus.

Aš prunkštelėjau, ir Adamas perliejo mane piktu žvilgsniu.

– Pažiūrėk į tai labai rimtai, Trevisai, – tarė stebeilydamas jam tiesiai į akis. – Už šitą kovą pastačiau nemažą sumą.

– O aš ne, – suirzęs nuo Adamo postringavimų atšovė Trevisas.

Adamas nusisuko, priglaudęs prie burnos megafoną užlipo ant kėdės ir prabilo į apsvaigusių žiūrovų minią. Trevisas priglaudė mane sau prie šono, kol Adamas sveikinosi su publika ir pristatė kautynių taisykles.

– Sėkmės, – palinkėjau jam ir paliečiau ranka krūtinę. Stebėdama jo kautynes niekada nesijaudindavau, išskyrus tada, kai Las Vegase kovėsi su Broku Makmanu, bet šiandien negalėjau atsikratyti keisto, bloga lemiančio jausmo, vos tik įkėlėm koją į Helertoną. Kažkas čia buvo negerai. Trevisas tą irgi jautė.

Jis suėmė man už pečių ir stipriai pabučiavo į lūpas. Skubiai atsitraukė, linktelėjo galvą ir tarė:

– Kaip tik sėkmės man dabar labiausiai ir reikia.

Vis dar negalėdama atsigauti po karšto Treviso bučinio, pajutau Šeplį traukiant mane prie sienos už Adamo nugaros. Mane stumdė ir badė alkūnėmis, ir aš prisiminiau pirmą vakarą, kai stebėjau Treviso kautynes, bet dabar minia buvo nuožmesnė, o kai kurie ne mūsiškio universiteto studentai buvo nusiteikę itin priešiškai. Kai Trevisas išėjo į ringą, Rytų universiteto sirgaliai garsiai šaukė sveikindami jį, o priešininko minia baubė jam ir skandavo už Breidį.

Stovėjau labai geroj vietoj ir puikiai mačiau Breidį, gerokai aukštesnį už Trevisą, nekantriai strypčiojantį ir laukiantį per ragą duodamo ženklo. Kaip visada Treviso veide žaidė lengva šypsenėlė. Aplink griaudintis beprotiškas triukšmas, regis, jo visai nejaudino. Adamui paskelbus kautynių pradžią, Trevisas tyčia leido Breidžiui kirsti pirmą smūgį. Gerokai išsigandau pamačiusi, kaip loštelėjo į šalį jo galva. Breidžio išties nemažai treniruotasi.

Trevisas nusišypsojo, jo dantys sublizgėjo ryškiai raudonai, tada jis susikaupė ir sėkmingai atrėmė visus Breidžio siunčiamus smūgius.

– Kodėl jis leidžiasi taip talžomas? – paklausiau Šeplio.

– Manau, čia tik pradžia, – atsakė Šeplis linguodamas galva. – Nesijaudink, Ebe, tuoj jis pagaus tempą.

Po dešimties minučių Breidis jau buvo visai išsekęs, bet vis tiek talžė Trevisui per šonus ir veidą. Kai Breidis bandė spirti Trevisui, šis sugavo jį už kojos ir viena ranka kilstelėjo aukštyn, o kita smogė jam į nosį, paskui darsyk truktelėjo aukštyn ir šis, netekęs pusiausvyros, griuvo aukštielninkas. Minia pratrūko šaukti, bet jis greitai šastelėjo nuo grindų ant kojų, tik dabar jam iš nosies sruvo du upeliai kraujo. Po akimirkos jis dukart smarkiai kirto Trevisui į veidą, iš prakirsto antakio jam pasipylė kraujas ir nutekėjo per skruostą.

Užsimerkusi nusigręžiau į sieną vildamasi, kad Trevisas tuoj užbaigs kautynes. Netikėtai man pajudėjus iš vietos, besibraunantys žiūrovai pagavo mane nešti ir po kelių akimirkų atsitiesusi pamačiau, kad atsidūriau toli nuo įsispoksojusio Šeplio. Mėginimai brautis atgal prieš minią buvo nesėkmingi ir netrukus aš jau buvau prispausta prie tolimiausios sienos.

Artimiausias išėjimas buvo kitam salės gale, lygiai toks pat atstumas ir iki išėjimo, pro kurį čia patekome. Nugara atsitrenkiau į mūrinę sieną ir man net užėmė kvapą.

– Šepai! – garsiai surikau mojuodama ranka virš galvos, kad jis pamatytų. Kova buvo pačiam įkaršty ir niekas manęs neišgirdo.

Kažkoks vyras susverdėjo, griebė man už marškinėlių, kad nepargriūtų, ir apliejo man visą priekį alumi. Stovėjau šlapia nuo kaklo iki juosmens, siaubingai dvokianti pigiu alumi. Vyras nepaleido iš rankos mano marškinėlių ir keldamasis nuo grindų traukė mane žemyn, o aš bandžiau atgniaužti jo pirštus ir išsivaduoti. Net nepažvelgęs į mane jis nusiyrė pro žmones į priekį.

– Ei! Aš tave pažįstu! – kitas vyras suriko man į ausį.

Loštelėjau atgal ir pamačiau pažįstamą veidą. Tai buvo Etanas, tas pats vyrukas, kurį Trevisas nuvijo nuo baro ir kuris išvengė bausmės už seksualinį priekabiavimą.

– Taip, – atsakiau jam taisydamasi marškinėlius ir dairydamasi minioje plyšelio, pro kurį galėčiau prasmukti.

– Graži apyrankė, – pagyrė jis, glostydamas man ranką ir staiga skaudžiai suimdamas už riešo.

– Ei! – sušukau ir ištraukiau ranką.
Jis patrynė man ranką ir svyruodamas į šonus plačiai nusišypsojo.
– Anąsyk kažkas mudviem neleido pasikalbėti.
Pasistiebusi ant pirštų pamačiau Trevisą dukart smarkiai kertant Breidžiui į veidą. Po kiekvieno smūgio jis apmesdavo akimis minią. Jis žvilgsniu ieškojo manęs, užuot kaupęsis kovai. Turėjau kuo greičiau grįžti į savo vietą, kol jis visai neišsiblaškė.
Vėl pabandžiau brautis per minią, bet Etano pirštai sugriebė mano džinsų diržą. Aš darsyk tėškiausi nugara į sieną.
– Mes dar nebaigėm, – tarė Etanas, rydamas akimis mano šlapią krūtinę.
Suleidusi nagus jam į ranką nutraukiau ją nuo džinsų ir garsiai surikau, kai jis pabandė priešintis:
– Paleisk, sakau!
Etanas nusijuokė ir prisitraukė mane prie savęs.
– O aš nenoriu tavęs paleisti.
Dairiausi minioje pažįstamų veidų ir bandžiau nustumti nuo savęs Etaną. Jo rankos buvo sunkios, gniaužtai stiprūs. Apimta panikos jau nebeskyriau savų studentų nuo svetimų. Atrodo, niekas mano grumtynių su Etanu nematė, o minia taip garsiai šaukė, kad niekas negirdėjo mano balso. Etanas pasilenkė ir apkabino mane per nugarą.
– Neklydau manydamas, kad esi geras kąsnelis, – pralemeno jis alsuodamas pigaus alaus dvoku man į veidą.
– Atsiknisk! – surikau stumdama jį nuo savęs.
Puoliau dairytis Šeplio ir pamačiau Trevisą. Jis pagaliau pastebėjo mane minioje ir viską metęs ėmė brautis pro apstojusius jį gerbėjus.
– Trevisai! – suklikau aš, bet mano balsą užgožė siaubingas triukšmas. Viena ranka bandžiau nustumti Etaną, o kita pasiekti Trevisą.
Jam pavyko truputį prasibrauti iki manęs, bet paskui jį vėl nubloškė į ringą. Breidis pasinaudojo proga ir smogė alkūne jam į smilkinį.
Minia trumpam nuščiuvo, kai Trevisas kirto kažkam iš minios, bandydamas prasibrauti iki manęs.
– Pasitrauk nuo jos! – suriko garsiai.
Visų galvos atsisuko į mane. Etanas apspangęs vis dar laikė mane prirėmęs prie sienos ir bandė pabučiuoti. Nosimi braukė man per skruostą ir leidosi kaklu žemyn.
– Kaip tu gardžiai kvepi, – vebleno.
Nustūmiau jo veidą į šoną, bet jis sugriebė man už riešo.
Išplėtusi akis žvilgsniu ieškojau Treviso. Nevilties apimtas jis parodė Šepliui, kur aš stoviu.
– Eik pas ją! Šepai! Eik pas Ebę! – šaukė jis vis dar bandydamas prasibrauti pro minią, bet Breidis pasičiupo jį ir nusitempęs į ringą vėl ėmė tvatyti.
– Žinai, tu velniškai karšta, – vapėjo Etanas.
Pajutusi ant kaklo jo lūpas, užsimerkiau. Man užvirė pyktis ir aš jam smogiau.
– Sakiau, eik velniop! – surikau ir spyriau keliu į tarpkojį.
Jis akimirksniu susirietė dvilinkas, viena ranka griebėsi už užgautos vietos, o kita įsikibo man į marškinėlius ir nesirengė paleisti.

– Ak, tu kale! – suspigo.

Kitą akimirką aš ištrūkau iš jo nagų. Šeplis lyg įniršęs žvėris pažiūrėjo į Etaną ir sugriebė už marškinių apykaklės. Viena ranka prirėmė jį prie sienos, kita ėmė negailestingai talžyti veidą, ir paleido tik tada, kai jam iš nosies ir burnos pasipylė kraujas.

Paskui Šeplis nusitempė mane prie laiptų, nustumdamas šalin visus, kurie pasipainiojo jam po kojų. Padėjo išlįsti pro atdarą langą, ir nulipęs avarinėmis kopėčiomis sugavo mane apačioje, kai nušokau nuo jų ant žemės.

– Kaip tu, Ebe? Ar jis tavęs neužgavo? – paklausė Šeplis.

Viena balto megztuko rankovė laikėsi tik ant kelių siūlų, o daugiau jokių nukentėjimo požymių nejaučiau. Vis dar išsigandusi ir priblokšta papurčiau galvą. Šeplis švelniai suėmė delnais mano veidą ir įdėmiai pažvelgė į akis.

– Ebe, atsakyk man. Ar tau nieko neatsitiko?

Papurčiau galvą. Adrenalinui plūstelėjus į kraują, iš akių pasipylė ašaros.

– Nieko.

Šeplis apkabino mane, prisiglaudė skruostu prie kaktos ir sustingo.

– Čionai, Trevi! – sušuko.

Trevisas kiek įkabindamas atlėkė prie mūsų ir sustojęs čiupo mane į glėbį. Jis buvo visas kruvinas, akis užkritusi, apie burną raudonos kraujo dėmės.

– Jėzau šventas… ar jos nesužeidė? – paklausė Šeplio.

Šeplis tebelaikė mane apkabinęs.

– Sako, viskas gerai.

Trevisas suėmė man už pečių, pažiūrėjo iš tolo, susiraukė ir paklausė:

– Ar tavęs neužgavo, Balandėle?

Vos spėjusi papurtyti galvą, pamačiau iš rūsio avarinėmis kopėčiomis vieną po kito besileidžiančius gaujos narius. Trevisas laikė mane tvirtai apsikabinęs ir sekė akimis jų veidus. Kresnas drūtas vyrukas nušoko ant žemės nuo kopėčių ir sustingo kaip įbestas, pamatęs mus ant šaligatvio.

– Tu, – piktai užriko Trevisas.

Paleidęs mane jis nubėgo per pievelę ir parvertė jį ant žemės. Išsigandusi ir sutrikusi pažvelgiau į Šeplį.

– Tas senis vis stumdė Trevisą grįžti į ringą, – paaiškino Šeplis.

Aplink besigrumiančius susispietė nedidelis būrelis žioplių. Parvertęs ant žemės Trevisas kumščiu tvatijo vyrui per veidą. Vis dar šnopuodamas Šeplis priglaudė mane prie savo krūtinės. Vyras liovėsi priešinęsis ir Trevisas paliko jį gulėti sukniubusį kraujo klane. Susirinkę žiopliai, išvydę įtūžį Treviso akyse, pamažu išsiskirstė, iš tolo jį aplenkdami.

– Trevisai! – pašaukė Šeplis, rodydamas kitapus pastato.

Prisidengdamas tamsa ir remdamasis į Helertono sieną, Etanas bandė pasprukti. Išgirdęs, kad Šeplis šaukia Trevisą, atsisuko ir pamatė jo tykantį užpuoliką. Išsigandęs Etanas pasileido per pievelę, metė iš rankų alaus butelį ir kiek įkabindamas, kiek leidžia jėgos, metėsi į gatvę. Vos spėjus pribėgti prie automobilio, Trevisas griebė jam už pakarpos ir prirėmė prie mašinos šono.

Etanas meldė Trevisą paleisti, bet šis sugriebė jį už marškinių ir trenkė galvą į automobilio dureles. Maldaujantį balsą nustelbė garsus dunkstelėjimas į stiklą, paskui Trevisas jį apsuko ir tvojo veidu į automobilio žibintą, sukuldamas jį į šukes. Tada parvertė ant variklio dangčio ir smarkiai keikdamasis prispaudė veidu prie metalo.

– Velnias, – nusikeikė Šeplis.

Atsisukusi pamačiau Helertono languose atsispindint raudonas ir mėlynas atlekiančio policijos ekipažo šviesas. Žmonės puolė šokti nuo laiptų, avarinėmis kopėčiomis vienas per kitą lipo žemyn ir netrukus visomis kryptimis pasipylė būriai išsigandusių studentų.

– Trevisai! – sušukau.

Trevisas paliko sukniubusį ant variklio gaubto Etano kūną ir metėsi prie mūsų. Šeplis nusitempė mane į automobilių aikštelę ir atidarė mašinos dureles. Įšokau ant užpakalinės sėdynės ir nekantravau, kada jie susės. Mašinos kaip musės pasipylė iš visų pusių ir nulėkė gatve, bet netrukus cypdamos stabdžiais sustojo, nes antrasis policijos automobilis užkirto joms kelią.

Trevisas su Šepliu sušoko į automobilį. Šeplis riebiai nusikeikė pamatęs prie pagrindinio išvažiavimo susigrūdusius automobilius. Įjungęs pavarą šoko per šaligatvį ir nurūko per veją. Pralėkęs žole tarp dviejų pastatų automobilis vėl garsiai dunkstelėjo ratais į gatvės asfaltą už universiteto pastato.

Dodžo ratai sucypė, variklis užkaukė, kai Šeplis iš visų jėgų užmynė greičio pedalą. Sukant už kampo čiūžtelėjau per sėdynę ir atsitrenkiau į dureles, smarkiai užsigaudama jau ir taip sumuštą alkūnę. Pro langus šmėsčiojo gatvės žibintų šviesos, mes visu greičiu lėkėme namo, o atrodė, kad važiuojam visą amžinybę. Pagaliau pasiekėme kiemą.

Šeplis sustabdė mašiną ir išjungė variklį. Vaikinai be žodžių atsidarė dureles, išlipo, o Trevisas pasilenkė prie manęs ir ant rankų iškėlė iš mašinos.

– Kas atsitiko? Jergau šventas, Trevi! Kas tavo veidui? – šaukė Amerika bėgdama laiptais prie mūsų.

– Papasakosiu viduj, – atsakė Šeplis ir nustūmė ją prie durų.

Trevisas užnešė mane laiptais, netardamas nė žodžio perėjo koridorių ir nunešęs į savo kambarį pasodino ant lovos. Toto šokinėjo man apie kojas, paskui stryktelėjo ant lovos ir puolė laižyti veidą.

– Ne dabar, mielasis, – tyliai subarė jį Trevisas, paėmė šunelį, išnešė į koridorių ir uždarė duris.

Atsiklaupė prie manęs, suėmė pirštais nuplyšusios rankovės kraštą. Pamušta jo akis pradėjo tinti, pasruvo krauju ir išburko. Ant nubrozdintos odos matėsi prakirstas antakis, iš žaizdos sunkėsi kraujas. Lūpos išmėtytos raudonomis dėmėmis, krumpliai taip pat nudaužyti ir kruvini. Balti marškinėliai dabar buvo margi nuo kraujo, purvo ir žolės.

Paliečiau pirštu jo akį ir jis krūptelėjo iš skausmo, atsilošė.

– Atleisk man, Balandėle. Norėjau pasiekti tave, bet… – atsikrenkštė, nes pyktis ir nerimas buvo užspaudę jam gerklę… – Bet negalėjau prasibrauti.

– Ar gali paprašyti Amerikos, kad parvežtų mane į bendrabutį? – paklausiau.

– Šįvakar tau ten geriau nesirodyti. Ten dabar pilna policijos. Pasilik čia. Aš atsigulsiu ant sofos.

Užsikirsdama įtraukiau į plaučius oro. Stengiausi nebeverkti, nes jam ir taip jau buvo blogai.

Trevisas atsistojo ir atidarė duris.

– Kur tu? – paklausiau.
– Palįsiu po dušu. Aš tuoj.
Amerika įlėkė paskui jį į kambarį ir atsisėdo šalia, apglėbė mane ir prisiglaudė.
– Atleisk, labai gailiuosi, kad nebuvau su tavim, – pravirko ji.
– Man viskas gerai, – atsakiau jai ir nusišluosčiau ašarų ištepliotą veidą.
Įeidamas į kambarį Šeplis pabeldė į duris. Ištiesė man plačią taurę, artipilnę viskio.
– Imk, – tarė Amerikai ir padavė jai taurę. Ši įspraudė man ją į rankas ir paragino išgerti.
Atlošiau galvą ir susiverčiau gėrimą į burną, skystis karšta srove nutekėjo per gerklę. Smarkiai susiraukiau, kai svaigalai nudegino stemplę ir pasiekė skrandį.
– Ačiū, – padėkojau ir atidaviau Šepliui taurę.
– Gaila, kad laiku nesuspėjau prie jos pribėgti. Net nepastebėjau, kada ji dingo. Atleisk man, Ebe. Reikėjo…
– Tu nekaltas, Šepai. Čia niekas nekaltas.
– Dėl visko kaltas Etanas, – niršo jis. – Tas nelemtas galvijas laikė prirėmęs ją prie sienos.
– Vargšelė! – sušuko nustėrusi Amerika ir dar tvirčiau mane apkabino.
– Noriu dar išgerti, – tariau Šepliui ir linktelėjau galva į tuščią taurę.
– Aš irgi, – tarė Šeplis ir nuėjo į virtuvę.
Į kambarį grįžo Trevisas, apsisiautęs klubus rankšluosčiu ir prie akies pridėjęs šalto alaus skardinę. Amerika nusisuko nuo jo, kol jis apsimovė trumpikes ir pasiėmė pagalvę.
Šeplis šįkart atnešė keturias taures, pilnas iki kraštų gintarinio skysčio. Nedvejodami vienu atsidūsėjimu išmaukėme jas iki dugno.
– Iki rytojaus, – tarė Amerika ir pabučiavo man į skruostą.
Trevisas paėmė iš mano rankos taurę ir pastatė ant spintelės prie lovos. Ilgokai žiūrėjo į mane, paskui nuėjo prie spintos, nutraukė nuo pakabo marškinėlius ir numetė ant lovos.
– Atleisk, kad aš toks nevėkšla, – tarė laikydamas skardinę prie akies.
– Atrodai siaubingai. Rytoj tavo savijauta bus klaiki.
Jis bjaurėdamasis papurtė galvą ir tarė:
– Ebe, šįvakar tu buvai užpulta. Dėl manęs nesuk sau galvos.
– Sunku negalvoti apie tave, kai tavo akis tokia užtinusi, – pasakiau ir paėmusi jo marškinėlius pasidėjau ant kelių.
Trevisas sukando dantis.
– Viso šito nebūtų atsitikę, jeigu būčiau tau leidęs pasilikti su Parkeriu. Bet aš žinojau: jeigu paprašysiu, tu tikrai ateisi. Norėjau jam parodyti, kad tu vis dar mano, o paskui matai – tave apstumdė.
Jo žodžiai mane pribloškė. Atrodė, lyg būčiau blogai nugirdusi.
– Dėl to prašei mane šįvakar ten eiti? Kad kažką įrodytum Parkeriui?
– Tik iš dalies, – atsakė jis susigėdęs.
Mano veidas išbalo kaip popierius. Pirmą kartą nuo mūsų pažinties Trevisas mane apkvailino. Sutikau eiti į Helertoną manydama, kad esu jam reikalinga, kad ir vėl grįšime į pradžią, ten, nuo ko viskas prasidėjo. O pasirodo, aš esu tik įrankis, kuriuo jis apsibrėžia savo teritoriją. Ir aš leidau jam

tai padaryti.

Mano akyse sužibo ašaros.

– Dink iš čia.

– Balandėle, – tarė jis ir žengė žingsnį prie manęs.

– Eik lauk! – surikau ir pačiupusi nuo spintelės stiklinę sviedžiau į jį. Trevisas pasilenkė ir ji atsitrenkusi į sieną pažiro šimtais smulkiausių šukių. – Nekenčiu tavęs!

Trevisas iškvėpė orą, tarsi kas būtų užspaudęs jam krūtinę, ir skausmo perkreiptu veidu išėjo iš kambario.

Nusimečiau purvinus drabužius ir apsivilkau marškinėlius. Iš krūtinės išsiveržė garsas, nustebinęs net mane pačią. Jau seniai nebuvau taip nenumaldomai verkusi. Netrukus į kambarį įpuolė Amerika.

Įlipusi į lovą atsigulė ir apkabino mane. Nieko neklausinėjo, nieko nekalbėjo, neguodė, tik laikė tvirtai apkabinusi ir leido man lieti ašaras ant pagalvės.

Dvidešimtas skyrius

Paskutinis šokis

Vos saulei pakilus virš horizonto, mudvi su amerika tyliai išslinkom iš buto. Važiuodamos iki bendrabučio nepratarėm nė žodžio. Aš džiaugiausi tyla. Nenorėjau nei kalbėti, nei apie ką nors galvoti. Troškau tiesiog ištrinti iš galvos pastarųjų dvylikos valandų įvykius. Kūnas buvo sunkus, visur skaudėjo, tarsi po automobilio avarijos. Įėjus į kambarį pamačiau paklotą Karos lovą.

– Ar galiu pabūti pas tave? Norėčiau pasinaudoti tavo plaukų tiesintuvu, – paprašė Amerika.

– Mare, man viskas gerai. Eik į paskaitas.

– Negerai. Nenoriu palikti tavęs vienos.

– Dabar aš kaip tik ir noriu pabūti viena.

Amerika jau žiojosi ginčytis, bet apsigalvojo ir atsiduso. Manęs perkalbėti jai nepavyks.

– Po paskaitos užbėgsiu pasižiūrėti, kaip laikaisi. Pailsėk.

Aš linktelėjau ir jai išėjus užsirakinau duris. Lova garsiai sugirgždėjo, kai aukštielninka griuvau ant jos ir smarkiai atsidusau. Visą laiką maniau esanti svarbi ir reikalinga Trevisui, bet šią akimirką pasijutau lyg tas naujas blizgantis žaisliukas, kaip pavadino mane Parkeris. Trevisas norėjo įrodyti Parkeriui, kad aš vis dar jo. Jo.

– Aš niekieno, – sušukau į tuščią kambarį.

Suvokus šių žodžių esmę, mane apėmė baisus liūdesys dėl vakarykštės dienos. Aš niekam nepriklausau.

Niekada gyvenime dar nesijaučiau tokia vieniša.

Finčas pastatė man prieš nosį rudą butelį. nė vienas iš mūsų nesirengėme švęsti, tačiau mane bent jau guodė tai, kad, anot Amerikos, Trevisas dabar nė už ką nesirodys porų vakarėlyje. Ant lubų buvo prikabinta rausvu ir raudonu popieriumi apklijuotų tuščių alaus skardinėlių; aplink zujo visokio stiliaus raudonomis suknelėmis apsirengusios merginos. Ant stalų priberta smulkių raudonų širdučių. Nepatenkintas tokiomis dekoracijomis Finčas užvertė akis aukštyn, paskui žvilgtelėjęs į einančias pro šalį poreles tarė:

– Valentino diena brolijos klube. Kaip romantiška.

Vos tik atvykom, Šeplis su Amerika nuėjo į apačią šokti, o mudu su Finču nebylų protestą šiai šventei reiškėme dūsaudami virtuvėje. Aš greitai išgėriau man atneštą butelį, stengdamasi ištrinti iš atminties pastarojo porų vakarėlio prisiminimus.

Finčas atkimšo kitą butelį ir padavė man, puikiai suprasdamas mano norą užsimiršti.

– Atnešiu dar, – tarė jis ir nusisuko prie šaldytuvo.

– Svečiams alus iš statinaitės, o buteliuose – *Sig Tau* nariams, – piktai perspėjo už manęs stovinti

mergina.

Pažvelgiau į raudoną stiklinę jos rankoje ir atkirtau:

– Tau turbūt taip sakė tavo draugas, tikėdamasis pigiai išsisukti.

Mergina prisimerkė ir pasitraukusi nuo stalo nuėjo su savo stikline kitur.

– Kas čia tokia? – paklausė Finčas, pastatydamas prieš mus dar keturis butelius alaus.

– Kažkokia vietinė kekšelė, – pasakiau nulydėdama ją akimis.

Kai Šeplis su Amerika prisidėjo prie mūsų, ant stalo prie manęs jau stovėjo šeši tušti buteliai. Dantys visai atšipo, užtat pasidarė lengviau šypsotis. Buvo lengviau stovėti atsirėmus į spintelių stalviršį. Trevisas iš tiesų nepasirodė, ir aš galėjau ramiai sau leisti laiką.

– Jūs ką? Nė nepašoksit? – paklausė Amerika.

Pažvelgiau į Finčą.

– Ar nori su manim pašokti, Finčai?

– O tu dar galėtum šokti? – kilstelėjęs antakį paklausė jis.

– Mes tuoj pamatysim, – atšoviau jam ir nusitempiau į apačią.

Mudu daužėmės šonais ir kratėmės, kol mano kūną po suknele išpylė prakaitas. Kai jau maniau suplyš mano plaučiai, užgrojo lėtą dainą. Finčas akies krašteliu nedrąsiai apsižvalgė aplinkui, stebėdamas besiglaustančias poras.

– Ir tu tikrai nori priversti mane šitaip šokti, ką? – paklausė manęs.

– Tai Valentino diena, Finčai. Įsivaizduok, kad aš esu vaikinas.

Jis nusijuokė ir stvėrė mane į glėbį.

– Sunku tai įsivaizduoti, kai tu vilki tokią trumpą rausvą suknelę.

– Na ir kas. Galima pamanyti, kad nesi matęs vaikino su suknele.

Finčas truktelėjo pečiais.

– Teisybė.

Nusijuokiau ir padėjau jam ant peties galvą. Nuo išgerto alkoholio mano kūnas apsunko, pasidarė nerangus ir aš lėtai judėjau muzikos ritmu.

– Ar galiu pasiskolinti, Finčai?

Šalia mūsų stovėjo Trevisas, nusiteikęs pusiau linksmai, pusiau baugščiai, laukdamas mano reakcijos. Mano skruostai užkaito akimirksniu.

Finčas pirma pažvelgė į mane, paskui į Trevisą ir tarė:

– Žinoma.

– Finčai, – tyliai sušvokščiau jam nueinant. Trevisas apkabino mane, bet aš stengiausi palikti tarp mūsų kuo didesnį tarpą. – Rodos, sakei, kad neisi.

– Sakiau, bet paskui sužinojau, kad tu čia, ir turėjau ateiti.

Dairiausi po kambarį vengdama jo žvilgsnio. Jaučiau kiekvieną jo judesį. Pirštų prisilietimą tose vietose, kur guli jo rankos. Jo kojas, besitrinančias į manąsias. Jo rankas, liečiančias mano suknelę. Kvaila buvo apsimetinėti, kad viso to nejaučiu. Pamušta akis jau baigė užgyti, kraujosruva jau beveik išnykusi, nebeliko ant veido ir raudonų nuobrozdų, tarsi visa tai būčiau susapnavusi. Buvo pranykę visi tos siaubingos nakties įkalčiai, liko tik geliantys prisiminimai.

Jis sekė akimis kiekvieną mano kvėptelėjimą ir dainai įpusėjus atsidusęs tarė:

– Gražiai atrodai, Balandėle.
– Nepradėk.
– Ko nepradėt? Nesakyti, kad esi graži?
– Sakau… nepradėk.
– Aš rimtai.
Supykusi burbtelėjau:
– Ačiū.
– Ne… tu iš tiesų labai graži. Sakau nuoširdžiai. Ilgai galvojau apie tai, ką tau anąkart pasakiau savo bute. Prisipažinsiu atvirai, nes nenoriu meluoti. Man buvo gera ištempti tave iš pasimatymo su Parkeriu…
– Ten nebuvo pasimatymas, Trevisai. Mes nuėjom pavalgyti. Dabar jis su manim nebekalba. Labai tau ačiū.
– Girdėjau. Atleisk.
– Neatleisiu.
– T-tu teisi, – sumikčiojo jis, pamatęs mane nekantraujant. – Bet aš… aš tave nusivedžiau į kautynes ir dėl kitos priežasties. Norėjau, kad tu būtum šalia, Balandėle. Tu mano sėkmės talismanas.
– Aš tau esu niekas, – piktai atrėžiau, dėbtelėdama į jį.
Trevisas susiraukė ir liovėsi šokęs.
– Tu man esi viskas.
Sučiaupiau lūpas, stengdamasi atrodyti pikta, bet man nesisekė pykti regint, kaip jis į mane žiūri.
– Iš esmės tu negali sakyti, kad manęs nekenti, tiesa? – paklausė jis.
Nusisukau ir pasitraukiau nuo jo dar toliau.
– Kartais labai noriu tavęs nekęsti. Viskas būtų daug paprasčiau.
Lūpos suvirpėjo nuo vos pastebimos šypsenėlės.
– Tai kas tave labiausiai mano elgesyje siutina? Ką padariau tokio, dėl ko turėtum manęs nekęsti? Ar dėl ko negali to daryti?
Mane vėl suėmė pyktis. Pasitraukiau nuo jo ir užbėgau laiptais į virtuvę. Akyse ėmė tvenktis ašaros, bet nenorėjau porų vakarėlyje pasirodyti žliumbeklė. Finčas stovėjo prie stalo ir aš su palengvėjimu atsidusau, kai jis padavė man butelį alaus.
Visą valandą stebėjau Trevisą, vaikantį į šalis besikabinėjančias paneles ir svetainėje maukiantį viskį – vieną taurę po kitos. Kaskart sugavus jo žvilgsnį, stengiausi nusukti akis į šalį, nes nenorėjau baigti vakaro dar vienu barniu.
– Atrodai labai nelaiminga, – pasakė Šeplis.
– Net ir norėdamas geriau už juos nesuvaidinsi, – tyliai burbtelėjo jam Amerika.
– Nepamirškit, kad mes… nesisiūlėm čia eiti, – priminė jiems Finčas.
Amerika nutaisė veidelį, kuriam, kaip žinia, aš nebūčiau galėjusi atsispirti, ir tarė:
– Bent jau apsimesk, Ebe. Dėl manęs.
Man žiojantis jai kaip reikiant atsikirsti, Finčas palietė mano ranką.
– Man atrodo, mes jau savo pareigą atlikom. Galim eiti, Ebe?
Vienu mauku išgėriau, kas dar buvo likę butelyje, ir paėmiau Finčui už rankos. Kad ir kaip norėjau

kuo greičiau iš čia dingti, mano kojos sustingo kaip įkaltos, kai iš apačios pasigirdo dainos, pagal kurią mudu su Trevisu šokom per mano gimtadienį, melodija. Pagriebiau iš Finčo butelį alaus ir vėl nugėriau, stengdamasi išmesti iš galvos dainos sukeltus prisiminimus.

Bredas pasilenkė prie manęs ant stalo ir paklausė:

– Gal nori pašokti?

Purtydama galvą nusišypsojau. Bredas žiojosi kažką sakyti, bet buvo nutrauktas.

– Pašok su manim.

Už kelių žingsnių nuo manęs ištiesęs ranką stovėjo Trevisas.

Amerika, Šeplis ir Finčas – visi trys žiūrėjo į mane ir nekantriai laukė, ką aš atsakysiu.

– Palik mane ramybėje, Trevisai, – tariau aš ir sukryžiavau ant krūtinės rankas.

– Čia mūsų daina, Balandėle.

– Mes neturime dainos.

– Balandėle…

– Ne.

Pažvelgiau į Bredą ir prisivertusi nusišypsoti tariau jam:

– Mielai pašoksiu su tavim, Bredai.

Bredo veidas nušvito, jis ėmė šypsotis ir mostelėjęs ranka paragino pirmai žengti ant laiptų.

Trevisas pasitraukė kelis žingsnius atgal. Akyse buvo matyti didžiulė nuoskauda.

– Siūlau tostą! – suriko jis.

Krūptelėjusi atsisukau ir pamačiau jį ropščiantis ant kėdės. Trevisas pagriebė iš greta stovinčio vaikino butelį alaus. Amerika skausminga veido išraiška žiūrėjo į jį.

– Už avigalvius! – suriko jis ir mostelėjo ranka Bredo pusėn. – Ir už merginas, kurios sudaužo mums širdis, – linktelėjo galvą mano pusėn. Jo akys nebeįstengė sutelkti žvilgsnio. – Ir už nenusakomą siaubą, kai netenki geriausio draugo, nes nesugebėjai laiku jo pamilti.

Užsivertęs išgėrė alaus likučius ir sviedė butelį į žemę. Kambaryje stojo tyla, buvo girdėti tik iš apačios sklindanti muzika. Visi sutrikę žiūrėjo į Trevisą.

Įsižeidusi ir pažeminta griebiau Bredui už rankos ir nusitempiau į apačią šokti. Mums įkandin nusileido kelios poros, akylai stebėdamos mano veidą, ar nepamatys ašarų ar dar kokio atsako į Treviso tiradą. Pasistengiau nusiraminti ir nesuteikti jiems progos išvysti tai, ko tikisi.

Po kelių nerangių žingsnelių Bredas liūdnai atsiduso ir tarė:

– Kažkoks… labai jau keistas jo elgesys.

– Sveikas atvykęs į mano pasaulį.

Prasibrovęs pro šokančias poras Trevisas sustojo šalia manęs. Kiek pasverdėjęs tarė:

– Noriu pakviesti.

– Apsieisi. Jėzau šventas! – sušukau nusisukdama nuo jo.

Po kelių didžiulės įtampos akimirkų pakėliau galvą ir pamačiau Trevisą spitrijantį Bredui į akis.

– Jeigu tuojau pat nepasitrauksi nuo mano merginos, perrėšiu tau gerklę. Va čia, šioje aikštelėje.

Supykęs Bredas nervingai dėbtelėjo į mane, paskui į Trevisą.

– Atleisk, Ebe, – tarė jis lėtai nuimdamas rankas nuo manęs. Jis užbėgo laiptais, o aš likau stovėti viena visų pajuokai.

– Dabar aš tau, Trevisai, jaučiu tai, ką drąsiai galima pavadinti neapykanta.
– Pašok su manim, – paprašė jis svirdinėdamas į šonus.
Daina baigėsi ir aš su palengvėjimu atsidusau.
– Eik išgerk dar vieną butelį viskio, Trevisai, – ir pasisukau šokti su vieninteliu aikštelėje likusiu vaikinu.
Šįkart tempas buvo greitesnis ir aš maloniai nusišypsojau savo naujajam, gan sutrikusiam partneriui, stengdamasi nekreipti dėmesio į tai, kad Trevisas stovi vos už kelių žingsnių nuo mūsų. Už manęs atsistojo kitas *Sig Tau* vaikinas ir šokdamas suėmė už klubų. Ištiesiau rankas ir prisitraukiau jį arčiau. Man tai priminė tą vakarą, kai „Raudonųjų durų“ klube Trevisas šoko su Megan, todėl kaip įmanydama stengiausi pakartoti sceną, kurią tiek daug kartų norėjau ištrinti iš atminties. Dvi poros rankų glostė bemaž visą mano kūną, o išgėrus tiek alkoholio man jau buvo nesunku įveikti savo santūrumą.
Staiga pajutau slystant iš po kojų žemę. Trevisas viena ranka užsimetė mane ant peties, o kita smogė vienam vaikinui į veidą ir partrenkė jį ant grindų.
– Paleisk mane! – sušukau daužydama kumščiais jam į nugarą.
– Neleisiu tau žemintis dėl manęs, – piktai atšovė jis bėgdamas aukštyn per du laiptus.
Visų akys susmigo į mus. Trevisas nunešė mane į kambarį klykiančią ir besispardančią.
– Manai, kad tu manęs nepažeminai, Trevisai?
– Šepli! Ar Donis lauke? – paklausė Trevisas, saugodamasis mano spyrių.
– A… taip, – atsakė jis.
– Paleisk ją! – suriko Amerika, žengdama artyn.
– Amerika! – sušukau muistydamasi. – Nestovėk išsižiojusi! Padėk man!
Amerika nusijuokė ir tarė:
– Dieve, kaip judu juokingai atrodot.
Išgirdusi jos žodžius susiraukiau. Man buvo pikta ir keista, kad jai visa tai atrodo juokinga.
Trevisas patraukė prie durų, o aš piktai dėbtelėjau į ją.
– Labai tau ačiū, miela drauge!
Šaltas oras nutvilkė plikas mano kūno vietas ir aš ėmiau dar labiau priešintis.
– Paleisk mane, po perkūnais!
Trevisas atidarė mašinos dureles ir numetė mane ant užpakalinės sėdynės. Pats atsisėdo šalia ir paliepė:
– Doni, šįvakar tu taksistas.
– Matau, – tarė jis, nervingai žvilgtelėdamas į mane, besistengiančią ištrūkti iš automobilio.
– Vežk mus į mano namus.
– Trevisai… man atrodo…
Trevisas įsakė tvardydamasis, bet grėsmingai:
– Varyk, Doni, nes tuoj gausi kumščiu į galvą ir nebepasikelsi. Prisiekiu Dievu.
Donis pajudėjo, o aš puoliau ieškoti durų rankenėlės.
– Aš nevažiuosiu pas tave!
Trevisas sugriebė man už riešų. Pasilenkiau, norėdama įkąsti jam į ranką. Jis užsimerkė ir tyliai

suvaitojo iš skausmo, kai mano dantys susmigo jam į raumenis.

– Stenkis nesistengusi, Balandėle. Man tavo nesąmonės jau nusibodo.

Pasitraukiau nuo jo rankos ir vėl muistydamasi pamėginau ištrūkti iš jo gniaužtų.

– Nesąmonės? Išleiskit mane iš šitos sušiktos mašinos!

Trevisas priglaudė mano riešus sau prie veido.

– Aš myliu tave, po perkūnais! Kol neišsiblaivysi ir normaliai nepasišnekėsim, aš niekur tavęs nepaleisiu!

– Tu vienintelis vis dar nieko nesupranti, Trevisai! – sušukau.

Jis nuleido mano rankas, sukryžiavo ir laikė šitaip visą kelią, kol atvažiavom iki jo namų.

Sustojus kieme, pasilenkiau prie priekinės sėdynės ir paprašiau:

– Gal parvežtum mane namo, Doni?

Trevisas ištraukė mane iš mašinos už rankos ir vėl persimetęs per petį nusinešė laiptais prie durų.

– Labanakt, Doni, – šūktelėjo nueidamas.

– Paskambinsiu tavo tėvui, – šaukiau aš.

Trevisas garsiai nusijuokė ir tarė:

– O jis turbūt patapšnotų man per petį ir pasakytų, kad seniai buvo laikas taip padaryti!

Jam sunku buvo atrakinti duris, nes aš visą laiką spardžiausi ir mosikavai rankomis, bandydama ištrūkti.

– Raminkis, Balandėle, nes abu nusiversim nuo laiptų!

Atrakinęs duris nuėjo tiesiai į Šeplio kambarį.

– Paleisk mane! – sušukau.

– Gerai, – atšovė jis ir numetė mane ant Šeplio lovos. – Išsimiegok. Pasikalbėsim ryt iš ryto.

Kambaryje buvo tamsu. Vienintelis šviesos šaltinis – pro duris iš koridoriaus krintantis stačiakampis ruoželis. Pikta ir apsvaigusi nuo alkoholio pamėginau ką nors įžiūrėti tamsoje, ir kai Trevisas nusisuko į šviesą, pamačiau jo patenkintą šypseną.

Ėmiau kumščiais daužyti lovą ir garsiai šaukti:

– Tu man daugiau nenurodinėsi, ką turiu daryti, Trevisai! Aš tau nepriklausau!

Kitą akimirksnį jis atsisuko į mane, veidą iškreipė begalinis pyktis. Pripuolęs prie lovos, palinko virš manęs ir atsirėmė delnais į lovą.

– Užtat aš priklausau tau! – suriko jis.

Venos ant jo kaklo išpampo, ir aš taip jo išsigandau, kad net nebeįstengiau krūptelėti.

Žiūrėdamas man į lūpas ir sunkiai alsuodamas jis tyliai pakartojo:

– Aš priklausau tau.

Jo pyktis atlėgo, abiem pamačius, kaip arti mūsų veidai.

Nespėjusi susigaudyti, ką darau, suėmiau rankomis jo veidą ir įsisiurbiau į lūpas. Nedvejodamas nė akimirką, Trevisas apkabino mane, ir pakėlęs greitai nunešė į savo kambarį ir mes abu parkritom ant lovos.

Nutraukiau jam per galvą marškinėlius ir ėmiau tamsoje ieškoti diržo sagties. Jis pats atsegė diržą, ištraukė iš kilpų ir numetė ant grindų. Viena ranka pakėlė mane nuo lovos, kita atitraukė suknelės užtrauktuką. Nusivilkau ją per galvą ir numečiau kažkur į tamsą, o Trevisas, vaitodamas iš geismo,

ėmė mane bučiuoti.
Keliais greitais judesiais nusimovė kelnaites ir krūtine prisispaudė prie manęs. Sugriebiau jį už sėdmenų ir norėjau įsileisti į save, bet jis pasipriešino.
– Mes abu girti, – sunkiai šnopuodamas tarė jis.
– Prašau, – apsivijau kojomis jo klubus, skausmingai trokšdama kuo greičiau numalšinti tvinkčiojimą tarp šlaunų. Trevisas buvo žūtbūt pasiryžęs susigrąžinti mane, todėl nebeketinau priešintis tam, kas neišvengiama, ir troškau praleisti naktį jo lovoje.
– Taip negerai, – tarė jis.
Jis rymojo virš manęs, kakta prisiglaudęs man prie galvos. Vyliausi, kad jis priešinasi ne visai nuoširdžiai ir kad man pavyks jį perkalbėti, įtikinti, jog klysta. Neįmanoma buvo paaiškinti, kodėl mes negalime būti vienas be kito, bet man jau ir nereikėjo jokių paaiškinimų. Netgi jokių pasiteisinimų. Man reikėjo tik jo vieno.
– Aš noriu tavęs.
– Pakartok, ką pasakei, – paprašė Trevisas.
Visas mano vidus šaukte šaukė jo kūno, ir aš nebegalėjau ilgiau tverti nė minutės:
– Pasakysiu viską, ką tik nori.
– Pasakyk, kad tu priklausai man. Pasakyk, kad nori mane susigrąžinti. Kol nebūsime vėl abu vienas kitam reikalingi, aš to nedarysiu.
– Mes juk dorai ir nebuvom išsiskyrę, tiesa? – paklausiau vildamasi, kad to jam pakaks.
Jis pakraipė galvą, perbraukė lūpomis per manąsias ir pakartojo:
– Noriu, kad tu pati tai pasakytum. Noriu įsitikinti, kad tu tikrai mano.
– Aš buvau ir esu tavo nuo tos akimirkos, kai susitikom.
Mano balsas nuskambėjo kaip maldavimas. Kitu atveju būčiau susigėdusi, bet dabar nieko nesigėdijau ir nesigailėjau. Ilgai kovojau su savo jausmais, slėpiau nuo savęs ir kitų, bet universitete aš išgyvenau laimingiausias dienas savo gyvenime, ir visos jos buvo praleistos su Trevisu. Barantis, juokiantis, mylintis ar verkiant, bet jeigu jis šalia – man nieko daugiau nebereikia.
Jo veidą nušvietė kreiva šypsenėlė ir jis prisiglaudė prie manęs. Švelnus bučinys palietė mano lūpas. Kai aš jį prisitraukiau, jis nebesipriešino. Jo kūnas įsitempė ir, sulaikęs kvapą, jis įėjo į mane.
– Pakartok, – paprašė jis.
– Aš visa tavo, – giliai atsidusau. Visos kūno ląstelės šaukė „dar“. – Niekada daugiau nenorėsiu skirtis su tavim.
– Prisiek, – paprašė jis, stumdamasis į mane ir sunkiai alsuodamas.
– Myliu tave. Visą gyvenimą mylėsiu.
Ištariau su atodūsiu, bet kai tai sakydama pažvelgiau jam į akis, pamačiau jose pradingstant dvejonę ir net prietemoje įžiūrėjau, kaip nušvinta jo veidas.
Pagaliau patenkintas jis įsisiurbė man į lūpas.

Trevisas pažadino mane švelniai bučiuodamas. mano galva buvo sunki ir apdujusi nuo vakar išgerto alaus, tačiau valanda iki užmingant mano galvoje įstrigo ir dabar viską prisiminiau su menkiausiomis smulkmenomis. Švelnios lūpos sėjo šiltus bučinius man ant pirštų, rankų, kaklo, o kai palietė lūpas,

nusišypsojau.

– Labas rytas, – tariau jam į burną.

Jis nieko neatsakė, tik bučiavo ir bučiavo. Tvirtomis rankomis karštai mane apkabino ir įsikniaubė veidu man į kaklą.

– Šįryt tu toks tylus, – tariau glostydama jo nuogą nugarą. Paskui nuslydau delnais per šonus, užmetusi koją apsivijau jo klubus ir pabučiavau į skruostą.

Jis papurtė galvą ir tyliai ištarė:

– Noriu, kad visą laiką būtų šitaip.

Susiraukiau.

– Kažko nesupratau.

– Nenorėjau tavęs pažadinti. Gal galėtum dar užmigti?

Atsilošiau ant pagalvės ir suėmiau jam už smakro. Akys raudonos, paakiai paburkę ir paraudę.

– Dieve, kas tau? – išsigandusi paklausiau.

Jis paėmė mano ranką ir pabučiavo. Kakta prisiglaudė prie mano kaklo.

– Pamiegok dar, Balandėle. Labai prašau.

– Kas atsitiko? Gal Amerikai?

Su paskutiniais žodžiais pašokau lovoje ir atsisėdau. Net ir išvydus mano akyse išgąstį, jo veidas nepasikeitė. Jis atsiduso, atsisėdo šalia manęs ir nudūrė akis į mano ranką savojoj.

– Ne… Amerikai nieko neatsitiko. Jie grįžo namo apie keturias. Dar miega. Dar labai anksti. Pasnauskime ir mudu.

Širdis smarkiai daužėsi krūtinėje ir aš supratau, kad užmigti nebeįstengsiu. Trevisas suėmė delnais mano veidą ir pabučiavo. Dabar jo lūpos buvo kitokios, tarsi bučiuotų mane paskutinį kartą. Paguldė mane ant pagalvės, dar kartą pabučiavo ir, padėjęs galvą man ant krūtinės, tvirtai apkabino.

Įvairios Treviso elgesio priežastys pralėkė mano galvoje kaip kanalai televizoriaus ekrane. Apkabinau jį ir nedrąsiai paklausiau:

– Ar tu nors kiek miegojai?

– Ne… nenorėjau… – tyliai ištarė jis.

Pabučiavau jam į kaktą.

– Kad ir kas būtų, abu mes viską iškęsime, tiesa? Pamiegok truputį. Kai atsibusi, viską išspręsim kartu.

Jis kilstelėjo galvą ir įdėmiai pažvelgė į mane. Jo akyse pamačiau nepasitikėjimą ir viltį.

– Ką turi galvoje sakydama, kad mes viską išspręsim?

Sutrikusi suraukiau kaktą, nes neįsivaizdavau, kas galėjo nutikti per tą laiką, kol miegojau.

– Nežinau, kas atsitiko, bet aš vis tiek esu čia.

– Tu lieki čia? Pasilieki su manim?

Supratau, kad mano veidas atrodė juokingai kvailai, bet man svaigo galva nuo alkoholio ir keistų Treviso klausimų.

– Taip. Man regis, mes viską vakar išsiaiškinom.

– Tikrai taip, – atsakė jis ir gerokai drąsiau linktelėjo galvą.

Susimąsčiusi apmečiau akimis kambarį. Sienos nebebuvo tokios plikos kaip tada, kai čia atėjau

pirmą kartą. Jos buvo nukabinėtos įvairiausiomis smulkmenomis iš tų vietų, kur mudu kartu lankėmės, čia buvo pilna nuotraukų juoduose rėmeliuose – mano, mudviejų, Toto ir mūsų su draugais. Virš lovos, kur anksčiau kabojo plačiakraštė skrybėlė, dabar puikavosi didelė graži nuotrauka iš mano gimtadienio.

Prisimerkiau ir žiūrėdama į jį paklausiau:

– Tu manei, kad aš nubusiu, smarkiai ant tavęs supykusi, tiesa? Išsigandai, kad neišeičiau?

Jis truktelėjo pečiais, nevykusiai apsimesdamas abejingas, nors anksčiau jam tai puikiai sekdavosi.

– Tau juk tai būdinga.

– Ir dėl to taip smarkiai nusiminei? Visą naktį nemiegojai, sukai galvą, kas bus, kai aš atsibusiu?

Jis pasimuistė, tarsi nesiryžtų pasakyti, ką galvoja.

– Nenorėjau, kad vakar įvyktų tai, kas įvyko. Aš buvau išgėręs ir sekiojau paskui tave kaip išalkęs šuo, paskui prieš tavo valią išsitempiau iš vakarėlio ir atsivežiau čia, o tada mes… – jis palingavo galva, akivaizdžiai pasibaisėjęs vakarykščiais prisiminimais.

– Mylėjomės taip šauniai, kaip dar niekada nebuvom mylėjęsi? – nusišypsojau ir spustelėjau jam ranką.

Trevisas nusijuokė, įtampa palei akis pamažu atlėgo.

– Tai viskas gerai?

Pabučiavau jį, švelniai paliesdama delnais jo skruostus.

– Taip, kvailuti. Juk aš prisiekiau, tiesa? Pasakiau tau viską, ką norėjai iš manęs išgirsti. Mes vėl kartu ir tu dar nesijauti laimingas?

Jo veidas įsitempė, nors lūpos šypsojosi.

– Trevisai, liaukis. Aš myliu tave, – pasakiau glostydama pirštais nerimo raukšleles palei akis. – Šitas kvailas spektaklis galėjo būti nutrauktas per Padėkos dieną, bet…

– Kas? Bet kas? – sunerimo jis.

– Per Padėkos dieną aš buvau pasirengusi susitaikyti, bet tu pasakei, kad nebesistengsi per prievartą padaryti mane laimingos, o aš buvau per daug išdidi prisipažinti, jog noriu tave susigrąžinti.

– Tu ką? Rimtai? Nejuokauji? O aš taip stengiausi, kad tau būtų lengviau! Ar įsivaizduoji, kaip aš kankinausi?

Susiraukiau.

– Po žiemos atostogų atrodei visai normaliai.

– Tau tik taip atrodė! Aš bijojau visai tavęs netekti, jeigu nevaidinsiu, kad man gerai, jog liksim tik draugais. O mes visą laiką galėjome būti kartu? Po perkūnais, Balandėle!

– Aš… – nedrįsau jam prieštarauti. Jis teisus. Priverčiau mus abu kentėti. Neturėjau kuo pasiteisinti. – Atsiprašau.

– Tu atsiprašinėji? Gerdamas aš vos nenuvariau savęs į kapus. Kelias dienas neišlipau iš lovos. Naujųjų metų vakarą į šipulius sukūliau telefoną, kad nepulčiau tau skambinti… ir tu manęs atsiprašinėji?

Prikandau lūpą ir susigėdusi nunarinau galvą. Aš nė neįsivaizdavau, ką jam teko iškęsti, o dabar girdint jo prisipažinimą, atrodė, lyg kas peiliu būtų raižęs man krūtinę.

– Labai… labai tavęs atsiprašau.
– Atleidžiu, – su šypsena lūpose tarė jis. – Tik daugiau taip nebedaryk.
– Niekada. Pažadu.
Timptelėjęs lūpas, pakraipė galvą ir tarė:
– Dieve, kaip aš tave myliu.

Dvidešimt pirmas skyrius

Dūmai

Bėgo savaitės, ir net nustebau, kaip greitai atėjo pavasario atostogos. Pagaliau baigėsi nepaliaujama apkalbų ir kreivų žvilgsnių lavina, ir gyvenimas vėl ėmė tekėti sena vaga. Jau keletą savaičių Rytų universiteto rūsiuose nebuvo surengta nė viena kova. Adamas sėdėjo kaip pelė po šluota, nes po pastarųjų kautynių buvo suimta daug žmonių, pasipylė apklausos, kamantinėjimai, kas iš tikrųjų dėjosi tą naktį. Trevisas nekantriai laukė iš jo skambučio, pranešančio apie paskutinę jo kovą šiais mokslo metais, kad už ją gautais pinigais galėtų apmokėti vasaros ir artėjančio rudens sąskaitas už butą.

Žemę dar klojo storas sniego sluoksnis ir penktadienio popietę prieš atostogas universiteto pievelėje užvirė dar vienas sniego gniūžčių karas. Mudu su Trevisu saugodamiesi gniūžčių sėkmingai prasmukom iki valgyklos. Aš ėjau tvirtai įsikibusi jam į parankę, slėpdamasi nuo sniego atakų ir prisilaikydama, kad nepargriūčiau.

– Nebijok, niekas tau nepataikys, Balandėle. Tegu tik pamėgina, – bandė raminti Trevisas, priglaudęs raudoną nuo šalčio nosį prie mano veido.

– Jie tikrai nenori pažadinti tavo pykčio, Trevisai.

Jis prisispaudė mane prie šono ir patrynė ranka mano palto rankovę, atsargiai vesdamas pro įsismaginusius mušeikas. Staiga mes sustojom kaip įbesti, nes mus pralenkė būrelis garsiai klykiančių merginų – jas negailestingai atakavo sniego gniūžtėmis visas būrys beisbolo komandos aistruolių. Joms nulėkus tolyn, Trevisas saugiai nuvedė mane prie valgyklos durų.

– Matai? Sakiau, kad mums pavyks, – tarė šypsodamasis.

Tačiau jo nuotaika bemat sugedo, nes iškart mums prieš pat nosis į duris atsitrenkė kažkieno paleista sniego gniūžtė. Trevisas piktai permetė akimis pievelę, bet studentai pasileido į visas puses – kur ten rasi kaltininką.

Trevisas atidarė valgyklos duris, žiūrėdamas, kaip tirpstantis sniegas slysta stiklu ir krinta ant žemės.

– Eime vidun.

– Tikrai, – pritariau jam.

Jis nuvedė mane už rankos prie savitarnos skyriaus ir ėmė krauti ant padėklo garuojančius valgius. Kasininkė jau kelios savaitės nebesistebėjo nenuspėjamu mūsų elgesiu.

– Labas, Ebe, – pasisveikino su manimi Brazilas ir pamerkė akį Trevisui. – Turit kitą savaitę kokių planų?

– Liksim čia. Mano broliai atvažiuoja, – abejingai atsakė Trevisas, imdamas nuo padėklo vienkartines lėkštes ir dėliodamas jas ant stalo.

– Aš užmušiu Deividą Lapinskį! – sušuko įėjusi Amerika ir ėmė purtyti iš plaukų sniegą.

– Tiesiai į dešimtuką! – juokėsi Šeplis. Amerika piktai dėbtelėjo į jį ir jis tik tyliai sukrizeno. – Norėjau pasakyti… tikras šiknius.

Ėmėme juoktis, kai Šeplis, nutaisęs nuolankią grimasą, pažvelgė į supykusią Ameriką ir nulėkė paskui ją prie bufeto.

– Koks paklusnus, – pasidygėdamas tarė Brazilas.

– Amerika truputį įsitempusi, – paaiškino Trevisas. – Šią savaitę važiuoja susipažinti su jo tėvais.

Brazilas linktelėjo, antakiai iš nuostabos šovė aukštyn.

– Tai jie…

– Kaip matai, – atsakiau linksėdama galva drauge su juo. – Jau amžinai.

– Oho, – teištarė Brazilas. Net ir pradėjęs valgyti vis dar buvo ganėtinai sutrikęs, ir aš mačiau, kad jam sunku tai suvokti. Mes dar labai jauni, ir Brazilas niekaip nesuprato tokio Šeplio pasiryžimo.

– Kai ir tau taip nutiks, Brazilai… viską suprasi, – šypsodamasis man, pasakė Trevisas.

Valgykloje visi garsiai šurmuliavo, pasakodami įspūdžius apie lauke vykstantį mūšį ir sparčiai artėjančias, vos po kelių valandų prasidėsiančias atostogas. Kai jau visos vietos prie stalų buvo užimtos, triukšmas dar labiau įsismarkavo, nes visi kalbėjo vienas per kitą.

Šeplis su Amerika grįžo prie stalo jau susitaikę. Ji patenkinta atsisėdo ant laisvos kėdės šalia manęs ir ėmė tarškėti apie būsimą susitikimą su Šeplio tėvais. Jie išvažiuoja šįvakar. Tai buvo puiki dingstis, kad Amerikos širdis ir vėl suminkštėtų.

Sėdėdama žiūrėjau, kaip ji knebinėja duoną ir čiauškia, ką pasiimti kelionėn, kiek lagaminų prisikrauti, kad nepasirodytų perdėm pretenzinga, ir mačiau – ji laikosi puikiai.

– Aš gi tau sakiau, mieloji, tu jiems tikrai patiksi. Pamils taip, kaip aš tave myliu. Tikrai pamils, – ramino Šeplis, braukdamas už ausies jai plaukus. Amerika giliai atsiduso, lūpų kampučiai užsirietė – taip būna tada, kai jam pavyksta ją įtikinti.

Suvibravo Treviso telefonas ir nuo virpesių net čiūžtelėjo kelis centimetrus per stalą. Jis nekreipė į jį dėmesio, nes tuo metu pasakojo Brazilui apie mūsų pirmąją pokerio partiją su jo broliais. Dirstelėjau į ekranėlį ir perskaičiusi vardą pabaksnojau Trevisui per petį.

– Trevi!

Nė neatsiprašęs Brazilo jis skubiai atsisuko į mane ir dėmesingai paklausė:

– Kas, Balandėle?

– Tau reikėtų atsiliepti.

Jis pažvelgė į telefoną ir ištarė:

– Arba ne.

– Gali būti svarbu.

Trevisas suraukė lūpas ir pridėjo prie ausies telefoną.

– Kas gero, Adamai? – klausėsi neramiai žvalgydamasis po valgyklą, kartkartėmis linkteldamas galvą. – Tai paskutinė mano kova, Adamai. Dar pagalvosiu. Be jos aš tikrai neisiu, o Šepas šįvakar išvažiuoja. Žinau… Girdžiu… Hm… Visai nebloga mintis. Tikrai.

Pamačiusi, kaip nudžiugo Treviso akys Adamui kažką pasakius, suraukiau antakius, o kai baigė kalbėti, nekantriai pažiūrėjau į jį.

– Užteks sumokėti buto nuomą už ateinančius aštuonis mėnesius. Adamas prikalbino Džoną

Skerdiką. Jis ketina išeiti į profesionalų lygą.

– Aš nesu matęs jo kaunantis. O tu? – paklausė Šeplis, palinkdamas virš stalo.

Trevisas linktelėjo.

– Mačiau jo vieną kovą Springfilde. Gerai mušasi.

– Bet ne taip, kaip tu, – pasakiau. Trevisas pasilenkė ir pabučiavo man į kaktą. – Aš galiu pasilikti namie, Trevi.

– Ne, – atsakė jis ir papurtė galvą.

– Nenorėčiau, kad tave sumuštų taip, kaip anąsyk, ir vien dėl to, kad veržeisi gelbėti manęs.

– Ne, Balandėle.

– Aš palauksiu tavęs namie, – neatlyžau, džiaugdamasi savo pasiūlymu labiau nei norėjau.

– Paprašysiu Trento, kad pabūtų su tavim. Aš juo vieninteliu pasitikiu ir galėsiu ramiai susikaupti kovai.

– Labai tau ačiū, šikniau, – burbtelėjo Šeplis.

– Ei, sykį jau turėjai progą, – paerzino jį Trevisas.

Susikrimtęs Šeplis suraukė lūpas. Jis vis dar jautėsi kaltas dėl įvykių Helertone. Kelias savaites jis kasdien manęs atsiprašinėjo, bet paskui liovėsi ir toliau savo kaltę išgyveno širdyje. Mudvi su Amerika bandėme jį įtikinti, kad jis tikrai nekaltas, bet Trevisas vis tiek dar buvo nusiteikęs ilgai jam minti ant nuospaudos.

– Šepli, tu nekaltas, tu jį atplėšei nuo manęs, pameni? – bandžiau nuraminti ir ištiesusi ranką Amerikai už nugaros paglosčiau jam petį, paskui atsisukau į Trevisą ir paklausiau: – Kada kova?

– Nežinau, kitą savaitę, – patraukė pečiais. – Noriu, kad ir tu eitum. Man tavęs reikia.

Nusišypsojau ir atsirėmiau smakru jam į petį.

– Tada ir aš ten būsiu.

Trevisas palydėjo mane į auditoriją. Eidama vis slysčiojau ant ledo, todėl jis kelis kartus tvirtai suspaudė man ranką.

– Turėtum būti atsargesnė, – paerzino.

– Aš tyčia taip darau, kad tu pabambėtum.

– Jeigu nori, kad apkabinčiau, tai taip ir sakyk, – tarė jis ir sugriebęs priglaudė prie krūtinės.

Jis ėmė mane bučiuoti ir nebematėme nei pro šalį skubančių studentų, nei pro mūsų galvas skriejančių sniego gniūžčių. Kojomis nebejaučiau žemės, jis pakėlė mane ir bučiuodamas nunešė per kiemą lengvai kaip plunksną. Pagaliau atnešęs prie auditorijos durų pastatė ant grindų ir papurtė galvą tardamas:

– Kai sudarinėsime tvarkaraščius kitam pusmečiui, reikės pasirinkti daugiau bendrų paskaitų.

– Pasistengsiu, – pažadėjau jam ir darsyk pabučiavusi į lūpas nuėjau į savo suolą.

Atsisėdusi žvilgtelėjau į jį. Trevisas man šyptelėjo ir nuėjo į savo auditoriją kitam pastate. Mano grupės draugai jau buvo įpratę prie begėdiškai viešo mūsų meilės demonstravimo lygiai taip pat, kaip ir prie jo nuolatinio vėlavimo kelias minutes.

Net nustebau, kaip greitai prabėgo paskaitos. Atidaviau dėstytojui paskutinį šios dienos kontrolinį darbą ir nuskubėjau į bendrabutį. Kara sėdėjo ant lovos savo įprastoj vietoj, o aš ėmiau ieškoti stalčiuose kelių būtiniausių daiktų.

– Išvažiuoji? – paklausė ji.
– Ne, tiesiog man kai ko reikia. Eisiu į gamtos fakultetą pasitikti Treviso, o tada visą savaitę gyvensiu pas jį.
– Taip ir maniau, – atsakė ji nepakeldama akių nuo knygos.
– Gerų atostogų, Kara.
– Mhm.
Studentų miestelis buvo beveik tuščias, vaikštinėjo tik keli pavieniai žmonės. Pasukusi už kampo pamačiau kieme Trevisą, bebaigiantį rūkyti cigaretę. Ant plikai skustos galvos jis buvo užsimaukšlinęs megztą kepurę, vieną ranką įsikišęs į nunešiotos rudos odinės striukės kišenę. Giliai susimąstęs jis žvelgė į žemę ir pūtė pro nosį tirštus dūmų kamuolius. Tik priėjusi visai arti pastebėjau, kad jis labai susirūpinęs.
– Apie ką mąstai, mielasis? – paklausiau. Jis nepakėlė galvos. – Trevisai! – pašaukiau.
Išgirdus mano balsą, jo blakstienos suvirpėjo, o susirūpinimą veide pakeitė netikra šypsena.
– Labas, Balandėle.
– Viskas gerai?
– Dabar jau taip, – tarė jis ir prisitraukė mane prie savęs.
– Gerai. Sakyk, kas yra? – pakartojau klausimą. Kilstelėjusi vieną antakį ir suraukusi kaktą pamėginau atrodyti skeptiška.
– Tiesiog apniko visokios mintys, – atsiduso jis. Kai aš nieko neatsakiau, jis kalbėjo toliau: – Šita savaitė, paskutinė kova, ir tu čia…
– Juk sakiau, kad galiu likti namie.
– Man reikia, kad tu būtum šalia, Balandėle, – pasakė jis ir numetė ant žemės nuorūką. Pasekęs akimis, kaip ji prasmenga gilioje kažkieno bato įspaustoje sniego duobutėje, paėmė man už rankos ir nusivedė į automobilių aikštelę.
– Ar kalbėjai su Trentu? – paklausiau.
Trevisas papurtė galvą.
– Laukiu, kada jis man atskambins.
Amerika nuleido Šeplio automobilio langą ir iškišusi galvą paragino:
– Greičiau, paskubėkit! Labai šalta!
Trevisas nusišypsojo ir paspartino žingsnį, paskui atidarė dureles ir praleido mane pirmą. Šeplis su Amerika ir vėl užsivedė apie tą patį, prašnekę, kad jai reikės susitikti su jo tėvais, o aš žiūrėjau į Trevisą, įbedusį susirūpinusį žvilgsnį į langą. Vos įvažiavom į jų kiemą, suskambo Treviso telefonas.
– Po perkūnais, Trentai! – sušuko jis. – Skambinau tau prieš keturias valandas. Negi jau taip darbais užsivertęs, kad negali atsiliepti? Tiek to. Klausyk, man reikia tavo paslaugos. Kitą savaitę man kova. Noriu, kad tu ateitum. Nežinau, kada tiksliai, bet kai tik paskambinsiu, turi per valandą prisistatyti. Ar galėsi? Sakyk, galėsi ar ne, tu besmegeni? Man reikia, kad pasaugotum Balandėlę. Anąsyk kažkoks mulkis buvo pradėjęs prie jos kabinėtis… Taip, – paskui kiek išgąstingai pridūrė: – Aš tuo pasirūpinau. Taigi kai paskambinsiu… Ačiū, Trentai.
Trevisas užvožė telefono dangtelį ir atlošė galvą į sėdynės kraštą.
– Palengvėjo? – stebėdamas Trevisą pro užpakalinio vaizdo veidrodėlį, paklausė Šeplis.

– Taip. Neįsivaizduoju, kaip man reikėtų susitvarkyti, jeigu jis neateitų.
– Aš gi tau sakiau, – vėl priminiau.
– Balandėle, kiek dar turėsiu tau kartoti? – susiraukė Trevisas.
Išgirdusi nekantrų balsą, pakraipiau galvą ir tariau:
– Vis tiek nesuprantu. Anksčiau apsieidavai ir be manęs.
Jis pirštais švelniai paglostė man veidą.
– Anksčiau aš tavęs nepažinojau. Kai tavęs nėra šalia, negaliu susikaupti. Vis galvoju, kur esi, ką darai… O kai matau tave, galiu sutelkti dėmesį į kovą. Suprantu, kad skamba kvailai, bet taip jau yra.
– O man patinka, kai skamba kvailai, – atsakiau jam ir pasilenkusi pabučiavau į lūpas.
– Akivaizdu, – tyliai burbtelėjo Amerika.

Kitono bendrabučio rūsių tamsoje trevisas laikė mane tvirtai sau prie šono. Šiltas kvapas iš mano ir jo burnos maišėsi šaltame vakaro ore, girdėjau, kaip tyliai kalbasi žmonės, besirenkantys vidun pro šonines duris vos už kelių žingsnių, bet mūsų nemato.
Kitono bendrabutis – seniausias Rytų universiteto pastatas, ir nors kautynės ne kartą buvo rengiamos čia, aš kažkodėl nelabai pasitikėjau šia vieta. Adamas vylėsi surinkti gausią auditoriją, o Kitono bendrabučio rūsys nebuvo itin erdvus. Senas plytų sienas laikė mediniai sijų sutvirtinimai, ir tai buvo vienintelis ženklas, kad pastate vyksta remonto darbai.
– Tai pats prasčiausias Adamo sumanymas, – burbtelėjo Trevisas.
– Dabar jau per vėlu ką nors keisti, – atsakiau, apmesdama akimis medinius pastolius.
Treviso telefono ekranėlis nušvito, ir jis atvožė dangtelį. Mėlynai ekranėlio apšviestame jo veide pamačiau dvi raukšles – ir tikėjausi jas ten išvysti. Sumaigęs kelis mygtukus užvožė dangtelį ir dar tvirčiau mane prispaudė.
– Šįvakar tu kažkoks nervingas, – sukuždėjau.
– Nusiraminsiu, kai Trentas pagaliau atvilks čia savo subinę.
– Aš jau čia, niurgzly tu nesubrendęs, – tyliai atsišaukė Trentas. Tamsoje beveik jo neįžiūrėjau, tik mėnesienoje blykstelėjo šypsena.
– Kaip laikaisi, sese? – paklausė. Viena ranka apkabino mane, o kita valiūkiškai niuktelėjo Trevisą.
– Normaliai, Trentai.
Trevisas akimirksniu nusiramino ir, paėmęs man už rankos, nusivedė už pastato.
– Jeigu atlėks policija ir mums teks išsiskirti, susitiksime Morgano bendrabuty, aišku? – tarė Trevisas broliui. Mes sustojome prie nedidelio, visai palei žemę įtaisyto praviro langelio. Tai buvo signalas, kad Adamas jau viduje ir mūsų laukia.
– Tu iš manęs tyčiojiesi, – tarė Trentonas, žvelgdamas į angą. – Pro jį Ebė vargu ar pralįs.
– Pralįsi ir tu, – patikino jį Trevisas ir įsliuogė pro jį į visišką tamsą. Kaip ir anuos kartus aš pasilenkiau ir atbula įlindau į vidų, žinodama, kad Trevisas mane sugaus.
Palaukėme kelias minutes, Trentonas piktai burbtelėjęs pralindo pro langelį ir šleptelėjo ant grindų. Jis vos nepargriuvo, kojomis atsitrenkęs į kietą mūrą.
– Tavo laimė, kad aš myliu Ebę. Kitaip niekada nesulauktum, kad daryčiau ką nors panašaus, –

suniurzgė Trentonas ir nusivalė marškinėlius.

Trevisas pašoko ir staigiu judesiu uždarė langelį.

– Čionai, – tarė jis ir nuvedė mus visiškoje tamsoje.

Mes ėjome ilgais koridoriais, aš spaudžiau saujoje Treviso ranką, o Trentonas laikėsi įsikibęs mano marškinėlių. Ant cementinių grindų po kojomis buvo girdėti gurgždant smulkų žvyrą. Ėjau išplėtusi akis, stengdamasi priprasti prie juodos rūsio tamsos, tačiau priekyje nesimatė jokios švieselės.

Po trečio posūkio Trentonas atsiduso ir tarė:

– Mes niekada nerasim kelio atgal.

– Sek paskui mane ir viskas bus gerai, – atkirto jam Trevisas, suirzęs dėl Trentono bambėjimo.

Kai koridoriuje truputį prašviesėjo, supratau, kad esame jau nebetoli. O kai ausis pasiekė garsus triukšmas ir jau buvo girdėti paskiri balsai, šaukiantys statomas sumas ir pavardes, žinojau, kad jau atėjome. Patalpoje, kur Trevisui paprastai tekdavo laukti, būdavo tik viena lempa ir viena kėdė, bet prasidėjus remontui čia buvo prigrūsta stalų ir kėdžių bei kažkokių prietaisų, uždengtų baltu audeklu.

Kol Trentonas su Trevisu aptarinėjo kovos strategiją, aš kyštelėjau nosį į ringą. Čia buvo taip pat tiršta žmonių ir chaotiška, kaip ir per pastarąją kovą, tik patalpa gerokai mažesnė. Baltomis dulkinomis paklodėmis uždengti baldai buvo sustumti palei sienas, kad būtų daugiau vietos žiūrovams.

Čia buvo tamsiau nei paprastai, ir aš supratau, kad Adamas nenorėjo, jog kas nors sužinotų apie būsimos kovos vietą. Ant lubų buvo prikabinta žibalinių žibintų ir jų šviesoje blykčiojo iš rankų į rankas perduodami lažybų pinigai.

– Balandėle, ar girdi, ką sakau? – paklausė Trevisas, paliesdamas man ranką.

– Ką? – sumirksėjau.

– Noriu, kad liktum stovėti prie durų, supratai? Ir visą laiką laikykis įsitvėrusi Trentono rankos.

– Aš niekur neisiu, prisiekiu.

Trevisas nusišypsojo. Skruoste atsirado žavi duobutė.

– Dabar jau tu nerviniesi.

Dirstelėjau į tarpdurį, paskui vėl į jį ir tariau:

– Mane kankina bloga nuojauta, Trevisai. Ne dėl kovos, bet… nežinau. Man čia kažkodėl baugu.

– Ilgai čia neužtruksim, – patikino mane Trevisas.

Per megafoną pasigirdo Adamo balsas, ir du šilti, gerai pažįstami delnai suėmė man veidą iš abiejų pusių.

– Myliu tave, – tarė Trevisas. Apkabinęs rankomis pakėlė mane nuo grindų ir prispaudęs prie savęs karštai pabučiavo. Tada nuleidęs ant žemės paėmė mano ranką ir įkišo Trentonui į parankę. – Nedrįsk išleisti jos iš akių, – paliepė broliui. – Nė sekundę. Kai prasidės kova, čia užvirs gyvas pragaras.

– …taigi pasveikinkime šio vakaro kovos dalyvį Džoną Skerdiką!

– Saugosiu kaip savo akį, mielas broli, – atsakė jam Trentonas ir spustelėjo man ranką. – O dabar eik, suraityk tą mulkį ir greičiau nešdinamės iš čia.

– …ir Pasiutusį Šunį Trevisą Medoksą! – iš visų jėgų šaukė į megafoną Adamas.

Trevisui išėjus į minią, pasigirdo kurtinantis triukšmas. Pažvelgiau į Trentoną, jo veide pamačiau vos įžiūrimą šypsenėlę. Kas nors kitas gal ir nebūtų to pastebėjęs, bet aš jo akyse įžvelgiau pasididžiavimą.

Nurijau seilę, kai Trevisas įžengė į ringo vidurį. Džonas buvo šiek tiek aukštesnis už Trevisą, bet atrodė visai kitaip nei ankstesni jo priešininkai, netgi tas, su kuriuo kovėsi Las Vegase. Jis nesistengė kaip kiti paniekinti žvilgsniu Treviso, o įdėmiai jį nužiūrinėjo ir rengė mintyse kovos planą. Kad ir kaip kruopščiai jis tyrinėjo Trevisą, didelio proto Džono žvilgsnyje aš neįžvelgiau. Dar neprasidėjus kovai aš jau nujaučiau, kad Trevisui teks atlaikyti ne tik rimtas kautynes – prieš jį stovėjo tikras siaubūnas.

Trevisas irgi, regis, pastebėjo tą skirtumą. Veide nesimatė įprastos pašaipios šypsenėlės, akyse įtemptas žvilgsnis. Pasigirdus signalui, Džonas iš karto puolė.

– Jėzau šventas, – sušukau ir įsitvėriau Trentonui į ranką.

Trentonas atkartojo Treviso judesius, tarsi jie būtų buvę vienas kūnas. Po kiekvieno Džono suduoto smūgio aš vis labiau įsitempdavau, man norėjosi užsimerkti. Nebuvo nė vieno netikslaus smūgio. Džonas darbavosi klastingai ir taikliai. Palyginti su šita, ankstesnės Treviso kovos atrodė vangios. Siaubą kėlė vien stulbinanti jėga, su kuria buvo kertamas kiekvienas smūgis, tarsi kiekvienas judesys būtų tiksliai surežisuotas ir ištobulintas.

Oras patalpoje buvo sunkus ir troškus. Kaskart įkvėpus, gerklę kuteno nuo paklodžių sukilusios dulkės. Kuo ilgiau tęsėsi kova, tuo smarkiau mane slėgė bloga nuojauta. Niekaip neįstengiau jos atsikratyti, betgi negalėjau ir pasitraukti iš savo vietos, kad Trevisui netektų blaškyti dėmesio.

Vieną akimirką mano dėmesį dar kaustė salės viduryje vykstanti kova, o jau kitą kažkas mane smarkiai pastūmė. Galva loštelėjo atgal, bet aš vis tiek laikiausi įsitvėrusi Trentono rankos, stengdamasi nepajudėti iš vietos. Trentonas akimirksniu atsisuko atgal ir sugriebęs už atlapų du vyrus tėškė į žemę tarsi dvi skudurines lėles.

– Dinkit man iš akių, kitaip nudėsiu! – sušuko smalsuoliams, spoksantiems į parkritusius vyrus. Vėl įsikibau jam į parankę ir jis patapšnojo man per pirštus. – Laikau tave, Ebe. Stebėk kovą.

Trevisui sekėsi neblogai, tačiau pasirodžius pirmajam kraujui aiktelėjau. Minia dar garsiau suūžė, bet po Trentono perspėjimo niekas nedrįso prisiartinti prie mūsų. Trevisas stipriai kirto varžovui ir dirstelėjęs į mane vėl visą dėmesį sutelkė į Džoną. Jo judesiai buvo lankstūs, gerai apskaičiuoti. Atrodė, jis buvo numatęs Džono smūgių kryptį jam dar nepakėlus rankos.

Akivaizdžiai netekęs kantrybės Džonas čiupo Trevisą už juosmens ir parsivertė ant grindų. Žiūrovai visi kaip vienas siūbtelėjo prie jų artyn, suglausdami ratą ir stebėdami kovą pasilenkę, nes ji dabar vyko ant žemės.

– Aš jo nematau, Trentai! – sušukau strypčiodama ant pirštų galų.

Trentonas apsidairė ir pamatė medinę Adamo kėdę. Lyg šokdamas perėmė mano ranką iš vienos į kitą ir padėjo užlipti ant baldo.

– Ar dabar matai?

– Taip! – sušukau laikydamasi už Trentono rankos, kad nenuvirsčiau. – Jis viršuje, bet Džonas kojomis apsivijo jam kaklą.

Pasistiebęs ant pirštų galų Trentonas prisidengė ranka burną ir garsiai suriko:

– Kalk jam į šikną, Trevisai!

Pažiūrėjau į Trentoną, paskui vėl palinkau stebėti ant grindų besikaunančių vyrų. Staiga Trevisas pašoko ant kojų, o Džonas pakibo apsivijęs kojomis jo kaklą. Tada Trevisas suklupo ant kelių ir triuškinamu smūgiu tėškė Džoną nugara ir galva į grindis. Džono kojos suglebo ir paleido varžovo kaklą, o Trevisas atstatęs alkūnę užsimojo ir smogė Džonui į veidą, paskui ėmė tvatyti jį sugniaužtais kumščiais tol, kol priėjęs Adamas jį nutraukė ir ant sukniubusio Džono kūno numetė raudoną skepetą.

Žiūrovai pratrūko šaukti ir ploti, kai Adamas pergalingai iškėlė aukštyn Treviso ranką. Trentonas iš džiaugsmo apkabino mano kojas ir ėmė sveikinti brolį su pergale. Trevisas žiūrėjo į mane plačiai šypsodamasis kruvina burna, dešinė jo akis jau buvo pradėjusi tinti.

Kai per rankas pradėjo eiti pinigai, o žiūrovai pradėjo skirstytis, mano akys užkliuvo už smarkiai siūbuojančio žibalinio žibinto, kabančio Trevisui už nugaros. Nuo jo varvėjo skystis ir sunkėsi į apačioje užtiestas paklodes. Man apmirė širdis.

– Trentai!

Sugavusi jo žvilgsnį parodžiau į patalpos kampe kabantį žibintą ir kaip tik tą akimirką jis nuslydo nuo kabliuko ir nukrito ant paklodžių. Pliūptelėjo liepsna.

– Jėzau šventas! – suriko Trentonas ir griebė man už kojų.

Keli vyrai šoko šalin nuo ugnies, išgąstingai stebėdami, kaip liepsnos glemžiasi kitas paklodes. Iš kampo pasklido tamsūs dūmai, ir žiūrovai visi iki vieno ėmė paniškai klykti ir brautis prie išėjimų.

Akimis sugavau Treviso žvilgsnį, jo veidas buvo perkreiptas nenusakomo siaubo.

– Ebe! – sukliko jis ir ėmė brautis pro žmones link manęs.

– Varom! – suriko Trentonas ir, nutraukęs mane nuo kėdės, prispaudė prie šono.

Rūsyje buvo visiškai tamsu, tik girdėjosi, kaip kitose vietose spragsi žibaliniai žibintai. Nuo sumaišties jie taip pat blykčiojo ir sproginėdami krito ant žemės, susiliedami į vieną didelį gaisrą. Trentonas griebė man už rankos ir nustūmęs už savęs ėmė brautis pro žmones.

– Pro čia mes neišeisim! Reikia grįžti ten, iš kur atėjom! – priešindamasi sušukau jam.

Trentonas apsidairė, visiškoje sumaištyje rengdamas pabėgimo planą. Atsisukusi pažvelgiau į Trevisą. Jis iš visų jėgų skynėsi kelią link mūsų, bet, miniai siūbtelėjus, jis vėl buvo nublokštas atgal. Vietoj ankstesnių džiaugsmingų šūkavimų dabar buvo girdėti išėjimo link sprunkančių, baimės ir nevilties apimtų žmonių klyksmai.

Trentonas tempė mane prie išėjimo. Aš grįžtelėjau atgal ir ištiesusi į jį ranką surikau:

– Trevisai!

Jis springo dūmais ir mojavo rankomis sau prieš veidą.

– Čionai, Trevi! – sušuko jam Trentonas.

– Greičiau sprukit iš čia, Trentai. Vesk laukan Balandėlę! – kosėdamas suriko Trevisas.

Suglumęs Trentonas pažiūrėjo į mane. Jo akyse pamačiau baimę.

– Aš nežinau kelio, – tarė jis.

Dar kartą žvilgtelėjau į Trevisą, jo siluetas šmėsčiojo kitapus mūsų įsiplieskusios ugnies.

– Trevisai!

– Bėkit! Susitiksim lauke! – jo balsą nustelbė didžiulė sumaištis. Aš sugriebiau Trentui už rankovės ir surikau:

– Čionai, Trentai!

Man akis griaužė dūmai ir ašaros, Trevisą nuo išėjimo skyrė kelios dešimtys panikos apimtų žmonių.

Yriausi įsikibusi į Trentono ranką, stumdydama visus, kurie maišėsi man po kojų. Netoli durų apsidairiau. Mums už nugarų pamačiau dvi blankiai gaisro liepsnų apšviestas koridorių angas.

– Čionai! – surikau ir patraukiau Trentonui už rankos.

– Taip manai? – smarkiai abejodamas ir labai išsigandęs paklausė Trentonas.

– Greičiau! – paraginau jį ir truktelėjau už rankos.

Kuo toliau bėgom, tuo tamsiau darėsi koridoriuje. Po kelių akimirkų jau buvo lengviau kvėpuoti, nes čia nebuvo dūmų. Tačiau triukšmas buvo girdėti ir čia. Tik dabar šauksmai ir klyksmai buvo dar garsesni nei anksčiau. Siaubingas išgąstis vertė apsispręsti nieko nelaukiant ir aš ėmiau bėgti dar greičiau. Po antro posūkio atsidūrėme visiškoje tamsoje. Ėjau ištiesusi prieš save ranką, grabinėjau sieną, o kita laikiau įsitvėrusi iš paskos sekančio Trentono.

– Kaip manai, ar jis išėjo laukan? – paklausė Trentonas.

Jo klausimas kirto man per kojas, bet aš stengiausi nekreipti į tai dėmesio.

– Eime eime, – paraginau užsikosėdama.

Trentonas stabtelėjo, bet kai aš vėl patraukiau jam už rankos, tamsoje blykstelėjo ugnelė. Jis laikė iškėlęs žiebtuvėlį ir dairėsi aplink. Pasekiau akimis žiebtuvėlio šviesą ir net aiktelėjau išvydusi duris.

– Čionai! – sušukau ir trūktelėjau jam už rankos.

Įbėgusi į kitą patalpą, kaktomuša susidūriau su būreliu žmonių ir parkritau ant grindų. Į mane sužiuro trys merginos ir du vaikinai. Jų veidai buvo suodini, akyse – didžiulė baimė.

Vienas vaikinas ištiesė ranką ir padėjo man atsistoti.

– Kažkur ten turi būti keli langai, gal pro juos mums pavyktų ištrūkti! – sušuko jis.

– Mes iš ten atėjome. Ten nieko nėra, – atsakiau jam purtydama galvą.

– Turbūt nepastebėjot. Tikrai žinau, kad ten turi būti!

Trentonas timptelėjo man už rankos.

– Eime, Ebe. Jie žino kelią!

Pakračiau galvą.

– Su Trevisu mes atėjom pro čia. Tikrai žinau.

Trentonas tvirtai suėmė mano ranką.

– Pažadėjau Trevisui neišleisti tavęs iš akių. Eisime su jais.

– Trentonai, mes iš ten atėjom. Ten nėra jokių langų!

– Bėgam, Džeisonai, – paragino mergina.

– Mes varom, – tarė Džeisonas, žiūrėdamas į Trentoną.

Jis vėl timptelėjo man už rankos, bet aš ją ištraukiau.

– Trentonai, būk geras! Eime čionai, maldauju!

– Aš eisiu su jais, – atsakė jis. – Eime kartu.

Papurčiau galvą, iš akių pabiro ašaros ir nuriedėjo skruostais.

– Aš jau čia esu buvusi. Ten nieko nėra.

– Tu vis tiek eisi su mumis! – suriko jis ir griebė už rankos.
– Trentai, liaukis! Jie eina ne ten, kur reikia! – nenusileidau.
Trentonas ėmė mane tempti, bet aš nepasidaviau, kojomis įsispyriau į grindis, o kai dūmų kvapas pasidarė nebepakenčiamas, ištraukiau ranką ir nubėgau priešinga kryptimi.
– Ebe! Ebe! – sukliko Trentonas.
Bėgau ištiesusi į priekį rankas, kad neatsitrenkčiau į sieną.
– Eime su mumis, ji tave pražudys! – suriko mergina.
Petimi kliudžiau sienos kampą ir parkritau ant grindų. Šliaužiau grindimis ištiesusi į priekį drebančią ranką. Staiga pirštai palietė gipso plokštę ir, braukdama jais palei sieną, palengva atsistojau. Rankomis užčiuopiau durų staktą. Žengiau į kitą patalpą.
Tamsai nebuvo galo, tačiau aš vijau šalin paniką ir stengiausi eiti tiesiai, tikėdamasi prieiti kitą sieną. Po kelių minučių mane suėmė baimė, nes ausyse ėmė skambėti tenai pasilikusių žmonių aimanos.
– Maldauju, – sušnibždėjau tamsoje, – kad tik rasčiau išėjimą.
Vėl rankomis užčiuopiau durų staktą ir praėjusi pro jas išvydau prieš save silpną šviesos ruoželį. Pro nedidelį langą vidun tvino mėnulio šviesa. Gerklę sugniaužė rauda.
– Trentai! Radau išėjimą! – sušukau atsisukusi atgal. – Trentai!
Prisimerkusi pamačiau kažką šmėžuojant tolumoje.
– Trentai! – garsiai pašaukiau, širdis pašėlusiai daužėsi krūtinėje. Po kelių akimirkų ant sienų sušmėžavo šešėliai, bet netrukus mano akys išsiplėtė iš siaubo, kai pamačiau, kad tai, ką tikėjausi būsiant žmones, iš tiesų buvo besiartinantys liepsnos liežuviai.
– Dievulėliau tu mano, – sušukau ir pakėliau akis į langą. Mums įlipus Trevisas jį uždarė. Man jis buvo per aukštai, aš jo negalėjau pasiekti.
Apsidairiau, ant ko galėčiau pasilypėti. Patalpa buvo prigrūsta baldų, uždengtų baltomis paklodėmis. Jos greitai užsiliepsnos ir čia bus tikras pragaras.
Nutraukusi vieną paklodę pamačiau suolą. Numečiau audeklą ant grindų. Pakilo didžiulis dulkių debesis, bet aš čiupau už suolo ir ėmiau vilkti per kambarį tą sunkų medinį griozdą. Pristūmusi prie sienos po langu užšokau ant jo, springdama dūmais, kurie palengva veržėsi iš koridoriaus į patalpą. Langas vis dar buvo per pusmetrį man virš galvos.
Sukandusi dantis pabandžiau jį atidaryti. Tampiau jo rankeną pirmyn ir atgal, bet langas nepasidavė.
– Atsidaryk, po perkūnais! – sušukau ir vėl iš visų jėgų užguliau langą.
Paskui atsilošiau ir visu svoriu pakibau ant rankenos, bet ir tai nepadėjo. Tada nagais ėmiau krapštyti palei jo kraštus, bandydama atplėšti, ir tol draskiau, kol maniau jau visai liksiu be pirštų. Akies krašteliu pastebėjau plykstelint šviesą ir atsisukusi pamačiau užsiliepsnojant paklodes ant baldų, sustatytų koridoriuje, kuriuo atėjau.
Vėl atsisukau į langą ir dar įnirtingiau puoliau draskyti palei kraštus. Pirštų galai pasruvo kraujais, metalinės briaunos pjaustė odą, bet viską nugalėjo instinktas ir aš sugniaužusi kumščius ėmiau talžyti stiklą, su kiekvienu smūgiu aptaškydama ir vis labiau ištepliodama jį krauju.
Darsyk trenkiau kumščiu į langą, paskui nusimoviau batelį ir iš visų jėgų trenkiau juo. Tolumoje

pasigirdo sirenų garsai ir aš pradėjau verkti, daužydama delnais stiklą. Mano išsigelbėjimas buvo vos už pusmetrio, kitapus stiklo. Vėl puoliau draskyti nagais langą ir daužyti delnais stiklą.

– Padėkit! – surikau matydama sparčiai artyn manęs slenkančias liepsnas. – Padėkit kas nors!

Man už nugaros pasigirdo duslus kostelėjimas.

– Balandėle!

Išgirdusi pažįstamą balsą atsisukau. Visas suodinas ir murzinas tarpdury pasirodė Trevisas.

– Trevisai! – suklikau.

Nušokau nuo suolo ir puoliau prie jo, išsekusio ir dūstančio.

Kritau jam į glėbį ir jis mane apkabino, kosčiodamas ir springdamas nuo dūmų. Paskui suėmė delnais mano veidą ir tarė:

– Kur Trentas?

Jo balsas kimiai gergždėjo.

– Jis nuėjo su anais! – sušukau, iš akių pasipylė ašaros. – Bandžiau įtikinti, kad eitų su manim, bet jis manęs nepaklausė!

Trevisas pažvelgė į besiplečiančią ugnį ir susiraukė. Kvėptelėjau oro ir užspringau į plaučius patekusiais dūmais. Trevisas pažiūrėjo į mane, jo akyse sužibo ašaros.

– Mes tuoj iš čia ištrūksime, Balandėle.

Jis greitai pakštelėjo man į lūpas ir užšoko ant mano sustumtos pakylos.

Truktelėjo už rankenos, pasukiojo ir, sukaupęs visas jėgas taip, kad net įsitempė rankos raumenys, darsyk patraukė.

– Paeik į šoną, Ebe! Daušiu stiklą! – suriko.

Bijodama pajudėti įstengiau žengti atgal tik vieną žingsnį. Užsimojęs ranka ir atstatęs alkūnę, Trevisas smarkiai kirto kumščiu į stiklą, aš nusisukau, užsidengiau veidą kruvinomis rankomis, ir man virš galvos pasipylė šukės.

– Ateik! – suriko Trevisas ir ištiesė man ranką. Kambary buvo karšta nuo liepsnų, ir aš stryktelėjau nuo žemės, jis pakėlė mane ant rankų ir išstūmė pro langą į lauką.

Atsiklaupusi laukiau, kol išsiropš Trevisas, tada padėjau jam atsistoti. Kitoje pastato pusėje plyšavo sirenos, ant gretimų pastatų sienų blykčiojo raudonos ir mėlynos policijos bei gaisrinių automobilių šviesos.

Mes nubėgome prie žmonių, susispietusių prie pastato, ir ėmėme tarp jų ieškoti Trentono. Trevisas garsiai šaukė brolio vardą, bet jo balsas kaskart darėsi vis liūdnesnis ir beviltiškesnis. Išsitraukęs telefoną pasižiūrėjo, kas jam skambino, ir vėl užvožė, tada prisidengęs suodina ranka burną vėl ėmė šaukti brolį.

– Trentai! – rėkė jis ir iškėlęs galvą dairėsi minioje.

Prie greitosios automobilių susibūrę išsigelbėjusieji glėbesčiavosi ir gailiai sriūbavo, išgąstingai stebėdami, kaip iš ugniagesių automobilio stora žarna pro langus liejamas vanduo, o ugniagesiai skuba vidun, tempdamiesi paskui save vandens žarnas.

Trevisas perbraukė ranka sau per viršugalvį ir pakraipė į šonus galvą.

– Jis neišsigelbėjo, – sušnibždėjo. – Jam nepavyko ištrūkti, Balandėle.

Man užėmė kvapą pamačius, kaip jo skruostais pasruvo juodų suodžių upeliai. Trevisas parklupo

ant kelių, aš suklupau prie jo.

– Trentas apsukrus, Trevi. Jis tikrai ištrūko. Turbūt rado kitą išėjimą, – bandžiau nuraminti ir jį, ir save.

Trevisas įsikniaubė man į kelius ir abiem rankomis įsitvėrė mano marškinėlių. Laikiau jį apkabinusi, nes neišmaniau, kaip dar jį paguosti.

Praslinko valanda. Išsigelbėjusių ir stebinčių nelaimę žmonių raudos ir dejonės nutilo, stojo baugi tyla. Su viltimi žiūrėjome į pastatą, iš kurio ugniagesiai išnešė dviejų žmonių kūnus, o paskui vis ėjo ir ėjo iš jo tuščiomis. Medikams apžiūrėjus nukentėjusiuosius ir išvežus į ligoninę apdegėlius, mes vis dar laukėme. Po pusvalandžio buvo išnešti dar keli apdegusiųjų kūnai, bet jų gyvybių išgelbėti nepavyko. Žuvusieji buvo suguldyti ant žemės. Jų buvo gerokai daugiau nei tų, kuriems pavyko išsigelbėti. Trevisas nenuleido akių nuo durų laukdamas, kada iš pelenų bus išneštas jo brolis.

– Trevisai!

Atsisukome ir pamatėme Adamą. Trevisas atsistojo, padėjo atsikelti ir man.

– Džiaugiuosi, kad jums pavyko išsikapstyti, – tarė Adamas. Jis buvo labai susikrimtęs ir priblokštas nelaimės. – Kur Trentas?

Trevisas jam neatsakė.

Mūsų žvilgsniai nuslydo į apanglėjusį Kitono bendrabučio pastatą. Pro langus tebevirto tiršti juodi dūmai. Įsikniaubiau veidu Trevisui į krūtinę, kietai užmerkiau akis ir vyliausi, kad netrukus pabusiu iš šito baisaus sapno.

– Man… man reikia paskambinti tėčiui, – prabilo Trevisas. Suraukęs kaktą jis išsiėmė telefoną ir atvožė dangtelį.

Įkvėpiau oro vildamasi, kad mano balsas nuskambės tvirtai, tada pasakiau:

– Gal dar palaukim, Trevisai. Kol kas dar niekas neaišku.

Jo akys žvelgė į telefono mygtukus. Lūpos suvirpėjo ir jis ištarė:

– Neturėjo šitaip atsitikti. Nereikėjo jam čia eiti.

– Tai nelaimingas atsitikimas, Trevisai. Juk niekas nežinojo, kad šitaip atsitiks, – tariau jam, glostydama skruostą.

Jis suraukė veidą ir užsimerkė. Giliai įkvėpęs oro ėmė rinkti tėvo numerį.

Dvidešimt antras skyrius

Lėktuvas

Pradėjus skambėti telefonui, skaičius ekranėlyje nelauktai pakeitė užrašas ir Trevisas, perskaitęs vardą, išpūtė akis.

– Trentas? – smarkiai nustebęs nusijuokė jis, paskui žiūrėdamas į mane plačiai nusišypsojo. – Čia Trentas!

Aš garsiai aiktelėjau ir suspaudžiau jam ranką.

– Kur tu? Bendrabuty? Aš tuoj ten lekiu, nedrįsk niekur pradingti!

Pasileidau bėgti, kojos nespėjo vytis Treviso, kai jis galvotrūkčiais skuodė per studentų miestelį, iš paskos tempdamasis ir mane. Atbėgom į bendrabutį uždusę, vos gaudydami orą. Trentonas atlėkė nuo laiptų ir apkabino mus.

– Viešpatie aukštielninkas, broli! Maniau, abu suspirgėjot! – sušuko Trentonas ir taip stipriai suspaudė mus glėby, kad aš vos neuždusau.

– Ak tu šikniau! – suriko Trevisas ir stumtelėjo nuo savęs brolį. – O aš maniau, kad tu pakratei kojas! Laukiau, kol ugniagesiai išneš iš rūsio tavo apanglėjusį kūną!

Trevisas susiraukęs pažiūrėjo į brolį, paskui juodu vėl apsikabino. Trevisas ištiesė rankas ir ėmė grabinėti orą, kol jo pirštai užkliuvo už mano marškinėlių, tada čiupo į glėbį ir mane. Po kelių akimirkų Trevisas paleido brolį, bet mane ir toliau laikė priglaudęs prie šono.

Susirūpinęs ir atgailaujantis Trentonas pažvelgė į mane ir tarė:

– Atleisk man, Ebe. Aš supanikavau.

Papurčiau galvą.

– Džiaugiuosi, kad išsigelbėjai.

– Aš? Verčiau jau būčiau suskrudęs tenai, nei pamatęs, kaip Trevisas žiūri į mane, išeinantį vieną, be tavęs. Ieškojau tavęs, kai pabėgai, bet veikiai pasimečiau ir turėjau susirasti kitą išėjimą. Ėjau palei sienas, ieškodamas to langelio, bet susidūriau su policininkais ir jie mane išvedė. Grįžęs čia vos iš proto neišsikrausčiau, – tarė jis ir perbraukė ranka per trumpus plaukus.

Trevisas dviem nykščiais nuvalė nuo mano veido suodžius, o paskui pasikėlė marškinėlius ir nusišluostė veidą.

– Dingstam iš čia. Netrukus čia farų knibždės kaip blusų.

Darsyk apsikabinę visi trys nuėjom prie Amerikos hondos. Trevisas žiūrėjo į mane, kol segiausi saugos diržą, o paskui sukosėjau, ir jis susiraukė.

– Gal reikėtų tave nuvežti į ligoninę, kad apžiūrėtų.

– Man viskas gerai, – atsakiau jam ir sunėriau pirštus su jo pirštais. Pažvelgiau į mūsų rankas ir pamačiau supjaustytus jo krumplius. – Čia nuo kovos ar nuo lango?

– Lango, – atsakė jis ir susiraukė pamatęs mano nudraskytus nagus.

– Žinai, tu išgelbėjai man gyvybę.

Jis suraukė antakius ir tarė:

– Be tavęs nebūčiau niekur ėjęs.

– Jaučiau, kad ateisi, – pasakiau ir suspaudžiau jam pirštus.

Laikėmės susikibę už rankų tol, kol atvažiavom į jo namus. Duše net nežinojau, kieno kraują, sumišusį su suodžiais ir pelenais, plaunu nuo savo kūno. Griuvau į Treviso lovą vis dar jausdama plaučiuose dūmų ir svylančios odos dvoką.

– Imk, – tarė Trevisas ir padavė man stiklą gintarinio skysčio. – Padės atsipalaiduoti.

– Aš nepavargusi.

Vis tiek paragino paimti. Jo akys buvo pavargusios, raudonos ir užtinusios.

– Pamėgink užmigti, Balandėle.

– Aš bijau užmerkti akis, – prisipažinau. Paėmusi stiklą, nurijau geltoną skystį.

Trevisas paėmė taurę ir padėjo ją ant spintelės prie lovos, paskui atsisėdo šalia manęs. Abu sėdėjome tyloje, galvodami apie pastarųjų kelių valandų įvykius. Prisiminusi rūsyje gaisro liepsnose įstrigusių žmonių klyksmus, užsimerkiau. Neįsivaizdavau, kada galėsiu visa tai pamiršti, ir apskritai, ar kada nors tai pamiršiu.

Iš siaubingo košmaro pažadino šilta Treviso ranka ant mano kelio.

– Šįvakar žuvo daug žmonių.

– Žinau.

– Tik rytoj sužinosime nukentėjusiųjų skaičių.

– Bėgdami iš ten aš ir Trentas susidūrėme su keliais jaunuoliais. Įdomu, ar jiems pavyko ištrūkti. Jie atrodė tokie išsigandę…

Pajutau akyse susitvenkusias ašaras, bet nespėjau pravirkti, nes Trevisas suėmė mane savo tvirtomis rankomis ir apkabino. Prigludusi prie jo kūno iš karto pasijutau saugi. Anksčiau toks jausmas mane gąsdino, bet šią akimirką buvau dėkinga, kad po tokių žiaurių sukrėtimų jis suteikia man saugumą. Šitaip jaučiausi tik dėl vienintelės priežasties.

Aš priklausiau jam.

Ir tada aš viską supratau. Nė akimirkos nesudvejojusi ar suabejojusi, ką pasakys žmonės, nė trupučio nebijodama klaidų ar pasekmių, šyptelėjau pati sau iš to, ką ketinu jam pasakyti.

– Trevisai, – prabilau įsikniaubusi jam į krūtinę.

– Kas, mieloji? – sukuždėjo jis man į plaukus.

Mūsų telefonai suskambo vienu metu, padaviau jam jo mobilųjį, o pati atsiliepiau savuoju.

– Alio.

– Ebe! – suspiegė Amerika.

– Viskas gerai, Mare. Mes visi sveiki.

– Mes ką tik išgirdom! Varo per visas žinias!

Girdėjau, kaip šalia manęs Trevisas aiškino Šepliui, o aš iš visų jėgų stengiausi nuraminti Ameriką. Atsakinėjau į tūkstančius jos klausimų, nutaisiusi ramų balsą bandžiau atpasakoti pačias baisiausias akimirkas savo gyvenime, ir iš karto nusiraminau, kai Trevisas uždėjo savo ranką ant

manosios.

Atrodė, lyg būčiau sėdėjusi jaukiame Treviso bute už kelių tūkstančių kilometrų nuo to košmaro, galėjusio nusinešti mūsų gyvybes, ir pasakojusi kito žmogaus istoriją. Kai baigiau pasakoti, Amerika pravirko suvokusi, kaip netoli mirties mes visi buvome.

– Einu krautis daiktų. Rytoj iš pat ryto lėksime pas jus, – šniurkščiodama tarė Amerika.

– Mare, nelėk. Mums viskas gerai.

– Noriu tave pamatyti. Noriu apkabinti ir įsitikinti, kad tikrai viskas gerai, – virkavo ji.

– Tikrai viskas gerai. Galėsi apkabinti mane penktadienį.

Amerika darsyk šniurkštelėjo.

– Myliu tave.

– Ir aš tave myliu. Laikykis.

Trevisas pažiūrėjo į mane ir prispaudęs prie ausies telefoną tarė:

– Geriau apkabink savo merginą, Šepai. Atrodo, ji labai nusiminusi. Suprantu, brol… Aš irgi. Iki greito.

Aš išjungiau telefoną keliomis sekundėmis anksčiau už Trevisą, ir mudu kurį laiką sėdėjom, tylomis mąstydami apie tai, kas įvyko. Po kelių akimirkų Trevisas atsilošė į pagalvę ir prisitraukė mane prie krūtinės.

– Kaip Amerika? – paklausė žiūrėdamas į lubas.

– Nusiminusi, bet atsigaus.

– Džiaugiuosi, kad jų ten nebuvo.

Sukandau dantis ir pagalvojau, kas būtų atsitikę, jeigu jie nebūtų nusprendę važiuoti pas Šeplio tėvus. Prisiminiau išsigandusius merginų veidus rūsyje, kaip jos su vaikinais grūmėsi dėl išgyvenimo. Regėjau baimės kupinas Amerikos akis bevardžiuose gaisre įstrigusių merginų veiduose. Man darėsi bloga pagalvojus apie ją, gulinčią su nusvilusiais ir suskrudusiais plaukais šalia apanglėjusių kūnų pievelėje.

– Aš irgi džiaugiuosi, – ištariau nusipurtydama.

– Atleisk. Šįvakar tau daug teko išgyventi, nebenoriu daugiau tavęs skaudinti.

– Tu irgi ten buvai, Trevisai.

Jis patylėjo, o kai aš žiojausi kažką jam sakyti, jis giliai atsiduso ir tarė:

– Paprastai aš niekada neišsigąstu. Bet labai išsigandau tą rytą, kai nubudau ir neradau tavęs šalia. Dar išsigandau, kai palikai mane grįžus iš Las Vegaso. Paskui išsigandau, kad teks pasakyti tėčiui, jog Trentas žuvo tame gaisre. Bet kai pro liepsnas pamačiau tave tame rūsyje… mane apėmė siaubas. Puoliau prie durų, buvau vos už kelių žingsnių nuo išėjimo, bet neišėjau.

– Ką čia kalbi? Tu ką? Išprotėjai? – ūmai pakėliau galvą ir pažvelgiau jam į akis.

– Dar niekada gyvenime nebuvau taip ryžtingai apsisprendęs. Todėl akimirksniu apsisukau ir nubėgau ten, kur buvai tu. Man viskas buvo vienodai, nerūpėjo, ar mums pavyks išsigelbėti, ar ne, svarbu buvo tai, kad būtume kartu, kad būčiau su tavimi. Bijojau tik vieno – kad nelikčiau gyvenime vienas, be tavęs, Balandėle.

Prisiglaudžiau ir švelniai pabučiavau jam į lūpas. Paskui nusišypsojau ir tariau:

– Nuo šiol tau nieko nereikės bijoti. Mes būsime kartu amžinai.

Jis atsiduso.

– Žinai, aš viską pakartočiau nuo pradžių. Nesudvejočiau nė akimirkos, kad tik vėl būtume čia ir gyventume šia akimirka.

Akis apniaukė ašaros ir aš giliai atsidusau. Suskaudo plaučius, nes jie vis dar buvo prisigėrę dūmų. Atsikosėjau, bet veikiai nusiraminau, pajutusi sau prie kaktos šiltas Treviso lūpas. Jo ranka nuslydo šlapiais mano plaukais. Girdėjau, kaip jo krūtinėje ramiai plaka širdis.

– Štai ji, – tarė jis atsidūsėjęs.

– Kas?

– Ta akimirka. Kai stebiu tave miegančią… kai regiu ramybę tavo veide. Štai ji. Nejaučiau jos nuo tada, kai mirė mama, bet dabar jaučiu, – jis dar kartą giliai atsiduso ir priglaudė mane dar karščiau. – Vos tik tave išvydęs supratau, kad tu turi tai, ko man taip trūko. Pasirodo, man trūko ne kažko, ką tu turi, o pačios tavęs.

Įsikniaubiau jam į krūtinę ir nejučia nusišypsojau.

– Tai mes abu, Trevi. Kol nesam kartu, viskas netenka prasmės. Ar pastebėjai?

– Ar pastebėjau? Visus metus bandžiau įkalti tau tai galvon! – paerzino jis. – Ir net tiesmukai. Tos panos, kovos, išsiskyrimas, Parkeris, Las Vegasas… netgi gaisras… Mūsų draugystė gali iškęsti viską.

Ir vėl pakėliau galvą. Kai jis pažvelgė į mane, pamačiau jo akyse pasitenkinimą. Visa tai man priminė tą ramybę, kuri užliejo jo veidą po mano pralaimėtų lažybų, kai turėjau likti gyventi jo bute, kai pirmą kartą prisipažinau jį mylinti, kai atsibudau rytą po Valentino dienos šokių. Jausmas labai panašus, bet kartu ir kitoks. Šįkart tai buvo amžina, absoliutu. Iš akių pradingo atsargi viltis, jos vietoj atsirado besąlygiškas pasitikėjimas.

Pažinau jį dėl to, kad jo akyse atsispindėjo tai, ką aš pati išgyvenau.

– Las Vegasas? – paklausiau.

Nelabai suprasdamas, kur lenkiu, jis suraukė antakius ir paklausė:

– Na?

– Ar nenorėtum sugrįžti tenai?

Jo antakiai šovė aukštyn.

– Bijau, kad man tai nelabai tinkamas pasiūlymas.

– O jeigu nulėktume tenai tik vienai parai?

Sutrikęs jis apsidairė po kambarį.

– Vienai parai?

– Vesk mane, – nedvejodama ištariau. Net pati nustebau, kaip lengvai ir greitai išsprūdo šie du žodžiai.

Jo veidą nušvietė plačiausia šypsena.

– Kada?

Patraukiau pečiais.

– Galim nusipirkti bilietus rytdienai. Dabar pavasario atostogos. Rytoj neturiu jokių planų. O tu?

– Nesileisiu apgaunamas, – tarė jis ir paėmė į rankas telefoną. – Prašom man Amerikos oro linijas, – paprašė ir įdėmiai stebėjo mano veidą laukdamas, kol jį sujungs. – Prašom du bilietus į Las

Vegasą. Rytdienai. Mhmmm, – pažiūrėjo į mane laukdamas, ar nepakeisiu savo nuomonės. – Dviem paroms, pirmyn ir atgal. Kokius tik turite.

Padėjau smakrą jam ant krūtinės, laukdama, kol jis nupirks bilietus. Kuo ilgiau leidau jam kalbėti telefonu, tuo plačiau jo lūpose skleidėsi šypsena.

– Taip… Luktelkit, – tarė jis ir parodė į savo piniginę. – Paduok man piniginę, Balandėle, – ir vėl laukė mano reakcijos. Aš patenkinta pasiekiau piniginę, ištraukiau jo kreditinę kortelę ir padaviau.

Trevisas padiktavo pardavimo agentei kortelės numerį, po kiekvieno skaičių derinio vis pakeldamas akis į mane. Padiktavęs kortelės galiojimo laiką ir nesulaukęs mano pasipriešinimo, sučiaupė lūpas, paskui tarė: – Taip, ponia. Pasiimsime juos oro uosto kasose. Ačiū.

Trevisas padavė man savo telefoną ir aš padėjau jį ant spintelės. Laukiau, kol jis prabils pirmas.

– Tu ką tik paprašei manęs tave vesti, – tarė jis vis dar tikėdamasis iš manęs prisipažinimo apie apgaulę.

– Žinau.

– Turbūt supranti, kad prašymas labai rimtas. Užsakiau du bilietus į Las Vegasą rytoj per pietus. Vadinasi, tuoksimės rytoj vakare.

– Ačiū.

Prisimerkęs jis pažiūrėjo į mane ir kalbėjo toliau:

– Kai po atostogų pirmadienį ateisi į paskaitas, jau būsi ponia Medoks.

– Ak, – šūktelėjau ir apsidairiau po kambarį.

Trevisas kilstelėjo antakį.

– Neapsigalvojai?

– Kitą savaitę turėsiu sutvarkyti daug teisinių dokumentų.

Jis lėtai linktelėjo ir atsargiai laukė, ką dar pasakysiu.

– Ar tu rytoj tekėsi už manęs?

Nusišypsojau jam.

– Aha.

– Tikrai?

– Taip.

– Dieve, kaip aš tave myliu! – suėmęs delnais mano veidą įsodino po karštą bučinį į abu skruostus. – Viešpatie, kaip stipriai aš tave myliu, Balandėle, – ir ėmė sėti bučiniais mano veidą.

– Nepamiršk šito ir per ateinančius penkiasdešimt metų, kai aš tau spardysiu užpakalį per pokerį, – sukikenau.

Trevisas džiugiai šyptelėjo.

– Jeigu tik man bus lemta gyventi su tavim šešiasdešimt ar septyniasdešimt metų, galėsi daryti su manim ką tik nori.

Kilstelėjusi antakį atšoviau:

– Tu dar pasigailėsi.

– Tikrai ne.

Kaip įmanydama klastingiau jam šypsodamasi paklausiau:

– Gal kertam iš tavo nuostabaus motociklo, kur stovi lauke?

Jis papurtė galvą. Žaismingą šypsenėlę prieš kelias akimirkas veide pakeitė mąslus žvilgsnis.

– Lažinčiausi iš bet ko. Man negaila nė vienos su tavim praleistos akimirkos, Balandėle. Niekada nesigailėsiu.

Ištiesiau jam ranką, jis nedvejodamas paėmė ją, krestelėjo ir priglaudęs prie burnos švelniai palietė lūpomis mano krumplius. Kambaryje stojo visiška tyla, buvo girdėti tik jo bučinys ir iš krūtinės išsiveržęs atodūsis.

– Ebė Medoks… – tyliai ištarė jis. Mėnesienoje švietė plati jo šypsena.

Prisiglaudžiau skruostu prie nuogos jo krūtinės.

– Trevisas ir Ebė Medoksai. Skamba kaip bažnyčios varpai.

– Bažnyčios varpai? – pakartojo jis ir susiraukė.

– Apie varpus ir žiedus pagalvosime vėliau. Man tiesiog taip išsprūdo.

– A… – prabilo jis, bet neužbaigė, laukdamas tolesnės mano reakcijos.

– Kas? – paklausiau įsitempdama.

– Tik neišsigąsk, gerai? – tarė jis, nervingai pasimuistė ir dar tvirčiau mane apkabino. – Na, aš ta dalimi jau spėjau pasirūpinti.

– Kokia dalimi? – paklausiau pakeldama į jį akis.

Jis pažvelgė į lubas ir atsidusęs tarė:

– Dabar tu tikrai išsigąsi.

– Trevisai…

Susiraukiau, kai jis nuėmė nuo manęs vieną ranką ir ištiesė prie spintelės stalčiuko. Kažko jame paieškojo.

Nupūčiau sau nuo veido drėgnus plaukus.

– Kas? Ir vėl prisipirkai gumyčių?

Jis susijuokė.

– Ne, Balandėle.

Suraukęs antakius ir susirūpinęs ėmė grabalioti po stalčiuką. Suradus tai, ko ieško, jo veidas nušvito ir žvelgdamas į mane iš gilios slėptuvės ištraukė mažą dėžutę.

Padėjęs tą mažą dailų aksominį daikčiuką sau ant krūtinės, pakišo sulenktą ranką po galva.

– Kas čia? – paklausiau.

– O kaip tau atrodo?

– Gerai. Leisk tada paklausti kitaip. Kada tu jį nupirkai?

Trevisas atsiduso. Įkvepiant orą dėžutė pakilo kartu su jo krūtine ir nusileido jam iškvepiant.

– Senokai.

– Trevisai…

– Vieną dieną netyčia pamačiau jį ir iš karto supratau, kur jo tikroji vieta… Ant tavo nuostabaus pirštelio.

– Kada tą „vieną dieną“?

– Ar tai svarbu? – atšovė jis, paskui pasimuistė ir aš nesusilaikiusi nusišypsojau.

– Ar galiu pažiūrėti? – paklausiau šypsodamasi, apsvaigusi iš laimės.

Jis taip pat šypsojosi. Pažvelgęs į dėžutę tarė:

– Atidaryk.

Paliečiau ją vienu pirštu, pajutau malonų aksomo prisilietimą. Abiem rankomis perplėšiau užklijuotą lipduką ir pakėliau dangtelį. Man akyse kažkas tvykstelėjo ir aš vėl jį užvožiau.

– Trevisai! – gailiai suinkščiau.

– Sakiau, kad išsigąsi! – sušuko jis ir pašokęs suėmė delnais mano rankas.

Abiem rankomis suspaudžiau dėžutę tarsi kokią užtaisytą granatą, kuri bet kada gali detonuoti ir sprogti.

– Tu ką? Kuoktelėjai?

– Aišku. Žinau, ką tu dabar galvoji, bet aš kitaip negalėjau. Tai kaip tik tai, ko tau reikia. Aš nesuklydau! Nesu regėjęs nieko gražesnio už šitą!

Išpūčiau akis ir, užuot išvydusi nerimo kupiną jo žvilgsnį, pamačiau begalinį pasididžiavimą. Jis švelniai paėmė iš mano rankų dėžutę ir atvožęs dangtelį ištraukė iš siauros įpjovos žiedą. Net ir blausioje šviesoje sužaižaravo didelis apvalus deimantas. Kiekviename jo rėžyje sutvisko mėnesienos atspindžiai.

– Tai… Dievulėliau, koks jis nuostabus, – sušnibždėjau, kai jis paėmė mano kairę ranką.

– Ar galiu užmauti? – paklausė žvelgdamas man į akis. Man linktelėjus, jis sučiaupė lūpas ir užmovė ant piršto žiedą, paskui palaikė suėmęs jį savo pirštais ir tarė:

– Dabar jis dar gražesnis.

Mes abu kurį laiką žiūrėjome į mano ranką ir vienodai priblokšti grožėjomės žiedo didingumu ant mano plono, laibo piršto. Žiedas plačia baltojo aukso juosta gaubė mano pirštą apačioje, šonuose perskildamas į dvi siauresnes juosteles, tarp kurių viršuje buvo įstatytas didžiulis grynuolis, nuo jo į abi puses žemyn bėgo po dvi eilutes mažyčių deimančiukų.

– Už jį galima buvo sumokėti pusę naujo automobilio kainos, – dusdama iš susijaudinimo tariau jam tyliai.

Akimis sekiau savo pirštą, kai Trevisas paėmė mano ranką ir priglaudė sau prie lūpų.

– Tūkstančius kartų bandžiau įsivaizduoti, kaip jis atrodys ant tavo rankos, bet kai dabar jis čia…

– Tai kas? – šypsodamasi paklausiau ir stebėjau jo nuoširdžią šypseną.

Trevisas pažvelgė į mane.

– Maniau, teks paprakaituoti kokius penkerius metus, kol tai pamatysiu.

– Aš šito norėjau lygiai tiek pat, kaip ir tu, tik veidu to neišsidaviau, – prisipažinau ir prigludau lūpomis prie jo burnos.

Epilogas

Trevisas suspaudė mano ranką, ir aš sulaikiau kvapą. norėjau nutaisyti ramų veidą, bet staiga susiraukiau, ir jis dar tvirčiau spustelėjo man ranką. Baltos lubos keliose vietose buvo išmargintos rudomis nutekėjusio vandens dėmėmis. Visa kita buvo nepriekaištingai švaru. Jokių nereikalingų daiktų, nenaudojamų priemonių. Visa sudėliota ten, kur reikia, todėl aš jaučiausi pakankamai gerai. Sprendimas priimtas. Atliksiu viską iki galo.

– Mieloji, – tarė Trevisas ir susiraukė.

– Viskas gerai, ištversiu, – tariau jam žiūrėdama į rudas dėmes ant lubų. Kai pirštų galiukai palietė mano odą, net pašokau, bet stengiausi neįsitempti. Suburzgus aparatui, Treviso akyse pamačiau susirūpinimą.

– Balandėle, – vėl prabilo Trevisas, bet aš ryžtingai papurčiau galvą.

– Na va. Aš pasirengusi, – patraukiau nuo ausies telefoną ir krūptelėjau iš skausmo, laukdama neišvengiamo pamokslo.

– Aš tave užmušiu, Ebe Abernati! – šaukė Amerika. – Užmušiu, girdi?

– Iš tikrųjų dabar aš jau Ebė Medoks, – ištariau šypsodamasi savo naujam vyrui.

– Taip nesąžininga! – suniurzgė ji. Balse nebebuvo girdėti jokio pykčio. – Juk aš turėjau būti tavo pirmoji pamergė! Turėjau nusivesti tave apsipirkti ir surengti tau mergvakarį, nešti tavo gėlių puokštę!

– Žinau, – atsakiau, žvelgdama į Trevisą, kurio veide, man krūptelėjus iš skausmo, pradingo šypsena.

– Gali šito ir nedaryti, – suraukęs antakius tarė jis.

Laisvąja ranka patikinamai suspaudžiau jo pirštus.

– Žinau, – pakartojau.

– Tu man jau tą sakei! – piktai burbtelėjo Amerika.

– Čia buvo ne tau.

– Dabar tu kalbi su manim, – užsirūstino ji. – Tu kalbi su manim, girdi? Mūsų pokalbis taip greitai, kaip tikiesi, nesibaigs. Aš tau niekada gyvenime šito neatleisiu!

– Atleisi.

– Tu! Tu esi… Tu tikra begėdė, Ebe! Pati bjauriausia geriausia draugė!

Nusijuokiau, o prie manęs sėdintis vyras truktelėjo ranką ir subarė:

– Nejudėkite, ponia Medoks.

– Atsiprašau, – tariau jam.

– Su kuo ten kalbi? – piktai paklausė Amerika.

– Su Grifinu.

– Kas, po velnių, tas Grifinas? Pala, tuoj atspėsiu. Tu į savo vestuves pakvietei ne savo geriausią draugę, o kažkokį pašalietį? – po kiekvieno žodžio jos balso tonas kilo vis aukštyn.

– Ne. Jis vestuvėse nedalyvavo, – atsakiau jai giliai įkvėpdama oro.

Trevisas atsiduso ir nervingai pasimuistė ant kėdės, paspaudė mano ranką.

– Aš turiu tai padaryti dėl tavęs, supranti? – per skausmą šypsodamasi pasakiau jam.

– Atleisk, man rodos, aš daugiau neištversiu, – nusivylusiu balsu pasakė jis. Paleido mano ranką ir pažiūrėjo į Grifiną.

– Paskubėkit, gerai? – paraginau.

Grifinas pakraipė galvą.

– Pats visas margas nuo tatuiruočių, o negalit žiūrėti, kaip jūsų merginai piešia tik paprasčiausią vieną žodį? Tuojau baigsiu.

Treviso veidas susiraukė.

– Žmonai. Ji mano žmona.

Nugirdusi pokalbį ir suvokusi, kas vyksta, Amerika net žiobtelėjo.

– Tu daraisi tatuiruotę? Kas tau? Visai kuoktelėjai? Gal tam gaisre prisiuostei kokių kenksmingų dūmų?

Pažvelgiau į juodais dažais ištepliotą lopinėlį ant pilvo prie klubikaulio ir nusišypsojau.

– Trevisas turi išsitatuiravęs mano vardą ant riešo, – darsyk giliai įkvėpiau, nes ir vėl suburzgė aparačiukas. Grifinas nuvalė nuo odos nešvarumus ir darbavosi toliau. Sukandusi dantis ištariau: – Mes susituokėme. Aš irgi norėjau ko nors nepaprasta.

Trevisas papurtė galvą.

– Galėjai to nedaryti.

Prisimerkusi atšoviau jam:

– Nepradėk, gerai? Mes jau apie tai kalbėjom.

Amerika nusijuokė.

– Tu tikrai kuoktelėjai. Kai grįši namo, išvešiu tave į beprotnamį, – jos balsas skambėjo piktai, ji beveik spiegė.

– Nieko kvaila aš nepadariau. Mes mylim vienas kitą. Visus metus ilgiau ar trumpiau mudu gyvenome kartu, tad kodėl gi ne?

– Tau dar tik devyniolika, kvaile tu! Išlėkei niekam nieko nesakiusi ir dar manęs nepakvietei! – spygavo Amerika.

– Atleisk, Mare. Negaliu kalbėti. Rytoj pasimatysim, gerai?

– Aš dar nežinau, ar norėsiu rytoj tave matyti. O apie Trevisą apskritai nenoriu nieko girdėti! – niršo ji.

– Vis tiek iki rytojaus, Mare. Tu juk labai norėsi pamatyti mano žiedą.

– Ir tatuiruotę, – jau linksmiau pridūrė ji.

Išjungiau telefoną ir padaviau Trevisui. Vėl pasigirdo burzgesys ir mane nutvilkė deginantis skausmas, paskui, kai Grifinas atitraukė aparatą, kad nušluostytų rašalą, jis trumpam atlėgo. Trevisas įsimetė kišenėn mano telefoną ir abiem rankomis suėmė manąją, paskui pasilenkė ir priglaudė kaktą

prie mano galvos.

– Ar tu irgi taip bijojai, kai pirmą kartą dareisi tatuiruotę? – paklausiau, su šypsena žvelgdama į jo susirūpinusį veidą.

Jis pasimuistė. Atrodė, kad jam skauda tūkstančius kartų smarkiau nei man.

– A… ne. Šįkart yra kitaip. Šimtą kartų blogiau.

– Baigta! – pranešė Grifinas. Jo ir Treviso veiduose švietė didžiulis palengvėjimas.

Atrėmiau galvą į kėdės atlošą.

– Ačiū Dievui!

– Ačiū Dievui, – ištarė Trevisas ir patapšnojo man per ranką.

Pažvelgiau į dailiai išvingiuotas raides ant suerzintos, raudonos odos: „Ponia Medoks“.

– Oho, – ištariau pasiremdama ant alkūnių, kad geriau matyčiau.

Akimirksniu Treviso veide suspindo pergalinga šypsena.

– Nuostabu.

Grifinas pakraipė galvą ir tarė:

– Žinot, jeigu visi tatuiruoti vyrai sumanytų vestis čia savo žmonas ir šitaip kankintųsi, kai piešiu joms tatuiruotes, tai nebesutikčiau to daryti net ir už didžiausius pinigus.

– Sakyk verčiau, šmaikštuoli, kiek aš tau skolingas, – burbtelėjo Trevisas.

– Tuoj išmušiu čekį, – pralinksmėjęs atšovė jam Grifinas.

Apsidairiau po kambarį, apmečiau akimis žvilgančius chromuotus baldus ir tatuiruočių pavyzdžius ant sienų, paskui vėl nuleidau akis į savo pilvą. Mano naujoji pavardė švietė storomis juodomis elegantiškomis raidėmis. Trevisas pažiūrėjo į mane kupinas pasididžiavimo, paskui į savo įspūdingą vestuvinį žiedą.

– Mes tai padarėme, mieloji, – ištarė dusliu balsu. – Aš vis dar negaliu patikėti, kad tu mano žmona.

– Imk ir patikėk, – tariau jam šypsodamasi.

Jis padėjo man atsikelti nuo kėdės, saugodamas mano dešinį šoną, skaudžiai išgyvendamas dėl kiekvieno mano krūptelėjimo prie žaizdos prisilietus džinsams. Trevisas išsitraukė piniginę, sumokėjo ir nuvedė už rankos į taksi, jau laukiantį mūsų prie durų. Vėl sučirškė mano telefonas, bet pamačiusi, kad skambina Amerika, neatsiliepiau.

– Negi dabar ji mums visą gyvenimą prikaišios šitą kelionę? – susiraukė Trevisas.

– Papurkštaus dienelę, kai pamatys mūsų nuotraukas, bet paskui apsiramins.

Trevisas kreivai man šyptelėjo.

– Jūs taip manote, ponia Medoks?

– Ar nesiliausi mane taip vadinęs? Nuo to laiko, kai išėjom iš bažnytėlės, jau šimtą kartų ištarei šiuos žodžius.

Atidaręs man taksi dureles pakraipė galvą ir tarė:

– Liausiuosi, kai tik įsisąmoninsiu, jog tai tikra.

– Dar ir kaip tikra, – atsakiau jam sėsdamasi į vidurį ir palikdama vietos jam. – Mums tai primins vestuvių naktis.

Jis pasilenkė prie manęs ir paglostė nosimi jautrią odą po kaklu, paskui prisiglaudė prie ausies ir

sukuždėjo:

– Taip, išties.

– Oi, – sušukau jam prisilietus prie tvarsčio.

– Ak, atleisk man, Balandėle.

– Atleidžiu, – šyptelėjau.

Susikibę už rankų nuvažiavome į oro uostą. Mane ėmė juokas matant, kaip Trevisas neatitraukdamas akių spokso į savo vestuvinį žiedą. Jo akyse švietė ramybė, prie kurios aš jau ėmiau priprasti.

– Man rodos, aš tikrai tuo patikėsiu tik tada, kai peržengsim namų slenkstį. Tada gal liausiuosi elgtis kaip kvailys.

– Pažadi? – paklausiau.

Jis pabučiavo man ranką ir suėmęs abiem delnais suspaudė sau ant kelių.

– Ne.

Nusijuokiau ir padėjau galvą jam ant peties. Taip važiavom, kol taksi sustojo prie oro uosto. Vėl suskambo mano telefonas, ir jo ekranėlyje pamačiau Amerikos vardą.

– Ji nepakenčiama. Leisk man su ja pasikalbėti, – tarė Trevisas ir paėmė iš manęs telefoną.

– Alio, – atsiliepė. Išklausęs ilgą spygavimų tiradą nusišypsojo ir tarė: – Dabar esu jos vyras, todėl galiu atsiliepti į jos skambučius, – dirstelėjęs į mane atidarė taksi dureles ir ištiesė man ranką. – Mes jau oro uoste, Amerika. Pasitik su Šepu mus oro uoste, ir kol važiuosim namo, galėsit šaukti ant mūsų, kiek tik norėsit. Taip, visą kelią. Atskrisim apie trečią. Gerai, Mare. Iki pasimatymo, – išgirdęs jos keiksmus Trevisas net susigūžė ir perdavė man telefoną. – Tu tikrai neapsirikai. Ji iš tiesų labai pyksta.

Trevisas sumokėjo vairuotojui, užsimetė ant peties savo kelioninį krepšį ir paėmė už rankenėlės mano lagaminą su ratukais. Tempiant jį žeme, tatuiruotos jo rankos raumenys įsitempė, o laisva ranka suėmė manąją.

– Negaliu patikėti, kad leisi jai visą valandą taršyti mus pakeliui namo iš oro uosto, – papriekaištavau jam sekdama įkandin pro sukamąsias duris.

– Negi tu iš tiesų manai, kad leisiu jai šaukti ant savo žmonos?

– Tau labai patinka kartoti šį žodį, tiesa?

– Ko gero, laikas tą pripažinti. Žinojau, kad tu būsi mano žmona nuo pirmos akimirkos, kai tik susipažinom. Nenoriu meluoti ir prisipažinsiu, kad seniai laukiau tos dienos, kai galėsiu tave taip vadinti… todėl nepyk, kad dabar dažnai teks girdėti šį žodį. Pasistenk priprasti, – jis kalbėjo labai rimtai, tarsi rėžtų motyvacinę kalbą.

Nusijuokiau ir spustelėjau jam ranką.

– Aš nieko prieš.

Akies krašteliu jis dirstelėjo į mane ir tarė:

– Tikrai?

Papurčiau galvą, jis prisitraukė mane ir pabučiavo į skruostą.

– Gerai. Per kelis mėnesius tau tai velniškai įgris, bet, būk gera, leisk man pasidžiaugti.

Drauge nuėjom ilgais koridoriais, pakilome eskalatoriumi, perėjome keletą patikros punktų.

Trevisui einant pro metalo detektorių, pasigirdo pypsėjimas. Paprašius apsaugos darbuotojui nusimauti žiedą, jo veidas apsiniaukė.

– Aš jį palaikysiu, pone, – pasisiūlė pareigūnas. – Tai truks tik akimirką.

– Pažadėjau žmonai niekada jo nenusimauti, – sugriežė dantimis Trevisas.

Pareigūnas ištiesė delną. Palei jo akis susimetė nekantrumo ir smagaus nuovokumo raukšlės.

Trevisas nenoriai nusimovė žiedą, takštelėjo jį pareigūnui į delną ir atsidusęs perėjo detektorių. Dabar niekas nesucypė, bet jis vis tiek liko nepatenkintas. Aš praėjau ramiai, prieš tai irgi atidavusi jam palaikyti savo žiedą. Trevisas stovėjo įsitempęs, bet kai mums leido eiti toliau, jis nusiramino, pečiai nusileido.

– Viskas gerai, mielasis. Jis ir vėl ant tavo piršto, – pasakiau jam juokdamasi iš jo perdėto jaudinimosi.

Trevisas pabučiavo man į kaktą, prisitraukė prie šono ir mudu nuėjome į laukimo salę. Dirsčiodama į praeivius pagalvojau, ar jiems taip akivaizdu, kad mes jaunavedžiai, ar jiems kelia nuostabą juokinga Treviso šypsena, šviečianti jo veide ir, rodos, taip nederanti prie plikai skustos galvos, tatuiruotų rankų ir pūpsančių raumenų.

Oro uoste knibždėjo turistų, spragsėjo ir pypsėjo žaidimų automatai, žmonės zujo visomis kryptimis. Nusišypsojau pamačiusi jauną porelę, susikibusią už rankų, lygiai taip pat džiūgaujančią ir susijaudinusią, kaip ir mudu su Trevisu, kai vakar čia atvykom. Nė kiek neabejojau, kad išvykdami jie jaus tokį pat palengvėjimą ir jausmų sumaištį, kokią išgyvenome mes.

Laukimo salėje vartydama žurnalą paliečiau ranka spyruokliuojantį Treviso kelį. Jo koja sustingo, aš šyptelėjau ir toliau žiūrėjau garsenybių nuotraukas. Jis dėl kažko jaudinosi, bet aš laukiau, kol jis pats pasakys, nes jaučiau, kad tam kaupia drąsą ir jėgas. Po kelių minučių jo kelis vėl pradėjo strikinėti, bet šįkart man nereikėjo jo stabdyti, pats liovėsi ir susmuko ant kėdės.

– Balandėle.

– Ko?

Prabėgo kelios akimirkos. Jis atsiduso ir tarė:

– Nieko.

Laikas taip greitai pralėkė, kad, rodos, tik prisėdom, ir jau pranešė apie laipinimą į lėktuvą. Veikiai nutįso ilgoka keleivių eilė, mes irgi atsistojome, laukdami, kada reikės parodyti bilietus ir eiti į lėktuvą, kuris parskraidins mus namo.

Trevisas nesiryžo prabilti.

– Negaliu atsikratyti jausmo, – atsidusęs prabilo.

– Kokio jausmo? Blogo? – staiga sunerimusi paklausiau jo.

Jis atsisuko į mane, akyse – didžiulis susirūpinimas.

– Man neduoda ramybės jausmas, kad mums parskridus aš atsibusiu ir pamatysiu, jog iš tiesų nieko neįvyko.

Apkabinau jo liemenį ir ėmiau glostyti tvirtus nugaros raumenis.

– Tau tai kelia nerimą?

Jis žvilgtelėjo į savo riešą, paskui į žiedą ant piršto ir tarė:

– Negaliu atsikratyti jausmo, kad burbulas susprogs ir aš atsibusiu savo lovoje vienas,

trokšdamas, kad tu būtum šalia.

– Neįsivaizduoju, ką man su tavim daryti, Trevisai! Dėl tavęs du kartus atstūmiau kitą vaikiną, net du kartus suskraidžiau į Las Vegasą, išgyvenau tikrą pragarą, už tavęs ištekėjau ir dar pasiženklinau tavo pavarde. Nebeišmanau, kaip dar tave įtikinti, kad tikrai esu tavo.

Jo lūpose išsiskleidė žavi šypsena.

– Man patinka, kai taip kalbi.

– Kad esu tavo? – paklausiau. Pasistiebiau ant pirštų galiukų ir pabučiavau į lūpas. – Aš esu tavoji ponia Trevis Medoks – visada ir amžinai.

Jis pažiūrėjo į išvykimo vartus, paskui į mane ir šypsena jo veide pradingo.

– Aš ir vėl susimausiu, Balandėle. Tau nusibos mano nesąmonės.

Mane tai prajuokino.

– Tavo nesąmonės man seniai nusibodo, bet vis tiek ištekėjau.

– Anksčiau galvojau: kai susituoksime, būsiu tikresnis, jog tavęs neprarasiu, bet dabar atrodo, kad įsėdus į tą lėktuvą…

– Trevisai, aš myliu tave. Mes keliaujam namo.

Trevisas suraukė kaktą.

– Tu manęs nepaliksi, tiesa? Net jeigu elgsiuosi kaip visiškas idiotas?

– Aš prisiekiau Dievo ir Elvio akivaizdoje niekada tavęs nepalikti, tiesa?

Jo kakta mažumėlę atsileido.

– Ir taip bus amžinai, ką?

Nusijuokiau lūpų kampučiu.

– Gal tau būtų lengviau, jei susilažintume?

Šypsodamiesi ir klausydamiesi mūsų keisto pokalbio keleiviai ėjo mums pro šalį, aš kaip ir anksčiau jaučiau įdėmius jų žvilgsnius, tik dabar jau kitokius. Man šiuo metu rūpėjo tik viena – Treviso akyse sugrįžtanti palaiminga ramybė.

– Koks aš būčiau vyras, jeigu imčiau lažintis su žmona dėl savo santuokos?

Nusišypsojau.

– Ogi visiškai kvailas. Ar pamiršai, kaip tėvas tau sakė niekada su manim daugiau nesilažinti?

Trevisas kilstelėjo antakį.

– Tu įsitikinusi, ką? Norėtum lažintis?

Apsivijau rankomis jam apie kaklą ir prisiglaudžiau lūpomis prie jo lūpų.

– Lažinuosi iš mūsų pirmagimio. Štai kaip aš įsitikinusi.

Ir vėl jo veidan grįžo ramybė.

– Tu negali būti tokia įsitikinusi, – tarė jis jau visai ramiu balsu.

Kilstelėjau antakį ir šyptelėjau puse lūpų:

– Lažinamės?

Padėka

Esu nepaprastai dėkinga savo seseriai ir geriausiai draugei Beth. Jei ne jos padrąsinimas, niekada nebūčiau leidusis į šią kelionę. Tik entuziastingai jos palaikoma dabar galiu įgyvendinti savo svajonę. Neišmanau, nė kaip tau atsidėkoti. Nuoširdžiai ačiū mano vaikams už neišsenkančią kantrybę, apkabinimus ir supratimą.

Dėkoju savo mamai Brendai už pagalbą bet kokiu klausimu. Už visapusį palaikymą, meilę ir patarimus dėkoju savo kolegėms ir brangioms draugėms: Jessicai Park, Tammarai Webber, Tinai Reber, Stephanie Campbell, Abbi Glines, Liz Reinhardt, Elizabeth Reyes, Nichole Chase, Laurai Bradley Rede, Elizabeth Hunter, Killian McRae, Colleen Hoover, Eyvonnai Rains, Lani Wendt Young, Karly Blakemore-Mowle, Michele Scott, Tracey Garvis-Graves, Angie Stanton ir E L James. Jūs esate tai, ką geriausio Dievas man yra davęs per visą rašytojos karjerą. Tikrai.

Dėkoju savo puikiai ir žaismingai agentei Rebeccai Watson, taip pat agentams iš Tarptautinės literatūros agentūros už kruopštumą ir begalinį triūsą.

Už neapsakomą palaikymą ačiū tariu Judith Curr iš *Atria Books* ir savo redaktorei Amy Tannenbaum, nuo pat pirmos dienos aistringai pritarusiai mano sumanymui. Dėkoju visiems iš *Atria* leidyklos, padėjusiems taip greitai išleisti mano knygą, tarp jų ir Peteriui Borlandui, Chrisui Lloreda, Kimberly Goldstein, Samanthai Cohen, Paului Olsewski, Isolde Sauer, Danai Sloan, Jessicai Chin, Benjaminui Holmesui, Michaeliui Kwanui, Jamesui Pervinui, Susan Rella ir Jamesui Walshui.

Dėkoju daktarui Rossui Vanhooseriui už neįkainojamus patarimus ir už tai, kad patikėjote mane turint talentą, kai aš ir pati to dar nežinojau.

Nuoširdžiai tariu ačiū Maryse ir Lily iš *Maryse.net* ir skaitytojai Nikki Estep už tai, kad joms taip patiko Treviso ir Ebės meilės istorija, jog ryžosi papasakoti ją man.

Ir dar už begalinę meilę ir paramą esu nepaprastai dėkinga savo vyrui, kuris visada ir visur mane kantriai palaiko ir neapsakomai myli, nors kartais literatūros draugų susibūrimuose aš jį ir ignoruoju. Jis man yra viskas, be jo pritarimo aš tikrai nebūčiau šito ėmusis… Netgi nebūčiau norėjusi. Tik jo dėka aš galiu nuodugniai aprašyti beprotišką meilę. Džefai, ačiū tau, kad esi.

Apie autorę

Jamie McGuire yra parašiusi dar tris romanus: „Įžvalgos“, „Rekviem“ ir „Edenas“, juos *New York Times* pripažino geriausiais ir perkamiausiais. Šiaurės Oklahomos koledže ir Autry Technologijos centre Enide, Oklahomoje, J. McGuire studijavo rentgenologiją. Tuo metu parašė savo pirmąjį romaną „Įžvalgos“. Su savo vyru ir vaikais rašytoja gyvena netoli Enido, Oklahomoje, kartu su keturiais šunimis, keturiais arkliais ir katinu, vardu Gaidys.

Daugiau apie rašytoją galite sužinoti apsilankę *Facebook* paskyroje:
https://www.facebook.com/Jamie.McGuire.Author
Twitter:
@JamieMcGuire_
Atria Books/Simon&Schuster Author Page:
http://authors.simonandschuster.com/JamieMcGuire/408106960
rašytojos tinklalapyje:
www.jamiemcguire.com